

roman

Cinayet Fakültesi

Pınar Kür

EVEREST

PINAR KÜR

Bursa'da doğdu, ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. On üç yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Öykü Ödülü'nü kazandı. Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde öğretim üyesidir. Artık evli değildir. Bir oğlu vardır.

Pınar Kür'ün yayımlanmış kitapları:

Yarın Yarın	(1976)	(roman)
Küçük Oyuncu	(1977)	(roman)
Asılacak Kadın	(1979)	(roman)
Bir Deli Ağaç	(1981)	(öykü)
Akışı Olmayan Sular	(1983)	(öykü)
Bitmeyen Aşk	(1986)	(roman)
Bir Cinayet Romanı	(1989)	(roman)
Sonuncu Sonbahar	(1993)	(roman)
Hayalet Hikâyeleri	(2004)	(öykü)

CİNAYET FAKÜLTESİ

Pınar Kür

§

Türkçe Edebiyat 100

Cinayet Fakültesi
Pınar Kür

Dizi kapak tasarımı: Mithat Çınar
Kapak uygulama: Utku Lomlu
Dizgi: Bahar Kuru

© 2006, Pınar Kür
© 2006; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-4. Basım: Ekim 2006
5. Basım: Şubat 2007
ISBN: 975 - 289 - 339 - 2

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Fax: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

CİNAYET FAKÜLTESİ

Şimdi ben katil miyim? Onu gerçekten öldürdüm mü, yoksa öldürdüğüm hayaline mi kapılıyorum? Oyunu bozdum mu? Yoksa hâlâ oyunun bir parçası mıyım? Oyun, başka bir denizin kıyısındaki o eski bahçede başlamış ve bitmiş olabilir mi? Ben mi onun hayaliydim, yoksa o mu benim hayalim? O ölmeden kendi gerçekliğime kavuşabilir miyim? Onu öldürmediysem, bundan böyle nasıl yaşayacağım? Öldürdüysem, bundan böyle yaşamaya hakkım var mı?

Denizin üstündeki balkonumda oturmuş, viskimi yudumluyorum. Bana benden başka biri baksa, her zamanki tembel sukunetimi koruduğumu sanır. Oysa sonsuz bir boşluk içinde dönüp duruyorum. Bir uzay gemisinden fırlatılmış gibiyim. Ne ta-

rafa uçacağıma ben değil elementler karar verecek. Böylesi bir boşluk, bomboşluk, tamamiyle boşalmışlık duygusuna ömrümde hiç düşmedim. Tutunacak dalı olmayanlardan değildim. Şimdiyse... Hayatımın kontrolünü yeniden elime geçirme olasılığım var mı? En başa dönsem? Başlangıç tam olarak neresi? Olayların olmadığı, olacaklarını bilmediğim bir tarihe dönsem? Hikâyemi kendi kendime bir kez anlatsam bu boşluğu doldurabilecek bir şeyler bulabilir miyim? Yoksa daha kötü mü kararır dünyam? Daha derin karanlıklara mı yuvarlanırım? Olanları yazmak beni içine düştüğüm boşluktan kurtarır mı, yoksa daha beter bunalımlara mı sürükler? Her şeye rağmen gene de yazıya tutunabilir miyim?

Nereden başlasam? Gözlerimi karanlığa değil de aydınlığa açtığım günler ne kadar gerilerde kaldı?

Nereden başlasam? Bir hikâyenin bittiği yerden, ölümden kurtulup yeni bir hayata adım attığım yerden, o hayatın beni ister istemez bir kez daha ölümün kıyısına getireceğini bilmediğim yerden, keyfimce yaşayacağımı sandığım, olacakları bilmediğim yerden... Sanki bir varmış bir yokmuş ve ben hâlâ o eski Emin'mişim gibi...

Yıllar önce büyük emekler vererek yazdığım...(ı sandığım ama galiba karımın kaleme aldığı) bir romanın sonunda Boğazın serin sularını boylayarak öldüğüme inanan okurlar ne acıdır ki beni pek çabuk unuttular. Gazetelerde çıkmayan ilanlara bakılırsa üç gün bile yasımı tutan olmamış. Oysa kitabın sonunda kimin öldüğü kesin bir açıklığa kavuşmamıştı. Beyazlı kadınla giriştiğimiz (girişmiş olabileceğimiz) gövdesel mücadeleyi kimin kazandığı, kimin sulara gömülüp akıntıya kapılarak aramızdan ayrıldığı (ayrılmış olabileceği) belirtilmemişti. Ne yazık ki bu konuda en ufak bir merak beyan edilmedi, en ufak bir tartışma çıkmadı. Filanca mankenin en son şununla mı yoksa bununla mı görüldüğü hususuna sayfalar ayıran ciddi gazeteler olsun,

daha ciddi televizyon programları olsun, Kandilli kıyısında denize gömülen bir ya da iki vatandaşa yer vermediler. Tabii kim takar kendi halinde bir matematik profesörünün ya da ününü kaybetmekte olan bir yazarın olası ölümünü? Hadi ben neyse ne de, ünlü bir yazarın on yıl boyunca bir satır yayınlamaması bile dikkat çekmedi, bu kadın öldü mü kaldı mı diye sormak kimsenin aklına gelmedi, iyi mi?

İyi. Çünkü hayatımı sessiz sedasız sürdürme fırsatını buldum. Şüpheli bir ölümün kurbanı olarak dillere düşmedim. Kazara ya da bilerek karısını denize düşüren bir adam olarak polis tarafından aranmadım. Kitabı okuyan unuttu, okumayana hiçbir şey olmadı. İstediğim gibi inzivaya çekilme olanağını buldum. Ama daha önce biraz gezdim tozdum, gençliğimde yapmaya üşendiğim bazı şeylerin tadını çıkarmayı öğrendim. Öğrenmenin yaşı yoktur diyen her kimse ne kadar doğru söylemiş. Bir vakitler ömrümde canımın istemediği hiçbir şeyi yapmamış olmakla övünmüştüm. Derken en beklenmedik sırada hayatıma dalan bir kadın beni yapmak istemediğim pek çok şeye zorladı. Gerçek özgürlüğe ancak ondan kurtulduktan sonra kavuştuğumu anlıyorum şimdi. Ondan önce özgürdüysem, değerini bilememişim. Gerçek yaşama ellimden sonra, onun uydurduğu bir kişi olmaktan kurtulduğum anda adım attım.

Üniversiteden emekliliğimi istedim. Kandilli'deki yalıyı bugün bile astronomik sayılacak bir fiyata sattım. Kara para sahiplerinin bu paraları emlak ve antika satın alarak aklamayı yeni yeni akıl ettikleri dönemin, tam başlangıcına denk geldi bu satış. Anladığım kadarıyla, zamanla fiyatlar (reel olarak) düştü, çünkü adamlar, işlerini zorbalıkla halletmeye başladılar. Yani, şanslıyım ya, Türk mafyasının bile 'masumiyet çağı'na rast gelmişim. Aldığım meblağı açıklayacak değilim, çünkü tabii ki tapuda çok daha düşük gösterdik. Eski evimin yeni sahibinin önerisine uyarak parayı olduğu gibi İsviçre'de şifreli bir hesaba yatırdım. Emirgan'ı satmadım, hâlâ mülkiyetimde ve hâlâ oradan aldığım

inanılmaz kiraları harcayamayarak yaşıyorum. Ayrıca, arada Istanbul'a gittiğimde bir *pied-à-terre*'im olması gerekiyor.

Evet, Istanbul'u terk ettim. Son zamanlara kadar ancak çok uzun süreli aralıklarla gidiyordum oraya. Önce 'genişletilmiş' bir dünya seyahatine çıktım ama programıma Avrupa ve ABD'yi katmadım. Afrika, Uzak Doğu, Güney Amerika, ve hatta Avusturalya ve Yeni Zelanda, sonra haritalarda yer almayan bir sürü ada... Parayı bastırınca öyle turlar buluyorsunuz ki, aklınız şaşar. Oralarda karşılaştığınız doğa harikaları, çeşit çeşit yabani hayvanlar, garip garip âdetleri olan yerliler, onları görmek için yollara düşen dünya zenginleri kadar şaşırtıcı olmayabiliyorlar kimi kez. Bu geziler sırasında beni vaktiyle oyalayan matematik problemleriden, teoremlerden, denklemlerden olsun, cinayet çözümlemelerinden olsun çok uzaklaştım, hayatla iç içe girdim sanki... ya da... belki hayata maruz kaldım. Johannesburg ile Cape Town arasındaki lüks (ultra ultra lüks) bir tren yolculuğunda tanıştığım bir kontes vardı ki... neyse, burada anlatmaya gerek yok, yolculuk süresiyle sınırlı, geçici bir ilişkiydi ve günümüzde pek çok kişinin kendini 'kontes' olarak yutturabildiğine şahit oluyoruz. Bu güzel ve pahalı ilişkinin hayatıma yaptığı en önemli etki ise, içimde yeniden yurduma dönmek isteğini uyandırmasıdır.

Yurduma döndüm ama Istanbul'da fazla kalmadım. Dünyayı dolaşmaya harcadığım zaman ve paranın pek azının, doğup büyüdüğüm bu ülkeyi tanımaya yeteceğini düşündüm. İlk iş güney kıyılarına inmedim herkes gibi. Karadeniz'e, Güneydoğu'ya falan da baktım, ama sonunda Ege kıyısında karar kıldım. Ege kıyıları var ya, boşuna bütün bir mitolojiye kaynaklık etmemiş.

Eskiden zenginliği ile ün salmış, gerçekten müthiş olarak nitelenebilecek doğası ve güzelliği pek dillere düşmediğinden, Ege'nin birtakım başka kasabaları gibi aşırı turistikleşmemiş, sakin sayılabilecek bir yer burası. Yazları bile, iki ay dışında kalabalık olmaz ve zaten benim kalabalıkların gittiği yerlerde işim

olmaz. Deniz kıyısında, kocaman bir bahçe içinde, on dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma bir taş ev aldım. Hiçbir masraftan kaçınmayarak işin erbabı bir mimara, aslına uygun olarak restore ettirdim, içine ise alışık olduğum her türlü lüksün bir fazlasını koydurttum. Yani, ölmeden cennete geldim gibi bir şey. Beş yıla yakın süredir burada yaşıyorum ve hayatımdan çok memnunum. Zamanla yerel sosyeteyle ilişkiler bile geliştirdim, daha doğrusu onlar benimle ilişki kurdular. Yılın belirli aylarını yurtdışında, birkaç ayını da Istanbul'da geçiren, ama hem varlıklarının kökeni burada olduğu için, hem de gençliklerini burada yaşadıkları için dönüp dolaşıp buraya sığınan kişiler bunlar. Aralarına yabancı sokmazlar kolay kolay. Beni benimsemeleri, hatta üstüste 'garden partiler'e (evet, buralarda hâlâ kullanılıyor bu terim) yat gezintilerine falan çağırarak bir ölçüde üstüme düşmeleri, eğlencelerine renk katmak amacından çok (beni kim renkli biri olarak niteleyebilir?) onlarla yakınlaşmak konusunda en ufak bir çaba göstermemiş olmamdan, onlarınkinin altında kalmayan ve belki de aşan zenginliğimden (yalıyı restore ederken döktüğüm para kimsenin gözünden kaçmamıştır) kaynaklanıyor olabilir. Bir de tabii, işin içinde Narin Hanım olmasaydı, bu türlü bir yakınlaşma hiçbir zaman gerçekleşmezdi. Yani, ben davetlere icabet etmezdim.

Narin, şimdiye kadar hayatımı paylaştığım hırçın kadınlardan o kadar farklı ki, bana azbiraz annemi hatırlatmasa onu tamamen kafadan uydurduğuma inanacağım. Annem de onun gibi yumuşacık ama hemen her konuda becerikli bir kadındı. Problem çıkartmayan, tersine her türlü problemi mucizevî bir kolaylıkla halleden bir kadın... Sofrası her zaman hazır, evi her zaman düzenli, kocası ve çocukları her zaman tertemiz ve şikâyetsiz bir kadın... Evdeki hayatı her zaman herkesin istediği biçimde ayarlayan ama hiç de ezik, boynu bükük olmayan, kocaman kocaman kahkahalar koyveren, oyunlar oynayan bir kadın... Yani, annemden söz ediyorum burada. Narin'in bütün bu hususlarda

ona birebir benzediğini iddia etmiyorum. Bir kere çoluk çocuk sahibi değil, anladığım kadarıyla hiç evlenmemiş. Evine birkaç kez konuk olarak gittim. Tabii ki her şey kusursuzdu, ama günlük yaşamında ne kadar özenli olduğunu bilecek konumda değilim. Bana annemi hatırlatan onun havası; yumuşak, iddiasız ve sevecen bakışları, hiç alaycı olmayan rahat kahkahası. Görünüş olarak da hiç benzemiyorlar birbirlerine. Narin sarışın, mavi gözlü, boylu bir kadın. Annem gibi yuvarlacık değil. Ama öyle içten, öyle çıngıraklı bir kahkahası var ki... Onunla karşılaşmamız tamamen tesadüf müydü, yoksa devamlı gittiğim yerleri kollayarak, bir plan çerçevesinde mi karşıma çıktı, bilemiyorum. Ahir ömrümde kendimi pek bir matah olarak görmeye başladığımdan değil bu kuşku. Eski (romancı) karımın en gündelik olayları bile en ince ayrıntısına kadar planlama alışkanlığını geç de olsa öğrendiğimde, yaşadığım şoku hayatta bir daha yaşamamak konusunda o kadar kararlıyım ki, artık her türlü insani ilişkiye şüpheyle yaklaşıyorum.

Buradaki yaşamım romancı Akın Erkan'ın hayatıma dalmasından önceki kadar, ama çok daha farklı biçimde monoton. Deneme eleme usulüyle belirlediğim birkaç lokanta var. İkisine öğle yemeklerinde, ötekilere akşamları gidiyorum haftada birkaç kez. Hafta sonlarında, kışın bile, evden çıkmamaya dikkat ediyorum. Giritli babaannesinden öğrendiği leziz yemekleri büyük bir ustalıkla hazırlıyan, çok yetenekli bir aşçım var. Yalnız yaşayan dul bir kadın Emine Hanım, ama bahçedeki, her türlü *konforu haiz* müştemilata taşınmayı "bu halkın işi gücü yok, kim bilir ne masallar uydururlar," diyerek reddetti. Neyse ki, sırf sofra kurmak (ki onu da çok iyi yapmayı öğrendi) için olsun her gün gelir. Karnımı doyurmak için lokantalara gitmem gerekmiyor açıkçası ama sürekli evde oturmanın sağlığıma zararlı olacağını düşünüyorum. Sabahları çıktığım iki kahve de var; biri evime yakın, öteki yarım saatlik uzaklıkta. İkisine de yürüyerek gidiyorum. İyi idman oluyor. Bu yaştan sonra yeniden şişmanlamak is-

temiyorum. Gerçi dönüşte şoförüm Hasan'ı telefonla çağırdığım ya da taksiye bindiğim oluyor. Çok da zorlanmamak lazım.

Neyse, uzatmayalım, Narin Hanım, öğle yemeği için gittiğim lokantalardan birinde çıktı karşıma. Sonbaharın son günleriydi ama, havada bir ilkbahar tadı, kokusu vardı. Dışarda ama bahçenin dibinde, kapalı salona yakın bir yerde oturuyordum her zamanki gibi. Küçük bir bahçedir kasabanın öteki lokantalarına kıyasla, üstelik tamamen dolu olduğunu hiç hatırlamıyorum. O gün birkaç masada daha insanlar vardı. Girerken şöyle bir bakmış, hiçbirine dikkat etmemiştim her zamanki gibi. Derken, insan bakmasa da fark eder ya, benden en uzaktaki masada oturanların gözlerini bana diktilerini hissettim. Toplum içinde tanınan biri olmadığıma göre, şahsen tanıdığım birileri olabilir düşüncesiyle, ben de gözlerimi onlardan yana çevirdim. İki kadın, iki erkek.. Pek genç değillerdi galiba, öğle sonrası ışığında çok iyi ayırt etmem mümkün değildi, ama benden gençtiler sanıyorum.. Hiçbirini tanıyamadımsa da, kadınlardan biri, ben o yana bakar bakmaz yerinden kalktı, gülümseyerek masama doğru yürüdü. Ahenkli bir yürüyüşü vardı. Benim duymadığım, ama kendi içinden fışkıran gizli bir müziğin ahengine uyuyor gibiydi. Kıntmıyordu, hatta salınmıyordu bile, ama, dedim ya, adımlarını kendisine özgü bir musukiye uygun atıyordu sanki. Uzun boylu, ince -hatta sıska- bir kadındı. Yürürken alacalı eteği uçuşuyordu. Bu korunaklı bahçede, en ufak bir esintinin hissedilmediği öğle sonrası sıcağında, inanması zor ama, açık sarı saçları da uçuşur gibiydi.

Bana uçarak yaklaştığı duyusuna kapıldım.

"Yanılmıyorum değil mi? Emin Hocam?" dedi karşıma dikildiğinde. Yerimden kalkar gibi yaptığımda ise, "Rica ederim, rica ederim, rahatsız olmayın," diyerek gülümsemesini genişletti. Ben de rahatımı bozmadım, ama şaşkın ve biraz tedirgin bakarak onu tanıyamadığımı belirttim. "Ben... üniversitede sizin dersinizi almıştım... Adım Narin..."

Demek benden genç olduğunu düşünmekte haklıymışım. Bir kez daha yerimden kalkacakmış gibi yaparak, karşımdaki sandalyeyi gösterdim. "Buyurmaz mısınız?"

İkiletmeden sandalyeyi çektiği gibi oturdu. Dirseğini masaya, yüzünü de avucuna dayayarak başını sola doğru eğdi. Omzuna zar zor ulaşan dalgalı sarı saçları, "masmavi" tanımına tıpatıp uyan parıltılı gözleri vardı. Gülümsemesi kahkahaya dönüşmek üzereydi. "Tarihte okuyordum ama, nedense sizin bir dersiniz bize zorunluydu. Hatırlamazsınız tabii. Binlerce öğrenciden biriydim." Nazikçe gülümsedim, "haliyle" anlamına geleceğini umduğum bir el hareketi yaptım. "Üstelik çok kötü bir öğrenciydim. En ön sırada otururdum ama, size tutkun olduğumdan... Yoksa yarısını anlamazdım anlattıklarınızın."

Birden bir şeyler hatırlamaya başladım. En ön sıradaki gözalıcı bacaklar... Binlerce değilse bile yüzlerce güzel bacağa ders anlatmışlığım vardı; mesleğin ender hoşluklarındandır. Bu kız da onlardan biriydi, bacakları ötekilerden ayırt etmek imkânsız elbette, yüzü bile tanıdık gelmediğine göre...

"Dikkatinizi çekmek için olmadık sorular sorardım," dediğinde ise üniversite hayatım boyunca ne kadar çok manasız soruya maruz kaldığımı hatırladım ister istemez... Yani, hiç istemeden... Dikkatimi çekmek için mi, anlattıklarımdan hiçbir şey anlamadıkları için mi, ciddiyetimle dalga geçmek ihtiyacını duyduklarından mı, nice saçma sapan sorular soruldu bana. Ve ben nice soruyu güzel bacaklara bakarak cevapladım, nice konuyu güzel bacaklara bakarak anlattım. Tek tesellim, eve döndüğümde kendi kendime yaptığım, kimseye yansıtmaya gerek duymadığım matematiksel çalışmalarımdı. Öğrencilerimden herhangi birine özel bir ilgi duyduğumu hatırlamıyorum. Herhangi birinin bana tutkun olup olmadığını fark etmekten çok uzaktım. Bu hanımın öğrenci olduğu yıllarda ben, herhalde, ilk karımla yeni evliydim. Oğlumuz doğmuş muydu? Yeniden, birkaç yıllığına, Amerika'ya gitmeden önceki döneme rastlıyor olmalı. Bir-

den durduk yerde kafamda bir ışık yandı. Kızı değil de soruyu hatırladım.

"Aslında bir fizik sorusuydu sorduğunuz," dedim. "Kafamı bayağı karıştırmıştı."

"Buyrun işte, matematik hocasına fizik sorusu sormuşum. Aklımın kaç karış havada olduğunu açıkça göstermiyor mu?" Ve ellerini iki yana açarak, hayatıma pek çok renk katacak kahkahaların ilkini savurdu karşımda.

Ve ben her şeyi, görüntüleriyle hatırladım. Kabarık sarı saçlar, çapkın mavi bakışlar, mevzun bacaklar kadar çıplak kollar, olur olmaz kıkırdamalar, ama hepsinden önemlisi, hepsini hatırlamama yol açan soru.

"Suyun özgül ağırlığı neden hiçbir şeye eşit değildir, diye sormuştunuz, hâlâ düşünürüm, boş vakitlerimde cevap ararım bu soruya."

"Suyun özgül ağırlığı mı? Nasıl yani?" Derken birden ciddileşti, kaşlarını çattı, on beş saniye kadar düşündü. Yüzünü tekrar sol dirseğinin ucundaki avuca yasladı. "Doğru ya... neden?"

"Düşünmek gerek," derken galiba biraz baygın baktım.

Ve Narin hayatıma girmiş oldu. Hayatıma girdi de, hayatımı çok fazla karmaşıklaştırmadı. Öyle hemen görüşmeye başlamadık. Aradan bütün bir kış ve bahar geçtikten sonra, yaz başında aradı beni. Kışın büyük bölümünü Londra'da geçirmiş, baharda da Istanbul'a çok gidip gelmiş, şimdi de artık bir süre yerinden kıpırdamaya niyetli olmadığından, parti sezonunu açmaya karar vermiş. Anlayacağınız beni partisine davet etti, yaz boyunca çok sık olmasa da görüştük. Arada sırada yaşıma yakıştıramadığım kalp çarpıntılarına neden oluyorduysa da, ciddi bir kalp krizine yol açması pek ihtimal dahilinde görünmüyordu. Yaz boyunca birkaç garden parti, iki üç yat gezintisi, arada bir iki 'brunch' sırasında öteki davetliler bize az çok 'çift' muamelesi yaptılarsa da, aslında biz hâlâ çiftleşmiş değildik. Öpüşmemiştik

bile. Ben çekingen davranıyordum, onun girişkenliği bir yerde tıkanıyordu. İlk karımı ilk ne zaman öptüğümü hatırlamıyorum ama, ikinci karımı onu tanıdıktan yirmi yıl ve çetrefil bir cinayeti çözdükten birkaç ay sonra öptüğüm göz önüne alınırsa, Narin ile hâlâ dudak dudağa gelmememiz şaşırtıcı sayılmazdı. Hayır, işin içine cinayet karışmadan önce gerçek anlamda yakınlaşmadık onunla.

İşin içine cinayetin karışması ise çok daha beklenmedik bir karşılaşma sayesinde oldu.

Sabahları gittiğim kahvelerin uzakta olanında bir gün kiminle karşılaşayım? Saçlarına (benimki kadar değilse bile) ak düşmüş, az biraz göbeklenmiş, ama gözünün ışıltısı yerli yerinde duran bir Haydar Bilir! Çevremdeki masalarda oturanlara hiç dikkat etmem, ya kitabıma dalarım ya da karşımdaki deniz manzarasına. Dolayısıyla ben onu görmeden o beni görmüş, yanılmadığından da kolay kolay emin olamamış. Ne zaman ki pipomu doldurmaya başlamışım...

"Hocam, ben mi hayal görüyorum yoksa gözlerim mi?" dediği anda sesini de, kendisine özgü konuşma tarzını da tanıdım.

"Vaaay, Haydar Bey, inanılır gibi değil," diyerek yerimden doğrulmaya kalktığımda omuzumdan bastırarak kalkmamı engelledi. Ağzı kulaklarındaydı. Yıllar önce izini kaybettiği oğluna kavuşmuş bir babanın hüzünlü heyecanını gördüm yüzünde. Ne yalan söyliyeyim ben de bayağı duygulandım. Hiçbir zaman fazla yakınlaşmamıştık oysa. Demek birlikte yaşadığımız birkaç macera, aramızda kendimizin bile zamanında fark etmediği bir bağ oluşturmuş. "Oturun, oturun, lütfen," dedim.

Hep öyle geniş geniş gülümseyerek, kafasını şaşkın şaşkın iki yana sallayarak plastik koltuklardan birini çekip oturdu.

Meğer o da emekli olmuş, iki yıldır burada yaşıyormuş. Tabii benimkinden çok daha mütevazı bir evi varmış, yazlık ama kışın da oturulabilecek bir sitede. ("Ek masraf yaparak kalorifer koydurduk, hocam.") Zaten öteden beri kitap okumayı çok se-

ven 'hanımıyla' gürültüsüz patırtısız yaşayıp gidiyorlarmış. Istanbul'daki hareketli hayatını hiç mi hiç aramıyormuş. Kışları on beş-yirmi günlüğüne gidiyorlarmış, çocukları, torunları görmeye; yazları da onlar geliyormuş. İki kızını da evlendirmiş, ikisinden de birer torunu varmış, bir üçüncüsü de yoldaymış.

"Sizde de vardır artık bir torun, bunca yıldan sonra," dedi kafasını sallamayı sürdürerek.

"Yok. Benim oğlan evlenmedi," dedim. "Bilirsiniz erkek çocuklar acele etmez. Hele Avrupa'da yaşayan..."

"Tabii, tabii," diye sözümü kesti. "Orada kızlar da rahat... Elini sallasan ellisi..."

Oğlumun kızlarla ilgilenmediğini, kendisinden on yaş büyük bir İngiliz beyefendisiyle yaşadığını açıklamaya gerek görmedim.

Telefon numaraları teati ettik, beni evine davet etti 'hanım'ının çok güzel yemek yaptığını iddia ederek. Ben de onu davet ettim, Giritli aşçımın kabiliyetini överek. Eskiden olsa bu gibi bir davet yapmayı katiyyen göze alamaz, benden davet beklemeyi de aklından geçirmezdi. Emeklilik eşitlik duygusunu mu geliştiriyor, ne? Gene de... ikimiz de herhangi bir tarih telaffuz etmedik.

Narin'den iki üç hafta sonra karşılaşmıştım Haydar Bilir ile. Kış boyunca gene kahvelerde, şurada burada görüştük, iki kez eve, öğle yemeğine getirdim onu. Yazın, Narin'le daha sık görüşmeye başladığımda bir kopukluk olmuştu. Ben zaten turist mevsiminde kahveye, lokantaya falan çıkmam; onun da çocukları, torunları gelmişti herhalde, onlarla meşguldü. Her neyse geçtiğimiz Eylül'ün sonuna kadar görüşmek nasip olmadı. Yeniden buluşma teklifi Haydar'dan geldi. Öyle durup dururken telefon etmesi garibime gitti; beni özleyecek hali yoktu ya. Nasıl olsa dışarda karşılaşma vaktimiz gelmişti.

"Hayrola, Haydar Bey," dedim.

"İlgimi çeken bir durum oldu da, hocam, sizinle paylaşayım istedim."

Ertesi sabah için her zamanki kahvede sözleştik.

Haydar'ın ilgisini çeken bir gazete haberiydi. "Belki sizin de dikkatinizi celbetmiştir, hocam."

"Ben gazete okumam, siz de bilirsiniz, Haydar Bey."

"Ama sizinle tanışmamız... yanlış mı hatırlıyorum, gazetede okuduğunuz bir cinayet haberi sayesinde olmamış mıydı?"

İçimi çektim. "Yanlış hatırlamıyorsunuz, ne yazık ki," dedim. "Evet, doğru. O hatam hayatımın on yılını aldı götürdü. Artık içimde cinayet çözmek gibi bir heves de kalmadı, şükür."

"Öyle demeyin, hocam," diye atıldı. "Sizinkisi heves değil, düpedüz üstün kabiliyetti. Öyle kolay kolay vazgeçilecek bir şey değil, yani. Benim göremediğim ne ince ayrıntılara parmak basardınız."

Bunun için üstün kabiliyete gerek olmadığını söylemedim elbette. "O günler çok gerilerde kaldı, Haydar Bey," demekle yetindim.

"Bakın bu çok enteresan bir olay ama, hocam. Hem de sizin muhitinizde cereyan etmiş."

"Benim muhitimde mi?"

"Yani, eski muhitiniz demek daha doğru. Bir üniversite bünyesinde işlenmiş seri cinayetler söz konusu."

Şu 'seri cinayetler' sözünü de dilimize kim soktuysa... Serde hocalık var tabii, düzeltmeden edemedim. "Bir dizi cinayet demek daha doğru," dedim.

"Sizin de kulağınıza geldi demek," diye heveslendi.

"Hayır, ilk sizden duyuyorum."

Hangi üniversite olduğunu sormaya bile üşendim. Haydar'ın anlatmak istediği öyküyle gerçekten ilgilenmiyordum. Dünyanın her yerinde cinayet işleniyor; hele son yıllarda eğitim ocaklarında yoğunlaştığını (her ne kadar gazete okumasam da) ister istemez öğreniyorum. Artık, gençlerin öğrenmekten çok öldürmeye heveslendiklerinden mi, başka sebeplerden mi, bil-

mem. Merak da etmiyorum açıkcası. Ama Haydar'ın yakamı bırakmayacağını, olayı ille de anlatmakta direneceğini biliyordum.

"Bir süreden beri bir sürü vakıf üniversitesi kuruluyor ya, olaylar bunlardan birinde meydana geliyor," diye devam etti nitekim. "Bir ay kadar önce, okulun tuvaletlerinden birinde bir ceset bulunuyor, overdoz tabir edilen uyuşturucu komasının kurbanı bir genç... Ama olayın üstüne gidilmiyor. Hatta geçiştiriliyor denilebilir, çocuk oranın öğrencisi değilmiş falan. Kısacası, vaka gazetelere yansımıyor. Derken aradan iki hafta geçmeden bu sefer binanın dışında, okulun otoparkında bir temizlik görevlisi sabahleyin bıçaklanmış olarak bulunuyor. Her iki ceset de sabah bulunmuş ama, ölüm geceden gerçekleşmiş. Şimdi, enteresan olan bu ikinci olayın da örtbas edilmiş olması, basında haber olarak çıkmaması..."

"Basında haber olarak çıkmadı da, siz nasıl bunları elinizdeki gazeteden öğrendiniz?"

Haydar'ın yüzünde çocuksu bir sevinç belirdi, küçük çapta bir zafere ulaşmışcasına parladı gözleri. "Çünküüü, üç-dört gün önce genç bir öğretim görevlisi odasında bıçaklanıyor, gene gece... ve ceset gene sabah olmadan fark edilmiyor! Artık basını uzak tutmak mümkün değil tabii... Derken acar bir gazeteci, çok fazla araştırmaya gerek kalmadan önceki olayları öğreniyor, bağlantıyı kuruyor, veeee..." Emekli polis, masanın üzerinde katlanmış olarak duran gazeteye uzandı, baş sayfayı burnumun dibinde keyifle açarak ekledi, "Haberi patlatıyor!"

Gözümün önünde çok büyük harflerle yazılmış, sekiz sütuna değilse bile galiba beş sütuna manşet: CİNAYET FAKÜLTESİ!! Hemen altında da, kocaman gözleri ve ince dudaklarıyla dikkat çeken, güzel sayılabilecek bir kızın resmi... Gazeteyi elime aldım, alt başlıklara göz attım. 'Melek Türker adlı genç öğretim elemanının kuşku uyandıran ölümü'nden falan söz ediliyordu. Bıçaklanan birinin ölümünün 'kuşku uyandırması' gülümsetti beni. Acar gazeteciler bir de yakaladıkları haberi doğ-

ru dürüst yazmayı öğrenseler... Gazetecilik okullarında ne mantık ne de Türkçe öğretiliyor anlaşılan. Gazeteyi Haydar'a geri uzattım.

"Nasıl bir bağlantı kurmuşlar?" diye sordum.

"Tabii daha ilk soruşturma safhasında, hocam."

"Yani, basın nasıl bir bağlantı keşfetmiş?"

"Daha ne keşfedecekler? Aynı mahalde bir ay içinde üç cinayet işleniyor, mutlaka bir bağlantı vardır."

"İlk olayda uyuşturucu komasından söz etmiştiniz, cinayet olmayabilir."

"Orası araştırılacaktır mutlaka, ama cinayet olmasa bile bıçaklanmalarla bir bağlantısı mutlaka vardır," diye ısrar etti.

"İyi de, bütün bunların bizimle bağlantısı ne?"

Düş kırıklığına uğradı birden, gözlerini kırpıştırdı. "İlgilenece ğinizi sanmıştım hocam," dedi, "ne de olsa içinde bulunduğunuz bir muhit. İşin içinde tanıdığınız biri olmasa bile merakınızı çeker, burada kendi aramızda olayları çözmeye çalışırız diye düşünmüştüm."

Tutamadım kendimi, güldüm. "Sizin eski günleri hiç aramadığınız yalan, Haydar Bey," dedim, "bal gibi özlüyorsunuz cinayet çözümlemeyi."

Boynunu büker gibi yaptı. "İnsan istese de kafası çalışmadan duramıyor."

"Doğrudur. Ayrıca ne zararı var? Madem istiyorsunuz inceleyelim; bir tür oyun, beyin egzersizi olur."

Yüzü güldü, gözleri yeniden parladı. "Bakarsınız yakalarız da katili."

"O biraz zor. Ama kim olduğunu anlarız belki," dedim, daha önceki olaylarda kimliğini bildiğimiz (en azından benim bildiğim) katilleri yakalayamadığımızı hatırlatmaya gerek görmedim.

"Haberi patlatan acar gazeteci bütün öteki gazeteleri atlatmış mı?"

"Öyle görünüyor, ama yarından tezi yok onlar da duruma el koyarlar, bir şeyler yazmaya başlarlar."

"O zaman yarından itibaren, başka kaynaklara da başvurarak çalışmaya başlayalım biz de. Ama ciddi bir mesai olacak bu, Haydar Bey, karışmam."

"Her gün işe gider gibi buluşuruz," dedi sırıtarak.

"Yarın sabah bana kahvaltıya buyrun," dedim. "Gelirken bütün gazeteleri alın."

Ertesi gün balkondaki masanın başına çöktüğümüzde, uzun tatilde analarıyla burun buruna oturmaktan sıkılmış, arkadaşlarını özlemiş, çalışkan ilkokul öğrencilerinin yeni ders yılına başladıkları günkü gibi şendik. Gazeteler açıldı, ortalığa yayıldı, ayrı ayrı okundu, notlar alındı, fikirler teati edildi. Güneşin yükselmesi dolayısıyla balkon fazla sıcaklaştığı için öğle yemeği arka bahçede yenildi ve öğleden sonraki çalışmalara orada devam edildi. Akşam üzeri, çalışmalara son verilip gün batımını seyretmek üzere ön balkona dönmeden önce, gün boyunca elde edilen veriler üzerine ikimizin de birer rapor yazması kararlaştırıldı. Haydar Bilir'i viski ya da martini ya da votka toniğe ikna edemedim. Rakıdan şaşmamakta ısrar etti. Aslında buraya yerleşeli ben de rakı içmeye başladım. Yörenin otlarıyla, deniz mahsulü mezeleriyle şaraptan iyi gittiğini itiraf etmek zorundayım. Ama aperatif içki olarak gözüm yemiyor doğrusu.

Gazete taramalarımız daha iki gün sürdü, ama üçüncü gün basınımızı artık başka konuların ilgilendirdiğini gördük. Fakülte cinayetleri konusunda hiçbir habere rastlamadık. Dolayısıyla genel bir değerlendirmeye geçtik. Haydar 'metodik çalışma yöntemi'ni önerdi. Önce, cinayet olduğu kuşku götürmeyen olayı ele aldık. Burada öğrendiğimiz en önemli şey, otoparkta bıçaklanmış olarak bulunan temizlik görevlisinin aslında bir narkotik ajanı olduğuydu.

"Şimdi, ben kendimi bildim bileli, emniyetin üniversitelerde ajanları vardır, hocam," dedi Haydar, benim bu bilgi karşısında-

ki şaşkınlığıma şaşarak. "Onca yıl öğretim üyeliği yapmışsınız, nasıl bilmezsiniz? Eskiden siyasi mahiyette istihbarat amacıyla kullanılırdı bunlar... yani ülkemizin komünizmle savaştığı yıllarda... Sonra Sovyetler Birliği dağıldı, biliyorsunuz..."

"Ajanlar işsiz kalmasın diye narkotik şubeye mi kaydırıldı?" diye sordum. Espri yapmıştım kendimce ama Haydar gülmedi.

"Son yıllarda narkotik şubenin işleri çok yoğunlaştı, hocam. Eskiden de uyuşturucu ticareti vardı tabii, ama ithalat-ihracat düzeyinde... yani Türkiye aracı kurum durumundaydı. Birkaç yıldır ciddi bir iç tüketim var... ve... nasıl diyeyim... Türk gençliğini komünizmden daha fazla... demeyeyim de, nerdeyse onun kadar tehdit eden bir tehlike haline geldi... Ben emekli olmadan yıllar önce bile sade üniversitelere değil, daha çok liselere ajan yerleştiriyorlardı."

"Ne acı," diye içimi çektim. Neden bilmem. Haydar'ın dırdırından mı sıkılmıştım? Lise yıllarımda bile herhangi bir heyecan yaşamadığım mı aklıma gelmişti? Tabii eroin ya da kokain bağımlısı olmadığıma oğlumun da (bildiğim kadarıyla) bu zehirlerin kurbanı olmadığına şükrediyordum ama, gençliğimde bir kez olsun esrar çekmemişliğime hayıflanıyordum galiba.

"Tabii, alışkanlık ne kadar erken başlarsa o kadar işlerine geliyor. Daha çok özel liselere dadanıyorlar, tabii çocuklar daha zengin."

"Erkekler tuvaletinde ölü bulunan çocuğun ailesi zengin değilmiş," dedim.

Haydar kaşlarını çatarak notlarına bir göz attı. "Bütün haberlerde tuvalet diye yazıyor ama, çocuk erkek olduğuna göre, tasavvur ettiğiniz gibi erkekler tuvaletinde bulunmuş olmalı."

Onun bu kadar küçük bir ayrıntıya dikkat etmesi beni şaşırttı açıkçası. "Tasavvurum yanlış olabilir mi?" diye sordum biraz-dan fazla dalga geçerek.

Kafasının (biraz dazlaklaşmış) arkasını, sağ şakağını, sonra da burnunu kaşıdı düşünceli düşünceli. "Bu aşamada söylemek zor,

hocam. Yani, elimizde hiçbir gerçek delil yok. Gazetelerin yalancısıyız."

"Ve biz, gazetecilerin yalancı olduğunu biliyoruz," dedim.

Güldü, ama dertli dertli güldü. "Masa başında cinayet çözümlemek kolay değilmiş," dedi.

"Tabii, siz hep öyle yaptınız ama, ben alışkın değilim."

"Sizin desteğiniz olmadan hiçbir şey yapamazdım," dedim tevazu göstererek. "Ayrıca burada bir beyin alıştırması yapıyoruz, unutmayın. Ciddi ciddi çalışıyoruz ama bu aslında bir oyun."

"İnsan oyunu kazanmak için oynar," dedi. Rakı kadehine uzandı.

İnsan oyunu kazanmak için oynar! Bunu bana hatırlatan Haydar Bilir mi olacaktı?

"Ajan dendi mi, adı üstünde gizlidir. Sizce öldürülenin kimliği basına nasıl intikal etmiş olabilir?" diye sordum.

"Polis muhabirlerinin de teşkilatta adamları vardır, hocam. Bu gibi bilgiler hep sızar. Hele de daha önce ölen çocuk altın vuruştan gittiğine göre, bağlantı kuruluyor ister istemez."

"Haberi patlatan muhabir bu çocuğun üniversitede öğrenci olmadığını yazmış ama..."

"Ama ertesi gün, başka bir gazetede orada kursiyer olduğu açıklanıyor," diye lafımı ağzıma tıktı Haydar. "Akşamları mahallenin gençleri için bilgisayar, İngilizce gibi ücretsiz kurslar veriliyormuş. Fakir muhit ya..."

"Kenar mahallede üniversite kurmak hangi aklı evvelin işiyse..."

"Artık orasını bilemeyiz. Bu çocuk civardaki tamirhanelerden birinde çırak, yaz başında İngilizce kursuna yazılıyor, devam edip etmediğini bilmiyoruz tabii."

"Daha on altı yaşındaymış," dedim. "Bu kadar genç yaşta altın vuruşa gidecek kadar yoğun bir bağımlılık... Anlaması zor. Üstelik yoksul bir çocuk, parayı nerden buluyormuş acaba?"

"Şimdi hocam, benim bu konularda bilgim biraz fazla ister istemez. Eroin bağımlısı biri hırsızlık da yapar, fuhuş da... Zehiri alacak parayı bulmak için her şeyi yapar... Bana kalırsa bu çocuk satıcıydı aynı zamanda."

"Ve belki de aşırı dozu kendisi almadı... yani bu da bir cinayet olabilir..."

"Bana da öyle geliyor, hocam."

"Dolayısıyla, olaylar bir uyuşturucu çetesinin işi gibi gözüküyor. Bize de çözecek bir şey kalmadı, demektir," dedim ama, içim rahat değildi.

Araştırma görevlisi genç kızın bıçaklanmasını uyuşturucu çetesiyle bağdaştırmak zordu. Çeteyle nasıl bir ilişkisi olabilirdi? Bir ihtimal cinayetlerden birine bilmeden, yani gördüğünü anlamlandırmadan tanık olmuştu. İyi de, uyuşturucu çeteleri bir üniversite binasına (hatta otoparkına) nasıl ellerini kolarını sallayarak girebiliyorlardı? Hiçbir güvenlik önlemi yok muydu?

Haydar Bilir umutsuzca kafasını sallayıp dururken, "Çete infazlarında genellikle bıçak kullanılmaz, hocam," dedi. "Güvensiz bir alet bir kere, öldürdüğünüzden kesin emin olamazsınız. Hemen ölmez çünkü, ilerde kan kaybından gider. Sonra, kanlı canlı birine bıçak sapladığınızda bağırır, çığlık atar, katile kaçma fırsatı bırakmaz..."

"Yani?"

"Yani, bıçak daha çok duygusal olaylarda, ateşli cinayetlerde, ne bileyim... maça döner bıçağıyla giden futbolseverleri saymazsanız, karı-koca cinayetlerinde kullanılan bir silahtır."

"Ama bu olayları karı-koca cinayetlerine bağlayamayız," dedim.

"Kimbilir, biraz düşünürsek, her şeyi birbirine bağlayabiliriz," dedi bilgiç bilgiç. Ayağa kalkarken rakı kadehindeki son yudumu kafasına dikti. "Ben gideyim artık, hanım bekler," diye içini çekti.

O çıkıp gittikten sonra düşüncelere daldım. Haydar emekli olalı, bir yandan eski günlerinin hasretini çekerken, bir yandan da eski günlerinin en önemli özelliği olan görünür gerçekleri kavrama yeteneğini kaybetmişe benziyordu. Hayal gücü gereğinden fazla çalışıyordu sanki. Her haliyle çete işine benzeyen bir olaylar dizisini karı-koca ilişkisiyle bağdaştırma çabası, benim bir vakitlerki takıntılarıma özendiğine mi işaret ediyordu, yoksa iki yıldır karısıyla burun buruna yaşamak zorunda kalmışlığına mı? Gerçeklikten kopma gerçeğini herkes başka türlü yaşıyor, tabii. Uzun yolculuklarla avunma, bir kıyı kasabasına sığınma, televizyona sığınma, sanal dünyada yaşadığını sandıran sanal ilişkilere sığınma, geçmişe sığınma, artık cinayet masası şefi olmadığın için masa başında cinayet çözmelere sığınma... Hepsi, gelecekte bir sığınağımız olmadığı için... Gelecek sahiden yok mu? Her şey bitti mi? Bir vakitler mutluydum. En azından, mutsuz değildim ve mutsuz olmamayı mutluluk sanıyordum. Gün geldi tam tersini öğrendim. Bana hiç beklemediğim, hiç hayal etmediğim bir mutluluğu yaşatan kadın, ilk kez gerçek mutsuzluğu tattırdı bana. Tattırdı, evet. Mutsuzluğun da bir tadı var. Vardı galiba. Çok da iyi hatırlamıyorum. Gökyüzüne baktım. Buranın gökyüzü ne kadar kalabalık! Yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar. Binlerce... Samanyolu, büyük kepçe, küçük kepçe, hepsi parıl parıl orada. Onlar orada, ben buradayım. Ben buradayım. Ve gecenin geri kalanıyla ne yapacağımı bilemiyorum.

Kitap mı okusam? Hangisini? Diaphantus denklemleriyle mi oyalansam? Kaç yıl oyalandım onlarla, yetmez mi? İnsan, hayatına değişiklik katmayı bir kez göze aldı mı, sonradan pişman olsa da artık eskiye dönemiyor. Matematiksel eğlenceler benim için çoktan bitmişti zaten. Onların yerini alan huzursuzluklardan kurtulduğumu sanıyordum Akın hayatımdan çıkalı. Ama insanın hayatında bir an öyle bir şey oluyor ki, ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Ama o an hangi andır, zamanında algılayamıyorsun ki... Şimdi düşündüğümde de bulup çıkaramı-

yorum her şeyi değiştiren o anı. Akın hayatıma girdiğinde mi oldu o *bir şey*? Yoksa onun hayatıma girmesine izin vermemi sağlayan başka *bir şey* mi olmuştu hatırlayamadığım bir geçmişte? Akın hayatımdan çıktı ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Eski huzur geri gelmiyor. Hatta, o eski huzurun da aslında bir yalan olduğu duygusu ağır basabiliyor, şu anda olduğu gibi.

Gecenin ilerlemiş bir saati bile değil, yatılmaz. İçip içip sarhoş mu olacağım? Sarhoş olup bu şaşırtıcı sıcaklıktaki ekim gecesinde balkonumda sızıp kalacak mıyım? Hayattan ya da gökyüzünden herhangi bir beklentim kalmadı mı? Ne oldu bana?

Kapı çalındı. Daha doğrusu, bir süredir duyduğum zil sesinin kapının ısrarla çalındığı anlamına geldiğini fark ettim. Bu saatte kim gelebilir? Saatime baktım. Dokuz buçuk. Herkes gelebilir. Hatta Haydar Bilir bile, gözlüğünü falan unuttuğu bahanesiyle dönmüş olabilir.

Karşımda saçı başı dağınık, gece vakti kara gözlük takmış bir Narin görünce şaşkınlıktan bir adım gerilemişim. O ise bir an kıpırtısız kaldıktan sonra, ani bir hamleyle boynuma sarıldı, başını omzuma gömdü. Bu kez sendeledim. Ama çabucak toparlanıp kollarımı ona doladım. İlk kez oluyor böyle bir şey. Birkaç an öylece kaldık. Sonra başını kaldırdı, yüzüme baktı. Ama kara gözlüğünden dolayı nasıl baktığını çıkaramadım. O an onu öpebilirdim belki. Cesaret edemedim. Gözlerini görememem bir yana, yüzü öylesine perişandı ki... Sapsarıydı, ağzı çenesine doğru bükülmüş, dudakları titriyordu. Kollarımdan çözüldü, salona, sonra da balkona doğru yürüdü. Balkondaki koltuklardan birine yığılmadan önce ağzını açmadı. Hatta daha önce kara gözlüğü çıkarıp masanın üstüne attı. Işığın loşluğuna rağmen gözlerinin ağlamaktan şişmiş olduklarını fark ettim.

"Kusura bakma, öylece, doğruca sana geldim," dedi.

"Ne kusura bakması?... İyi ki geldin... Ne oldu?" diye kekeledim.

Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ellerini tutmak, beline sarılmak gibi bir şeyler yapabilirdim ama, fiziksel olarak mümkün değildi bunlar. Çünkü o bir koltuğa çökmüştü ve ben hâlâ şapşal şapşal ayaktaydım. Susmasını ya da konuşmasını beklemekten başka ne yapacağımı bilemedim. Bir süre sonra, keten ceketinin cebinden çıkardığı bir kâğıt mendille burnunu sildi, başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Çok kötüyüm, Istanbul'da bir saat daha kalamazdım. Arabayı nasıl kullandım bilmiyorum, yol boyunca ağladım."

Onun yanındaki koltuğa oturup iki elini iki elim arsında zaptetmeyi başardım. "Ne oldu?" dan başka bir soru gelmedi aklıma.

Ellerini çekmedi, ama yüzüme bakmaktan vazgeçti. Başı öne eğik, ara sıra derin soluklar alarak, kırık kırık konuştu:

"Gencecik bir çocuk... polisin hiçbir şey bildiği yok, doğru dürüst araştırmıyorlar bile... zaten annesi öldü, babası da İngilizin teki... dünyadan haberi yok... öylesine zavallı bir cenazeydi ki, öğrencileri bile gelmedi." Durakladı, gözlerini gözlerime kaldırdı. Birkaç saniye öylece kaldı. "Adı gibi bir melekti, anlıyor musun? Bu memleketin çocuklarına hizmet edecekti sözde. Azimliydi... ve öldürdüler onu."

Bir an soluğum kesildi. Ağzım epeyce açıldıysa hiç şaşmam. Adı gibi melek... Melek adlı bir genç kız...

"Neler diyorsun, Narin... yoksa?"

Oturduğu koltuğun önüne diz çökümüşüm.

"Bıçaklamışlar... inanbiliyor musun?" Ve yeniden hıçkırıklar.

Bu kez ona sarılabilecek konumdaydım. Sarıldım da. Şakağına beceriksiz bir öpücük kondurdum. Ama aklım başka yerdeydi, konuşmasını engellemek, kafamı toparlamak için biraz daha sıkı bastım onu bağrıma. Olabilir miydi? Haydar Bilir ile masa başında oyun olsun diye çözmeye kalkıştığımız cinayetin kurbanı Narin'in yakından tanıdığı biri miydi? Olasılık hesapları yapılsa, kaç milyonda bir?.. Başımın hafiften dönmeye başladığını

hissettim, ve hayır, Narin'in saçlarının kokusu değildi bunun nedeni.

Hıçkırıkları durulduğunda kıpırdandı, başını biraz geri çekti, beni omuzlarımdan hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdı.

"O kadar çaresizim ki," dedi başını iki yana sallayarak ve yüzüme bakmayarak. "Benden başka kimsesi yoktu yavrucağın. Babası olacak salağa ulaşamadım bile. Pek sevdiği okulu da doğru dürüst sahip çıkmadı. Sanırsın... sanırsın, zavallı bir çingene!"

"Nasıl, yani? Çingene de nerden geldi aklına?"

"Ne bileyim, öyle ağzımdan çıktı, işte. O mahallede daha çok çingeneler yaşıyormuş."

Ayağa kalktım. "Narincim, çok bitkinsin. Sana bir içki vereyim mi? Biraz dinlen, toparlan, sonra konuşalım," dedim. "Yoldan doğruca buraya mı geldin? Açsındır da allah bilir."

Evet, onun toparlanması gerekiyordu ama aslında ben kendim için zaman kazanmaya çalışıyordum galiba. Aklıma çok kötü şeyler geliyordu.

"Haklısın, çok yorgunum, üç saatten fazladır araba kullanıyorum. Normal koşullarda hem daha hızlı, hem de daha rahat gelirim ama... ve doğrusu..." İlk kez gülümsemeye benzer bir şey belirdi yüzünde. "...evet, karnım aç! Üstelik çok pisim," diyerek kollarını iki yana açtı. "İçki değil, banyo isterim."

Jipinin anahtarlarını aldım, arabayı bahçe kapısının önünden içeri, garaja, kendi arabamın arkasına çektim, içinden bavulunu alıp geldim. O alt kattaki konuk banyo odasında duş yaparken, ben önce buzdolabını açıp Emine Hanımın yapıp bıraktığı yemeklere bir göz attım, sonra da balkonda sofra kurmaya koyuldum. Yarım saat önceki uyku özleyen miskinliğimden eser kalmamıştı mutfakla balkon arasında gidip gelirken, Emine Hanım'ın, "bunlar çok kıymetli" diyerek gündeliğe kullanmadığı porselen ve kristal takımları hangi dolabın en arkasına gizlediğini bulmaya çalışırken...

İnce uzun vücudunu misafir banyosunda hep bulundurduğum havlulardan birine (kaç yıldır burada, gece yatısına ağırladığım insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ama, her şey her ihtimale karşı hazırdır) sarınmış olarak geldiğinde sofra da hazırdı. Başına da bir havlu dolamıştı, yüzüne renk gelmişti. Islak saçlarını öylece omzuna bırakmış olsa daha hoş olacağını düşündüm, anında bu düşüncemden utandım. Masayı gördüğünde yüzüne hüzünlü de olsa bir gülümseme yayıldı.

"Ne kadar hoş... Ne kadar iyisin sen," dedi. "Hava da ne kadar sıcak."

Öylesine temiz, öylesine masum, öylesine içten bir görünümü vardı ki, biraz önce aklıma gelen kötü kuşkuları anında silip attı.

"Otur ve karnını doyur," dedim bir baba şefkatiyle.

Oturdu, şaşırtıcı bir iştahla yemeğe daldı. Bir kadeh de şarap içti. Uzun uzun konuştuk, yavaş yavaş açıldı. Pek çok şey anlattı bana. Sonunda yorgunluğu üstün geldi, masa başında uyuklamaya başladı. Onu kucağıma alıp konuk yatak odalarından birine götürmek isterdim ama, yaşıma başıma hiç uygun düşmeyen bir istekti bu. Koltuktan kaldırmam bile imkânsızdı, bir de taşımak?.. Hafiften dürterek uyandırdıktan sonra, beline sarılıp yarı yürütüp yarı sürükleyerek konuk odasına götürdüm. Yatağa uzattım, üstünü örtmeden önce sarındığı havluyu çekip aldım ama bakmadım!

Balkona döndüğümde uyku muyku hak getire... Oturdum, Narin'in anlattıklarını düşündüm. Öldürülen genç kızın onun yeğeni olması gerçekten de öyle akla uzak bir tesadüf müydü? Haydar Bilir dikkatimi cinayetler dizisine çekmemiş olsaydı, bunun üstünde durmazdım bile. Ve Narin'in üzüntüsünü biraz daha derinden paylaşırdım herhalde. Kız geçen yaz buraya gelmiş, hatta çağrıldığım ilk partiye katılmış. Onunla tanıştığımı söylüyor Narin. Tabii genç kızlara eskisi kadar dikkat etmiyorum. Yaşıtlarıyla takılmış olmalı. Neyse, fazla kalmamış zaten,

Üniversitenin düzenlediği yaz kurslarında görevli olduğundan bir hafta içinde Istanbul'a dönmüş. Zavallı çocuk, işine çok bağlı olmasa bugün hayatta olacaktı. Daha yirmi dört yaşındaymış. Ömrünün yarısını yurtdışında, yarısını Türkiye'de geçirmiş, Narin'den beş yaş büyük olan annesi sekiz yıl önce kanserden ölünceye kadar bir burada bir Londra'da yaşamışlar. Sonra babası kesin olarak Londra'ya yerleşmiş, kız da eğitimine orada devam etmiş ama, yılın birkaç ayını mutlaka Türkiye'de geçirirmiş. Doktorasını verir vermez de Istanbul'da araştırma görevlisi olarak işe girmiş. İşini çok seviyormuş. Gece yarılarına kadar çalışmaktan zevk alıyormuş. Çok sık görüşmeseler de, Narin ile birbirlerine çok yakınlarmış –hele de annesinin ölümünden sonra. Babada zaten iş yokmuş, hiçbir zaman olmamış. İkinci sınıf bir müzisyen... Gençliğinde Rolling Stones'ın arkasında çalmış (ya da öyle iddia ediyormuş!) ama yani, doğruysa bile, onların gerçek Rolling Stones olmadan önceki dönemine rastlıyormuş bu işbirliği, Narin'in dediğine göre. Ailenin geçimi olsun, Melek'in eğitimi olsun hep anne tarafının babadan kalma parasıyla sürdürülmüş.

Kızın babasının İngiliz olduğunun basına hiç yansımaması bir tuhaf. Soyadı Türker olarak geçiyordu okuduğum bütün haberlerde. Aslında *Tucker* imiş. Yanlışlığı gazeteciler mi yapmış, yoksa Üniversite yöneticileri mi basını yanlış yönlendirmiş, belli değil. Önemli mi? Bunu şimdiden bilemem. Bilmek istiyor muyum, o da başka. Bilmek istediğime karar verirsem, Haydar'ın bana sunduğu problemleri masa başında değil, olayların mahallinde çözmeye çalışmayı göze almam gerek. İyi de, bunu neden yapayım? Ne diye rahatımı bozup allahın kışında (burada hava yaz gibi, ama orada soğumuştur şimdi) Istanbul'a gideyim? Eskiden birkaç kez cinayet çözümlemelerine katkıda bulunduğumu -hatta bir kitap yazmaya bile kalkıştığımı- Narin'in bilmediğinden eminim. Dolayısıyla, onunla birlikte ah vah ederek, kederini daha derinden paylaşmak amacıyla onu sarıp sar-

malayarak ve inanılmaz tesadüften Haydar'a hiç bahsetmeyerek atlatabilirim bu durumu. Ya da, basının deyimiyle *Fakülte Cinayetleri*ni çözmeyi kendime iş edinebilirim. Rahatımı bozmak anlamına gelmeyebilir bu. Aslında işsizlikten, aylaklıktan bunaldığım bir dönemde... hele de çabalarım Narin'in acısını hafifletmeye yarayacaksa...

Haberi verdiğimde Haydar havalara uçacak!

Haydar, haberi almadan havalara uçtu. Bir haftadır, her gün 'işe gider gibi' evime gelmeye alıştığından, Narin'in bende kaldığı gecenin sabahında da, günün erken sayılabilecek bir saatinde, koltuk altında bir dolu gazeteyle zuhur ettiğinde, ikimizi balkonda, kahvaltı sofrasında yakaladı. Sabah sabah evimde bir kadın bulmak Emine Hanım'ı da epey sarsmıştı (üstelik söz konusu kadını konuk odasındaki yatakta mışıl mışıl uyurken görmüştü kendisi) ama, Narin'i Fransız filmlerine yakışacak bir ipek sabahlıkla kahvaltı sofrasında gören Haydar Bilir'in yaşadığı şaşkınlık görülecek şeydi.

Sabahları erken kalkıyordum genellikle, balkonumun önündeki koy, bir göl görünümünde oluyordu o saatlerde. Kıyıdaki binalar, ağaçlar asli renklerinde yansıyorlardı o sırada tırşemsi bir rengi olan suya. Denizin rengi gün boyunca değişiyordu akşamları rakı beyazına dönüşmeden önce, ama en güzeli sabahın olağanüstü tırşesiydi galiba. Her sabah görsem de, her gördüğümde heyecanlandırıyordu beni. O gece her zamankinden çok daha geç yatmış, yatmadan önce çok şey yaşamış olduğumdan olacak, sabah erken uyanmamıştım. Emine Hanım çayımı balkona değil, yatağıma getirmiş, gözlerini devirerek aşağıdaki odada bir bayanın yattığından haberim olup olmadığını sormuştu. Bir kadının evime habersiz girip geceyi geçirmesini, onun bile isteye benimle birlikte olmasından daha akla yakın bulması biraz canımı sıktıysa da, merakını gidermekte zorluk çekmemiştim. Hay-

dar'ın gözlerini yuvalarından uğratan ama açıkça dile getirmediği merakını ise öyle kolay kolay gidermeye niyetim yoktu.

İlk on sayfasında üç cinayetin işlendiği bir hikâyeyi anlatırken ayıp kaçacak belki ama, bayağı keyiflendim ona bakarken. Eski Jerry Lewis filmlerini hatırlattı bana.

"Hocam, özür dilerim, çok fazla özür dilerim, rahatsız ediyorum ama... rahatsız etmemem gerektiğine dair en ufak bir... yani, bu sabah buluşmayacağımıza dair... yoksa yanılıyor muyum?" gibisinden bir şeyler geveledi gözlerini Narin'den ayırmaksızın.

"Buyrun, oturun, Haydar Bey, bir çay için," dedim, galiba sırıtarak. "Önce Narin Hanım'la tanışın, tabii."

"Çok memnun ve müteşekkir... yani mütehassis oldum, teşerrüf ettim," dedi, her uzun kelimenin öncesinde ve sonrasında yutkunarak.

Narin başını sol omzuna doğru devirerek selamladı onu.

"Ayakta kalmayın, lütfen," şeklindeki ikinci oturma çağrımı, kafasını iki yana sallayarak ve gözlerini hâlâ Narin'den ayırmayarak yerine getirdi. Emine Hanım'ın önüne koyduğu çay fincanına üç şeker attı dalgın dalgın.

Narin de, Haydar kadar açık seçik belli etmese de, mutlaka şaşırmıştı böyle bir adamın sabah sabah elini kolunu sallayarak evime gelebilmesine. Onun çevresindeki insanlarla ilişkilerimi hep resmi tutmuştum, kolay ahbaplıklar kurmadığımı fark etmişti elbette. Sonra Haydar'ın kılık kıyafetini, konuşmasını *benim* çevreme yakıştırmayacağı kesindi. Durumu ona açıklamakta zorluk çekeceğimi anladım –hele dün gece, yeğeninin cinayetiyle daha önce de ilgilendiğimi söylememişliğim hesaba katılırsa... Bunu açıklamaya çekinmiştim açıkcası; onun için yıkım demek olan böyle bir olayı kendimize eğlence etmemizi yadırgamaktan öte, iğrenç bulabilirdi. Ayrıca, dün gece kararsızdım bu işe bulaşıp bulaşmama konusunda. Şimdi ya Haydar konuyu açıp da bir pot kırarsa? Hiç de keyiflenecek bir konumda olma-

dığım kafama dank etti. İkisinin kimliklerini birbirlerine öyle ulu orta bildiremezdim. Haydar umurumda değildi ama, Narin'e yardım edeceğim derken psikolojisini fena halde bozabilirdim. Bir plan yapmam gerekiyordu, ama kafam doğru dürüst çalışmıyordu o an. Allahtan Haydar'ın dili tutulmuştu.

Birkaç dakika süren sessizliği Narin bozdu. Sabahlığının önünün açılmamasına özel özen göstererek yerinden kalkarken, "Ben gidip toparlanayım, konukseverliğinizi daha fazla..." diye başladı, o anki görünümümüze hiç uymayan bir resmiyetle.

Devam etmesine fırsat vermeyerek ayağa fırladım. "Rica ederim, Narin. Başımın üstünde yeriniz var, biliyorsunuz," diyerek, tercih ettiği 'sizli bizliliğe' uydum.

"Bilmez olur muyum? Siz olmasaydınız dün gece ne yapardım?" Başını Haydar'dan yana çevirdi ama bakışlarını yerden kaldırmadı. "Şimdilik... izninizle..."

Ve kaçarcasına girdi içeri. Tabii... onun gibi bir kadının, sabah dağınıklığı içinde yabancı bir erkeğe görünmekten utanç duyacağını düşünmeliydim.

Haydar'a döndüm. O da ayaklanmış (ama çay fincanını masanın üstüne bırakmayı akıl etmemiş) Narin'in arkasından aptal aptal bakıyordu. Tanışma sahnesinden beri ağzını açmamıştı ama, parmağımı dudaklarıma götürerek susmasını işaret ettim. İçerde, konuk odasının kapısının kapandığını duyana kadar ben de konuşmadım.

"Size çok şaşıracağınız şeyler anlatacağım, Haydar Bey," dedim alçak sesle. "Ama hemen değil. Önce Narin Hanım'ı yolcu edelim de.."

İkimiz de oturduk. Çayından bir yudum aldıktan sonra, masanın üstünden bana doğru eğilerek, "Narin Hanım," dedi benimkinden de alçak bir sesle, "burada kalmıyor mu?"

Ne yani, çapkınlığımdan bu kadar emin mi bu adam?

"Dün gece kaldı, ama kendi evi var... Meşelik'te.." dedim. Öyle her önüme gelenle çapkınlık yaptığımı sanmasını istemedi-

ğimden, ekledim: "Ayrıca yüzlerce dönüm zeytinlik sahibi. Buranın en köklü ailelerinden birine mensuptur kendisi."

"Peki, burada dün gece sizde kalmasının... haşa min huzur, özel hayatınızı sorguluyor değilim ama... yani, bir sebebi var mıydı?"

Ne kadar monden olmaya çalışsa da, polislik alışkanlıklarından kurtulamıyor kolay kolay.

"Her şeyi anlatacağım, sabredin biraz," dedikten sonra yalandan öksürdüm.

Yirmi dakika sonra jipin arkasından el sallıyordum. Akşam buluşmak üzere sözleşmiştik.

Balkona döndüm, Emine Hanım çaylarımızı tazeledi. Evimde gecelemiş olan hanımın kimliğini ve cinayet dizisiyle ilişkisini açıklamadan önce, soruşturmada herhangi bir gelişme olup olmadığını sordum, tabii basına yansıdığı kadarıyla.

"Ciddi bir gelişme yok, hocam. Varsa da gazeteler yazmıyor. Ama ben biliyorum, bu yönde ilerleyen bir soruşturmadan sonuç çıkmaz. O çevrenin bilinen satıcılarını gözaltına almışlar, daha kimse mahkemeye çıkmamış. Şimdi bunları geleneksel yöntemlerle sıkıştırırlar, itirafname imzalatırlar, sonra hepsi mahkemece serbest bırakılır, işkence altında ifade verdikleri için. Bunun sonu yok. Yıllardır hep aynı şey. Zaten göz altına alınanlar da hiçbir zaman esas failler değildir. Zarf içinde aylığını gönderen patronu yakalayacak değil ya, sokak satıcılarını toplarlar."

"Öldürülenlerden biri narkotik ajan olduğu halde mi?"

Haydar kafasını kaşıdı, çayından bir yudum daha aldı. "Burda öyle bir umut ışığı var tabii. Bizden birinin katledilmesine kesinlikle göz yummayız. Polisin kitabında yazmaz öyle şey! Gene de, belki ikili oynayamayan bir adamdı... Büroda sevilmiyorduysa eğer... Kimliğini açıklamadılar, bilemeyiz ki..."

"Bilmek istemez misiniz," diye sordum, esrarengiz olduğunu sandığım bir sesle.

"Elbette, ama şu anda elimizde hiçbir imkân yok..." dedi kafasını dertli dertli sallayarak.

"Bakın, ne diyeceğim, Haydar Bey," dedim.

Ve Narin'in söylediklerini, ölen kız hakkında bildiklerimi, bir bir anlattım.

Haydar beklediğim ölçüde bir şaşkınlık sergilemedi, ama büyük bir dikkat ve derin bir ilgiyle, kafasını sallamayı bir an bile aksatmayarak, bu arada iki sigara yakıp, içip söndürerek dinledi beni. Sonra bir süre düşündü.

"Yani, demek oluyor ki, hocam, demin burada tanıştığım Narin Hanımefendi, öldürülen Melek Türker'in teyzesi oluyor.

"Evet," dedim, umutsuzluğumu yansıtmadığını umduğum ama sabırsızlığımı saklayamadığım bir sesle. "Ayrıca kızın soyadı Türker değil, Tucker... Dedim ya, babası İngiliz..."

Burnunu kaşıdı, dudağını çarpıttı, "Bu bilgi neden gizleniyor acaba?" diye kendi kendine sordu. "Tabii, adam aslında Kıbrıslıysa..."

"Ne alakası var?"

"Olmaz olur mu? İngiltere'de Kıbrıs asıllı, ama İngiliz pasaportu taşıyan bir dolu Türk var. Hatta bizim hanımın dayı oğlu..."

Kendimi tutmasam 'yangın var' diye bağıracaktım. Bu adam her zaman bu kadar salak mıydı? Derin bir soluk aldım, "Ne alakası var?" diye yineledim.

"Oralardaki uyuşturucu ticaretinin içinde Türk ve Kıbrıs mafyasının... tabii bizim hanımın dayıoğlunu tenzih ederim... önemli bir yeri olduğunu herkes biliyor. Kız kurye falandı belki.."

Ağzım açık bakakaldım Haydar'a. İnsan aptallık tasavvurundan hayranlığa kaç saniyede geçer? Son derece ilginç bir noktaya (kendi deyimiyle) parmak basmıştı. Gerçi kızın babasının Kıbrıslı falan olmadığını biliyordum ama, eski, başarısız bir müzisyen olarak uyuşturucuya şu ya da bu biçimde bulaşmış ola-

maz mıydı? Karısı Türk üstelik, ülkeye sık sık girip çıkıyor... Ama şüphe çekmeyecek kadar üst düzey bir ailenin ferdi... İdeal bir kurye aslında. Kendisinin Türkiye ile ilişkisi son yıllarda kesilmiş olsa bile, yılda birkaç kez gelen kızı var... Onu kullanmayı akıl etmiş olabilirler... Hatta kızın haberi bile olmadan! Mümkün yani..

"Mümkün mü acaba?" dedim.

"Her dönemeçte uyuşturucu bağlantısı çıkıyor karşımıza, hocam," dedi.

"Daha herhangi bir dönemece varmış değiliz Haydar Bey. Gazete okumaktan başka bir şey yapmadık. Ama ben kararımı verdim, bu işin peşine düşeceğim."

Haydar'ın gözleri parladı. "Yaşşa, hoca!" diye haykırdı ama birden durakladı, soru işaretleri belirdi bakışlarında. "Nasıl yani?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Istanbul'a gitmemiz gerek. Sizin de işaret ettiğiniz gibi, bu işin altından masa başında kalkamayız."

Haydar'ın alnı kırıştı. "Orada gerçek bilgilere ulaşacağımızı mı sanıyorsunuz?"

"Dediğiniz gibi, tanıdığım bir muhit. Bu üniversitede de mutlaka eski öğrencilerim falan vardır. Yardımcı olacaklarından eminim. Yerinde araştırma yapmadan olmaz."

Kafasını salladı, ama hiç de hevesli görünmüyordu. Önceki heyacanının yerini derin kuşkular almıştı sanki. Tam ben karar vermişken, yan çizmek ister gibiydi. "Olmaz tabii," dedi ağzının içinde.

"Sizin de şubedeki eski arkadaşlarınızdan bilgi alma fırsatınız olur..."

"İyi söylüyorsunuz da... dediğiniz gibi *eski* arkadaşlar onlar. Bizim meslekte... elini ayağını çekenler çabuk unutulur, hocam."

"Her meslekte öyledir," dedim. "Bizim memlekette tabii."

"Anlayacağınız, Istanbul'a gitsek bile, bize fırsat verirler mi? İşlerine karıştırırlar mı?"

Boğazımı temizledim, "Olayları... en azından genç kızın ölümünü aydınlatmak zorunda hissediyorum kendimi," dedim en ciddi sesimle. "Hatta bir görev sayıyorum... Narin Hanım'la dostluğum açısından..."

O da boğazını temizledi. "Kendisi bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu.

İşte, en can alıcı soru buydu. Narin bu konuda herhangi bir şey düşünmüyordu, çünkü hiçbir şey bilmiyordu.

"Kendisi bizim bu konuyla öteden beri ilgilendiğimizi henüz bilmiyor," dedim.

"Ama onayını, hiç değilse hayır duasını almamız gerekmiyor mu?"

"Tabii, tabii... bu akşam görüşeceğim onunla. Ama olayı, daha doğrusu olayın geri planındaki olayları yeni öğrendiğimi, bu sabah o gittikten sonra sizin bana anlattığınızı söyleyeceğim. Lütfen siz de bozuntuya vermeyin, karşılaşacak olursanız."

"Karşılaşacak olursak," diye beni yineledi bir kez daha boğazını temizleyerek ve nedense yüzüme değil de denize bakarak.

Birden bir kuşku düştü içime. Haydar'ın Istanbul'a gitmek istemediği, benimle cinayet çözme oyununa başladığında böyle bir olasılığı aklına bile getirmediği besbelliydi. Hazır ikimiz de şu tatil beldesinde emekli yaşama adım atmışız, hazır ikimiz de sıkılıyoruz, eski günlerin anısına *sanal* bir cinayet çözümüyle oyalanalım diye düşünmüştü elbette. Bir bilgisayar oyunu tasarlamış olmalıydı. *Sanal* olanı ne kadar ciddiye alırsak, o kadar iyi. Zaten sanal olmayan ne kaldı hayatta? Ama şimdi, Narin'in beklenmedik katılımıyla *gerçek* çirkin yüzünü göstermişti. Hayatta sanal olmayan bir şey kalmadı hayıflanmasını yalanlayacak ve hatta o hayıflanmayı aratacak bir gerçekle iç içeydik ve Haydar bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Sesime derin anlamlar katmaya çalışarak, "Size güveniyorum, Haydar Bey," dedim.

Derin derin içini çekti.

Benim düşüncem uçakla gitmekti. Ama benimle gelmekte ısrar eden Narin'in yaptığı yol hesabı daha akla yakın geldi sonunda.

"İzmir'e iki saatte varırız, bir saat de şehiriçi trafiğinden havaalanına say, Istanbul'da havaalanından şehre de bir o kadar say... Ne diye sürüneceğiz? Buradan Bandırma üç saat bile değil. Vapur da Yenikapı'ya, yani şehrin orta yerine yanaşıyor..."

Avrupalı kafanın yaklaşımı farklı ne de olsa.

Yol boyu Haydar'ı çekmeyi göze alamadığımdan, iki araba olarak koyulduk yola. Ben her ne kadar Hasan'dan başkasının şoförlüğüne güvenmekte zorluk çeksem de, Narin'in jipine binmeyi göze aldım. Hasan, benim arabamla arkadan geliyor, Hay-

dar ile karısını taşıyordu. Haydar son anda karısını sitedeki evde yalnız bırakamayacağına karar vermişti. Ya da karısı öyle istemişti. Bilemem tabii. O ailede kimin sözünün geçtiğini -hele de Kolumbo lakaplı cinayet masası şefi emekli olduktan sonra- nerden bilebilirdim? Vapurda kadınla tanıştığımda anlayabilirdim belki.

Yol boyunca konuştuk, planlar yaptık Hasan'ı aratmayacak kadar iyi araba kullanan Narin ile. Birkaç gece önceki perişanlığından tamamen sıyrılmış, tamamen toparlanmış görünüyordu. Cinayeti çözümleme kararım ve azmim onu heyecanlandırmıştı. Üstelik üniversitenin rektörünü de çok yakından değilse bile, tanıyordu.

"Sen de tanırsın da, hatırlamıyorsun belki. Benden bir-iki sınıf büyüktü.."

Bir-iki sınıf büyük, bir-iki sınıf küçük, üniversitede bile ne kadar çok önem taşıyor insanlar için, şaşılacak şey. Ben, Narin'in ve birçok başka kızın bacaklarına bakarak matematik dersi verdiğim günlerde ilk karımla evliydim ve daha otuzuma bile gelmemiştim. Yani, bu birbirinden bir sınıf büyük, bir sınıf küçüklerin hepsinden, olsun olsun beş-altı yaş büyüktüm. Hiçbir kadına güvenmemeyi, hepsinden şüphelenmeyi ilke edinmemiştim daha. Gene de bacaklardan öteye bakmamayı akıl etmişim... Şimdi nerden aklıma geliyor bunlar? Narin'e kapılmaktan mı korkuyorum? Ondan da şüphelenmeli miyim?

"İşletmede okuyordu, sonra sosyolojide *double major* yaptı galiba. Boyalı sarışın bir kızla çıkıyordu, adını hatırlamıyorum şimdi. Sonra ayrıldılar, kız Amerika'ya mı ne gitti, bu da... Fransa'ya mı? Ben İngiltere'ye gittim. Herkes dağıldı, anlayacağın... Ama baksana, rektör olmuş bu... Adı Sungur Semerci... Mutlaka öğrencin olmuştur."

"Hatırlayamadım."

Öğrencilerimden çoğunu hatırlayamadığımı inkâr edemem. Yıllar yılı pek de parlak olmayan gözlerden oluşmuş bir denize bakar gibi baktım onlara. Çok da fazla bakmadım açıkçası. Ka-

ra (sonra sonra beyaz) tahtaya bakardım daha çok. Ancak oraya yazdıklarımı anlamadıklarını ifade ettiklerinde dönerdim onlardan yana. Üniversite proflarının öğrencilerle ilkokul öğretmenleri gibi ilgilenmelerini kimse beklemiyordur umarım.

Narin anlatmaya devam ediyordu. "Sınıf arkadaşım değildi ama dönem arkadaşımdı. Cenazede tanıdı beni, konuştuk. Tabii Melek'in teyzesi olduğumu bilmiyormuş, çok fazla üzüldü öğrendiğinde. Çok perişandık ikimiz de. Gençliğimizi yad edecek halde değildik ama... Eminim bize yardım edecektir."

"Onca yıllık akademik kariyerimde çekilmez olmayan bir rektör tanımadım, ne burada ne yurtdışında... Ayrıca, üniversite binasında ve otoparkında işlenen cinayetler konusunda rektörün yakinen bilgisi olacağını sanmıyorum. Daha çok akademik cinayetlerdir onların işi ve kan gövdeyi götürse bile, bıçağı kimin tuttuğu bilinse bile, katil yakalanmaz! Ceset de emekli olmakla kalır."

Onu ilk tanıdığımdan beri pek sevdiğim, ama haliyle son günlerde hiç duymadığım şen kahkahasını savurdu Narin. "Oooo, çok acı konuştun. Yoksa senin emekli olmana da rektörün biri mi sebep oldu?" diye sordu.

Hayır, benim emekli olmama bir romancı sebep olmuştu, ama bunu ona söylemedim. Romancıların rektörlerden bin beter olduğunu da...

"Neyse," dedim, "madem bu adamla geçmiş hukukunuz var, hiç değilse okulda kapsamlı bir araştırma yapmamıza olanak sağlar."

Meğer ne kadar yanılmışım! Hayır, rektörlerin çekilmez oldukları konusunda değil, adamın bize herhangi bir olanak sağlayacağı konusunda...

Sayın Sungur Semerci'in, Harvard Üniversitesi rektörününkinden tahminen biraz daha büyük odasına, alayı valayla buyur

edildiğimde şaşkınlıktan çok tedirginlik yaşadığımı itiraf etmeliyim. Randevuyu Narin almış, ama son anda benimle birlikte gelmeyi göze alamamıştı. Ne de olsa öz çocuğu gibi sevdiği yeğeninin öldürüldüğü yer... Istanbul'un ücra bir köşesinde olduğunu sandığım yoksul mahalleyi Hasan şaşırtıcı bir kolaylıkla buldu. Meğer aslında merkeze çok yakınmış da biraz arka plandaymış. Uzatmayalım, biraz erken vardık, yoksul mahallenin ortasında yükselmiş olan post-modern yapıya. Hasan'ın kapının önündeki ayrıcalıklı yerlerden birine park etmesine izin verdiler gerçi, ama ben süssüzlüğüne karşın çok renkli kapıdan içeri girip güvenlik görevlisine adımı verdiğimde, rektörün sekretaryasında bir süre bekletilmeyi göze almıştım artık. Hiçbir yere (dişçi randevusuna bile) geç kalmamaya dikkat ederim, ama erken gitmeyi hiç sevmem. Güvenlik kontuvarının önünde dikilmiş dururken, sekreter odasında oturup muhtemelen kahve içerken bekletileceğime, soğuk ve kalabalık bir giriş salonunda ayakta bekletilmek hoşuma gitmediyse de, sinirlerime hâkim oldum ve bu süreyi yeni moda üniversiteler (özellikle de bu C*inayet Fakülesi*) konusunda gözlem yapma fırsatı olarak değerlendirdim.

Gençler, kollarında kitaplar, sırtlarında çantalar (ilkokuldan sonra çanta taşımanın utanç kaynağı oluşturduğu bir kuşağın öğrencisiyim ben, hatırladığım kadarıyla hocalığım sırasında da hiç *cool* değildi okul çantaları; bunlar bambaşka, benim belki de hiç akıl erdiremeyeceğim bir cins) gidiyorlar, geliyorlar, duruyorlar, konuşuyorlar, gülüyorlar, itişip kakışıyorlar hatta... Normal bir curcuna... Tabii benim okuduğum ve vaktiyle hocalık yaptığım üniversitelerde ortak alanlar çok daha genişti, dolayısıyla curcuna bu kadar yoğun olmazdı.

Duvarlardan sarkan (daha doğrusu tavandan, çünkü biri hariç tüm duvarlar camdandı) afişlere göz gezdirdiğimde ise, gençliğimi hatırlatacak herhangi bir politik slogan göremedim. Pop müziği konserlerinin tarihlerini, *venue*larını, çeşitli film

gösterimlerini, festivallerini duyuruyordu afişler. Bir türlü akıl erdiremediğim şimdiki gençler bizden daha mı mutlu diye düşünmeme fırsat kalmadan adamın biri iki elime birden sarıldı.

"Emin Hocam, hoş geldiniz. Bizim için ne büyük şeref!"

Şaşaladım. Kır saçlı, kırçıllı keçi sakallı, çerçevesiz gözlüklü, gülümserken bile ekşi suratlı, kaşları hafiften çatık bir bey... Elli civarında gösteriyor. Bir yerden tanıyacağım gibi geliyor ama çıkaramıyorum.

"Ben Sungur, hocam..." diyerek ellerimi bıraktı, bir adım geriledi, bana sarılmak gibi bir niyeti varmışcasına kollarını iki yana açtı. "Tanıyamamanız normal, aradan çok zaman geçti."

Neyse, sarılmadı. Rektörün ta kendisi tarafından cümle kapısında karşılanacağım hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Babacan bir gülücük yaydım yüzüme. "Bunama aşamasındayım belki de," dedim.

"Estağfurullah, estağfurullah, buyrun lütfen, buyrun," diyerek asansöre yönlendirdi beni.

Bu adamı gözümün ısırdığı kesin, ama 'çok zaman' önceki öğrencilik yıllarında böyle kır saçlı, sakallı değildi kuşkusuz. Onu başka bir yerden hatırlıyor olmalıyım.

Birtakım aşırı genç, sarışın sekreterlerin önünden geçtikten sonra girdiğimiz, duvarları kitaplıklarla kaplı, devasa odasında, bir helikopter pisti büyüklüğündeki makam masasına kurulmayacak kadar görgülü olduğu anlaşıldı. Masanın birkaç 'kilometre' uzağındaki koltuk takımına buyur etti beni. Karşılıklı oturmamıza kalmadı, dışardaki sarışınlardan biri içeri girerek ne içmek istediğimizi sordu. Fazla kahve düşkünü değilimdir ama, bu gibi durumlarda türk kahvesi istemek hoşuma gider nedense. Karşımdakinin kem küm ederek Neskafe önermesini esefle karışık gizli bir keyifle seyrederim.

Oysa bu sarışın hiç bocalamadı, "Nasıl olsun, efendim?" diye sordu terbiyeli terbiyeli.

Kahvelerimiz gelinceye kadar, sonra kahvelerimizi yudum-

larken tatlı tatlı sohbet ettik. Tabii ki benim derslerime girmiş ve benden çok şey öğrenmişmiş, bütün öteki öğrenciler gibi bana sonsuz hayranmış (nedenini sormadım, adamın yalan atma kapasitesini zorlamamak için), Narin gençliğinde nasıl da bir peri kızına benzermiş, hatırlar mıymışım acaba? Tabii şimdi de yaşına göre çok hoşmuş ama, yaşadığı korkunç acının onu yıkıma uğratması kaçınılmazmış, elbette hepimizin paylaştığı bir acıymış bu; ama ölenle ölünmezmiş, unutmak için elimizden geleni yapmaktan başka çaremiz olabilir miymiş? İçime sıkıntılar bastı, bıraksam bu zırvalarla akşamı edeceğinden korktum birden. Sadede gelmenin zamanı çoktan geçmişti. Ben de aceleyle sadede geldim.

Ve o anda her şey değişti.

Beni güler yüzle aşağı kapılardan karşılayan, en üst düzey konuk muamelesi yapıp el üstünde odasına taşıyan adamın en güleç halinde bile çatık olan kaşları, ürkütücü ölçüde daha da çatıldı. Ellerini önce güm diye dizlerine vurup havaya kaldırırken kendi de ayağa kalktı ve ekşi suratını daha da ekşiterek, bir an dehşet içinde yüzüme baktıktan sonra, arkasını dönerek makam masasına doğru ilerledi.

"Mümkün değil, izin veremem!"

Yüksek sesle söylemişti bunu ama, o sırada bana bakmadığından kendi kendine söylendiğini düşündüm. Ve onu arkadan gördüğümde, bana kimi hatırlattığını çıkardım. Leon Troçki!

Troçki'nin ancak arkadan tanınacağını iddia edecek değilim elbette. Ama yüzü, alnından geriye doğru dökülmeye başlamış kır saçları, çerçevesiz gözlüklerin gerisinden kötü kötü bakan parlak gözleri, çenesinden hafifçe yukarıya meyleden keçi sakalıyla Sovyet Devrimi'nin ikinci adamına tıpatıp benzemesine karşın, bunu onunla yüzyüzeyken fark etmememin nedeni, şişman sayılmayacak gövdesinin ortasındaki koca göbeğin dikkatimi dağıtmasıydı sanıyorum. Arkadan baktığımda göbeği görmediğimden...

Kocaman makam masasının arkasına geçti, her türlü görgü kuralını hiçe sayarak yüksek arkalıklı makam masasına oturdu, ellerini güm diye masanın cam yüzeyine vurdu.

"Olanağı yok!"

Camın çatlamış olacağını umarak bir an soluğumu tutup bekledim. Boşuna!

Aramızdaki uzaklık, ona bağırarak cevap vermemi gerektiriyordu. Oysa ben herhangi birine, herhangi bir durumda bağıracak yapıda bir insan değilim. Mecburen yerimden kalktım, makam masasına doğru uzanan yeşil halıyı ağır adımlarla kattetim, masanın benden yana olan tarafındaki iki koltuktan birine 'buyrun' beklemeksizin oturdum. Ve hatta (cüret bu ya) dirseğimi masanın cam yüzeyine dayadım, gözlerimi Leon Troçki'nin derin bakışlı gözlerine diktim.

"Bu itirazınızın akla yakın bir nedeni var mı?" diye sordum çok sakin olduğunu sandığım bir sesle.

Sungur Semerci Bey, sorumu duymamış, zaten duymak da istememiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Bu konuda konuşmak bana anlamsız geliyor. Ayrıca, size yakıştıramıyorum, hocam."

Pardon? Bu adam bana neyi yakıştıramıyor? Hayatta öğrendiği her şeyi sözde ben öğretmemiş miydim ona? O kadar şaşaladım ki, ilk anda sinirlenmedim bile. "Cinayetlerin aydınlanması sizi ilgilendirmiyor mu?" diye sordum sukunetimi muhafaza ederek.

"Bu işi polise bırakmakta sonsuz yarar görüyorum," dedi suratını daha da ekşiterek.

Ve gözle görünür bir şekilde, hatta gözüme sokarcasına saatine baktı.

Şuna bakar mısınız? Narin'in hatırı için düzenimi bozup, jiplere binip Istanbullara gelmişim, yokluğumda ısıtılmamış bir evde üşüyerek barınmaya çalışıyorum, bunlara yardım elimi uzatıyorum... Ve bu adam, nezaket sınırlarını fazla aşmadan bana ka-

pıyı gösteriyor sanki. İş istemeye gelmiş birini başından savıyor nerdeyse. Ben bunu sınıfta bırakmış olmalıyım.

"Siz benden kalmış mıydınız?" diye sordum.

Acı acı gülümsedi. "Hem de iki yıl üst üste." Ve çok keyifli bir anıyı hatırlarmış gibi kahkahayı basarak acı gülümsemeyi anında sildi yüzünden. "Hem mezuniyetimi geciktirdiniz, hem de ortalamamı düşürdünüz."

Gülmeye devam ediyor ama, kahkahası öylesine yapay ki... Elbette yutmuyorum. Bu adam bana hâlâ kin besliyor. Ama bunca yıl sonra bile içinin bana karşı öfkeyle dolu olması, cinayet araştırmasını engellemek için bir sebep mi?

"Bakın," dedim, "öldürülen genç kız Narin Hanım'ın yeğeni olmasaydı, bu işe karışmak aklımdan bile geçmezdi. Ama..." Çatık kaşlarını kaldırdı, manidar bir bakış yerleşti gözlerine. "Ama, ona yardım etmek, boynumun borcu... Hepimizin boynunun borcu..."

Koltuğunun yüksek arkalığına yaslandı, bıkkın bir havayla içini çekti. "Elbette, elbette, ama polisten daha fazla bir şey yapabileceğinize nerden kanaat getirdiğinizi anlamıyorum. Onların işi bu, yüzbinlerce katil yakalamışlar şimdiye dek."

Masanın üstünden ona doğru eğilmiş olduğumu fark ettim birden. Belki de bu yüzden, benden uzaklaşmak amacıyla arkasına yaslanmıştı. Hemen sırtımı dikleştirerek ben de kendimi geriye çektim. "Abartmayın lütfen, Türk polisinin yakalayabildiği canilerin sayısı, yakalayamadıklarından fazla değildir."

"Bu konuda bir araştırmanız mı var yoksa, hocam?" diye sordu büyük bir ciddiyetle.

Bu kez sinirlendiğimi itiraf etmek zorundayım. Gönülsüz bir müşteriye pahalı bir mal satma çabasındaki zavallı bir satıcıya benzettim kendimi birden. Üstelik açıkça alaya alınıyordum. Kendimi tutamadım. "Olayları örtbas etme eğiliminize bir anlam vermekte zorlanıyorum," dedim.

Hataydı tabii, sözcükler ağzımdan çıkmadan önce biliyor-

dum bunu. Gözlerinde çok kötü bir ışık yanıp söndü. Artık onu ikna etmenin bir yolunu bulmam imkânsızdı.

"Bu okulda ona buna soru sormaya başladığınız takdirde nasıl bir patırtı kopar, tasavvur bile edebilir misiniz acaba, hocam?" derken onun kendini tuttuğu besbelliydi. Bağırmamayı başarmıştı ama burnundan soluyordu. "Velilerin koparacağı kıyameti düşünmek bile istemiyorum. Üç cinayetin işlendiği bir üniversitede kim okutur çoçuğunu?"

"İyi de, cinayetler zaten işlenmiş," diyecek oldum.

Parmaklarını sabırsızca masaya vurmaya koyuldu. "İlk iki olayda okul resmen açılmamıştı, allahtan: Halen de dersler başlamış değil, kayıt dönemindeyiz. Veliler, *bizim* velilerimiz, çocuklarının okulda olmadığı dönemlerde içerde olan bitenle ilgilenmezler. Gene de, Melek'in ölümünün gazetelere yansıması çok kötü oldu tabii... Bayağı bir kriz yönetimi yapmak zorunda kaldık. Durup dururken bir soruşturma yapılacak olursa, dedikodular ayyuka çıkar, herkes her şeyi büyütür, bire bin katarak aklına geldiği gibi anlatır... Doğacak kaosu düşünmek bile istemiyorum!" Ve gözlerini kapadı.

Anlaşıldı, bu adamın en belli başlı özelliği düşünmek istememesi.

Ayağa kalktım. "Anlaşılan ikimizin de vaktini boşuna ziyan ettim," dedim.

Koltuğundan kalktı kalkmasına, "Anlayacağınızı biliyordum," diye gülümseyerek elimi de sıktı ama, beni kapıya kadar geçirmek zahmetini göstermedi.

Sarışın kızların önünden hızla geçtim, tamamiyle camdan yapılmış bir kapıyı iterek açtım, birtakım merdivenlerden indim, asansörün yerini saptayamadığımdan gözüme ilişen birtakım başka merdivenlere yöneldim, sonunda giriş (daha doğrusu, benim için, çıkış) kapısını buldum. Arabanın içinde bekleyen Hasan beni görür görmez fırlayıp arka kapıyı açtı.

Doğruca havaalanına gitmek geldi içimden birden. Adamın tavrı çok canımı sıkmıştı. Emirgan'a, hâlâ doğru dürüst ısınmayan, bakımsız eve gitmeyi istemiyordum. Besbelli burada herhangi bir şey yapamayacağıma göre, bir an önce sıcak kasabama dönmek en iyisiydi. Eski okul arkadaşının ne kadar olumsuz davrandığını Narin'e telefonda anlatabilirdim... diye düşünmeme kalmadı, bu gece onunla yemeğe sözleştiğimizi hatırladım.

"Bu akşam bir yerde yer ayırttık mı?" diye sordum Hasan'a.

"Evet, efendim, Ertuğrul'un orada."

Doğru ya... Yıllar yılı evime pek iyi bakmış olan Nurgül-Ertuğrul çiftini emekli etmiştim dünya yolculuğuna çıkmadan önce. Emirgan'ın şimdiki soğuk ve bakımsız durumu onların yokluğunun sonucuydu. Büyükdere'de bir lokanta açmış, çok da başarılı olmuşlardı aradan geçen süre içinde. Bu akşam Narin'i oraya götürecektim.

"Eve gidelim, o zaman," dedim. "Ama sabah ilk iş bana akşam uçağına bir bilet al, sonra da İzmir'e doğru yola çık. Burada daha fazla oyalanmamıza gerek kalmadı."

Durdukça daha da sinirlendiğimi hissediyordum. Sungur Semerci'nin benimle dalga geçmeye kadar uzattığı terbiyesizliği miydi, yoksa bu cinayetlerin göz göre göre örtbas edileceği inancı mıydı beni çileden çıkaran, bilemiyorum. Bu memlekette her gün kimbilir kaç cinayet örtbas ediliyor ya da 'faili meçhul' olarak rafa kaldırılıyordur. Melek adlı gencecik ve idealist bir kızın katli bile, eğer Narin'in yeğeni olmasaydı, içimi bu kadar yakmazdı bir ihtimal. İçimi asıl yakanın uğradığım kötü muamele mi, cinayetlerin soğukkanlılıkla sümen altına itilmeleri mi?

Yoğun trafikle boğuşa boğuşa eve vardığımızda saat altıya geliyordu. Yalnız yaşamaya alışkın bir adamım ben. Severim de bunu, tercihimdir yalnız yaşamak. Evliliklerim sırasında bile büyük ölçüde yalnızdım. Kısa beraberliklerde bile bunalmışımdır.

Gene de uzun süre içinde yaşanılmamış bir eve gelmek sevimsiz bir şey. Her şey bıraktığım gibi duruyor olsa bile her şey yabancı sanki. Bir otel odasında daha huzurlu olabilir insan. Şaşırtıcı olmayan, olağan bir yabancılıktır oradaki. Yıllar yılı yaşadığın bir yerin, yıllar yılı kullandığın eşyaların birden soğuyuvermelerinin yarattığı bunaltı çok başka. Ya da benim canım aşırı sıkkın. Hiçbir şey istediğim gibi olmuyor. Hiçbir şey istemiyorum. Bir yandan da başıma bu işi neden açtığımı sorup duruyorum kendime. Otursaydım ya oturduğum yerde. Birden kendimi gerçek bir dedektif sanıverdim nedense. Haydar ile balkonda oturmuş ne güzel oyun oynuyorduk işte, ne vardı kalkıp Istanbul'a gelecek? Narin o gece öyle perişan bir halde kapımı çalmasaydı, içimde durduk yere onu kanatlarımın altına alma isteği uyanmasaydı, yeteneklerimi fazlasıyla ciddiye alıp yollara düşmezdim. Narin'e karşı neler duyduğumu da doğru dürüst bilemiyorum ki. Olayın fazla ciddileşeceği olasılığı da korkutuyor beni galiba. Evet, en iyisi bir an önce buradan gitmek.

Öte yandan, Haydar'ın şubedeki araştırmalarından nasıl bir sonuç aldığını merak etmiyor değildim. Ondan telefon bekliyordum. Öyle oturduğum yerde beklemedim ama, akşamki randevuma hazırlanmak üzere duşa girip çıktım, traş oldum, temiz bir gömlek buldum. Saat yediye doğru kapı çalındığında hemen hemen hazırdım. Artık evde aşçı, uşak, hizmetçi yok ya, kapıyı kendim açmak zorunda kaldım, ve karşımda Haydar Bilir'i buldum. Kendisi, telefonla iletişim kurma kolaylığına iltifat etmemiş, kalkıp gelmişti. Yüzüne bir baktım, neden geldiğini anladım. Benden daha dertli görünüyordu, bir ihtimal benden daha kötü bir muameleye maruz kalmıştı.

"Rahatsız etmiyorum ya, hocam," dedi yüzüme bakmadan içeri girerken.

"Ne münasebet, buyrun," dedim. "Gerçi yarım saat sonra çıkmam gerekiyor ama."

Salona doğru ilerlerken, "Hay allah," diye hayıflandı. "Ben

de bir meyhaneye gider, kafa çekeriz diye ummuştum. Canım çok sıkkın, hocam."

Narin ile buluşacağıma onunla meyhaneye gidecek değildim elbette, ama anlatacaklarını dinlemek istiyordum.

"Oturun, oturun, konuşacak vaktimiz var," dedim. "Neden bu kadar sıkıldınız?"

"Ben sıkılmayayım da kimler sıkılsın, hocam? Düpedüz eşşek yerine kondum," dedi salondaki koltuklardan birine yığılırken.

Aynen ben de öyle... demedim.

"Elimde yetişmiş... yani benim elinden tutup oralara getirdiğim Burhan bile bir havalar edinmiş ki, aklınız durur."

Benim iki yıl üstüste sınıfta bıraktığım adam da, öyle havalar edinmiş ki şaşarsınız, demedim.

"Bundan korkuyordum, zaten," diye devam etti. "Emekli oldunuz mu, dışlanırsınız. Tabii odasına buyur eder, çay-kahve ikram eder ama, bilgi vermez. Emniyet çok kapalı bir kutudur, hocam."

Üniversiteden daha kapalı olmasın, demedim.

"Hiçbir şey öğrenemediniz mi?" diye sordum.

"Yani, gazetecilerin bildiğinden fazla bir şey yok. Narkotikciler kendi adamlarının ölümünü kendileri araştırıyorlarmış, kimseyi karıştırmıyorlar, 'bizden birinin bıçaklanmasının peşini bırakmayız,' diyorlarmış ama ser verip sır vermiyorlarmış... Şimdi, bana sorarsanız, bu bir iç hesaplaşmayı andırıyor... Ama tabii elimizde herhangi bir kanıt yok. Bu konuda kimsenin bize yardımcı olacağı da yok."

"Peki, ya kızın ölümü?.."

"Burhan *Amirime* sorarsanız, herhangi bir bağlantı yok. Kızın uyuşturucuyla herhangi bir ilişkisi saptanmamış."

"Babasının Kıbrıslı olduğunu gündeme getirdiniz mi?" diye sordum, sorumun gerçekle ilgisi olmadığını bile bile.

Kafasını iki yana salladı. "Değilmiş. Herif safkan İngiliz. Ye-

di yıldır da Türkiye'ye ayak basmamış. Gerçi kızın bir sevgilisi olduğunu ağzından kaçırdı Burhan."

"Gencecik kız, tabii ki sevgilisi olacak," dedim. "Neyin nesiymiş?"

"Dedim ya, öyle somut bilgi vermiyorlar. Sadece sorguya çekildiğini, ama bir şey çıkmadığını... dedim ya ağzından kaçırdı. Pek fazla hırpalayamamışlar, anladığım. Arkası olan biridir herhalde."

"Anlaşılan bize burada yapacak bir iş yok, Haydar Bey," dedim. "Biz iki emekli, kasabamıza dönüp kahvelerde pineklemeyi iş edineceğiz."

"Adam yerine konulmamak çok acı, hocam," dedi kaderine benden daha sert bir çıkış yaparak.

"Acı ama gerçek," diye içimi çektim. "Ben yarından tezi yok Istanbul'dan ayrılıyorum. Neden gittiğimin sebeplerini de bu akşam Narin Hanım'a açıklayacağım."

Haydar ayağa kalktı. "Ben de gidedurayım, bizimkiler yemeğe bekler," dedi.

Biraz önceki meyhane umudunu unutmuş gibiydi. Onu kapıya geçirirken bir an duraksadım: Narin'i yemeğe götüreceğime, Haydar Bilir'le meyhaneye mi gitseydim?

Ertuğrul'un yerine daha önce gelmiştim. Çok şık, duyduğum kadarıyla medyatik bir lokantaydı burası. Tabii ben kimin medyatik olduğunu bilmediğimden, mekân sahibi tarafından çok alayı valayla karşılanıp en dipte, cam kenarında, Boğaz'ın uzak ışıklarını yakından gören masaya götürülürken, bize doğru çevrilen başların hangi ünlü kişilere ait olduğunu çıkaramadım. Daha doğrusu bakmadım bile. Ama Narin bayağı heyecanlanmış gibiydi. Karşıma oturduğunda gözlerinin parıltısından anladım bunu. Bu gece biraz fazla ışıldıyordu sanki. Şimdiye kadar hiç görmediğim kadar süslenmiş, aşırı sayılabilecek bir makyaj yapmış, sallantılı kocaman küpeler takmış, saçlarını bir tuhaf

kabartmıştı. Yaslı olması gereken bir kadına pek yakıştıramadım, doğrusu. Birkaç gece önce beni duygulandıran, içimde onu koruma, derdine çare arama isteğini uyandıran gözü yaşlı perişanlığından epeyce çabuk kurtulduğunu fark etmiştim fark etmesine ama, bu gece her şeyi tamamen unutmuş, daha da öfesi yakın bir tarihte herhangi bir acı yaşamamış görünümünü yadırgadım. Hele de benim canım bu kadar sıkkınken..

"Bize ne yedireceğine kendin karar ver," dedim Ertuğrul'a. "Ama şarap listesini bir göreyim."

"Aşkolsun, size listeden şarap getirir miyim? Özel kavımız var, en âlâsını sunacağımdan kuşkunuz olmasın," dedi papyonunu elleyerek.

Yanımda çalıştığı onca yıl boyunca bir kez bile 'aşkolsun' gibisinden bir laf çıkmamıştı ağzından. Herkese bir havalar gelmiş.

Narin'e döndüm. Arabada gelirken Sungur Semerci ile görüşmemizin tatsız geçtiğini söylemiştim, ama ayrıntıya girmemiştim. "Şimdi şu Sungur Semerci adındaki rektör parçası var ya..." diye başladım ama devam edemedim.

"Detayları öğrenmek için can atıyorum, tabii," diyerek sözümü kesti. "Ama önce bir şey söylemek istiyorum."

Bu da karıma mı benzemeye başladı, ne? Sözümün kesilmesinden hiç hoşlanmam.

"Beni böyle güzel bir yere getirdiğin için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Moralim o kadar sıfırın altında geziniyor ki, nefes almayı bile unutuyorum bazen. Sırf buraya gelmek için hazırlanırken bile biraz toparlandım. Sağ ol."

"Sen de sağ ol," diyebildim.

Masanın üstünden eğilerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bir şey daha var..." dedi kararsız bir sesle. "Bana o kadar yardımcı oldun ki, bunu söylemeye cesaret edebiliyorum..."

Açıkçası korktum biraz. Cesaret gerektirecek ne söyleyebilirdi bana? Yutkundum. "Elbette," diyebildim.

"Beni barındırmanı rica ediyorum," diye fısıldadı

"Anlamadım."

İki elini iki elimin üstüne koydu, yüzünü biraz daha yaklaştırdı benimkine. "Kalacak yerim yok," dedi gene çok alçak bir sesle, bir sır verirmiş gibi. "Melek'in evine girmeyi göze alamıyorum. Arkadaşımın evinde misafirim, ama orada da çok mutsuzum. Senin yanında olmaya ihtiyacım var." Yalvarırcasına baktı gözlerimin ta içine. "Mutlaka boş bir odan vardır."

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Nerdeyse ellerimi çekecektim. Ama bunu yapmamayı, hatta gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırmamayı başardım. Bir an öylece kaldık.

Neyse ki Ertuğrul, elinde koca bir tepsi taşıyan bir garson refakatinde masaya yanaştı. Narin de ben de aniden arkamıza yaslandık, ellerimiz ayrıldı. Garson ön yemeklerin servisine başlarken, Ertuğrul özel kavından çıkardığı şarap şişesini bana uzattı. Kafamı toparlamak istediğimden şişeyi uzun uzun inceledim.

"Devamı da var, merak etmeyiniz," dedi Ertuğrul.

Kafamı salladım. Şişenin açılması, servisin tamamlanması biraz daha sürdü. Sonra çekildiler.

Bütün bunlar biraz önceki duygusal yoğunluğu dağıtmıştı. Hatta Narin eline çatalı bıçağı almıştı ve bana değil, önündeki tabağa bakıyordu utanmışcasına.

Boğazımı temizledim. "Tabii ki başımın üstünde yerin var," dedim. "Ama ben yarın Istanbul'dan ayrılıyorum."

Benden bu kadar içtenlikle yardım dileyen bu kadına karşı neden bu kadar uzak ve ürkek davrandığımı ben de anlamıyordum. Bütün kadınlardan korkmayı öğrendiğimde hayatımın kolaylaşacağını sanmıştım, ama o an yanılmış olabileceğimi düşündüm. Neden çekiniyordum onun evimde kalmak istemesinden?

"Tabii, ben burada olmasam da orada kalabilirsin. Gerçi çok bakımsız bir ev olduğunu itiraf etmeliyim," dedim. Kimsesizlikten kaynaklanan soğukluğu, bakımsızlığı giderecek bir kadın elinin eskimiş evime değmesinde nasıl bir sakınca olabilirdi?

Başını tabağından kaldırdı, "Neden gidiyorsun Istanbul'dan? Ne oldu?" diye sordu.

"Anlatmaya vakit olmadı ki," dedim ve sayın rektör ile aramızda geçen konuşmayı kelimesi kelimesine anlatmaya koyuldum. Bu kez hiç sözümü kesmeden, ama anlattıklarımdan çok, önündeki yemeklerle ilgilendiği izlenimi uyandırarak, arada bir (çiğnemeyi sürdürerek) kafasını sallayarak, hikâyemin sonuna dek dinledi beni. Hatta ben sözlerimi bitirdiğimde (belki de bitirdiğimden emin olmak istediğinden) otuz beş saniye kadar suskunluğunu sürdürdü. Derken bir kez daha başını tabağından kaldırıp gözlerini gözlerime dikti, bu kez yüzünü yüzüme yaklaştırmaksızın, "Peki, bu adamın bu cinayetleri işlemesinin sebebi ne, sence?" diye sordu.

"Ne? Anlamadım.."

"Ötekiler beni çok ilgilendirmiyor da, Melek'i neden bıçaklamış bu herif?"

"Hangi herif?"

"Sungur Semerci tabii... Senin soruşturma yapmanı bu kadar kesin engellediğine göre katil ondan başkası olamaz."

Adamın tavırlarına ne kadar sinirlenmiş olursam olayım, böyle bir olasılık aklımın ucundan geçmemişti.

"Nerden çıkarıyorsun bunu?" diye sordum.

"Senin anlattıklarından," dedi omuzlarını bilgiç bilgiç silkerek. "Ama bütün bunları yapmasındaki amaç neydi?"

"Narin, nasıl aklına geliyor böyle şeyler? Koskoca bir rektör, bir temizlik görevlisini, bir mahalle çocuğunu, güzel bir araştırma görevlisini neden bıçaklasın?"

Dediklerimi dinlemiyor gibiydi. Bakışlarını ışıltılı Boğaz manzarasına çevirmiş, uzaklara dalgın dalgın bakarken kafasını hafif hafif sallayarak derin düşüncelere daldığı izlenimini uyandırıyordu.

Bir süre daha Boğaz'a doğru kafa salladıktan sonra bana döndü, "Ne bileyim, uyuşturucu çeteleriyle gizli bir ilişkisi olamaz

mı? Bundan şüphelenen narkotik ajanının görevine son veriyor, öteden beri satıcı olarak kullandığı çocuğun hayatına da son veriyor... Sıra bizim kıza geldiğinde... ya ona deli gibi âşıktı, ya da kız onun bu gizli faaliyetlerine yanlışlıkla şahit olmuştu..."

"Harika! Değme Amerikan polisiyesine taş çıkartacak bir hikâye seninkisi... Ama biz Türkiye'de yaşıyoruz ve senin bu dediklerine inanmak mümkün değil.. Uyuşturucudan dünyanın parasını kazanan biri ne diye üniversitede düşük maaşla çalışmaya devam etsin? Onun bir aylık maaşını bir günde kazanıyordur çete liderleri... Öte yandan, koskoca bir rektör, ne diye uyuşturucu ticaretine bulaşsın?"

"Canım, bu adam her zaman *koskoca* bir rektör değildi ya... Ben onu öğrenciliğinden tanıyorum... O zaman da pek tekin değildi yani..."

"Ben hatırlamıyorum onu, ama dediğine göre iki yıl üstüste sınıfta bırakmışım."

Narin birden çok güldü. "İki yıl üstüste ha? Beni bütün aptallığıma rağmen ilk sömestrede geçirmiştin. Demek bu oğlanın bacakları benimkilerden güzeldi."

Ne demek istediğini çok iyi anlayamadım, üstüne gitmek de istemedim.

"O sarışın durup dururken bunu bırakıp Amerika'ya kaçmadı," dedi, ağzını büzerek. "İşin içinde başka şeyler vardı mutlaka. O çocuk hep bir tuhaftı. Solcu geçinirdi ama arabası vardı mesela... Sevgilisi de pek fiyakalı bir şeydi."

"Dedim ya, gençliğinde nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ancak, bugün yaptığı engellemeler kendini değil de üniversiteyi korumak amaçlıydı anladığım kadarıyla."

Garson bir kez daha geldi, tabaklarımızı alıp önümüze yeni yemekler koydu, şaraplarımızı tazeledi.

Narin yeni yemeğinin tadına bakıp mutlu bir gülümsemeyle garsona kafasını salladıktan sonra bana döndü.

"Nasıl yani?" diye sordu.

Ben de yemeğime başladım. Gerçekten çok lezzetliydi. İyi bir yemek yerken tatsız konulardan konuşmayı hiç sevmem. "Birazdan anlatırım," dedim. "Şimdi şu nefis sofranın keyfini çıkaralım."

Sıra kahvelerimizi içmeye geldiğinde, arkama yaslandım, iyi bir konyağı olup olmadığını sordum Ertuğrul'a.

"Olmaz olur mu? Remy Martin Fine Champagne'a ne dersiniz?"

"Gayet mümkün," dedim.

Ertuğrul büyük bir incelik göstererek, kristal kadehlerle birlikte şişeyi de koydu masanın üstüne, bir vakitler evimde de yaptığı gibi ve bizi baş başa bıraktı.

Narin zaten çok şarap içtiğinden yakındı ama, böyle bir yemeğin üstüne konyağın olmazsa olmaz olduğunu açıkladım, onun kadehine de birkaç damla boşalttım. Yeniden arkama yaslanıp, kadehimdeki konyağı koklayarak konuşmaya başladım. Keyfim sahiden yerine gelmişti. İyi yemeklerin insanların mutluluğuna her şeyden çok katkıda bulunduğunu kim söylediyse, yalan atmamış.

"Bu özel üniversiteler, bizim alışkın olduğumuz devlet üniversitelerine benzemez," dedim. "Daha çok Amerikan sistemini örnek alırlar. Yani, öğrenciyi... daha doğrusu velileri, müşteri olarak değerlendirir, ona göre davranırlar."

"Ve müşteri her zaman haklıdır," diye dudak büktü. "Yani, cinayeti öğrencilerden birinin mi işlediğini düşünüyorsun?"

"Yok canım, hiç sanmam. Demek istediğim, amaç onları hoş tutmaktır. Bir tür eğitim de veriyorlar herhalde, ama aslolan onları fazla sıkıştırmamak, canlarını sıkmamak. Şimdi okulda bir soruşturma olursa, alışılmadık bir heyecan olacak, dedikodular çıkacak, insanlar her konuda fikir yürütmeye başlayacak, bu da velilerin canını sıkacak, hatta onları korkutacak... Yani, Sungur Semerci kesinlikle böyle düşünüyor."

Sinirli sinirli güldü. "Ayrıca, cinayeti içerden biri işlediyse, bu kesinlikle ortaya çıkmayacak!"

"O da var, tabii," dedim.

Üç cinayetin ilk ikisini hiç kaale almamaktaki ısrarı tuhafıma gidiyordu doğrusu, ama tanımadığı insanları değil de kendi yakınını düşünmesi normaldi herhalde.

"Böyle eğitim mi olurmuş?" derken yüzünü buruşturdu. "İngiliz sistemi hiç böyle değil, canını çıkarıyorlar insanın."

"O da bir taktik, tabii," diye gülümsedim. "Amerika'nın ünlü üniversiteleri de çok zordur, hatta övünürler zorluklarıyla.. Ama oralarda üniversite tarihi eski, biliyorsun. Bizimkilerse çok yeni, henüz müşteri tutma telaşındalar. İlerde, binaların temizliği, hocaların görece ünü ötesinde birtakım prestij arayışlarına sıra gelecektir."

İçini çekti, "Bilemem artık," dedi. "Bildiğim şu ki, bizim kız işini çok ciddiye alıyordu, gerçekten iyi bir hoca olmak için var gücüyle çalışıyordu. Gece yarılarına kadar okulda kalıyormuş baksana."

Bu aşırı çalışkanlığın onun canına mal olduğunu hatırlatmaya gerek görmedim. Bunu pekalâ bildiği yüzündeki acı ifadeden anlaşılan Narin'i, ukalalığımla biraz daha oyalamayı denedim.

"Üniversite olayının ilk başlangıcında da müşteri sistemi yatıyor zaten. Birtakım zenginler, çocuklarını eğitmek ya da büyük bir bilimadamını yörelerine getirtmek için, ünlü hocaları belirli merkezlere davet ediyor, aralarında topladıkları parayla onları ağırlıyorlar... Zamanla kurumlaşıyor. İlk önce İtalya'da... Talebe kelimesinin kökeninde de 'talep' var zaten. Bilgi talep ediyorlar, karşılığında para veriyorlar... Şimdikiler ise diploma talep ediyor, bedelini ödüyorlar."

"Sahi mi?" dedi ama sesinde en ufak bir merak yoktu.

İçine sıkıntılar basmasını sağlayabilmiştim anlaşılan. Hemen yılmadım da. "Ayrıca bakma, dünyanın en iyi üniversitelerinde

de oluyor bu gibi şeyler. Bedavadan.. yani, yüklü bağışlar yaparak Harvard'dan bile diploma alınabilir."

Bu kez yalancıktan bile bir şey demedi. Karşımda oturuyordu, yüzü yüzüme dönüktü ama, bakışları çok ötelerde bir yerlere dalmıştı. Bir süre öylece sessiz kaldık. Ben konyağımı yudumladım. Derken hafifçe silkindi, gözleri şimdiki zamana döndü.

"Gene de neden gidiyorsun, anlamıyorum. Yani olayları aydınlatmaktan neden bu kadar çabucak vazgeçiyorsun?"

"Vazgeçtim demiyorum, ama okula giremeyeceksem burada yapabileceğim pek bir şey yok."

"Nasıl yok? Melek'in evi var, çıktığı çocuk var, arkadaşları var... Onlardan bir şeyler öğrenemez misin?"

"Sen tanıyor musun bu insanları?"

"Bazılarıyla tanıştım elbette. Oktay ile birkaç kez yemeğe çıkmışlığımız var."

"Oktay... kim?"

"Bizim kızın birlikte olduğu çocuk... İyi bir çocuğa benziyor. Ciddi bir ilişkileri olduğunu sanıyorum. Cenazede çok üzgündü, yanıma geldi, yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu."

"Bir şeyler biliyormuş gibi duruyor muydu?" dedim ama söz ağzımdan çıkar çıkmaz saçmaladığımı fark ettim.

"Cinayeti kimin işlediğini bilemez herhalde. Gene de onunla konuşabilirsin, anlatacağı şeyler vardır mutlaka... Ne bileyim..." Çaresizce baktı yüzüme. "Bana söz vermiştin..."

Doğru söylüyordu, daha doğrusu söylemediği ama düşündüğü şeyde haklıydı. Çok gönülsüz davranıyordum, sanki bu işten yakamı sıyırmak ister gibiydim. Rektörle görüşmem kötü gittiği için, gereğinden fazla sinirlenmiştim belki. Sırf ona kızdığım için mi işin ucunu bırakmaya hazırdım? Haydar ile başladığımız oyunun ciddileşmesinden korkmuştum belki de, ilk karşılaştığım zorlukta gerisin geriye sakin hayatıma dönmeye kalkmıştım. Oysa, evet, Narin'e söz vermiştim. Bu kadar çabuk yılmamalıydım. Başaramamaktan mı korkuyordum aslında?

"Söz vermekle hata etmiş olabilirim," dedim, yüzüne bakmaya çekinerek. "Bu tür işlerin kompetanıymışım gibi bir izlenim uyandırdım sende." Ama yüzüne bakmadan konuşmayı sürdüremezdim. Hiç yapmadığım bir şey. Bakışlarında düş kırıklığı görmek bahasına gözlerimi gözlerine diktim. "Ben öyle sorgulamalardan falan pek anlamam. Arada bir, oyalanmak için, masa başında cinayet çözme oyunu oynamışlığım var," diye dürüst olduğunu sandığım bir sesle devam ettim. "Böylesine ciddi bir durumda... bıçaklamalar... uyuşturucu çeteleri... üstesinden gelebileceğim bir şey değil korkarım."

"Öyle deme, n'olursun. Uyuşturucu çetelerinden bize ne? Melek'in ölümünün öyle şeylerle ilgisi olamaz ki."

"Herhalde yoktur. Ama..."

"Ama, ne? Oktay'la bir konuş hiç değilse. Bir fikir edinirsin... Sonra istersen gene masa başında düşünürsün." Ve beni yüreklendirmek istercesine gülümsedi. "Buradaki evinde masa yok mu?"

Ben de gülümsedim. "Var olmasına da... Üstünün temizlenmesi gerek. Evin halini bir görsen."

Rahatlamış gibi arkasına yaslandı, daha geniş gülümsedi. "Görürüm, ne var? Görmek istiyorum ayrıca. Dedim ya demin. Temizlik konusunu da ben hallederim."

Gene ürktüm. Geçici barınma talebi temelli yerleşmeye dönüşebilirdi. Aslında çok uzak olan bu olasılıktan neden ürktüğüm ise bambaşka bir soru. Bir yandan onu kanatlarımın altına almaya kalkıyorum, onu perişan eden cinayeti çözme girişimlerinde bulunuyorum, bir yandan da yanıma fazla yaklaşmasını engelliyor, onu romantik akşam yemeklerine götürüyor ama tek başıma girdiğimde beni bunaltan evin kapısından sokmaya çekiniyorum.

"Peki, hemen yarın gitmeyeyim öyleyse," dedim. "Bu gece biraz daha düşüneyim. Dediğin gibi, sevgilisi olan çocuğun anlatacakları şeyler vardır belki. Adı neydi?"

"Oktay," dedi gözleri parlayarak. "Çok iyi bir çocuk. Yakışıklı da.."

Ölen, hatta cinayete kurban giden yeğeninin sevgilisinin yakışıklılığına nasıl dikkat eder insan?

"Ne iş yapıyormuş?"

"Reklamcı... Yani, bir reklam ajansında çalışıyor. Siyah-Beyaz adında... çok ünlü bir şirketmiş."

"Bilemem tabii," dedim.

"Ben de bilmiyorum. Melek öyle söylemişti."

"Birlikte mi oturuyorlardı."

"Hayır. Melek annesi öldüğünden beri yalnız yaşamaya alışmış, öyle kolay kolay aynı eve taşınmaya yanaşmazdı. Seviyordu onu galiba ama çok uzun süredir birlikte değillerdi. Bilemedin altı-yedi ay. Geçen yaz bana geldiğinde başka birine âşıktı Melek, ama galiba evli bir adamdı o, kim olduğunu bana söylememekte direnmişti. Aklı fikri ondaydı o sırada, ama mutlu olmadığı besbelliydi. Oktay'la ilişkiye girdiğinde sevinmiştim."

Evli bir eski âşık, ha? Bu ilginçti işte. Sonraki reklamcı sevgiliden daha ilginç hatta. Hele hele uyuşturucu mafyasının kurbanı olmaktan çok daha ilginç.

"O adamın kimliğini öğrensek çok iyi olur," dedim birden olaya ısınarak.

"Bana söylemedi ama, Oktay'a söylemiştir belki. Sorarız."

"Yeni sevgiliye eskisinden söz etmek âdet midir?" diye sordum.

Belli belirsiz güldü. "Adamına göre değişir," dedi bilgiç bilgiç.

Ne demekse...

O gece onu evime davet etmeyi göze alamadım. Zaten böyle bir davet beklediğini düşünmek bile abes olabilirdi. Istanbul'da kalmaya karar verirsem, onu barındırmak konusunun yeniden açılacağını tahmin ediyordum ama, o sırada herhangi bir

plan yapmaya hazır değildim. Vaktiyle Akın Erkan ile paylaştığım eve başka bir kadını misafir olarak bile götürmeye korkuyor muydum? Aslında herhangi bir kadınla birlikte *barınmak* fikrine alışmakta zorluk çekeceğim kesindi. Narin gibi yumuşacık başlı birinden çekinmeme gerek yoktu elbette; doğruca yatağa gitmemiz söz konusu olamayacağından, ne yapacağımı iyice şaşırabilirdim. En iyisi beklemek, olayları zamana bırakmaktı..

Ertuğrul'un şık lokantasından merasimle uğurlanıp arabaya bindiğimizde, nereye bırakılmak istediğini sordum Narin'e. Bir an kararsız kaldığını algılar gibi oldum. Arkadaşının Etiler'de oturduğunu söylerken sesinde bir soğukluk, bir düş kırıklığı da sezmedim açıkçası. Böyle bir tını bekliyor muydum, bundan korkuyor muydum, bilemeyeceğim. Ama içim rahatladı. Yol boyunca hemen hiç konuşmamamızı da yadırgamadım. Ne de olsa yorgunduk ikimiz de. Ayrılırken, ertesi gün telefonlaşmaya karar verdik, ama kimin kimi arayacağı belirlenmedi. Kaloriferlerin yanmasına rağmen bir türlü doğru dürüst ısınmayan evime doğru giderken, evin hale yola konması işini Narin'den bağımsız olarak halletmem gerektiğini düşündüm.

"Temizlikçi bir kadın bulmamız lazım," dedim Hasan'a. "Bir de yemek yapacak biri... Bir süre daha buradayız anlaşılan."

Melek'in sahip olduğu çatı katı Cihangir'deydi. Narin'in dediğine göre son zamanlarda pek revaçtaymış bu semt. Benim hatırladığım, orta halli bir muhitti eskiden. Merkezî ve yer yer manzaralıydı galiba. Ama Istanbul trafiği dayanılmaz hale gelmeden önce, bir mahallenin merkezî olması pek marifet sayılmazdı bildiğim kadarıyla.

Kız Istanbul'a yerleşmeye karar verdiğinde, birlikte ev aramışlar, küçük ve pahalı olmasına karşın manzaralı ve işte moda bir yerde olduğu için satın almışlar daireyi. Eski ama bakımlı bir binaydı, asansör olmadığı için altı katı yürüyerek, her sahanlıkta dinlenerek çıktık.

"Sen yanımda olmasaydın gelmeyi göze alamayacaktım," de-

di Narin, çantasından anahtarları çıkarırken. İki tane kilit vardı. "Çok hırsızlık oluyormuş buralarda," diye ekledi.

Giriş kapısı geniş sayılabilecek bir salona açılıyordu doğrudan, antre gibi bir şey yoktu. Tam karşımızdaki duvar boydan boya cam ve gördüğüm kadarıyla perdesizdi. Camların ötesinde teras vardı. Narin kenarda durup, önden benim girmemi bekledi.

"Hadi ama," dedim, "cesur ol biraz. Nasıl olsa girmek zorunda kalacaktın."

"Tamam, tamam, geç sen."

Salonun ortasına ilerledim. O kapıyı arkasından kapattı ama beni hemen izlemedi, sırtını kapıya dayayarak öylece durdu. Bakmadım ama gözlerini kapamış olabileceğini tahmin ediyorum. Biraz aşırı bir duygu gösterisi gibime geldi ama, neyse. Camlara doğru yürüdüm, ilk iş terasa açılan kapıyı açmak geldi aklıma nedense. İçerde ölüm kokusu falan yoktu, çünkü burada kimse ölmemişti. Gene de bir havasızlık hissetmiş olmalıyım. Teras benim ölçülerime göre geniş sayılmazdı ama bir sürü yeşil bitkili saksı, yazdan kalma iki şezlong, alçak bir masanın arasından yürüyecek kadar yer vardı. Manzara gerçekten hoştu. Sol taraftan denizi, cepheden kenti görüyordu. Gece ışıklar yandığında daha da güzel oluyordu herhalde. Bir iki derin soluk aldım.

Narin yanıma geldi.

"Evladım, nasıl da severdi bu balkonu," diye içini çekti. "Roof-garden yapacaktı buraya ama pek uğraşacak vakti olmadı."

"Ne kadar zaman oturdu burada?"

"Sonbaharda almıştık, bu ikinci yazıydı işte. Demek ki hemen hemen iki yıl olmuş."

Kapının zilinin ısrarlı çalınışı ikimizi de irkiltti.

"Çocuk kaçta gelecekti?" diye sordum.

"Akşam işten çıktığında... Bu saatte kim olabilir?"

"Açalım bakalım."

Narin kapıya koşturdu, ben odanın ortasına kadar ilerleyip bekledim. Kısacık kıvırcık bembeyaz saçlı, ince uzun bir kadın güm diye içeri daldı. Önce beni görüp dona kaldı, sonra dönüp Narin'i gördü. Ak saçlarına karşın, kılığından olacak (kazak, pantalon, spor ayakkabı) yaşlı görünmüyordu. Dikkatli baktığımda yüzünün de genç durduğunu fark ettim.

"Aaaaa, siz miydiniz?" dedi, sigara kalınlığında bir sesle, soluk soluğa. "Yukardan tıkırtılar duyunca, hırsız falan olmasın diye korktum."

"Biz geldik, Işıl Hanım," dedi Narin. "Ortalığa bir bakalım, toparlayalım dedik."

"Ay tabii, elbette, çok iyi ettiniz. Başınız çok sağ olsun, yani... Ne diyeceğini bilemiyor insan... İnanamadık, inanın."

Narin bana döndü, "Işıl Hanım Melek'in alt kat komşusu," dedi.

Kadın elini uzatmadı, başıyla kısaca selam vermekle yetindi. Ben de aynını yaptım. Böylesi bir karşılaşmada memnun olduğumu söylemek yersiz kaçacaktı.

"Geçen hafta gelen giden olmayınca, artık gelmeyeceksiniz sandım."

"Ancak..." dedi Narin, alçak, acılı bir sesle.

"Neyse, ben rahatsız etmeyeyim daha fazla. Bir isteğiniz olursa aşağıdayım, yani. Buyrun bir kahvemi için."

"Teşekkürler... Burada işimizin ne kadar uzayacağı belli olmaz."

"Siz bilirsiniz, yani... Beklerim."

Lafa karışmadan önce boğazımı temizledim. "Daha önce birileri gelmiş olsaydı, duyardınız, değil mi?"

"Aaaa, tabii... Sizi nasıl duydumsa .."

"Polis de gelmedi demek?"

"Ne münasebet!" diye nerdeyse bağırdı. "Polisin ne işi olacak burada?"

"Şüpheli bir ölüm söz konusu olunca belki gelmişler, araştırma yapmışlardır diye düşündüm. Komşulara soru falan sormadılar demek."

Kıvırcık başını iki yana salladı. "Ne gelen oldu, ne soru soran."

Narin, "Oturmaz mıydınız, Işıl Hanım," dedi, sorulması gereken soruları benim sormaya niyetlendiğimi kavrayarak.

Kadın, "Rahatsız etmeyeyim," diyerek çevresine baktı.

Oturabileceği (herhangi birimizin oturabileceği) tek yer uzun, siyah deri kaplı bir kanapeydi. Salonda koltuğa sandalyeye benzer başka hiçbir şey yoktu. Beyaz halının üstüne atılmış bir sürü renkli minder vardı ama bunlardan birinin üstüne çökmeyi hiç birimiz kolay kolay göze alamazdık.

"Lütfen, lütfen, buyrun," dedi Narin söz konusu kanapeyi işaret ederek. Sesi öylesine ısrarlı çıkmıştı ki, kendini tutmasa kadını kolundan çekip oturtacakmış gibime geldi. "Şey... Emin Bey bu... korkunç... olayı... biraz aydınlatmaya... yardım edecek de..."

Kadın bu sözlerden bir şey anladıysa şaşarım, ama bana ilk kez alıcı gözüyle (yani, soluk mavi gözlerini kısarak) baktı. "Peki ama siz... polis değilsiniz ya..."

"Ne münasebet," diye bağırma sırası bendeydi.

Narin açıklama yapmak gereğini hissetmiş olmalı ki "Emin Bey aile dostumuz, kendisi Melek'i çocukluğundan beri tanır," şeklinde bir yalana başvurdu. "Polisin olayı aydınlatma konusunda pek adım atmayacağı anlaşılıyor da."

Işıl Hanım kafasını salladı. "Buraya gelmedikleri kesin."

"Oturun n'olur," dedi Narin bu kez açıkça yalvararak ve "şöyle," derken kadını omzundan kanapeye doğru iteleyerek. "Siz Emin Bey'le konuşurken ben de... içeri bir bakayım... bir kahve yapayım.."

Kadın iyice şaşalamış gibiydi, gene de kanapeye otururken önündeki alçak cam masaya bacağını çarpmamaya dikkat etti.

İlk kez baktığım bu kocaman masanın üstünde bir sürü ıvır zıvırın arasında ağzına kadar dolu büyük bir sigara tablası da vardı. Kadını başarıyla oturtmuş olan Narin, tertipli ev kadını alışkanlığıyla bu tablaya uzandı, besbelli mutfağa götürüp dökmek amacıyla.

"Bırak, kalsın," dediğimde şaşkınlıkla baktı yüzüme önce, sonra hemen anladı ve başını bilmiş bilmiş salladı.

O herhalde mutfağın olduğu yöne doğru gittiğinde ben de kanapenin öteki ucuna, cam masayı Işıl Hanım'la aramıza alarak, iliştim. Şaşkınlığını hâlâ üstünden atamamış olan kadını rahatlatacağını umduğum bir gülümseme yaydım yüzüme.

"Burada olup biten her şeyi siz aşağıdan duyuyorsunuzdur mutlaka," dediğim anda pişman oldum, ama iş işten geçmişti tabii. Şu sorgulama konusunda Haydar Bilir bile benden iyidir, eminim.

Kadın rahatlayacağına anında savunmaya geçti. "Hayır, efendim, ne demek? İki haftadır ses seda olmadığından, tıkırtıları işitince işkillendim."

"Tabii, çok haklısınız, çok da iyi ettiniz.. Demek istediğim şu: Melek'in vefatından sonra birileri gelmiş olsaydı fark ederdiniz, demek istiyorum."

"Haliyle," dedi arkasına yaslanarak. Biraz yumuşamış mıydı?

"Ama siz evde yokken gelen olduysa bilemezsiniz tabii..."

"Sık sık dışarı çıkmam, evde çalışıyorum." Bir an durdu, bu sözlerine açıklık getirmek gereğini duymuşcasına boğazını temizledikten sonra devam etti. "Yani, emekli olduğumdan beri, evde çeviri yaparak geçiniyorum. Emekli maaşı yetmiyor tabii."

"Tabii."

"Gündüz arada bir alışverişe çıkıyorum, akşamları da nadiren de olsa... gezmeye gittiğim oluyor, ama genellikle evdeyim yani."

"Melek hayattayken... görüşür müydünüz?"

Şefkatli olarak nitelenebilecek bir gülümseme yayıldı yüzü-

ne. "Aaaa, evet. Çok şeker bir kızdı, allah rahmet eyleye... Çok gençti tabii, hareketli bir hayatı, kendi arkadaşları vardı ama arada bir uğrar, hatırımı sorardı. Birkaç kez balkona davet ettiydi yazın, gün batımını seyretmeye. Sonra, Londra'ya giderken bir isteğim var mı diye sormuştu. Çok cici bir kızdı. Annesini de kaybetmiş tabii..."

"Sizin kendi çocuklarınız..."

Gözlerini gözlerime dikti, "Hiç evlenmedim," dedi hafiften meydan okurcasına.

Buyrun, bir pot daha!

"Yani, gürültü patırtı edip sizi rahatsız eden bir komşu değildi," diyerek konuyu değiştirmeye çabaladım.

"Yoo, bir iki kere parti vereceği zaman önceden haber verip özür bile dilemişti yavrucak."

"Çok geleni gideni var mıydı?"

"Eeee, olacak tabii, genç bir insan ne de olsa."

"Erkek arkadaşı –."

Hoşgörülü bir tavırla sözümü kesti: "Oktay Bey... O da çok efendi bir çocuktu. Merdivende karşılaşırdık sık sık. Bir keresinde tanıştırmıştı."

Sık sık sokağa çıkmayan biri neden sık sık merdivene çıkar, bilinmez. Hiç de meraklı görünmemeye çalışan bu kadının üst kat komşusunun her hareketini yakınen izlediğinden emin oldum birden. Oktay'dan önceki gizli âşıktan da haberi olabilirdi ama, soruyu nasıl soracaktım?

İki dakika içinde iki kez çuvallamıştım.

"Oktay da gelmedi mi hiç, Melek'in... vefatından sonra?"

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü sanki. Biraz düşünür gibi yaptı. "Gelseydi duyardım," dedi ilk kez kararsız bir sesle. "Ama tabii, ben dışardayken gelmişse yani..."

"Kapıcı bilir belki," dedim.

"Gelmişse de... eşyalarını falan almaya gelmiştir. Hakkı yani..." dedi nerdeyse kavgacı bir havayla.

Ben tam bu lafın üstüne gitmeye hazırlanırken, Narin elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Sormadım ama, neskafe yaptım," dedi tepsiyi cam masanın üstüne bırakırken. "Süt ya da şeker istermiydiniz?"

Işıl Hanım rahat bir nefes aldı gibime geldi. "Sade içerim," dedi. "Zahmet oldu size."

"Yok canım, ne demek?"

Narin servis yaparken sessizlik hüküm sürdü. Neyi nasıl soracağımı toparlamaya çalıştım. Bu kadın birtakım şeyler biliyor olsa bile, yeni ölmüş bir genç kızın arkasından hem de onun teyzesine ve de eski aile dostuna dedikodu yapacak birine benzemiyordu.

Sessizliği Işıl Hanım bozdu; kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, hâlâ ayakta dikilmekte olan Narin'e sordu: "Daireyi satacak mısınız?"

"Hiçbir şeyi düşünecek halimiz olmadı daha... Bir süre her şeyi böylece bırakırım herhalde. Bilmiyorum."

"Kiraya da verebilirsiniz, yani... Kiralar çok yükseldi son birkaç yıldır."

"Yok, yok, kiracılarla falan uğraşamam... Hele aradan biraz zaman geçsin, bakarız..."

Kadının soru yanıtlamamak için soru sormaya başlayıp konuyu dağıtmaya çalıştığı izlenimini edindim nedense.

"Demin hırsızdan korktuğunuzu söylediniz de... Binaya yabancıların girmesi kolay mı?" diyerek bir kapı aralamaya çalıştım.

"Aslında kolay olmaması lazım ama, bir yolunu bulup giriyorlar işte. Kapıcı da yerinde durmuyor her zaman. Yazın bir vaka oldu mesela..."

"Burada mı?"

"Hem de gündüz vakti... Bu kapı zorlanmış. Ben bir şey duymadım, şahsen... Her kimse girememiş ama. Polis bile çağırmaya gerek görmediydi Melek."

"Ne zaman oldu bu?"

"Valla, yazın işte... Ağustos başı herhalde..."

"Melek'in öldürülmesinden kısa bir süre önce... Öyle mi?"

"Tam bilemiyorum, yani... Temmuz sonu da olabilir... Ben bu yaz tatile gidemedim de.."

Ne alakası varsa!

"Olağandışı başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

Bir süre düşünür gibi yaptı. "Bilmem ki," derken kaşlarını kaldırdı. "Oktay Bey bir süredir gelmiyordu. Küstüler mi, ayrıldılar mı, sormadım tabii. Ama o hırsızlık teşebbüsünden sonra bile görünmedi, yani. Galiba ona söylemedi Melek."

Narin ile bakıştık "Onun yerini başka biri aldı mı?" diye sordum.

Işıl Hanım bu kez kaşlarını çattı. "Anlamadım," dedi.

"Yani, yeni bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Yooo, ben kimseyi görmedim." Ve fincanını masanın üstüne bırakarak ayağa kalktı. "Ben de gideyim artık, çok vaktinizi aldım. Bir sürü işiniz var."

Narin onu kapıya geçirirken, "Gene görüşürüz nasıl olsa, Işıl Hanım," dedi. "Aklınıza bir şey gelecek olursa..."

"Elbette, elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa hep buradayım ben. Tekrar başınız sağ olsun."

Kapı kadının arkasından kapandığında bir kez daha bakıştık Narin ile.

"Ayrıldıklarından haberim yoktu," dedi. "Cenazede hiç de öyle durmuyordu."

"Geldiğinde sorarız... ya da kız arkadaşlarından öğreniriz," dedim. "Şimdi etrafımıza bakalım biraz, neyin nerde olduğunu görelim."

Salon dağınıktı diyeceğim ama o kadar az eşya vardı ki hiçbir zaman dağınık olamayacağını düşündüm. Kanapenin karşısında, yerden bir karış kadar yükseklikte bir rafın üstünde televizyon, müzik seti, DVD player ve benzeri elektronik eşya dizi-

liydi. Duvarda ise devasa boyutlarda bir sinema afişi (*Amadeus* filmine ait) asılıydı. Kanapenin arkasına düşen duvar ise alt tarafı kapalı dolaplardan, üstü ise açık raflardan oluşan bir kitaplıkla kaplıydı. Önünde, köşede, ayaklı halojen şık bir lamba duruyordu. *Tasarım* tabir edilen fiyakalı bir şeydi. Bunların dışında, yerdeki minderlerden başka bir şey yoktu. Ola ki bu minderlerin pek gelişigüzel atılmış olması dağınıklık duygusu yaratıyordu. Ayrıca, sanki ev sahibi daha o sabah aceleyle çıkmış izlenimini uyandıran bir güncelliği, sıcağı sıcağına yaşanmışlığı vardı odanın. Belki de cam masanın üstündeki kalabalıktı bunun nedeni. İzmarit dolu olan kocaman siyah seramik küllüğün yanı sıra, çeşitli boylarda yanmış ve masanın üzerine akarak çeşitli biçimlerde donmuş, engebeler oluşturmuş yedi sekiz beyaz mum, ikisi koyu mavi, biri kırmızı, biri beyaz buzlu camdan değişik boylarda dört bardak (içleride sıvı vardıysa bile kurumuştu), bardakla aynı kırmızıdan küçük bir çanağın içinde bir avuç mavi göz boncuğu, üstünde **CARNABY St.** yazan kulplu kupanın içinde bir sürü kalem (tükenmezler, kurşun kalemler, renkli markerler), bir tütsülük, bildiğimiz kova biçiminde ama çok daha küçük boyutlarda madeni bir vazo içinde kurumuş sarı çiçekler, İngilizce iki kitap (*Criminal Psychology* ve D.H. Lawrence adlı yazarın *The Trespasser* adlı romanı), kırmızı plastik saplı bir el feneri, gümüş bir el aynası, üstünde ruj izleri olan buruşuk bir kâğıt mendil, tahta bir çanak içinde çeşitli otel, lokanta ve gece klübünden toplandıkları anlaşılan kibritler...

Kalemlikten bir tükenmez alıp küllükteki izmaritleri karıştırdım. İkisi de Amerikan olan ayrı marka sigara içilmişti. Bu kadar çok izmarit bir gecede mi birikmişti, yoksa küllük sık sık boşaltılmıyor muydu, bilmem olanaksızdı. Cam masanın yüzeyinde olsun, çeşitli objelerin üzerlerinde olsun, kimbilir ne kadar parmak izi vardı ama polis buraya kadar gelmeye zahmet etmediği için, bunların kime ait olduklarını da bilemeyecektik tabii.

Kanapeden kalkıp kitaplığa yöneldim, raflara göz gezdirdim. Masanın üzerindeki kargaşadan eser yoktu burada; çok düzenli, tertipliydi. Ders kitapları oldukları anlaşılan ciltliler bir yanda, yumuşak kapaklı romanlar bir yanda, tiyatro ile ilgili eserler başka bir rafta, çok temel bazı felsefe ve psikoloji kitapları ayrı bir bölümde... Anlaşılan hem tematik bir ayrım yapılmış, hem de alfabetik (yazar soyadlarına göre) bir düzen kurulmuştu. İlk bakışta hiç Türkçe kitap görmedim. Birtakım dergi koleksiyonları vardı ki, onlar da İngilizceydi. İki raf film DVD'lerine ayrılmıştı ve bunların ilersindeki bir rafta nihayet Türk yazarlarını bulabildim. Çoğunluğu şiir kitaplarıydı ama son yıllarda çok okunan romancılar da vardı. Karımın (galiba eski karımın) yapıtları var mı diye bakmadan edemedim. Alfabetik düzen burada da sürdüğünden, onun yazdığı herhangi bir romanın bu kitaplıkta bulunmadığını çabucak saptayabildim. Doğru dürüst bir arama yapılacak olsa, bütün kitapların bir bir indirilip içlerine bakılması, saklanmış bir mektup ya da belge var mı araştırılması gerekir elbette. Ama ne kadar uzun iş! Hele de ne aradığı hakkında en ufak bir fikri yoksa insanın. Zamane gençliğinin kâğıt kalemle işi olmadığını, bu kızın allah bilir ömründe mektup almadığını (e-posta ne güne duruyor?) düşünerek tembelliğime kısa yoldan kılıf uydurdum. Okuduğu şiirlere, romanlara, seyrettiği filmlere bakarak bir karakter analizine girişmek ise, bu raflarda gördüğüm kitapların ve DVD'lerin çoğunu kendim okumamış (hatta tanımıyor) olduğumdan beyhude bir çaba olacaktı.

Ben raflara bakarken Narin de yere bağdaş kurmuş, alt bölümdeki dolapları açmış, karıştırıyordu ama o da ne aradığını bilmiyordu tabii.

"Yeğenin edebiyata özel ilgi duyuyormuş," dedim, hiç değilse bir şey keşfetmiş olduğumu belirtmek amacıyla.

Bir şeylere bakıyordu, başını kaldırmadan konuştu. "Ne özel ilgisi? Konusu oydu."

Doğru ya, ben Melek'in konusunun ne olduğunu bilmiyor-

dum bile. İngiltere'de okumuş, doktora yapmış, üniversitede ders veriyor... Hangi bölümde olduğunu sormamıştım.

"Tam olarak neydi? İngiliz Edebiyatı mı?"

"Karşılaştırmalı," dedi dalgın dalgın. "Bak ne buldum."

Kucağında bir albüm, elinde dosya büyüklüğünde bir zarf vardı. Zarfın içindekileri yere saçtı. Bir sürü resim..

"Bu albümü Selmin yapmıştı... Melek saklamış.."

"Selmin?"

"Ablam... Bak bak, şuna bak... İlkokula başladığı gün..."

Onun baktıklarına kuş bakışı bakıyor ve tabii hiçbir şey görmüyordum.

"Selmin mi?"

"Hayır canım, Melek... Bak ne şeker..."

Resimleri bana göstermiyor, "bak" diyor ama kendi bakıyordu. Mecburen yere çöktüm ben de, ama bağdaş kuramadım. Diz üstü oturup onun omzunun üstünden albüme eğildim. Sözde çocukluğundan beri tanıdığım Melek'in çocukluğunu ilk kez gördüm. Kendi çocuğumun bebeklik resimleri karşısında bile büyük bir coşkuya kapılmamış bir adam olarak, tanımadığım bir kız çocuğunun fotoğraflarına uzun uzadıya tezahürat yapamadım. Kocaman gözlü şirin bir şeydi. Bu arada Selmin Hanım'ın genç bir anne olarak pek güzel olduğunu fark ettim. Ama serseri olarak nitelenen İngiliz baba da fena değildi. Narin bir yandan sayfaları çeviriyor, her resmin nerede, ne zaman çekildiğini hatırlamaya çalışıyor, bir yandan da burnunu çekip duruyordu. Gözlerinin yaşlı olduğunu tahmin ettim. Albüm Melek'in genç kızlığa adım attığı yıllarda sona eriyordu. Narin gözlerini sildi, yerdeki fotoğraflara uzandı. Bunlar yaş sırasına göre düzenlenmemiş, çok çeşitli zamanlarda, yerlerde çekilmiş, karmakarışık bir yığın oluşturuyorlardı. Pek çoğu Narin için de yepyeniydi. Melek gerçekten çarpıcı bir güzelliği olan (ya da son derece fotojenik) bir kızdı, orası kesin. Tek fotoğrafların yanı sıra birçok grup fotoğrafı, hatta kendisinden başka kişilerin de re-

simleri vardı. Bunlardan bazı ipuçları elde edilebilirdi belki, ama o sırada vaktimiz yoktu. Oktay denilen delikanlı işten çıkıp gelmeden önce evin geri kalanını gözden geçirmek istiyordum.

Biraz zorlukla da olsa ayağa kalktım. "Bak, ne diyeceğim," dedim Narin'e. "Sen bunları toparla, dolaplarda başka neler var... mektup falan gibi... bak. Bulduklarını alıp eve götürelim, orada rahat rahat inceleriz. Ben yatak odasını, banyoyu falan bir araştırayım istiyorum."

Oturduğu yerden başını kaldırarak bana baktı. Gözleri kurumuştu ama hâlâ kızarıktılar.

"Tamam, birazdan gelirim ben de," dedi.

Kapısı olmayan salondan, kısa bir koridora çıkılıyordu. Hemen soldaki mutfağın kapısı açıktı. Girmedim. Mutfaklarda yolumu yordamımı bilemem hiç. Ayrıca orada dikkate değer bir şey olacağını sanmıyordum. Soldaki ikinci kapı da, onun karşısındaki iki kanatlı kapı da aralıktı. Hepsinin yarıdan yukarısı buzlu camdı. İki kanatlı kapıdan yatak odasına girdim. Yerden bir karış yükseklikte, iki kişilik geniş bir yatak... Dağınık... Pembeli morlu desenli çarşaflar... Yatakla pencerenin arasında, oymalı eski bir sandık, sandığın üstünde *tasarım* olduğunu sandığım madeni bir gece lambası ve birtakım ıvır zıvır. Pencerenin önünde yatağa paralel, küçük bir çalışma masası, üstünde bir dizüstü bilgisayar, kâğıtlar, dosyalar, vs... Yatağın karşısına düşen duvara yaslanmış, aynalı bir masanın üstünde bir sürü küçük kutu, kavanoz, şişe –bildiğimiz tuvalet eşyası... Kapının solundaki duvar boydan boya dolap...

Odanın ortasında durdum. Nereden başlayacağımı kestiremedim. Dolapları, çekmeceleri karıştırmanın uygunsuz olacağını düşündüm. Narin ile birlikte bakabilirdik oralara. Yatağın ayak ucundan dolaşıp, pencerenin önündeki çalışma masasının başına geçtim, önündeki sandalyeye oturdum. Pencereden dar bir balkon (öndeki daha geniş terasın devamı olacak), bir dizi saksı, onların ötesinden deniz manzarası görünüyordu. Bilgisa-

yar kapalıydı tabii, onu da şimdilik açmayıp yanımda götürmeye karar verdim. Kâğıtları, dosyaları şöyle bir karıştırdım. Verdiği derslerle ilgili şeylerdi anladığım kadarıyla. Tek çekmeceyi açmaya çalıştımsa da başaramadım. Kilitliydi ve üstünde anahtar yoktu! Nedense hoşuma gitti bu. Demek sakladığı, yatak odasına aldığı her kimlerse, onlara göstermekten kaçındığı bir şeyler vardı. Narin'deki anahtar tomarında bu çekmeceyi açacak bir tane olacaktı mutlaka. Sandığın üstündekilere bir göz attım sonra. Lambanın yanında gene bir kül tablası, içinde iki-üç izmarit... Gene İngilizce bir roman... Bu seferki bir polisiyeydi kapağında yazılanlara bakılırsa. Cep kitabı boyutlarında, bordo ciltli bir defter ve üstünde yuvarlak tahta bir kalemlik içinde tükenmez ve kurşun karışık, dört beş kalem... Kalemliği bir kenara koyup defteri aldım, sayfaları şöyle bir çevirdim. Günlük gibi bir şeydi ama, tam anlamıyla değildi. Bazıları tarihli ama çoğu tarihsiz kısa kısa yazılar vardı. Sanki gece vakti aklına gelen bazı şeyleri çiziktirmiş, o gün yaptığı ya da ertesi gün yapması gereken işleri not etmiş. Bu defter kilit altında olmadığına göre çok önemli değildi herhalde; gene de götürecektim, en azından son günlerde ne yaptığını öğrenmek işe yarardı.

Sandığın üstündekileri kaldırıp kapağını açmaya yeltenmiştim ki, Narin kapıda belirdi.

"Buldun mu bir şeyler?"

"Görünürde olağandışı bir şey yok," dedim. "Tuvalet masasını karıştırmadım, seni bekledim."

İkimiz de aynalı masaya yöneldik. Narin kremleri, parfüm şişelerini, porselen bir çanak içinde duran yüzükleri, küpeleri karıştırdı.

"Değerli mücevheri yoktu," dedi. "Daha doğrusu kullanmazdı... Baksana hepsi incik-boncuk, gümüş... Değerli parçalar benim bankadaki kasamda durur." Bir krem kavanozunu açıp kokladı, bir iki rujun kapağını açıp renklerine baktı. "Ay çok zor bu iş..."

"Bir şey varsa çekmecelerin içinde olabilir," dedim. "Bakabilir miyim?"

Kuşkulu gözlerle baktı yüzüme. "Nasıl bir şey, yani?"

"Ne bileyim, haplar falan... ya da..."

Gözlerindeki kuşku şaşkınlığa, şaşkınlık öfkeye dönüştü birkaç saniye içinde. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Hiçbir şey demek istemiyorum. Ne bulacağımızı bilemeyiz bakmadan."

"Onun uyuşturucularla işi yoktu, o kadarını biliyorum," dedi ve sinirli bir hareketle iki çekmeceyi birden açtı.

İkisinin de içinde ne varsa karıştırdık. Ne bekliyordum ben de bilmiyorum ama, bir kokain zulasıyla ya da kullanılmış bir şırıngayla karşılaşmadığımız kesin. Dolaplarda giysi ve çamaşırdan, banyoda herkesinkinde bulunacak türden şeylerden başka bir şey yoktu. Vitamin, baş ağrısı, soğuk algınlığı türü ilaçlardan farklı bir şeylere de (doğum kontrolü hapları hariç) rastlamadık.

Banyoda işimizi bitirip salona döndüğümüzde havanın kararmış olduğunu fark ettik. Narin elektrik düğmesine bastı. Tavanda bir ışık yandı ama ortalığı pek aydınlattığı söylenemezdi. Bunun üzerine, kitaplığın yanındaki lambayı da yaktıysa da onun sağladığı morumsu ışık loşluğu tam yok edemedi.

"Demiştim sana," dedi. "Neyse içim rahat etti genç de."

"Melek'ten önce öldürülen iki kişinin de uyuşturucuyla ilgisi vardı... onun için..." diye mırıldandım hafiften utanarak.

"O ölümlerle Melek'inki arasında bağlantı olamaz!"

Bu arada dikkatimi çekmiş olan bir şeyi ona açıklayıp açıklamamakta kararsız kaldım. Melek'e ait olmayan hiçbir şey görmemiştik aramalarımız sırasında. Ne yatak odasında bir erkek gömleği ya da pijaması, ne banyoda traş köpüğü ya da losyonu, ne Narin'in istemeye istemeye karıştırdığı kirli sepetinde herhangi bir erkek çamaşırı... Evet, ikisinin evleri ayrıydı ama, uzun süren bir ilişkide insanlar birbirlerinin evinde birtakım özel eş-

yalar bırakmazlar mıydı? Bunu Narin'e değil Oktay'a sormak gerekirdi herhalde. Belki de Işıl Hanım haklıydı, ikisi yollarını ayırmışlardı.

"Götüreceğimiz şeyleri bir valize mi doldursak?" diye sordum. Çocuk gelmeden onları ortadan kaldırmamız gerektiğini düşünüyordum. "Galiba dolabın üst rafında gördüm öyle bir şey."

"Doğru," dedi, kanapenin üstüne yığdığı albüm ve zarfları almaya davranarak. "Oktay nerdeyse gelir."

Onun peşinden yeniden yatak odasına yollanırken, Oktay Bey geldiğinde onu ürkütmemek için hangi soruları, hangi sırada sormam gerektiğini hesaplıyordum. Haydar'ın dediğine göre, polis bu delikanlının ağzından bir laf alamamıştı. Benim gibi, alt kat komşusunu bile suskunluğa sevkeden acemi bir dedektif ne yapabilirdi ki? Bu işe bulaştığıma kimbilir kaçıncı kez pişman oldum.

Kapı çalındığında, götürmek istediğim evrakı ve dizüstü bilgisayarı büyükçe bir anorak çantaya yerleştirmiştik. Narin kapıyı açmaya gitti, ben de unuttuğumuz bir şey var mı diye çevreme bir kez daha baktıktan sonra, çantanın fermuarını çekip onu izledim.

Salonda ikisi karşılıklı ayakta durmuş, birbirlerine acıklı acıklı gülümsüyorlardı. Narin başını sola, Oktay ise sağa eğmişti. Öyle kıpırtısız duruşlarında rejisörün 'motor' demesini bekleyen sinema oyuncularını hatırlattılar bana nedense. Sinema oyuncularının 'motor' talimatını nasıl beklediklerini nerden biliyorum? Bir anda yıllar öncesine, ünlü sinema oyuncusu (ve katil olduğuna kimselere inandıramadığım) Aysel Alsan'ı ilk kez gördüğüm film setine döndüm. Işıkların altında başını bir yana eğmiş, kıpırtısız duran 'motor' dendiği anda kuklamsı davranışlarla birden harekete geçen beyaz gelinlikli bir kadın... Bu görüntüyü birkaç saniye gözümden silemediğimden yeni gelen delikanlıya hemen dikkat edemedim.

Narin'in, "Tanıştırayım, bu Oktay... Bu da Emin Bey," demesiyle ikimiz birbirimize baktık.

Büyük, o an kocaman kocaman açtığı için çok büyük görünen kara gözleri, kalın kara kaşları vardı. İki gözün arasındaki aralığın normalden kısa görünmesi, kaşların nerdeyse hiç kesintisiz olmasından mıydı? Kafası damdazlaktı ama bunun doğal bir saç dökülmesinden çok kazınmış bir yapaylığı vardı. Bir an önce acıyla bükülmüş olan dudakları, daha geniş, ahbapça bir gülümsemeyle yayıldığında ağzının da çok büyük, dudaklarının bir erkekte yadırganacak kadar kalın ve etli olduğunu fark ettim. Boğazlı cart kırmızı (benim gençliğimde erkekler böyle cafcaflı renkler giymezlerdi) kazağının üstüne çok fermuarlı deri bir mont geçirmişti. Son yılların üniforması haline gelmiş mavi kot pantolonun altındaki ayaklarını aramızdaki kanape yüzünden göremiyordum ama, bilekli basketbol ayakkabıları giydiğinden emindim. *Dans le vent* bir üniversite öğrencisine mi, babalığa heveslenmiş bir mafya acemisine mi benziyordu karar veremedim. Tabii benim hiç haberli olmadığım bir modanın temsilcisi de olabilirdi.

Bana doğru bir adım attı, elini uzattı, "Başınız sağ olsun, efendim," dedi son derece terbiyeli ve kara kaşlarından, dazlak kafasından beklenmeyecek kadar ince bir sesle.

"Sizin de," diyerek elini sıktım.

Terliydi eli, benimkine bulaşacak kadar. Elimi çektiğimde, cebime sokar gibi yapıp pantolonuma sildim çaktırmadan.

"Oturun, oturun," dedi Narin, koşuya hazırlanan bir atlet gibi ayakları üstünde yaylanarak.

Oturulacak fazla bir yer olmadığını ben de biliyordum, buraya kimbilir kaç kez gelmiş olan delikanlı da, ama ikimiz de aranırmış gibi etrafımıza baktık ve minderlere iltifat etmeyerek kanapeye yanaştık.

Narin, "Siz konuşadurun, ben içerde içecek bir şey var mı bakayım," diyerek bir kez daha kaçtı.

Aramıza camlı masayı alarak oturduk. Ayakkabılar konusunda yanılmadığımı saptadım.

Ben, bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım; Oktay dizlerini birbirine yapıştırmış, kanapenin ucuna ilişmiş, dimdik oturuyordu. Bu gibi durumlarda, lafı açmak, havayı yumuşatmak için sigara ikram edilir ama ben daha çok pipo, kimi kez de yemeklerden sonra puro içen biri olarak yanımda sigara taşımıyordum, o da elini cebine atmadı. Kolumu kanapenin arkalığına uzattım, sevimli olduğunu sandığım bir gülümsemeyle gözlerimi diktim ona, ben susarsam onun konuşmak zorunda kalacağını umarak. Nitekim, çok fazla dayanamadı.

"İnanılır gibi değil... en son burada bulunduğumda... kimin aklına gelirdi?"

"Ne zaman?" diye sordum.

"Ne, ne zaman?"

"Son kez burada bulunduğunuz, ya da... son kez görüştüğünüz?"

"İki gün önceydi galiba... Yani olaydan iki gün önce demek istiyorum."

"Ve?.."

"Oturduk, konuştuk, müzik dinledik... Her zamanki gibiydi, yani... Gülüştük..."

Konuşmuşlar, gülüşmüşler... Seviştiklerini de anlatacak değil ya...

"Başkaları da var mıydı?"

Kaşlarını çattı, öfkeyle değil de düşünürmüş gibi. "Aslında... o gece kimse yoktu. Genellikle dingonun ahırı gibidir burası, aklına esen, istediği saatte uğrar..." Bir an durakladı. "Öyleydi, yani. Çok konuksever biriydi Melek."

"Akşamları fakültede kurs veriyormuş galiba."

"Evet," dedi kızgınlık belirtileri göstererek. "Düşünebiliyor musunuz, yaz vakti? Doğru dürüst tatil bile yapamadık. Kışın da, gündüz verdiği dersler yetmiyormuş gibi akşamları da çalışı-

yordu... Neden bu kadar çok çalışıyordu, hiç anlamadım. Takdir de etmiyorlardı üstelik. Doktorası... hem de İngiltere'den... olduğu halde yarddoç yapmadılar. Hâlâ araştırma görevlisi kadrosundaydı."

"Belki beklentileri vardı..."

"Amaan, o okuldan ne beklentisi olacak? Kaç kez söyledim, istifa et şuradan, senin gibi birine bizim piyasada iş mi bulunmaz diye. Dinletemedim."

"Ne kadar zamandır birliktey... görüşüyordunuz?"

"Nerdeyse bir yıl oluyor. Geçen yıl bu zamandı... yok, yok kasım başıydı. Burada parti varmış... pek ünlüydü Melek'in partileri... Bir arkadaşım getirmişti beni. Çok çabuk kaynaştık."

Dalgın, mutlu bir gülümseme yayıldı yüzüne. Hemen o gece yattıklarını mı ima ediyor şimdi bu? Eski sevgiliden tam da şu sırada söz açılabilir... mi?

Narin elinde bir tepsiyle çıkageldi, bir kez daha lafı can alıcı bir yerinde kesmeyi başararak. Bu kez kahve değil içki getirmişti. Kime, ne zaman, ne ikram edileceğine dair kendine göre birtakım ölçüleri var besbelli, ama kullandığı sözcükler pek değişik değil.

"Sormadım ama, beyaz şarap getirdim. Buzdolabında bir şişe varmış."

Ya da akşam oldu, kahve saati mi geçti? Şarabı kadehlere doldurmuştu. Kristal değilse bile hoş, gene tasarım ürünü olduğu anlaşılan, uzun bacaklı kadehlerdi. Bayağı pahalı olduklarını sanıyorum. Tabii bu kızın araştırma görevlisi maaşıyla geçinmediğini, ailede ciddi para olduğunu unutuyorum ikide bir.

Oktay şarabına uzanırken gene gülümsedi, bu kez biraz imalı bir havayla kıvrıldı etli dudakları. "Şarabı hiç eksik etmezdi. Öyle viskiydi, votkaydı, sert içkilerle arası iyi değildi ama, şarabın en kalitelisini bulundururdu her zaman."

Narin yerdeki minderlerin ikisini çekerek cam masanın öte

yanına, nasıl becerdiyse çok zarif bir hareketle oturdu, güzel bacaklarını sağ yanına uzattı.

"Siz burada kalmıyordunuz anlaşılan..."

Oktay kadehini ağzına götürmüşken duraksadı. "Yooo, sık sık kalırdım," derken sesinde meydan okumaya benzer bir tını sezer gibi oldum. "Kimi kez de o bende kalırdı. Nasıl denk gelirse artık. Ama tabii ikimiz de işi gücü, farklı yaşama alanları olan insanlarız. Her gece buluşmuyorduk."

"Okulda olup bitenlerden söz eder miydi.?"

Bu kez şarabından bir yudum aldıktan sonra cevap verdi: "Arada bir, canı bir şeye sıkıldıysa eğer... Bizim milletin medeniyetsizliğine, yalapşaplığına alışamamıştı bir türlü."

"Kolay değil tabii," diye dudak büktü Narin. "İngiliz disiplinine alışkın tabii."

İngiliz disiplini hakkında söyleyecek bir iki lafım vardı ama konuyu değiştirmek istemedim.

"Ne gibi olaylar mesela?" diye sordum.

"Ne bileyim, yalapşaplık işte, verilen sözlerin tutulmaması, işten kayıranlar, durduk yerde manasız manasız konuşanlar... öyle şeyler.."

"Adı geçen biri var mıydı... Sık sık sinirlendiği ya da ona özellikle kötü davranan, güçlük çıkaran biri?"

"Bazı isimler geçiyordu ama, hiçbirini tanımadığımdan aklımda kalmamış... Herkesten çok söz ettiği biri vardı ama... Yaşlı biriydi sanıyorum... İdari bir görevdeydi galiba. Neydi adı? Haldun mu? Yok, daha eski tip bir ad... Hulki... mi? Öyle bir şey... Ama ona çok kızmazdı... Yani, adı geçerdi ama, iyi anlamda geçerdi sanki... Arada dertleşirler miydi, ona yardımcı mı olurdu? Kusura bakmayın, hatırlamıyorum. Pek kulak vermezdim okul dedikodularına."

Aferin! Sevgilisinin günlük sıkıntılarıyla yakından ilgilenen bir genç!

"Rektörle arası iyi miydi?" diye sordum, neden bilmem.

O da şaşırdı bu soruma. Gözlerini biraz daha açtı. "Hiç bilmiyorum.. Hiç sözünü etmezdi. Zaten... araştırma görevlileriyle rektörler öyle sık sık görüşmezler herhalde."

Elbette görüşmezler. Benim gibi eski bir akademisyenin bunu bir reklamcıdan daha iyi bilmesi gerekir üstelik.

"Kendi profesörü kimdi?"

"Baran... bir şey..." Kaşlarını çatarak düşünmeye zorladı kendini. "Gürpınar! Evet, Baran Gürpınar... Onunla arası iyiydi ama, pek adam yerine koymazdı. On yedinci yüzyıldan sonra yazılan hiçbir şeyi okumadığını söylerdi."

"Akşamları da ders verdiğine göre... şu ölen çocuğu... neydi adı... tanıyor muydu acaba ?"

"Serdar... Tanıyordu tabii. Gözde öğrencisiydi hatta... Mahalleden gelen it kopuk takımı arasında umut veren birkaç kişiden biri olduğunu söylerdi."

"Siz de tanıyor muydunuz onu?"

"Birkaç kez görmüşlüğüm vardı. Kimi kez Melek'i almaya gittiğimde odasında olurdu."

Hıçkırırcasına güldü. "Bizimkine âşıktı biraz galiba. Bu çocuğa dikkat et dediğimi hatırlıyorum. Oğlan yiyecek gibi bakardı ona. Çocuk tabii, ciddiye almazdı. Ama, sonra... öldüğünde çok üzüldü. Ağladı hatta. Kurtarılabilirdi, dedi. Onunla daha fazla ilgilenmediği için suçluluk bile duydu."

Sustu. Üçümüz de sustuk bir süre. Beklenmedik bir gelişmeydi bu.

Narin şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. "Nasıl?.. Bir mahalle çocuğunun ölümü yüzünden kendini mi suçladı?"

Oktay da silkinir gibi yaptı. "Hayır... Yani, ona daha çok yardımcı olabilirdim falan dedi. Şoka uğramıştı haliyle... On beş yaşında bir çocuk ne de olsa..."

"Uyuşturucu kullandığını bilmiyor muydu?"

Bu kez uzunca bir süre düşündü, gözlerini ikimizden de kaçırıp önüne baktı, hatta dudaklarını ısırdı, ellerini dizlerine sürt-

tü, "Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi tedirgin bir sesle, "ben de bunu sorup duruyorum kendime... Bilse söylerdi gibime geliyor... ama, tam tersine..."

Birkaç saniye bekledim devam etmesini, o bacaklarını sıvazlamayı uzatınca üsteledim. "Tam tersine... ne?"

"Cinayete... kurban gittiğinden... şüpheleniyordu galiba," dedi kesik kesik. "Açıkca söylemedi ama, bir seferinde buna benzer bir şeyler söyledi."

"Tam olarak ne dedi?" diye sordum ona doğru eğilerek.

Narin de minderin üstünde doğrulmuş, masaya biraz daha yaklaşmıştı. Oktay başını kaldırıp bir ona bir bana baktı çaresizce.

"Çok iyi hatırlamıyorum. Çok dikkat etmedim o zaman, Melek'i teselli etmeye çalışıyordum. Sana ne elin sokak çocuğundan falan demiştim. Sonra... Melek de cinayete kurb..." Yutkundu, gözlerini kırpıştırdı. "O zaman aklıma geldi birden... Birileri bu çocuğu susturdu... mu öyle bir şey dediydi... Overdoz olamaz, diyordu. Ama daha sonra hiç söz etmedi bundan."

"Siz de üstelemeye hiç gerek görmediniz anlaşılan," dedim nedense ona kızarak.

"Ne diye üsteleyeceğim? O konulara bulaşmasını istemiyordum."

Narin derin derin içini çekti, yeniden mindere yayıldı. "Olmaz öyle şey," dedi kesin bir sesle.

"Ne olmaz?" diye sordum.

"Melek bu tür şeylere bulaşmış olamaz."

"Bir şeye bulaştığını iddia eden yok, zaten. Birtakım şüpheleri varmış, bunları başklarına de dile getirmiş olabilir. Bir ihtimal bu yüzden..."

Büyük bir hızla, hiç de zorlanmadan yerden kalktı. "Ne münasebet, canım!" diye nerdeyse bağırdı.

"Bıçaklanarak öldürülmesinin bir sebebi olmalı," dedim en sakin sesimle. "Öteki cinayetleri kurcaladıysa... bana akla yakın geliyor..."

"Gencecik bir kızın öldürülmesinde akla yakın hiçbir şey olamaz!"

Dudakları titriyordu, elleri de. Gözlerinden yaşlar fışkırmak üzereydi. Ellerini yüzüne kapatıp koşa koşa kaçtı odadan. Arkasından baktık, ne diyeceğimizi bilemeyerek bir süre sessiz kaldık.

"Kolay değil," dedim sonunda. "Kızı kadar yakındı, hatta kızı sayılırdı."

"Benim için de kolay değil," dedi ve ayıp bir şey söylemişcesine yeniden önüne baktı.

Bu da ağlamaya başlamasın başıma! Hayır, ağlayacak tiplerden değildi bu genç. Onu ilk gördüğümden beri üzgün numarası yapıyormuş gibi gelmişti nedense. Duygu gösterisi yapmasını engellemek düşüncesiyle boğazımı temizleyip havadan bir soru attım ortaya.

"Gece çalıştığında siz alıyordunuz onu okuldan ..." diye başladım.

Anında sözümü kesti. "Genellikle evet, ama her zaman değil," dedi. "Kendi arabası vardı, okula sık sık gelmemi istemezdi hatta." Bir an durup o da boğazını temizledi. "Ama mahalle tekin olmadığından geceleri tek başına çıkmasını istemezdim, inatla giderdim."

"Gece vakti okula gittiğinizde içeri girmenize izin verirler miydi?"

"Alışmışlardı artık, tanıyorlardı beni. Önceleri içeri telefon ederler, kimlik sorarlardı ama, dedim ya, artık tanıyorlardı."

"Cinayetin işlendiği gece gitmediniz..."

"O akşam toplantı vardı ajansta. Uzun sürecekti, beni beklemeyecekti. Gerçekten de çok geç çıktım, aramayı düşündüm ama uyandırmayayım dedim."

Bu açıklamayı hiç de inandırıcı bulmadığımı saklamadım. "Erken mi yatardı?" diye sordum. Kaşlarım kendiliğinden kalkmış olmalı.

"Hayır, ama benim işim çok uzun sürdü. Reklamcılık böyle-

dir, günlerce boş oturursunuz, sonra sabahlara kadar çalışmak zorunda kalırsınız."

Daha otuz saniye önce gözyaşlarını tutmakta zorlanan beyefendinin, birden reklamcılığın inceliklerini anlatmaya başlamasına bir anlam veremedim.

"Alt katta oturan hanım, adı Işıl galiba, epey bir süredir buraya uğramadığınızı, hatta küsmüş olabileceğinizi söyledi de."

Birden kaşları çatıldı. Asabi sayılabilecek bir sesle sordu: "Onunla mı konuştunuz?"

"Evet. Bir sakıncası mı vardı?"

Hemen toparlandı, müstehzi bir gülüşle, "Yok canım," dedi. "Delinin biridir de..."

"Bana pek efendi bir hanım gibi geldi," diye yalan attım.

"Eski Istanbul hamfendisi numarası yapmaya bayılır," dedi gülüşünü yüzüne iyice yayarak. "Meraklı Raziyenin biridir. Melek yüz verirdi nedense. İçkiye falan davet ederdi." Başını iki yana salladı. Ufak çapta bir kahkaha patlattı. "Bir keresinde, iki cintonik yuvarladıktan sonra, dili bir çözüldü ki... Gençliğinde ne kadar güzelmiş, ne âşıkları varmış... Hatta Melek'in hocalarından biriyle... kimdi?, unuttum adını şimdi... Neyse, onunla uzun ve ateşli bir ilişki yaşamış... mış! Bence palavraydı ama Melek pek ilgilenmişti... Adam hâlâ çok yakışıklıymış sözde."

Komşu dedikodularına girecek değildim.

"Yani, küs falan değildiniz," dedim.

"Ne münasebet. En ufak bir sorunumuz yoktu."

"Anahtarınız var mıydı?"

"Anlamadım."

"Bu evin anahtarı var mı sizde?"

"Yok. Melek'te de benim anahtarım yoktu. Her ne kadar çok yakın olsak da, özel alanlarımızı korumaya özen gösterirdik. O yokken gelmezdim buraya."

Peki burada sabahladığınızda traş olmaz mıydınız, dişlerinizi bile fırçalamaz mıydınız... diye sormayı aklımdan geçirdimse

de bunun anlamsız olacağını düşündüm. Burada özel eşyaların olmamasına bir sebep icat edecekti mutlaka, çünkü sevgilisiyle arasının bozuk olduğunu itiraf etmeye niyeti yoktu besbelli. Doğru söyleyen Işıl Hanım mı, bu genç mi, ben başka bir yolunu bulup öğrenmeliydim.

Narin odaya geri döndü. Toparlanmış, galiba yüzünü yıkamıştı. Elinde şarap şişesi vardı.

"Birer kadeh daha içer miyiz?" diye sordu karşımızda dikilerek.

Oktay boş kadehini masaya bırakarak ayağa kalktı. "Hayır... Ben... soracak başka bir şeyiniz yoksa..." Bunu söylerken bana baktı. "Gidebilir miyim?"

Narin bu söz karşısında irkilir gibi oldu. Sonra bakışlarını bana çevirdi o da. Adamı zorla orada tutuyormuş gibi bir halim mi vardı?

"Şu anda aklıma bir şey gelmiyor," dedim. "Tabii ilerde tekrar görüşebiliriz."

"Elbette, ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Elimden gelen her türlü biçimde yardım etmek görevim."

Narin konuşup konuşmamakta kararsızmış gibi yutkundu. "Şey diyecektim," dedi sonunda, "Buradan almak istediğin bir şey varsa..."

"Nasıl ?"

"Bir hatıra... Melek'le ilgili özel bir şey..." Açıklama yapmak zorunluluğu onu şaşırtmış gibiydi. "Saklamak istediğin bir yadigâr..."

Bu açıklama ise delikanlıyı iyiden iyiye şaşırttı. Aptal aptal çevresine bakındı, utanmıştı sanki. İnsan ölen sevgilisinden bir anı istemez mi? Şimdiki gençlerde en ufak bir duygusallık yok mu? Ya da, paylaşılmış bir hayat mı yok? Bu adamın Melek ile ilişkisi tamamen uydurma mı?

"Birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var... Bende de var yani... Başka bir şey... Bilmem ki..."

Narin başını öne eğdi, yeniden ağlamaya başlamasından korktum. Ama omuzlarını silkip kapıya yöneldi, ikimizin de yüzüne bakmadan. Genç adam da veda faslını hiç uzatmadan peşinden gitti. Kapıyı onun arkasından kapatan Narin, yeniden bana döndüğünde gözlerinde umutsuz mu, bıkkın mı olduğunu tam anlayamadığım bir anlam vardı.

"Ne yapalım şimdi?" diye sordu.

"Ne istersen."

"Bu akşam eşyalarını ayırıp düzenleyecek halim yok. Tek başıma yapamam zaten. Hülya diye bir arkadaşı vardı, bir de Güler... Bir iki gün geçsin, onları çağırırım, hep birlikte toparlarız evi. Sen istediklerini al, bir an önce gidelim. Çok fena daral gelmeye başladı bana."

"Çocuk moralini bozdu."

"Bozdu tabii... Ne duygusuz şey..."

"Ya da, beni hiç tanımadığı için duygularını açığa vurmaktan kaçındı," dedim onu teselli etmeye çalışarak.

"Hadi canım," diyerek öfkeyle başını iki yana salladı.

Bazı şeyler işte öyle plansız programsız oluyor –ya da bizim bilmediğimiz, ilerde irdelemeye çalışsak da çözemeyeceğimiz başka bir plana uygun olarak gelişiyor. Bazı şeyleri irdelemeye girişmemekte fayda var aslında. Matematik kafasının yetersiz kaldığını fark edip şaşkınlığa uğruyor insan.

Melek'in evinden çıkıp arabaya bindiğimizde, Narin'e nereye bırakılmak istediğini sormak aklıma gelmedi. Hasan arabayı kapımın önünde durdurduğunda, ikimiz de onu beklemeden kendimizden yana olan kapıları açıp indik, Hasan ön koltuktaki anorak çantayı kapıp önümüze düştüğünde, onu uslu uslu (Narin koluma girmiş, başını azbiraz omzuma yaslamış olarak) takip ettik, dış kapıdan girip asansöre (hiç beklemeden) bindik,

Hasan dairenin kapısını açarken Narin başını omzuma daha çok yasladı, Hasan çantayı antreye bıraktıktan sonra bize yol verdi. Başka bir emrim olup olmadığını sordu. Bütün bu minik olaylar dizisinde yadırgadığım hiçbir şey olmadı. Bir tek, Hasan kapının önünde fazla oyalanıyormuş gibi geldi. Sabah her zamanki saatte burada bulunmasını söyleyip kapıyı biraz hızlıca kapattım. Kapatır kapatmaz Narin boynuma sarıldı, ben de onun beline sarıldım, uzun uzun öpüştük. Birbirimizin yüzünü, saçlarını, sırtını, orasını burasını okşamaya koyulduk. Genç insanlar gibiyiz, hatta çok genç insanlar gibi... diye düşündüğümü hatırlıyorum en son... Sonra sabah uyanana kadar hiçbir şey düşündüğümü hatırlamıyorum.

Sabah uyandığımda güzel bir rüyayı sonuna kadar sürdürmüşcesine keyifliydim.Kendimden neden böylesine hoşnut olduğumu anlamadım önce. Derken olanların düş olmadığını hatırladım... ve panik! Yanımda biri var ve ben onun Akın olmadığını biliyorum. Kim olduğunu da gayet iyi biliyorum ama, ilk bildiğim Akın olmadığı. Peki ben bunu nasıl yaptım? Dün akşam delirmiş miydim? Öyle sarhoş kafayla yuvarlanmadık yatağa üstelik; bir damla içki içmemiştik... yoksa içmiş miydik? Hayır, yemek bile yememiştik... Alkole sığınamayacağıma göre açlığa mı sığınacağım? Arkam ona dönük olarak yatıyorum, uyuyor mu, uyanık mı bilmiyorum. Vakit kazanmak için gözlerimi kapadım. Yeniden uykuya tutunmak için değil, uyku taklidi yapmak için de değil. Görmediğim rüyanın etkisinden kurtulup kendimi biraz toparlamak, bir de onun soluklarına kulak kabartıp uyuyup uyumadığını anlamak istiyordum. Bir süre dinledim... solukları düzenliydi, evet... uyandığında ona nasıl davranacağımı saptamak zorundayım. Bu kadar güç mü bu? Çok uzun zamandır gerçekten değer verdiğim bir kadınla -doğrusunu kabul etmek gerekirse, herhangi bir kadınla- aynı yatakta uyanmamışlığın hamlığı var tabii. Daha gözümü bile açmadan

aklıma Akın'ın gelmesi de bu yüzden herhalde. Yanımdakinin o olmadığını bilmek beni rahatlattı mı, hüzünlendirdi mi, ondan da emin değilim. Hüzünlenmedim, hayır, hayır. Hafif bir burukluk bile değildi galiba hissettiğim. Neyse, işte, şimdi bunu irdelemeye kalkmanın sırası değil. Dün gecenin görüntüleri azbiraz netleşmeye başladığında, Akın'ı hızla unutturan bir şaşkınlık içine düşüyorum zaten. Ben miydim o ihtiyar delikanlı? Akrobasiyi andıran birtakım hareketler de yaptım galiba... Aklım nerdeydi acaba, diye sormanın anlamı yok! Neyse, belim ağrımadığına göre çok fazla zorlamamışım kendimi demek ki... Derinden içini çekti birden. O ne türlü rüyalar görüyor acaba? Uyandığında o ne gibi duygular içinde olacak? Ne bekliyor benden? Ben ne yapmayı göze alabilirim? Ne kadar yeteneksizim bu konularda. Ondan yana dönmeyi bile göze alabilecek miyim?

Ondan yana döndüm. Anında içim burkuldu. Ömrümde karşılaştığım en güzel manzaralardan biriydi galiba, uyuyan Narin'in görünüşü. Bacaklarını göğsüne doğru çekerek cenin pozisyonu denilen biçimde kıvrılmış, bir eli yastığın altında, bir eli üstünde, başı yastığın üstündeki eline yaslanmış, sarı saçları alnından yanağına doğru dağılmış, yüzü hiç görmediğim kadar beyaz, hafif aralık dudakları şu ana dek hiç fark etmediğim kadar pembe. Şimdiye dek hiç bu kadar dikkatle bakmamışım yüzüne galiba. Nasıl da tasasız uyuyor, kaşları çatık değil, gözkapakları kırpışmıyor, gülümsemiyor ama uykusunun derinliklerinde patlamaya hazır bir kahkaha var gibi; soluklarının düzeninde işe kesin bir uyum... Hiçbir derdi, sıkıntısı, kendi kendiyle kavgası olmadığını düşündüren bir uyum... Çok yakın bir geçmişte ölüm acısı yaşadığını yansıtmayan bir uyum... Kimbilir, kendi kendileriyle barışık insanların kendi doğalarıyla olan uyumunu en derin keder de bozmayabilir. Derken ben ona bakarken bakarken, belki de ben ona baktığım için, yavaş yavaş bozuluyor bu uyum. Başını elinin üstünden çekip yastığın üs-

tünde döndürüyor, sonra eli de başının üstünden bir yarım daire çizip öte yana düşüyor, bacaklarını da uzatarak sırtüstü dönüyor... ve gözlerini tavana açtığını vücudunun hafif gerilmesinden anlıyorum. Bir an öylece kaldıktan sonra gövdesini kıpırdatmadan başını benden yana çeviriyor. Dağınık bir korku uçuşuyor bir an mavi gözlerinde. Kısacık bir an... ve korku soruya dönüşüyor. Birden hiç tanımadığım ya da çok eskilerden hayal meyal hatırladığım bir coşku dolduruyor bağrımı... Nerden hatırlıyorum? Oğlum çok küçükken, ilk adımını attığında mı, ilk kez baba dediğinde mi duymuştum böylesine göğsüme sığmayacakmışcasına taşmaya hazır coşkuyu? Bir çocuğa bakar gibi çaresizce bakıyorum Narin'in çocuksulaşmış yüzüne. Ve dayanamıyorum. Başımı kaldırıp onunkine yaklaştırıyor, iki gözünü ayrı ayrı öpüyorum.

"Gözleri öpmek ayrılık getirir derler," dedi uykulu ama gülümseyen bir sesle.

Güldüm. Narin'in daha ilk sabahtan ayrılığı var sayması hoşuma mı gitmişti bilmiyorum ama, bir süre sonra yatakta doğrulduğumda az önceki şefkatli baba duygularından tümüyle arınmış, beklenmedik bir çapkınlığı başarıyla sonuçlandırmış bir erkeğin kendine aşırı güvenli rahatlığına bürünmüştüm. Bunun sürgit böyle devam etmeyeceğinin farkındaydım bilinç altımda herhalde ama, şimdilik keyfimi bozmamaya kararlıydım. Zaten bu keyfi haddinden fazla uzatacak yaşı geçtiğimin ikimiz de farkındaydık ve Narin insanı birtakım sıkıcı açıklamalara zorlayacak türden bir kadın değildi.

Yepyeni bir kişinin koynunda ilk kez uyanmanın öngördüğü romantizmi, yataktan çıktıktan sonra da sürdürmeye kalkmayacak kadar olgun insanlardık ne de olsa. İnsana gençliğinde olağan gelen (en azından yadırgamadığı) ortalıkta çekinmeden çıplak gezmek (ki ben bunu gençliğimde de yapamazdım), ikide bir sıntarak birbirinin yüzünü kontrol etmek, durduk yerde yeniden, yeniden öpüşmek gibi şeyler, yaş ilerledikçe, yıkanmak,

bir an önce gövdeyi giysilerin güvenine kavuşturmak, karın doyurmak gibi önceliklere bırakıyor yerini.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Narin önce banyoyu, sonra evin geri kalanını, en son da mutfağı keşfetti ve beğendiğini dile getirdi. Odaları bir bir dolaşırken, buraya nasıl yerleşeceğini, kendine uygun ne gibi değişiklikler yapacağını düşünüyorduysa eğer, hiç belli etmedi. Hasan'ın getirdiği temizlikçi kadın sayesinde ortalık biraz düzelmiş, ev eve benzer hale azçok gelmişti ama, gene de bir zamanlarki tıkır tıkır işleyen duruma gelmemişti. Ve henüz yemek yapacak biri bulunamamıştı. Bu ve benzeri evcil konuların artık bir sorun oluşturmayacağı bilgisi, Narin kahvaltı hazırlamak için mutfağa girip dolapları, çekmeceleri karıştırmaya başladığında kafamın bir köşesine yerleşti. Ona yardım etmek gibi bir girişimde bulunmadım, Hasan'ın her zamanki gibi erkenden getirip antreye bıraktığı gazeteleri alarak yemek odasına geçtim. Narin sofrayı kurana kadar şöyle bir göz atacaktım günlük havadislere. Daha bir saat önce dün gece yaptığım deliliğin sonuçları konusunda korkular yaşayan biri değil de, düşünüp taşınıp isabetli bir karar vermiş biri gibi, evin çekilip çevrilmesi işini Narin'e devrettiğimin farkındaydım. Kendi kendime şaşacağıma bunun sebeplerini kurcalamamayı, hiç düşünmemeyi yeğledim. Ve benim artık çok ilgilendiğim cinayetlerle basının artık hiç ilgilenmediğini saptadığım anda, gazeteleri de bir kenara bırakıp yeni hayatımın ilk kahvaltısının tadını çıkarmaya baktım.

Öğlene kadar tembellik, öğleden sonra da benim çalışma odamda işbaşı yaptık. Bir gün önce Melek'in evinden getirdiğimiz çantayı boşalttık. Ben, dizüstü bilgisayarını masamın üstüne yerleştirdim ve içindekileri taramaya çalışadururken, Narin'e zarfın içindeki fotoğrafları inceleme görevini verdim. O resimlere ben baksam hiçbir şey anlamayacaktım, çünkü kimseyi tanımıyordum. Narin ise hemen herkesi tanıdığından, beklenmedik birini görürse dikkatini çekerdi. Amacımız kimliği bilinmeyen

eski (ve galiba evli) sevgiliye ya da ölen çocuğa ya da kızın bilmediğimiz başka ilişkilerine ışık tutabilecek bir şeyler bulmaktı. Bir yandan da dünkü genç adamı ve Melek'le olan (ya da olmayan) birlikteliğini tartışıyorduk.

"Ya adam tam bir hayvan ya da aralarında öyle derin bir şeyler yoktu," dedi.

"Birbirlerini sevdiklerini söylemiştin."

"Ne bileyim ben? Öyle olduğunu ummuştum belki. Cenazede çok perişan görünüyordu."

"Çabuk toparlanmışa benziyor."

"Değil mi?" Sesinde isyana benzer bir şey vardı. "İnsan bu kadar mı çabuk unutur? Ya da rol yapıyordu cenazede."

"Ya da başka bir sebepten perişandı..."

Baktığı resimlerden başını kaldırdı, korku dolu gözlerini bana dikti. Ben bilgisayarla uğraşıyordum, ona bakmıyordum ama, gözlerinin korku dolu olduğunu hissettim nasılsa.

"Ne demek şimdi bu?"

"Cinayetler konusunda bilip de söylemediği, ya da kuşkulanıp da dile getirmediği bir şey olabilir."

Gözlerini benden ayırmadı. "Peki, *senin* kuşkulanıp da dile getirmediğin şey ne?"

Sesinde korkudan çok öfke sezdim. Ona bakmaya çekiniyordum işin doğrusu. Bilgisayarla uğraşmayı sürdürerek, "Şifresini bile çözemedim daha," dedim. "Sen de bilmiyorsundur herhalde."

Kucağındaki resimleri dikkatle oturduğu kanapenin üstüne bıraktı, ağır hareketlerle yerinden kalktı, çalışma masama doğru bir-iki adım attı, karşımda dikildi. Kısa bir süre bekledi. Ben hâlâ ona bakmamakta direndiğimden, gövdesinin üst kısmının tüm ağırlığını masaya dayadığı ellerine yükleyerek, başını başıma yaklaştırdı. Gene de yukardan bakıyordu bana.

"Sen neden kuşkulanıyorsun?" Tane tane konuşuyordu, öfkesini kontrol altına almaya çalışır gibiydi.

Mecburen kafamı bilgisayardan kaldırdım, yüzüne baktım. "Biliyorsun," dedim.

"Hayır, bilmiyorum. Senin açıklamanı bekliyorum."

İçimi çektim. "Otur istersen," dedim.

Başını 'hayır' anlamına iki yana salladı. Ellerini masadan çekip gövdesini dikleştirdi. Kollarını kavuşturdu.

Tekrar içimi çektim. Kabul etmesi zor bir şey söyleyecektim ve aşırı tepki göstereceğini biliyordum. Nasıl başlamalıydım?

"Oktay'ın bilip de açıklamadığı şey... Yani, ima etti biraz... Partilerinin ünlü olduğunu falan söyledi... Sonra, Serdar denilen çocuğu sık sık odasında gördüğünü..."

"Çocuk ona tutkunmuş..." Omzunu silkti. " Olur a, o yaşta çocuklar hocalarına âşık olabilirler... Daha büyükler bile..."

"Matematik hocasına fizik sorusu soracak kadar," diye güldüm, havayı yumuşatmak dileğiyle.

Gülümsemedi bile, hatta kaşlarını çattı.

"Başka bir şey de olabilir... Çocuk ona mal getiriyordu belki."

"Ne diyorsun sen?"

"Şimdiki gençler uyuşturucuyla bizim sandığımızdan çok daha iç içeler... Senin benim şarap içtiğimiz gibi hap alıyorlar, esrarlı sigara sarıyorlar... Üstelik Melek hemen hemen tüm öğrenimini İngiltere'de yapmış... Orada mariuhanaya falan alıştıysa..."

Ben belki cümlemin sonunu getiremeyecektim ama, Narin zaten fırsat vermedi, yeniden masanın üstünden bana doğru eğilerek nerdeyse bağırdı.

"Ne münasebet! Nerden çıkarıyorsun böyle şeyler? Taa en başından beri bunu ima edip duruyorsun zaten!"

"Sen de taa en başından beri konuya ne zaman yaklaşsam sinirlere uğruyorsun!"

"Saçma sapan şeyler söylüyorsun da ondan. Melek bir şey kullanıyor olsa ben bilmez miyim?"

"Bilsen söyler miydin?"

Bir an tereddüt etti. "Elbette," dedi ama sesi çok yüksek çıkmadı.

"Bilmeyebilirsin tabii.. Nerden bileceksin ayrıca? Londra'da nasıl bir hayat sürdürdüğünü yakından izledin mi? Buradayken bile sık sık görüşüyor muydunuz? Öyle... eroin, kokain gibi ciddi bir bağımlılıktan söz etmiyorum. Ama esrar içiyordu belki... ya da birtakım haplar var ya..."

"İnanmıyorum," dedi inatla. "Mümkün değil..."

"Öyle inanılmayacak bir şeyden söz etmiyorum, Narin," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Cinayetlerin uyuşturucuyla bağlantısı kesin."

"Neden kesin oluyormuş?"

"Biri overdoz, öteki narkotik ajanı..."

"Gazetelerde ne yazıyorsa ona inanıyorsun sen de..." diye söylendi beni suçlayan bir havayla. "Belki hiç de yazdıkları gibi değil. Belki çok farklı şeyler var işin içinde... Her söyleneni doğru varsayıyorsan, neden araştırma yaptığından dem vuruyorsun? Şu resimlere neden bakıyoruz? Kızın çekmecelerini, bilgisayarını neden karıştırıyoruz?"

Hemen cevap veremedim. Bir bakıma haklıydı çünkü. Araştırmalardan bir şey çıkacağını pek sanmıyordum açıkcası, biraz boşuna uğraşıyormuşuz gibime geliyordu. Bizi farklı bir yöne götürecek beklenmedik bir şey bulmayı umuyor muydum gerçekten?

"Birtakım ipuçları arıyoruz," dedim ama kendime bile inandırıcı gelmedi sesim.

"O ipuçlarını zaten varsaydığın şeye göre değerlendireceksen, neye yarar? Kesin bağlantı varmış! Her şeyin göründüğü gibi olduğunu kabulleniyorsan, görünmeyeni nasıl keşfedeceksin? Gazetelerde yazanları bile sorgulamıyorsan, neyin derinliğini araştıracaksın?" Sesi iyice tizleşmişti. Gözleri ise çok fena parlıyor, nerdeyse ateş saçıyordu. "Hani nerde bilimsel kafan? En olmadık cinayetlere kimsenin aklına gelmeyen şaşırtıcı çözümler bulan ince merakın?"

Duyduklarıma, gördüğüme inanamıyordum. İyice afallamıştım. Karşımda bana böyle hesap soran kadın, ilk karşılaştığımız günden beri bana huzuru çağrıştıran, bu sabah koynumda uyandığında yumuşak başlı, güler yüzlü, kendiyle barışık görüntüsüyle içime sular serpen kişi değildi. Bambaşka bir kimliğe bürünmüştü birden. Ve evet, evet, Akın'ı hatırlatıyordu, aynı onun gibi meydan okuyordu bana.

"Bu yaklaşımınla hangi gizli gerçeği bulacaksın?"

Gizli bir gerçek varsa eğer, demedim. Çünkü bunu dediğim anda onun suçlamalarını doğrulamış olacaktım. "Sinirlenme," diyebildim sadece. Tabii hiçbir anlamı yoktu bu lafın ve onu daha çok sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

"Bırak sen de," dedi yüzünü buruşturarak. "Oktay olacak o salak kadar duygusuzsun sen de."

Ve hızla dönerek odayı terk etti. Benim evimin, benim çalışma odamın kapısını küt diye çarptı üstelik.

Öylece kalakaldım. Ne olmuştu şimdi? Odamı terk ettiği gibi evi de terk mi edecekti? Yepyeni hayatım başlamadan sona mı eriyordu? Peşinden gidip ne yapmaya niyetli olduğunu öğrenmeli miydim, yoksa üstüne düşmemek daha mı uygundu? Bu tür evcil sürtüşmelerle baş etmeyi oldum olası beceremediğimdir. Akın'la evliyken, benzer durumlarda odama kapanır, fırtınanın kendiliğinden dinmesini beklerdim. Ama şu anda zaten odama kapanmış olduğuma göre, yerimden kıpırdamamak en iyisiydi belki. Öte yandan Narin (son beklenmedik davranışı dışında) Akın'a hiç mi hiç benzemeyen, hatta onunla nerdeyse taban tabana zıt biri olduğuna göre...

Düşüncelerimi telefonun zili böldü. Açıp açmamakta kararsız kaldım bir an. Beni bu numaradan arayabilecek iki kişiden biri hâlâ evin içindeydi bildiğim kadarıyla, ötekisi ise elbette Haydar Bilir'den başkası olamazdı. Son birkaç gündür yüzyüze görüşmemiş, bir iki kez telefonlaşmıştık yalnızca. Üniversiteye gittiğim günün sonunda Istanbul'dan ayrılmaya karar verdiğim-

de de, ertesi gün kalmaya karar verdiğimde de herhangi bir şey dememiş, burada kalıp kalmayacağını, seyahat planlarını benimkilere uydurup uydurmayacağını açıkça belirtmemişti. Cinayetleri araştırmada benimle birlikte yola devam edip etmeyeceği bile belli değildi. Onun da kızıyla, karısıyla birtakım evcil sürtüşmeleri vardı, kimbilir? Ancak, bu arada benim Melek'in apartman dairesini ziyaret edeceğimi biliyordu; ola ki bir şey bulup bulmadığımı öğrenmek için arıyordu.

"Selamlarım, hocam. Nasılsınız? Sağlığınız ve keyfiniz yerindedir umarım."

"Teşekkürler, Haydar Bey. İyiyim, iyiyim de herhangi bir ilerleme kaydetmiş sayılmam. Size verecek iyi bir haberim yok, korkarım."

"Benimse var, hocam. Artık iyi mi kötü mü, işe yarar mı bilmem ama..."

"Ne diyorsunuz?"

"Şimdi, şöyle..." Birkaç saniye durdu söyleyeceklerinin önemini baştan idrak etmemi istiyordu belli ki. Kendinden bayağı hoşnut olduğu anlaşılıyordu sesinden. "Dün akşam eski yardımcım, şimdiki Cinayet Masası Şefi Burhan Bey'le baş başa bir yemek yedik. Kendisi davet etti beni... Şubeye gittiğimde sergilediği davranışlardan utanmış olacak... Tabii onca yıllık hukukumuz var. Belki de... açıkça itiraf etmedi tabii ama, bazı konularda fikirlerimden yararlanmak gibi bir niyeti... Yani ben öyle sezdim... Kumkapı'da eskiden beri gittiğimiz bir yer vardır. Oralar da çok değişmiş, hocam, ama bu dediğim yer eski havasını ne de olsa koruyor..."

"Anlıyorum," dedim.

Anladığım şey ise, hikâyeyi mümkün olduğunca uzatarak, tadını çıkara çıkara anlatmakta kararlı olduğuydu. Ömrümde yakınından bile geçmediğim Kumkapı meyhanelerinin eski ve yeni durumlarını hiç merak etmemekle bereber, sabırla dinlemekten başka ne yapabilirdim?

"Hava serin olduğundan içerde oturduk haliyle... Çalgıcıları falan pek sokmadılar... Daha doğrusu, onlar basmadan epeyce bir dertleşecek fırsatımız oldu." Gene durakladı. Çalgıcıların neler çaldıklarını sormamı mı bekliyordu, dertleşmelerinin ayrıntıları konusunda onu sıkıştırmamı mı, bilemeyeceğim. Ben sesimi çıkarmayınca devam etti. "Şimdi, şöyle, hocam... Narkotik Büro araştırmasını tamamlamış, ve de... söz konusu kişinin, ki kendisi Muharrem Şafak adlı çok değerli bir arkadaşımızmış... bu kişinin öldürülmesi ile uyuşturucu âleminin herhangi bir bağlantısı bulunamamış!" Son kelimeyi epey yüksek sesle, adeta bir zafer havasıyla telaffuz etti.

"Anlamadım!" dedim. Gerçekten çok şaşırmıştım. "Nasıl olur? Bir ajan... başka ne sebeple?.. Bu adam odacı kimliğiyle öldürülmedi herhalde."

"İşte orası açıklığa kavuşmuş değil, hocam... Yani, bir müsdahdemin öldürülmesi de araştırılmaya değer bir mevzudur tabii ama..."

"Rica ederim, Haydar Bey, bir narkotik ajanın uyuşturucu çeteleriyle nasıl bağlantısı olmaz?"

"Şimdi, şöyle söyleyeyim... Kaç haftadır kapsamlı bir soruşturma sürdürülüyor. Bir sürü adamı içeri alıp enine boyuna sorgulamışlar... Enine boyuna diyorsam, inanın adamakıllı demek istiyorum. Şaka değildir Narkotik Şube'de sorgulanmak... Yani, insanın itiraf edecek bir şeyi varsa, dayanamaz... Hatta olmasa bile, bir şeyler uydurur sırf kurtulmak için."

"Polis sorgulamalarının incelikleri beni ilgilendirmiyor, Haydar Bey. Nasıl olur da–?"

"Şunun için söylüyorum..." Sabrı zorlanmışcasına içini çekti. "Yani, derinlemesine bir araştırma yapıldığından şüpheniz olmasın, diye... Bu adamlar bir bağlantı bulamamışlarsa, bağlantı yok demektir."

"Hiç aklım ermedi bu işe."

Güldü. Tam olarak gevrek gevrek olarak nitelenemese bile

bayağı keyifli bir gülüştü bu. "Burhan'ın da aynen sizin gibi kafası karışmış, tahmin edersiniz. Narkotik Büro dosyayı bunlara geri göndermiş. Anlayacağınız bu cinayet, Burhan *Amirimin* üstüne kalmış bulunuyor. Zannedersem bu yüzden benim fikirlerime müracaat etmek zorunda kaldı.." Bir yarı gevrek kahkaha daha.

"Peki, sizin fikriniz ne?" diye sordum sesimin sakin çıkmasına çalışarak.

"Valla, şu anda pek bir fikrim olduğu söylenemez, hocam. Ben de size danışacaktım. Karşılıklı kafa kafaya vermemiz gerekecek anlaşılan."

"Hiç aklım ermedi bu işe," diye tekrarladım.

"Aslına bakarsanız, bir bakıma... başından beri çete cinayetine benzemiyordu bu, hocam, daha önce de dikkatinizi celbetmiştim."

"Hatırlar gibiyim," diye içimi çektim.

"Zaten, neden öldürsünler, değil mi? Ya ajan olduğunu bilmiyorlardı, ya da biliyorlardı ve kimden neden sakınacaklarını bilmek işlerine gelirdi. Yani, işin içinde bir hesaplaşma falan yoksa eğer... ki görünüşe göre yokmuş."

"Hiçbir görünüşe inanmıyorum artık," dedim ve tabii biraz önce Narin'in dediklerini hatırladım. "Siz ne yapmak niyetindesiniz? Daha burada mısınız?"

"Bilmem ki... Hanım dönmek istiyor. Oradayken hep kızlarını, torunlarını özlemekten bir hal olur, şimdiyse, bu bebeğin ağlamalarından fenalık bastı, evim burnumda tütüyor deyip duruyor. Kadın kısmını anlamak zor, siz de bilirsiniz."

Bilmez miyim?

"Bakın, ben bu işi, en azından kızın ölümünü çözmeye söz vermiş durumdayım. Bir süre daha burada kalacağım. Verdiğiniz bu bilginin ışığında, başka şeyler düşünmek durumundayım..."

"İsterseniz gitmeden bir görüşelim. Cesedin... otopsinin ayrıntılarını da öğrendim Burhan'dan. Belki işinize yarar."

"Tabii, yaramaz olur mu?"

Ben ne söylediğimi tamamen şaşırdım artık. Otopsi sonuçlarından bana ne? Otopsi sonuçlarına bakarak cinayet çözmeyi ne zaman öğrendim? Ne diyorlar şimdilerde?.. Forensik...

Benim işim matematik, forensikten ne anlarım? Ama sık sık içime hafakanlar bastıran Haydar Bilir'den tamamen kopmaya korktum birden nedense. Ayrıca, Cinayet Masasının kaydedeceği ilerlemeleri ondan başka kim iletebilirdi bana? Oturup matematiksel biçimde değerlendirebileceğim bulgular mı vardı elimde ki ona gerek duymayayım?

"Emriniz olur, hocam, ne zaman isterseniz gelirim. Bu akşam mesela..."

Bu akşam ne yapacağımı bilmiyordum. Narin'in beni terk edip terk etmeyeceğine bağlıydı her şey. Bu arada, ben telefonda konuşurken çekip gitmiş olabilir miydi?

"Akşam değil de, akşamüstü olsun. Saat altı civarında..."

"Maalmemnuniyetle... Sizin oraya mı geleyim, dışarda bir yerde mi buluşalım?"

Onunla Kumkapı ya da benzeri bir yerde buluşma fikri hiç aklıma yatmadı. "Buraya buyrun," dedim.

Telefonu kapadıktan sonra aldı mı beni bir düşünce... Narin biraz önceki suçlamalarında yerden göğe kadar haklı mıydı? Uyuşturucu bağlantısına saplanıp kalmakla işin kolayına mı kaçmıştım? Yüzeysel olana çok mu alışmıştım dünyayı gezip görmek, dışardan seyretmekle yetindiğim yıllar boyunca? Görünmeyeni görmek için nerelere bakılacağını unutmuş muydum? Aslolan bakmadan görmekti oysa. Gözlerimi kapayıp tüm bilgileri kafamdan silmek, yanacak ışığı beklemek... ve o ışık sayesinde derinde duranı görmek... Nicedir unuttuğum buydu. Çünkü derinde duranı görmekten korkuyordum. Arkama yaslandım, gözlerimi kapadım. Ve nicedir görmekten korktuğum başka bir şey gördüm. Uzun beyaz giysisi içinde ağır adımlarla bana doğ-

ru yürüyen Akın! Gözlerinde çok tehlikeli bir ışık... Beklediğim ışık bu değildi ki... yoksa bu muydu?

Kapı açıldı. Karşımda Akın'a hiç benzemeyen Narin... Mavi gözlerindeki ışık hiç tehlikeli görünmüyor. Yalnızca soğuk... çok çok soğuk...

"Ben çıkıyorum," diyor, hiçbir şey olmamış gibi.

Hayır, biraz önceki tartışmamız olmamış gibi değil, dün gece hiç olmamış gibi.

Yerimden kalkıyorum. "Nereye? Nereye gidiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. Hızla fırlıyorum ona doğru, üç adımda yanındayım. Tam arkasını dönmek üzereyken yetişiyorum. Onu kollarıma almaya cesaret edemiyorum, hayır. Ancak omuzlarından tutabiliyorum. Vücudu gerginleşiyor.

"Dur. Nereye? Bir dakika dinle beni. Bak demin Haydar Bilir telefon etti. Çok önemli gelişmeler var."

Ellerimden kurtulmaya davranacakken duraklıyor. "Ne gelişmesi?"

"Birazdan gelip ayrıntıları anlatacak. Sen haklıymışsın."

"Benim haklı olduğumu Haydar Bilir'den mi öğreniyorsun?" derken sesi öfkeli değil, sitemkâr. Gövdesi de yumuşuyor.

Bir elimi dirseğine kaydırırken öteki kolumu omzuna doluyorum. Şakağına bir öpücük kondurmayı akıl ediyorum.

"Bak, lütfen bana güven..." ne demeli? Sevgilim? Güzelim? Şekerim? "...canım, bu işi çözeceğiz, sen hiç merak etme."

"Çocuk oyalar gibi konuşma benimle." Gözlerinde herhangi bir yumuşama yok henüz ama, sesi kesinlikle düzeliyor.

"Allah allah, nerden çıkarıyorsun bunu? Bak, biraz sabret. Nereye gidiyorsun, ayrıca?"

"Arkadaşıma gidiyorum. Dün gece çok merak etmiş."

"Merak edilecek ne var? Benimle olduğunu bilmiyor muydu?"

Omzunu silkti. "Herhalde... Polise haber vermediğine göre.."

Güldüm, "Verseydi yeriydi," dedim imalı olduğunu sandığım bir havayla. "Şimdi sen acele etme. Hasan'ı çağırayım o götürsün seni. Eşyalarını topla gel. Burada çok işin var."

"Ne işi?"

"Hani evime bir çeki düzen verecektin? Burada birlikte barınmayacak mıydık? Öyle dememiş miydin?"

Gözlerini gözlerime dikti. "Ama o... öncedendi..."

İşte kritik nokta buna denir. Dün gece olanlara ille de bir ad koymak mı gerekiyor? Bir *ilişkiye* girdiğimizi hemen kabullenmek zorunda mıyız? Buncadır bu kadar ağırdan aldıktan sonra, birden fazla hızlanmadık mı? Bu aşamada ya aşk ya da savaş ilan etmek mi gerekiyor? Tamamiyle eskisi gibi devam etmemiz mümkün olamayabilir, ama bu işi dostça yürütmenin bir yolu yok mu?

"Ne değişti?" dedim. Demekle hata ettiğimi gözlerinin büyümesinden anladım. Neleriri değiştiğini söylemesine ya da bana söyletecek bir soru sormasına fırsat bırakmadan devam ettim: "Dostluğumuzu hiçbir şey değiştiremez... ben buna inanıyorum." Çok mu beylik bir laf oldu bu da? Tipik bir 'korkak erkek' söylemi mi? "Melek'in cinayetini çözmeye söz verdim sana... ve sözümü tutacağım. En azından elimden geleni yapacağım, emin ol." Gözlerimi onunkilerden kaçırmadan bir adım geriledim. "Eminsin değil mi?"

"Sen Emin olduktan sonra..."

Hemen anlamadım. Sonra ben de güldüm.

"Hemen Hasan'ı arıyorum. Aşağıdadır büyük bir ihtimalle. Biran önce gidin gelin." Telefon etmek üzere masama doğru yürüdüm.

"Kendi arabamla dönerim artık," dedi biraz kararsız bir sesle.

"Tabii, nasıl istersen. Saat altı civarında Haydar Bilir gelecek." Hasan'ın cep numarasını çevirirken ondan yana bakma-

dım. "Ben onunla yeni gelişmelerin ayrıntılarını konuşurken sen de hangi odaya yerleşeceğine karar verirsin. En beğendiğini seç. Haydar'la işimiz bitince, gider güzel bir yerde yemek yeriz."

Odanın içine doğru ilerledi. Kanapenin üstünde bıraktığı fotoğrafları toplamaya koyuldu.

Evet, kriz atlatılmıştı. Ve ben, hiçbir şeyin adını koymak zorunda kalmadan hem Narin'in kalmasını, hem de 'ayrı odalar' düzenine hemen geçilmesini sağlamış olmanın şaşkınlığı (biraz da, hadi itiraf edeyim, haklı gururu) içindeydim. Bu gece aynı yatağa girip girmeyeceğimiz akşam yemeğindeki gelişmelere bağlıydı büyük ölçüde; ama ne olursa olsun, aynı yatakta uyanmayacağımıza kesin gözle bakılabilirdi. Ve bu kuralın baştan konması benim çok işime geliyordu.

Narin fotoğrafları büyük zarfın içine tıkarken, "Bunlara da yarın bakarız artık," dedi.

Evet, yarın bambaşka bir gün olacaktı.

Yarının ne kadar bambaşka bir gün olacağını o an nerden bilebilirdim?

"Öğleden sonra saat ikide bir basın toplantısı yapılacak," dedim. "Siz ön planda olacaksınız. Emekli bir cinayet masası şefinin emekli bir matematik profesöründen daha inandırıcı olacağını düşünüyorlar."

"Estağfurullah," dedi.

"Aslında bunu ben önerdim, Sungur Bey de uygun buldu. Gelebilirsiniz değil mi?"

"Ne demek, hocam, kaçırır mıyım?"

"İsterseniz buraya gelin, birlikte gidelim."

"Yok yok, ben direkt oraya giderim," dedi, ön planda olacak birinin göstermesi gereken kararlılıkla.

"Pekâlâ, orada görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Aslında, önceden bir araya gelip basına neler söyleyeceğimiz konusunda hazırlık yapmamız daha iyi olurdu ama, ne diyeceğimizi biliyor muyduk ki? Üç eski cinayetle ilgili olarak kendi aramızda bile herhangi bir çözümleme aşamasına varmamışken, yepyeni bir cinayet karşısında ne gibi bir söylem üretebilirdik? Zaten gazetecilere doğru dürüst bilgi vermemek (sanki bilgimiz varmış gibi yaparak) en doğrusuydu.

Banyoya yöneldim. Pek temiz görünmeyen küvete kararsızlık ve çaresizlikle bakarken, artık banyomu hazırlamasını emredeceğim kişilerin olmamasından bir kez daha acı duydum. En iyisi duş yapmaktı.

Sıcak suyun altına girdiğimde, o sabah olanları ve o gün öğleden sonra olabilecekleri düşünmeye koyuldum:

Başucumdaki telefon acı acı çaldığında, açmadan önce başucumda duran saate bakmıştım. 10.30! Demek ki uykudan o anda uyandığımı belli etmemem, canlı bir sesle cevap vermem gerekiyordu. Ben de öyle yapmıştım. Tabii karşımdakinin Sungur Semerci'nin sekreteri olduğunu öğrenince şaşırmamış değildim, ama kızın beni 'Sayın Rektörüme' bağlaması için aradan geçen otuz saniyelik sürede, numaramı nerden bulduklarını merak edecek kadar kendimi toparlamayı başarmıştım.

"Hocam, sabah sabah rahatsız etmedim, umarım," dedi *sayın rektör*.

"Ne münasebet," dedim, sabahın köründe beni uyandırmasının münasebetsizlik olup olmadığı kararını kendisine bırakarak.

"Yani, durum acil de, onun için rahatsız ediyorum."

İstemezdim ama, aile terbiyesi var ne de olsa, "Estağfurullah," demek zorunda kaldım.

Bana müracaat etmekten duyduğu acıyı açık seçik dile getirmediyse de, sesinden anlaşılıyordu. Aramızda geçen konuşmayı onun sözlerini bire bir hatırlayarak nakletmeye üşeniyorum açıkçası. Gene de onun söylemine azçok bağlı kalarak özetlemek gerekirse: Sabahleyin, üniversite bünyesinde bir ceset daha

bulunmuştu ve artık bu seferkinin örtbas edilmesi olanaksızdı, çünkü masası başında katledilmiş olan kişi ünlü (çok ünlü) hukuk profösörü Ergin Gürkan'dan başkası değildi. Polis hemen çağrılmış, ceset derslerin başlama saatinden önce olay yerinden götürülmüştü ama, ortalığın ana-baba gününe (kelimlerin esas anlamıyla) dönmemesi mümkün değildi. Tabii gazeteciler de geleceklerdi. Onların okulu işgal etmeleri, geniş güvenlik önlemleri sayesinde içeri giremeseler bile binaları kuşatmaları, girip çıkan öğrencileri rahatsız etmeleri nasıl önlenebilirdi? O curcunayı düşünmek bile istemiyordu. (Bu zatın düşünmek konusundaki isteksizliği daha önce de dikkatimi çekmişti) Emniyet güçlerine yardımcı olmak amacıyla, üniversite bünyesinde bağımsız bir araştırma yapılacağını, söz konusu araştırmayı tanınmış bir matemetik profesörünün deruhte edeceğini basına açıklamakta yarar olabileceğini...

"Zaten konuyla öteden beri ilgilendiğiniz de göz önüne alınırsa..."

Yalvarma yakarma aşamasına geldiğinde bile emredici bir ses tonuyla konuşabilmesi ne kadar ilginçti. Matematikten iki yıl üstüste kalan birinin, ilerde rektör olmasını bu tür bir ses tonu geliştirebilmesi mi sağlıyordu acaba? 'Beni artık hiç ilgilendirmiyor,' diyerek telefonu kapatmak istedim ama, çok iyi biliyordum ki çok ilgilendiriyor. Haydar Bilir ile oynadığımız oyunun çoktan ciddileştiği, günlerdir bu konuda kafa patlatırken yeni bir cinayetin işlenebileceğini aklımıza bile getirmediğimiz, olayın Narin'e yardım etme isteğinin çok ötesinde bir mahiyet kazandığı düşünülürse...

Ve birden, sıcak sular sıcak sıcak başımdan aşağı akarken, Narin'in eski karımın eski odasında yatmakta olduğunu hatırladım. Ya da belki kalkmıştı. Büyük bir ihtimalle kalkmış, kahvaltı hazırlıklarına bile girişmişti. Onunla aynı çatı altında olduğumuzu nasıl unutmuştum? Bay Semerci'nin telefonundan hemen sonra Haydar'ı aramayı akıl etmiştim de, evin içinde bir yerlerde olan

Narin hiç aklıma gelmemişti. Tabii bunu ona belli etmeyecek, giyinip karşısına çıktığımda, bütün gece onu düşündüğümü ima edecek bir şeyler söyleyecektim. Kadınlarla olan ilişkilerimde bu gibi incelikleri akıl edecek aşamaya bu yaşta varmış olmam acıklı mı, gülünç mü? Bu tür incelikleri (kurnazlıkları) gençliğimde becerebilseydim, hayatım başka yönlerde gelişir miydi?

"Nee, Ergin Gürkan mı?" diye haykırdı Narin, onu mutfakta bulduğumda ve 'günaydın'ın hemen arkasından, daha iyi uyuyup uyumadığını bile sormadan haberi verdiğimde.

"Tanıyor musun?"

"Kim tanımaz, canım? Yani, şahsen çok az görmüşlüğüm vardır da, ismen çok iyi tanıyorum tabii, herkes gibi."

Ben herkes gibi değildim, anlaşılan. Adamın adını benim de duymuşluğum vardı, ama neden çok ünlü olduğunu bilmiyordum. Anayasa hukukçusuydu galiba. Ama anayasa hukukçusunun özel bir üniversitede işi neydi? Ben yaşlardaydı anlaşılan, ama onun şu ya da bu nedenle ün yaptığı yıllarda ben yurtdışında olmalıydım ki, hakkında pek bilgim yoktu. Solcuydu herhalde, bir vakitler herkesin olduğu gibi. 12 Mart'ta içeri girip çıkmışlığı var mıydı? Tam da benim Amerika'da ders verdiğim, ilk karımla hâlâ evli olduğum dönem. Onu Fransıza kaptırmama daha çok vardı, oğlumuz bile doğmamıştı henüz. Ben, yeni dünyada mutlu (en azından tasasız, sorunsuz) bir evlilik sürdürüp akademik kariyerimin ilk ciddi adımlarını atmakla oyalandığım sırada, memlekette okur-yazar hemen hemen herkes ya içeri alınmış ve işkenceye maruz kalmış ya da bunun korkusuyla yaşamıştı. Olup bitenleri Amerika'dan izlemenin tek tesellisi, her türlü korkunun uzağındayken, o insanlarla dayanışma adı altında imza kampanyası açma özgürlüğüydü.. Bulunduğum üniversitede yüz-yüz elli imza topladığımı hatırlıyorum da, kimlerle dayanıştığımı isim olarak pek hatırlamıyorum.

Narin'in hatırladıkları ise adamın siyasi geçmişinden çok,

özel hayatıyla ilgiliydi. Kahvaltıya oturduğumuzda dün geceki ayrılığın soğukluğunu unutmamıza da yaradı, Ergin Gürkan'ın özel hayatı.

Çayını karıştırırken kendi kendiyle konuşurcasına, "Hâlâ Banu Sayar'la evli miydi acaba?" dedi hafiften gülümseyerek.

"O da kim?"

"Tanımıyor musun sahiden? Adını bile duymuşluğun yok mu?"

"Bilmem... Duymamışım galiba. Ben öyle çok şey duyan bir adam değilimdir. Ünlü profesörün kendi adını bile hayal meyal hatırlıyorum, karısını nerden tanıyayım?"

"O da çok ünlüydü bir zamanlar. İnsanlar ne çabuk unutuluyor... Bir ara gazetelerde resimlerinden geçilmezdi... Çıplak ressam!"

"Allah allah, hiç duymadım. Ne demek yani... çıplak ressam?"

"Kendi kendisinin çıplak resimlerini yapardı," dedi bu kez resmen sırıtarak. Bir yandan da kahvaltısını iştahla, hatta aşırı bir iştahla, yemeyi sürdürüyordu. Belki de dün geceyi sandığımdan daha az hasarla atlatmıştım. "Hani, ressamlar oto-portre yaparlar ya," diye devam etti, "bu oto-nüler yapardı. Resimler pek kötüydü bana sorarsan, ama kendisi güzel kadındı allah için. Bir ara sosyetede çok modaydı, herkesin duvarında bir Banu Sayar çıplağı –ya da, daha doğrusu, çıplak bir Banu Sayar vardı. Ama Ergin Gürkan'la evlenmeden önceydi bu... Ayhan hâlâ hayattaydı hatta... Aramızda bayağı mevzusu olmuştu."

Peki, Ayhan kimdi? Ne kadar çok insan tanıyordu bu kadın. Ya da, daha doğrusu ben hiç kimseyi tanımıyordum anlaşılan.

"Bu Ayhan dediğin de ünlü biri mi?" diye sordum.

"Yok, o ünlü olamadan öldü... Ölmeseydi üne kavuşur muydu bilmem tabii. Ama çok şeker bir çocuktu. Çok genç öldü, evladım... Araba kazasında... Bu Banu yüzünden bile ölmüş olabilir."

"Nasıl yani?"

"Nasıl olacak? Sen olsan hoşuna gider mi, karının onun bunun duvarında sere serpe yatması? Kendini içkiye verdi çocuk... Zaten o kıza neden kapıldığını hiç anlamamıştık."

"Hangi kıza?"

"Banu'ya tabii. Salağın tekiydi aslında."

"Banu mu? Ayhan mı?" diye sordum kendimi herkesten salak hissederek. Ve bu kalabalığın Ergin Gürkan'ın ölümüyle ilgisini kestiremeyerek.

"Ayhan neden salak olsun? Dünyanın en şeker adamıydı. Tabii Banu'ya kapılmakla salaklık etti diyorsan, haklısın. Hiç akıl erdirememiştik onunla evlenmesine."

"Şimdi bu kadın hem Ayhan dediğin kişiyle hem de Ergin Gürkan'la mı evliydi?"

"Aynı anda değil tabii," diye güldü kafasını iki yana sallayarak. "Sırayla..."

Cinayetlerle ilgisi olduğunu hiç sanmadığım bu dedikodulardan canım sıkılmaya başlamıştı. "İpin ucunu kaçırdım, kusura bakma," dedim, ipin ucunu yakalamaya hiç de hevesli olmadığımı ima eden bir sesle.

"Çok eski bir hikâye aslında," dedi galiba merak ettiğimi sanarak. "Ayhan'ı ta okul yıllarından tanırım. Derya diye bir çocukla çıkıyordum, Ayhan onun en yakın arkadaşıydı, mimaride okuyordu. Çok yakışıklıydı, çok iyi dans ederdi, çok komikti... Sayısız sevgilisi vardı. Yani, ben Derya ile iki yıla yakın çıktım, o sırada bu bir sürü kız değiştirdi. Derken bir gün bu Banu ile çıkageldi. Güzel olmasına güzel de... biraz basit bir kız yani. Herkesin mini etek, apartman topuklu ayakkabı giydiği yıllardı ama bunun etekleri daha bir kısa, apartmanları cambazlık gerektirecek kadar yüksekti... Nasıl anlatayım bilmem ki, ağzı çikletli bir kızdı işte." Yüzünü buruşturdu. "Hiç yakıştıramadık Ayhan'a.." Otuz yıl öncesinden söz ederken, sanki tarif ettiği kızı şimdiki yaşıyla değerlendiriyor, oğluna musallat olan bir şırfıntıyı anlatı-

yor gibiydi. Derya adında bir sevgilisi varken bile, bu Ayhan'ı biraz fazla mı beğenmişti acaba? "Öyle ressamlıkla falan da ilgisi yoktu. Yüzünü boyamayı bilirdi yalnızca. Bu ilişki fazla uzun sürmez, bizimki nasıl olsa bundan da bıkar diye düşünüyorduk, ama öyle olmadı. Yani kız fena yapıştı. Ayhan mezun olunca İtalya'ya gitti, bu da peşinden... Ressam olmaya orada heves etti anlaşılan... Sonra tabii, ben de Derya'dan ayrıldım, İngiltere'ye gittim... Koptuk anlayacağın."

Anlamıştım anlamaya da, hikâyenin gerisini hiç mi hiç merak etmiyordum. Kahvaltı faslı da fazla uzamıştı. Öğleden sonraki basın toplantısına hazırlanmak üzere; bir an önce odama geçmeyi düşünüyordum. Yerimden kalkmaya davrandım, ama Narin kısa bir duraklamadan sonra anlatmayı sürdürdü.

"İngiltere'den döndüğümde bu 'Çıplak Ressam' olarak ün salmıştı. Evlenmek için o kadar uğraştığı adamın soyadını bile kullanmıyordu haspam. Ayhan'la birkaç kez görüştük. Çok içiyordu, birtakım kızlarla geziyordu ama nedense boşanmadı bundan. Sonra işte bir gece kafayı çekiyor, çekiyor, biniyor arabaya, basıyor gaza... hep çok hızlı araba kullanırdı zaten... Dört takla atmış... Yanındaki kız da ölmüş.."

"Vah vah, ne acı," dedim yalandan, bir kez daha kalkmaya davrandım.

"Cenazede seninkinde bir ağlama, bir ağlama... Numara tabii. Hemen oracıkta, bir yandan yaslı dulu oynarken Ergin Gürkan'ı tavlamayı da başarıyor, nasıl becerdiyse?! İlk kez orada tanıştılar sanıyorum. Ayhan hemen hemen hiç görüşmezdi ağbisiyle."

"Ağbisiyle mi?"

"Üvey ağbi... Söyledim ya, bunlar üvey kardeştiler..."

"Hayır, söylemedin," dedim konuyla ilk kez ilgilenerek. Söylemiş olsaydı daha önce ilgilenmez miydim? Yarım kulakla dinlemiştim bütün anlatıklarını, ilgisiz dedikodular sanarak. "Profesör Ergin Gürkan ile bu Ayhan dediğin adam üvey kardeştiler, öyle mi?"

"Baba bir, ana ayrı... Aralarında çok yaş farkı vardı ama... En az on-onbeş yaş büyüktü Ergin Bey." Nostaljik bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ayhan öyle derdi. Ergin Bey. Çok sık söz etmezdi ondan, hemen hemen hiç söz etmezdi hatta. Ergin Gürkan'ın hapisten çıkıp yeniden üniversiteye döndüğü haberini gazetede okuduğumuzda, öğrenmiştik ilk kez aralarındaki bağı. 'Ergin Bey özgürlüğüne kavuşmuş, artık herkesin özgürlüğü ondan sorulur,' gibisinden bir şeyler demişti, alay edercesine, ama aslında buruktu sanki. Sonraki konuşmalarından anladığım kadarıyla çocukken çok hayranmış ona ama sonra bir şeyler olmuş... Araları açılmış... Yanılmıyorsam Ergin Bey babasının ilk karısından, Ayhan ise üçüncü karısındandı. Bir de küçük kardeş vardı... Dördüncü karısından!"

"Babada çok iş varmış," dedim, galiba hayranlıkla.

"İşte... ortalığa bir sürü çocuk salmak marifetse..." dedi, hayranlık ifademi hiç onaylamayan bir sesle.

"Ve Banu... neydi soyadı? Çıplak ressam hanım bu çocuklardan ikisiyle birden evleniyor... İkisiyle birden değil de, sırayla... Ama önce küçüğüyle, sonra ağbiyle.."

"Aynen buyurduğunuz gibi, hocam," dedi. Kahkahayı bastı.

Şaşırdım bir an. Narin, Haydar Bilir'i ömründe iki ya da üç kez görmüştü. Istanbul'a gelirken vapurda geçirdiğimiz süreyi saymazsak onu inceleyecek hiç vakti olmamıştı. Vapur yolculuğu sırasında ona, herhangi bir sebeple dikkat ettiğinin farkına bile varmamıştım. Durup dururken onu böyle kusursuzca (ses tonu, yüz ifadesi dahil) taklit etmesi akıl alacak gibi değildi.

"Bravo," dedim elimde olmadan, ve o hızla sofradan kalktım. "Yamansın." Ve onu yaman olarak nitelemek beni korkuttu birden.

"Asıl yaman olan Banu Sayar değil mi? Ergin Gürkan gibi anlı şanlı bir profesörün, onunla evlenmesine ne dersin? Hem de çıplak görüntülerinin elalemin duvarlarını süslediğini bile bile..."

"Ona da bravo," dedim dalga geçerek ve söz konusu adamın

daha yeni öldüğünü (hem de bıçaklanarak öldürüldüğünü) ancak bu sözü sarfettikten sonra hatırlayarak.

"Acaba hâlâ evli miydiler? Onu çıplak çıplak nikâhına almayı göze aldıktan sonra... kapandığında fena halde boşamış olabilir."

Tam odama doğru bir adım atacakken yeniden durakladım. "Kapandığında mı?"

"Yaaa," dedi güler yüzle ve bilgiç bilgiç kafasını sallayarak. "Kadın birkaç yıl önce tesettüre girdi!"

"Ne diyorsun? Peki sebep?"

"Hidayete ermiş tabii ki! Orası burası sarktığı için kapanacak değil ya!"

İyi kalpli, iyi niyetli, yumuşacık başlı peri kızı Narin şu kahvaltı süresinde birkaç kez kimlik değiştirmiş, ve bu nitelemeleri artık haketmez duruma gelmişti galiba. Ama o sırada bunun üstüne uzun uzadıya düşünmek istemedim. Tesettüre giren çıplak ressam konusunda kafa yormak daha az tehlikeli olacaktı.

Sonunda odama çekilmeyi başardığımda, o konuyu da ertelemekte yarar gördüm. Evet, Banu Hanım mutlaka çok ilginç, dikkate değer bir kadındı. Ama şimdiki aşamada, son cinayetle ne derecede ilgisi olduğunu saptamaya kalkmak bir anlam taşımıyordu. Önce olayın bilinen ayıntıları üstünde durmakta fayda vardı. Ve benim şu anda asıl ilgimi çeken, anlı şanlı bir profesörün, hevesli ve idealist bir araştırma görevlisi kadar çalışkan olması, daha okul yeni açılmış, dersler doğru dürüst başlamamışken gece vakti mesai yapması (ben çalıştığım yıllarda bir kez bile yapmamıştım böyle bir şey) ve kendisini sırtından bıçaklayacak birini odasına buyur etmesiydi. Ayrıca, beli bıçaklı adamlar nasıl ellerini kollarını sallayarak girebiliyorlardı üniversite binasına? Hiç mi güvenlik önlemi yoktu?

Benzer bir soru, birkaç saat sonra muhabirin biri tarafından sorulduğunda, Sungur Semerci sözü güvenlik şefine bıraktı. Kendisi daha önce uzunca bir konuşma yapmış, meydana gelen

olayların ne kadar sarsıcı olduğunu, çok değerli Profesör Gürkan'ın ve genç meslektaşının zamansız ölümlerinden ne kadar acı duyduğunu dile getirmiş, emniyet güçleriyle tam bir işbirliği içinde olduklarını açıkladıktan sonra, üniversite bünyesinde de kapsamlı bir araştırmaya girişileceğini (benim ve Haydar Bilir'in adlarımızı zikrederek) eklemişti.

"Cani ya da canilerin bünyemizde olmadığını kanıtlayacağız," diyerek toparlamıştı sözlerini.

Acar muhabir de zaten bunun üzerine sormuştu güvenlik konusundaki soruyu. Sungur Bey, ardına dizilmiş oturduğumuz uzun masanın en ucunda oturan bir adama doğru kafasını sallayarak, "Buyrun Faruk Bey," demişti.

Faruk Bey, boğazını temizledikten sonra, elbette güvenli bir güvenlik sisteminin olduğunu, kapılarda kimlik sorulduğunu, 'sitiker'siz arabaların otoparka alınmadığını, ancak kapılarda elektronik tarama cihazlarının bulunmadığını, giren çıkanın üstünün de aranmadığını açıkladı.

"Okulda olmaz öyle şey, çok yadırganır... Veliler kabul etmez," dedi.

Tabii prensipte, okulda cinayetlerin işlenmesi de çok yadırganacak bir şeydi ve velilerin bunu kolay kolay kabul etmeleri zordu ve bunu herhalde hepimiz bildiğimiz için, hiç kimse dile getirmedi.

"Akşam kurslarına gelen mahalleli gençlerin de üstü aranmıyor mu?" diye sordu bir başkası.

Faruk Bey bir kez daha boğazını temizledi, "Hayır, onlara farklı muamele yapmıyoruz," dedi pek de onaylayıcı olmayan bir sesle.

"Onları bünyemizin bir parçası olduklarına inandırmaya çalışıyoruz," diye araya girdi Sungur Semerci. Hay bu adamın bünyesinden bunalmaya başladım. "Ama bundan böyle, daha sıkı bir aramaya tabi tutulmaları gündeme gelebilir."

Özel araştırma girişiminin ne amaçla devreye sokulduğu ko-

nusundaki soru karşısında, değerli rektörümüz bu kez sözü 'Emekli Baş Müfettiş Haydar Bilir'e' bıraktı.

Sözü almadan önce Haydar da boğazını temizledi. "Yıllarca cinayet masasının başında bulunmuş, yüzlerceden fazla cinayetin failini adalete teslim etmiş biri olarak, Sayın Rektörün ve çok sayın Emin Hocamın ricalarını kırmayarak, halen cinayet masasında bulunan, vaktiyle kendi yetiştirdiğim elemanlara yardımcı olmayı bir görev bilerek, bu işe soyundum arkadaşlar," dedi ceketinin iki yakasını iki eliyle geriye doğru sıyırarak.

Bir an gerçekten soyunacağından korktum. Salonda gülüşmeler oldu, ama bunların alaycı değil, keyifli olduklarını fark ettim. Sungur Semerci'ye baktım. Kolunu koltuğunun arkalığına atmış, hafif yana kaydırdığı kafasını tatlı tatlı sallayarak, bir Müjdat Gezen gösterisi seyrediyormuş havasında gülümsüyordu. Leon Troçki suratlı, asabi rektör nasıl da yumuşamıştı öyle?

Haydar Bilir ise ciddiyetini bozmadı. "Cesedi görme fırsatım olmadı," diye devam etti. "Cinayet mahalli ise koruma altında şu anda. İster inanın ister inanmayın, arkadaşlar, artık Amerikan usulleriyle çalışıyoruz. Öyle ulu orta içeri girip resim çekeceğim diye delillerin üstüne basıp geçmek yok. Tabii, Sayın Rektörümüz kapıdan resim çekmenize izin verirse, bilmem." Bu kez Haydar baktı rektöre, gevrek gevrek gülerek. Salondan yükselen kahkahalar ona katıldı. Haydar ile Sungur tatlı tatlı bakıştılar. Birbirinin halinden anlayan iki kadim dost gibi mi, birbirinden replik alan bir komedi ikilisi gibi mi, karar veremedim. Derken Haydar kalın kaşlarını çatarak yeniden gazeteci kalabalığına ve ciddiyete döndü. "Adli tıbba gidip cesedi incelemeden önce, cinayet mahaline iyice bir bakacağım. Esas bulgular oradan çıkar."

"Daha önce bıçaklanan Melek Türker'in odasına bakma fırsatını bulunuz mu, herhangi bir delil ele geçirildi mi?"

Haydar kem küm etmemeye çalıştı. Bu arada Sungur Semerci'nin yüzünden keh keh gülücüklerin silindiğini, kaşlarının çatıldığını fark ettim. Gerçi bu adamın kaşları hep çatık ya.

"Şimdi, göreve daha bu sabah çağrıldığımı düşünürseniz, sayın arkadaşlar, derinlemesine bir araştırma yapmaya fırsat bulamadığımı kabul edersiniz, umarım. Ama her türlü gelişmelerden sizi haberdar edeceğimizden kuşkunuz olmasın."

Salonun en arkasından ufak tefek, solgun yüzlü, soluk kumral saçlı, gözlüklü bir kız, cırtlayan ince bir sesle bağırdı.

"Sizin göreve çağrılmanızın sebebi ne?"

Doğrusunu isterseniz, kızın ufak tefek, solgun yüzlü, soluk kumral saçlı ve gözlüklü olduğunu bu soruyu cırlayan sesle sorduğunda fark ettim.

Haydar, kıstığı gözlerini salonun gerisine dikerek sorunun sahibini aradı kısa bir süre. Herhalde bulamadı ki, ön sıralardaki muhataplarına döndü. "Şimdi, burda okuyan çocuklar, öyle geleneksel yöntemlerle, itilip kakılarak sorgulanacak tipler değil. Hepsinin arkası kalın..." Burada yeniden gevrek gevrek güldü ama, salondan çıt çıkmadı. Sungur Semerci'ye baktım, o da başını öne eğmiş, suratını asmıştı. Haydar ise, hiç oralı değil, konuşmayı sürdürüyordu. "Yani, bunları bizim bildiğimiz yöntemlerle okşamamız pek mümkün değil." Gülmedi. Salondaki soğuk havayı hissetmiş olmalı ki, biraz çaresizce bana baktı. "Emin Hocam onları incelikle sorgulayacak," dedi ağzının içinde.

Sungur başını kaldırdı, "Basın toplantısı sona ermiştir, arkadaşlar," dedi.

Salon boşalırken hiç konuşmadı, kimseyle gözgöze gelmemek için, önündeki yalancı dosyaya bakmayı sürdürdü. Benim de önümde aynı dosyadan vardı ve içinde boş kâğıtlardan başka bir şey olmadığını daha basın toplantısının başında saptamıştım. Herkes çıktıktan sonra ayağa kalktı ve gene hiç kimseye bakmadan, "Odamda buluşalım, beyler," dedi. "Siz de gelin lütfen, Faruk Bey." Ve eline boş kâğıtlarla dolu dosyayı alarak önden yürüdü.

Çekirdek kadro (ben, Haydar, Faruk Bey ve adının açıklanmasına henüz gerek görülmeyen gençten bir dekan yardımcısı)

olarak Sungur Semerci'nin odasında toplandığımızda, çay kahve servisinden sonra, ne gibi bir strateji izleyeceğimizi konuştuk. Daha doğrusu, Sayın Rektör ne gibi stratejiler uygulayamayacağımızı açıkladı. Öğrencileri sorguya çekmek yok. Çünkü, zaten onların bir şey bilmeleri olanaksız ve dersler başlayalı daha bir hafta olduğundan, kafaları yeterince karışık ve rahatsız edilmeleri için herhangi bir sebep yok.. Öğretim kadrosu da şu sıralar çok meşgul, çok gerekiyorsa eğer, randevu almak suretiyle onlarla görüşülebilir. Güvenlik görevlileri, temizlik işçileri, Faruk Bey refakatinde sorgulanabilir. Akşam kurslarına gelen mahalle sakinleri okul dışında sorguya çekilebilir; kimlikleri ve adresleri sekreter Gülen Hanım tarafından çıkarılıp teslim edilecektir. Halen izinde olan idari asistanın odası Sayın Emin ve Haydar Beylere tahsis edilecek, kendileri üniversitenin her türlü hizmetinden yararlanacaklardır. Herhangi bir sorun olduğunda muhatapları Hulusi Bey'dir.

Anlaşılan Sungur Semerci, bizimle yapacağı konuşmaya basın toplantısından bile daha detaylı hazırlanmış. Ya da, Haydar'ın biraz önce üstüste kırdığı potlar yüzünden bizi çağırdığına aniden bin pişman olduğu için, öğrencilerin 'okşanma' ihtimalini elinden geldiğince kısıtlamaya çalışıyor. Sözlerini bitirdiğinde, herhangi bir itirazı hoşgörüyle karşılamayacağını belli eder şekilde kaşlarını havaya kaldırıp yeniden fena halde çattı. Haydar'ı pek de üstü kapalı olamayan biçimde ikaz etmekte haklıydı aslında, ama beni onunla aynı kefeye koymasına göz yummam söz konusu değildi. Bu kadar da ukalalığa hiç gerek yoktu. Çoluk çocuğu hırpalayacak birine benziyor muyum ben? Boğazımı temizledim.

"Kimseyi sorguya çekmeyi düşünmüyorum zaten," dedim. Azarlayıcı tavrını hiç üstüme almadığımı belirtmek için de hafiften güldüm. "Öğrenciler hocalarını öldürme hayalleri kursalar da, onca yıllık tecrübem bu gibi hayalleri gerçekleştirmek yoluna pek sapmadıklarını gösteriyor."

Sungur, gülümseme niyetine dudaklarını çarpıtı. "Elbette. Sizin hocalık deneyiminiz benimkinden fazladır."

Öldürülecek biri varsa, bunu en çok benim hakettiğimi mi ima ediyor?

"Öğretim görevlilerini de rahatsız etmemize gerek yok," diye devam ettim, imayı anlamazlıktan gelerek. "Şimdilik, öncelikle yapacağımız şey, olay mahallerini incelemek, binaların giriş çıkışlarını falan kontrol etmek, ortalıkta dolaşıp biraz havayı koklamak, yani. Cinayetlerin içerden biri tarafından işlenmiş olması uzak bir ihtimal..."

"Hatta mümkün değil," diye lafa girdi Güvenlik Şefi Faruk Bey.

"Bir de, muhatabımız olacağını belirttiğiniz Hulusi Bey'le tanışsak..."

O ana dek ağzını açmamış olan genç adam, nedense çok yüksek sesle tanıttı kendini: "Benim," dedi. "Odam bu katta, koridorun sonunda."

Sungur Semerci ayağa kalktı. "Sizin çalışacağınız oda da hemen bitişikte, hocam," dedi. "Gülen Hanım göstersin, orada devam edin isterseniz. Benim randevularım var da..."

Uslu uslu çıktık. Gülen Hanım'ın gösterdiği odanın kapısından baktım. Bildiğimiz sekreter odası. Orayı neden ve nasıl kullanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. 'Sayın Rektör'ün varlığımıza resmiyet kazandırma çabasıyla bize oda 'tahsis'inde bulunduğunu sanıyorum.

"Profesör Gürkan'ın öldürüldüğü mahalli görebilir miyiz acaba?" diye sordum, Hulusi Bey ile Faruk Bey arasında ayrım yapmamaya çalışarak.

Hulusi Bey "Elbette," diyerek Faruk Bey'e baktı. "Refakat eder misiniz?" Ve bana döndü: "Ben odamda olacağım, hocam. Siz istediğiniz gibi gezin, dolaşın. Sonra görüşürüz."

Kendisine teşekkür ettim. Faruk Bey'in saygılı bir işaretiyle

asansöre doğru yürümeye koyulduk. Aşağı inerken Hukuk Fakültesi'nin başka binada olduğunu, kampüste üç bina bulunduğunu, her birinin otoparkının ayrı olduğunu öğrendik Faruk Bey'den. Buralardan yalnızca idari ve akademik kadro yararlanabiliyormuş, onlar da akıllarına esen yere park edemezlermiş arabalarını, her eğitim yılının başında, değişik renkli *sitiker*ler dağıtılıyormuş, böylece herkes nereyi kullanacağını biliyormuş. Öğrencilerin kullanması hepten yasakmış. Ziyaretciler ise özel izinle girebiliyorlarmış. Tabii bize geçici bir kart verilecekmiş, hemen bugün ayarlamaya çalışacakmış bunu kendisi. Sanırsınız kraliyet sarayının özel bahçesi söz konusu! Bütün bu düzenlemelerin pek bir işe yaramadığının farkında değilmiş gibi konuşuyordu Güvenlik Şefi.

"Temizlik görevlisinin cesedi hangisinde bulunmuştu?" diye sordum.

Bu arada zemin katta asansörden inip bahçeye çıkmıştık.

Faruk Bey kısa bir tereddütten sonra, "Bunun arkasındakinde," diyerek yaklaşmakta olduğumuz binayı işaret etti başıyla.

"Geceleri boş mu oluyor otoparklar?"

"Genellikle. Ama bazen hocalarımız arabalarını bırakıyorlar, duruma göre. Tabii, günün ve gecenin her saatinde nöbetçi bulunuyor."

Hukuk Fakültesi'nin bulunduğu binaya girdik, Faruk Bey kapının hemen yanındaki masayı işaret ederek, her binanın girişinde güvenliğin gece gündüz görev başında olduğunu tekrar belirtti.

"Bütün gece mi?"

"Tabii. Kapılar saat onda kapanır ama, görevli yerinde kalır. İki saatte bir nöbet değişir."

Geniş giriş holünde bir başka asansöre doğru ilerledik.

"Bu durumda yabancı birinin girmesi zor," dedim.

Faruk Bey büyük bir ciddiyet ve kesin bir inançla "Hatta mümkün değil," dedi.

Haydar güldü. Basın toplantısından bu yana ağzını bıçak açmamış, asık suratla önüne bakmayı sürdürmüştü. Şaşkınlıkla baktık ona. Gene bir şey demedi, başını dertli dertli iki yana salladı.

"Ergin Hoca'nın odası üçüncü katta," dedi Faruk Bey.

Odanın kapısının önünde iki üniformalı, iki de sivil görevli ayak üstü bir sohbete dalmışlardı. Onlara doğru yürüdüğümüzü fark edince konuşmayı kesip bizden yana döndüler, yaklaşmamızı ifadesiz yüzlerle izlemeye koyuldular.

Birden içimi fenalıklar bastı. Daha doğrusu, basın toplantısından beri duyduğum tatsızlık son haddine vardı. Ne işim vardı benim burada? Şimdiye dek hep evimde oturup kafamı çalıştırarak çözmüştüm çözülecek ne varsa. Cinayetler söz konusu olduğunda ayak işlerini hep Haydar yapmamış mıydı? Sungur Semerci'nin, çevresindekilerin ukalalığını çektiğim yetmiyormuş gibi, şimdi de şu abus suratlı heriflerin gönüllerini mi hoş etmek zorunda kalacaktım? Bakışlarından anlıyordum olmadık zorluklar çıkaracaklarını, ve bunu görev icabı yaptıklarını söyleyeceklerini. Haydar bile mesafesini koymuştu da (asansörden inince iki adım arkada kalmayı başarmıştı) ben bu manasız koridorda ön safta, Faruk Bey'le omuz omuza yürümeyi sürdürüyordum. Burada herkesin kendisini benden üstün gördüğü duygusuna kapıldım. Şimdi geri adım atsam bir türlü, kapıdaki adamlarla muhatap olmayı göze alsam bir türlü. Ömrümde kendimi hiç böylesine dışlanmış hissetmemiştim. Oysa çok yabancı bir yerde değildim. Ne de olsa burası da bir eğitim kurumuydu.

Neyse, zorluk çıkarmadı adamlar, Faruk Bey'in kim olduğunu biliyorlar ve besbelli bize değilse bile ona bir ölçüde saygı gösterme zorunluluğunu duyuyorlardı. İçeri girmemize izin verdilerse de, anlaşılan en kıdemli olan sivil biri hiçbir şeye dokunmamamız konusunda ikazda bulundu.

Rektör Bey'inkinin dörtte biri kadar, gene de geniş sayılabilecek bir odaydı. Kapının tam karşısındaki duvarı boydan boya

kaplayan camlardan içeri dolan öğle sonrası güneşi göz kamaştırıyordu, dolayısıyla ilk anda pek bir şey göremedim. Ergin Gürkan'ın masası pencerelerin önündeydi ve derli topluydu. Bir profesörün masasının üstünde bulunmasını bekleyeceğiniz, kâğıt, kitap, dosya kalabalığı yoktu. Bir ofis bilgisayarı, bir telefon, şık bir masa lambası, kocaman bir sigara tablası (içi boş), büyükçe bir vazo içinde sarı ve beyaz kasımpatları, kurşun ve tükenmez kalemlerle dolu bir kalemlik... Bilgisayar kullanan birinin masasının üstünde kâğıt bulunmaması normaldir belki ama, kâğıt olmayan yerde kalemlerin ne işi var?

Oda da derli topluydu. Masanın sağına ve soluna düşen duvarlardaki insan boyu kitaplıklar (camsız, açık raflar) tıka basa doluydu. Sağdaki raflarda bir sürü kalın dosya ve üstüste yığılmış dergi, gazete, vs. kalabalığı vardı (neyse ki), soldakilerde ise çoğu ciltli iri kıyım kitaplar diziliydi (adam hukukçu ya). Masanın gerisinde yüksek arkalıklı bir koltuk, önünde ise iki misafir koltuğu duruyordu. Odanın ortasına yürüyüp arkama baktığımda, kapının az ötesinde yuvarlak bir masa ve çevresinde dört sandalye gördüm. O masanın üstünde de pek bir şey yoktu; birkaç sigara tablası ve uzaktan adlarını seçemediğim birkaç dergi.. Ömrümde hiçbir cinayet mahalline cinayetin işlenmesinden kısa bir süre sonra gelmişliğim yoktu ama, bu gördüklerimden çok farklı şeyler beklediğimi itiraf etmeliyim. Ortalığın kan revan içinde olacağını mı sanmıştım? Hayır, öyle bir şey düşünmemiştim ama, her şey bu kadar yerli yerinde olmamalıydı sanki. Buradan bir ceset çıktığına, polisin gelip gittiğine dair herhangi bir belirti görünmüyordu. Parmak izi aramak için oraya buraya o iğrenç yağlı tozlardan da dökmemişlerdi anlaşılan. Gerçi böyle bir odada binlerce parmak izi olsa da, katilinkinin olmayacağı kolayca varsayılabilirdi. Profesörü bıçaklama kararıyla gelmiş biri, masayı elleyecek, telefonu kullanacak değildi herhalde.

Çalışma masasının çevresinde dolandım, koltuğu çekerken Faruk Bey'e baktım. Sesini çıkarmadı, ben de oturdum. Masaya

kendiminkiymişcesine bir daha göz gezdirdim, pek çok şeyin eksik olduğundan kuşkum kalmadı. Karşımda dikilen Haydar'la gözgöze geldik.

"Bu masa temizlenmişe benziyor," dedim. "Acaba şubeden arkadaşlar mı, yoksa?.."

Haydar kara kaşlarını kaldırdı, soruyu aktarırcasına Faruk Bey'e döndü.

"Bazı evrakı almış olabilirler," dedi Güvenlik Şefi. "Çekmeceleri de boşalttılar sanırım."

Bizimle birlikte içeri girmiş olan sivil görevli söze karıştı: "Gerekli görülen her şey şubeye götürüldü. Tabii incelendikten sonra geri getirilecek."

Haydar adama doğru bir adım atarak elini uzattı."Ben Başmüfettiş Haydar Bilir." Kısa bir tereddütten sonra ekledi, "Cinayet masasından emekli..."

Adam gülümsemediyse de, asık suratı biraz yumuşadı. El sıkıştılar. "Asayişten Raşit Tez, amirim, memnun oldum."

"Tam olarak neler alındığının bir listesi var mı?"

"Tabii, zabıt tutuldu, ama bende liste yok."

"Ben şubeye uğrayacağım zaten, hocam. O zaman bir nüsha alırım," dedi Haydar. Yeniden adama döndü. "Herhangi bir itiş kakış belirtisi de yok gibi görünüyor."

"Hayır, yerinden bile kalkamamış. Saldırgan masaya iyice yaklaştıktan sonra..."

"Tanıdığı biri olmalı. Gece vakti tanımadığı biri içeri dalsa, ayağa fırlar insan. En azından arkasına geçmesine izin vermez."

Adını Raşit Tez olarak açıklamış olan bey ilk kez bana hitap etme nezaketini gösterdi. "Arkadan değil, önden vurulmuş. Tam göğsünden... İki kez..."

"Vurulmuş mu?"

Haydar ile ikimiz aynı anda bağırmışız. Ötekiler şaşkınlığımıza şaştılar. Bense, çözmeye kalktığım cinayetin nasıl işlendiğini bile bilmemenin utancıyla kızardım galiba. Sungur Semer-

ci sabah telefon ettiğinde Ergin Gürkan'ın odasında ölü bulunduğunu söylemiş, ben de onun ötekiler gibi bıçaklandığına hükmetmiştim nedense. Sormaya bile gerek görmemiş olmam, uyku sersemliğimdendi herhalde, ama affedilecek cinsten bir dikkatsizlik değildi.

Haydar kafasını iki yana salladı, bana yan gözle bakarak çenesini sıvazladı, boğazını temizledi. "Olay hakkında yeterince bilgi almadan apar topar geldik de," diye söylendi ağzının içinde. İçine düştüğümüz salakça durumu o da kendisine yakıştıramamıştı besbelli ve sanırım suçu bana yüklemeye hazırlanıyordu. "Ben en iyisi burada fazla oyalanmayayım, doğru şubeye gideyim."

Ayağa kalktım. "Hazır gelmişken bir de Melek Tucker'ın da odasını görseydik," dedim çekine çekine. "Onun arkadan bıçaklandığını biliyoruz en azından."

"Orası da temizlenmiştir, hocam, ne bulmayı umuyorsunuz?"

Faruk Bey, "Onun odası öteki binadaydı," diye lafa karıştı. "Götürebilirim isterseniz."

"Lütfen," dedim.

Gene asansöre binildi, gene bahçeden geçildi, gene bir başka binaya girilip bir başka asansöre binildi. Bu arada çevrede dolaşan aşırı şık giyimli, aşırı boyalı kızların, pek afili oğlanların hiç dikkatini çekmedik. Bir cinayet araştırmasının öğrencileri tedirgin edeceğini sanmakla çok yanılmıştı Sungur Semerci. Bu öğrenciler bize hiç aldırmadıkları gibi, okulun en ünlü hocasının daha o sabah odasında ölü bulunduğundan, yakın geçmişte burada üç başka cinayetin işlendiğinden habersiz gibiydiler.

Melek Tucker'ın odasının kilitli kapısı Faruk Bey'in çağırttığı bir hademe tarafından, elindeki tomardan birkaç anahtar denendikten sonra açıldığında, daha önce gördüklerimizle en ufak bir kıyas kabul etmeyecek kadar küçücük, nerdeyse 'hücre' olarak nitelenebilecek bir odaya girdik. Tek kanatlı pencerenin

önünde Sungur Semerci'ninkinin onda biri, Ergin Gürkan'ınkinin beşte biri büyüklüğünde bir masa, gerisinde kısa arkalıklı bir döner sandalye, üstünde bilgisayar olmayan bir bilgisayar masası, üç raflı, dar ve tamamen boş bir kitaplık ve bir misafir koltuğu zar zor sığmıştı içine. Biz üç kişi birden girmeye kalktığımızda, hiç sığamadık.

Güvenlik Şefi Faruk Bey, içeri girdiği gibi çıkmaya davrandı ve Haydar'a bakarak, ama galiba bana hitap ederek, "Beyefendinin dediği doğru. Burası tamamen temizlenmiş. Oda başka birine tahsis edilecekti... Belki de edilmiştir," dedi. Adamın yüzüne nasıl baktıysam, biraz utanmış gibi, "Yer sıkıntımız var da," diye açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Peki, evrakları, özel eşyaları falan ne oldu?"

Faruk Bey, çok olağan bir prosedürden söz edercesine, "Dersleriyle ilgili dosyalar arşive kaldırılmıştır," dedi. "Özel eşyaları bir kutuya konulup koruma altına alınmıştır. Ailesinden isteyen olduysa verilmiştir ya da verilecektir."

"Bu kız olağan koşullar altında işten ayrılmadı ki, öldürüldü," dedim sakin olmaya çalışarak. "Polis herhangi bir inceleme yapmadı mı?"

Üstelememi yersiz, hatta gereğinden fazla ukalaca bulduğunu ima edercesine, "Yapmışlardır mutlaka," dedi Faruk Bey, yüzüme bakmadan.

Ben de onun yüzünden ayırdım gözlerimi bu durumda. Haydar'a döndüm. "Gidelim," dedim.

Buraya boşu boşuna geldiğimiz, kaldığımız her dakika beyhude vakit kaybettiğimiz belliydi.

Arabada giderken, "Kızcağızı tamamen silmişler," diye söylendim.

Haydar beni teselli etmeye çalıştı: "Ben doğruca şubeye gider, her şeyi öğrenirim, hocam. Siz hiç merak etmeyin."

Ergin Gürkan'ın cenazesi görkemli oldu. Yüzlerce çelenk (Cumhurbaşkanı bile göndermişti), binlerle sayılmasa bile cami avlusunu hınca hınç dolduran bir insan kalabalığı, ne hikmetse bayrağa sarılmış bir tabut... Derken, çok yakışıklı genç bir adamın resmi belirdi, tok bir erkek sesi onun uluslararası kimliğinden ve hemen ardından 12 Mart'ta hapse girmişliğinden söz etti. Öldüğümde eğer televizyona çıkmayı hak edeceksem (ki bunu bir cinayetin kurbanı olmadıkça hak edebileceğim şüphelidir) benim de gençlik fotoğraflarımın kullanılmasını dilememe kalmadı, yakışıklı resim kayboldu, kalabalık bir kez daha kısaca göründü. Geri planda, uğultudan sözlerini çıkaramadığım bir marş mı, türkü mü, öyle bir şey de söyleniyordu galiba. Ön

planda ise, birtakım üzüntülü yüzler merhumun 'hukuk camiası' ya da 'üniversitemiz' ya da 'fikir dünyamız' için ne büyük bir kayıp olduğunu, yerinin doldurulamayacağını falan ifade ediyorlardı uzatılan mikrofona. Konuşan kişilerden bazılarının kim olduğunu biliyordu Narin. Adlarını açıklıyordu bana, ama ben adların çoğunu çıkaramıyordum ne yazık ki. O kadar yabancıyım yani entelijansiyamıza.

Derken birden koluma yapıştı, "Bak bak, bu Banu işte," dedi.

Ekranda kocaman kara gözlüklü bir kadın belirmişti. Başında sıkı sıkı sarılmış, boynundan ensesine doğru bağlanmış koyu renkli bir örtü vardı ama, 'tesettür' olarak nitelenen, omuzlara kadar sarkan alacalı örtülere hiç benzemiyordu bu. Bir an, gençliğimde seyrettiğim (ve besbelli bunca yıldır unutamadığım) *Roman Holiday* adlı filmde bir motosiksetin arkasında oturan Audrey Hepburn geldi gözümün önüne nedense. Bu kadın ona mı benziyordu? Hayır... bilmem ki... neye benzediği pek belli olmuyordu. Ona kimse bir şey sormamış anlaşılan, kameraya bakmıyordu sanıyorum. Öyle kaskatı duruyordu, ağlamıyordu. Gözleri görünmediğinden yüzünün ifadesi de anlaşılmıyordu, ama gazeteci diliyle 'metin' bir havası vardı. Zaten pek fazla oyalanmadılar onun yüzünde; geniş plana geçtiler, sonra üstünde 'Ergin Gürkanlar Ölmez' yazan bir pankarta zumladılar.

Haydar Bilir, "Olaya politik bir mahiyet karıştırmaya çalışıyorlar," diye fikrini belirtti.

"Politik cinayetler dönemi kapandı oysa," dedim.

"Bu gibi şeyler her an yeniden başlayabilir, tabii. Ortalığın karışmasını isteyenler oldukça..."

"Hiç sanmıyorum. Yani ortalığın karışmasını isteyenler vardır mutlaka da... Ergin Gürkan'ın politik bir nedenle öldürüldüğünü sanmıyorum."

"Tabii, doğru söylüyorsunuz. Zaten öyle olsaydı, bombalı

paket kullanırlardı. Eskiden öyle yapmazlar mıydı, siz de hatırlarsınız, hocam. En azından bir örgüt cinayeti üstlenirdi.."

"Besbelli hâlâ evlilermiş,"dedim Narin'e, "yoksa cenazeye neden gitsin?"

"Herhalde öyle... Tabii televizyonda görünmek için gitmiş olabilir. Her yerde boy göstermeye çok meraklıydı eskiden beri."

"Onunla konuşmamı sağlayabilir misin?" diye sordum.

"Nasıl yapabilirim böyle bir şey? Yüz yıldır görüşmedik... Yüz yıl önce de pek ahbap olduğumuz söylenemez."

Nedense sinirlenmiş gibiydi. Televizyon hayvan haklarıyla ilgili bir habere geçince, uzaktan kumandaya çat diye basıp ekranı kararttı. Ana haber bülteninin sonuna doğru, ünlü profesörün cenazesine iki dakikaya yakın zaman ayırmaları şaşırtıcı bir şeydi aslında. Olay cinayet olmasaydı bu kadar da ilgilenmezlerdi allah bilir.

Haydar başını dertli dertli salladı. "İşin içinde siyaset olmadığı kesin de..."

"Hiçbir şey kesin değil," dedim. "Buyrun odama geçelim, Haydar Bey."

Narin, "Ben kahve yapayım," diyerek kaçtı.

Onun Haydar Bilir'e uzun süre dayanamamasını anlayışla karşılıyorum.

Cinayetin işlenmesiyle görkemli cenaze töreninin yapılması arasında geçen dört gün içinde, hemen hemen hiçbir gelişme olmamıştı. Gazeteler her zamanki gibi yaratıcı başlıklar atmışlardı ama, profesörün iki kurşunla katledilmesi konusunda ileri sürülen olası sebeplerin hiçbiri, olayı aydınlatmaya yardımcı olacak cinsten değildi. Polis de herhangi bir açıklama yapmamıştı. 'Teşkilat'la arası düzelmiş olan Haydar her gün şubeye gidiyor, gelişmeleri yakından izliyordu ama, elle tutulur hiçbir ipucu yoktu. Daha ilk günün (basın toplantısının yapıldığı o

manasız günün) akşamında bana uğrayıp izlenimlerini aktarmıştı.

"Geçen haftakinden çok daha saygılı davrandılar, hocam, şaşarsınız. Gerçi Burhan'ın tavrı zaten değişmişti, size de anlatmıştım ya... Ama Kumkapı'da kafa çekmek başka, şubede âlâyı valâyla karşılanmak başka..." Hayatından çok memnun sırıtıyor, hatta göğsünü gözle görülür biçimde kabartıyordu. "Sabahki basın toplantısında gördüğüm itibarın da etkisi var tabii. Değerli yardımlarını esirgememi rica ettiler resmen. Bu profesörün ölümü ötekilere benzemiyor tabii. Çapulcu takımından çok farklı. Uyuşturucu bağlantısı da kopuyor burada. Basbayağı okumuş-yazmış bir çevre söz konusu... Eh, benim de *entel* olduğuma dair öteden beri bir dedikodu vardır şubede, ne kadar inkâr etsem de... Artık sizinle olan dostluğumdan mı, hanımın kitap okumaya düşkünlüğünün öğrenilmiş olmasından mı, oraya buraya takılmadığımdan mı, bilmem. Böyle bir profesörün ölümünü çözme işini bana yakıştırıyorlar, anlayacağınız. Hele de kendileri hiçbir şey bulamazken... Üstelik bu adamın ailesi de bayağı önemliymiş... yani geçmişinde, af buyrun, solculuk da var, zenginlik de, ve hatta asalet de... Dedelerinden biri Osmanlı paşasıymış galiba."

Haydar'ın bu böbürlenmelerine, gerçek herhangi bir bilgi içermeyen dedikodularına ne kadar süreyle sabır gösterebilirdim?

"Sadede gelebilir miyiz, lütfen?" diye sordum olabileceğince nazik bir sesle. "Talihsiz bir yanlış anlama sonucu bıçaklanma sandığımız olayın aslında nasıl gerçekleştiğini öğrenebilme fırsatınız oldu mu?"

Biraz toparlanır gibi oldu. Yüzü ciddileşti en azından. "Evet, hocam. Göğsünden iki kurşun yarası almış. Henüz otopsi yapılmadığından, hangisinin ölümcül olduğu bilinmiyor. Tabancanın, kurşunun özellikleri de henüz belirlenmemiş haliyle. Öte yandan, önceki cesetlerin, yani Muharrem Şafak adlı narkotik

ajanıyla Melek Türker adlı öğretim görevlisinin otopsi sonuçlarını gördüm."

Ve ayrıntıları uzun uzadıya anlattı, ama ben burada kısaca özetlemeyi yeğliyorum.

Bıçak Muharrem Şafak'ın tam kalbine, daha doğrusu kalbinin sağ tarafına saplanmış. Böyle bir isabet milyonda bir vaki olurmuş. Bıçak çekildiğinde öyle bir kan fışkırırmış ki caninin üstü başı batarmış. Üstelik ölümcül alet ("ya bir sustalı ya da bildiğimiz mutfak bıçağının iyice bilenmişi") dümdüz girmiş. Bu da olağan bir şey değilmiş. ("Genellikle aşağıdan yukarı doğru saplarlar, hocam. Ya da, katil uzun boyluysa veya maktul oturuyor durumdaysa, yukardan aşağıya doğru bir eğim olur.") Böyle bir darbe sonucunda insan anında ölürmüş ama, maktül yere düştükten sonra sırtından bir darbe daha yemiş. Yani, öldüğünden iyice emin olunmak istenmiş ve anlaşılan katil üstüne kan sıçramasından hiç çekinmemiş. Profesyonel bir vuruş olmadığına kesin gözle bakılıyor. Ceset park edilmiş bir arabanın arkasında olduğundan ve olay gece cereyan ettiğinden, ne akan kan ne de ceset sabaha kadar fark edilmemiş. Oturduğu yerde masasının üstüne kapanmış olarak bulunan Melek (kızın soyadını Türker olarak telaffuz etmekte devam ediyordu ısrarla) ise, muhtemelen aynı aletle doğrudan sırtından tek kez bıçaklanmış, kaburgalarının arasından akciğerlerine ("yukardan aşağı bir eğimle") isabet sağlanmış. Burada şaşırtıcı olan, o kadar sıkışık bir yerde ("siz de gördünüz, hocam, nerdeyse kıpırdayacak yer yoktu") katilin niyetini besbelli belli etmeyerek maktülün arkasına geçmeyi başarmasıymış. Kızın hiç şüphelenmeyeceği bir kişi ve hiç korkmayacağı bir durum olmalıymış ki...

"Belki ona bir dosya ya da öyle bir şey gösteriyordu, o da arkasından dolanıp omzunun üstünden bakmaya eğildi... ve bu arada bıçağı sapladı," dedim.

"Aynen, hocam. Bu da demek oluyor ki..."

Sustu. Ben de konuşmadım. Birbirimizin gözüne sesiz ve derinden baktık.

Aradan dört gün geçmişti. Ve bu akşam, Ergin Gürkan'ın cenazesini televizyondan izledikten sonra odama geçmiş, karşılıklı oturmuş, gene birbirimizin gözüne sessiz ve derinden (ve gene sonuçtan çok uzak bir şekilde) bakıyorduk.

Narin elinde bir tepsiyle içeri girdi.

Birden gülesim geldi. İngiliz polisiyelerinde ikide bir çay ya da viski servisi yapan hizmetçi rolünü üstlenmiş gibiydi, bir vakitler bir peri kızına benzediği iddia edilen Narin. Ama bu iddia Sungur Semerci'ye ait olduğundan çok da ciddiye alınmayabilirdi. Tepsiyi kanapenin önündeki alçak masaya bıraktı, demin gözümün önüne gelen hizmetçi imajını hiçe sayarcasına, herhangi bir servis girişiminde bulunmadan, kanapeye oturdu. "Size kulak misafiri olmamda bir sakınca var mı?" diye sordu. Herhangi bir itiraz beklemediğini ifade eder bir tavırla, arkasına yaslandı.

Böyle bir sorunun muhatabı olmadığını anlayacak kadar hayat bilgisine sahip olan Haydar Bilir, kara kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne münasebet?" dedim. "Kulak misafiri olmaktan öte, yardımını esirgemeyeceğini ümit ediyorum."

Haydar, kafasını yana eğip, ağır ağır sallayarak benimle aynı fikirde olduğunu doğruladı.

"Uyuşturucu bağlantısı uzaklaşıyormuş gibi görünse de, bunu hiçbir şekilde gözardı edemeyiz," dedim. "İlk iki cinayette..."

"Tabii, çocuğun cinayete kurban gittiği kesin değil," diye sözümü kesti Haydar.

Ben de, "Hiçbir şey kesin değil," diye yineledim. "Gene de, Muharrem Şafak'ın ölümü çete cinayeti olmasa bile, aşk ve ihtiras cinayeti olamaz herhalde." Haydar gözlerini kırpıştırdı.

"Öte yandan Melek Tucker'ın aşk, ihtiras ya da kıskançlık yüzünden öldürülmüş olması hiç de akla uzak değil..."

"Ama aynı silah söz konusu," diye itiraz etti Haydar.

"Muhtemelen," dedim. "Taklit de olabilir."

Narin söze karıştı: "Nasıl yani?"

"Şöyle yani, Melek'i şu ya da bu nedenle öldürmek isteyen biri, otoparkta işlenen cinayetten esinlenerek bıçak kullanmış olabilir."

"Ama Melek gibi bir kızı kim öldürmek isteyebilir?" diye ağlamaklı bir sesle sordu Narin.

"Onu daha sonra düşüneceğiz," dedim. "Metodik bir şekilde ilerleyelim lütfen. Şu anda cinayetlerin birbiriyle olan ilişkisini ya da ilişkisizliğini çözmeye çalışıyoruz."

Haydar yeterince sustuğuna kanaat getirmiş ki, lafa daldı: "Nasıl bir ilişki kurulabilir, hocam? Bir overdoz –ki kaza olabilir... Birbirine benzemeyen iki kişinin birbiriyle alakasız olduğunu düşündüğümüz sebeplerle ve farklı biçimlerde bıçaklanması... Hiç birine benzemeyen bir profesörün gene bilinmeyen bir sebeple kurşunlanması... Bu cinayetleri birbirine bağlamanın olanağı yok."

"Var," dedim. "Çünkü tek ve kesin ve tartışılmaz bir bağlantı var." Anlamlı bir şekilde sustum.

Narin arkalığına yaslandığı kanapede doğruldu, Haydar da sırtını daha bir dikleştirdi. İkisi de tek bir laf etmeden, merakla bana diktiler gözlerini. Havayı gerginleştirmek için biraz daha susmalı mıydım? Ama vereceğim bilgi hiç de dramatik olmadığından, beklentilerini boş yere yoğunlaştırıp, sonunda düş kırıklığı yaratmanın alemi yoktu. Gene de, konuşmaya başlamadan önce boğazımı temizledim:

"Mekân... ve zaman..." İkisinin de yüzlerindeki anlam değişmedi. Meraklarını gidermek için açıklama yapmam gerekiyordu. "On beş yaşında bir sokak çocuğu ister kendi çabasıyla, ister onu şu ya da bu sebeple ortadan kaldırmak isteyenlerin ça-

basıyla günün ve gecenin herhangi bir saatinde, mahallenin –hatta Istanbul'un herhangi bir yerinde telef edilebilirdi." Bilgiç bilgiç kafa salladılar. "Muharrem Şafak, Melek Tucker, Profesör Gürkan... hangi sebeple olursa olsun, sokakta, evlerinde, arabalarında öldürülemezler miydi?" Evet anlamında kafa salladılar. "Ama hepsi de üniversitenin sınırları içinde ve gecenin geç bir saatinde, dolayısıyla okulun kapatılmış olduğu ve cesetlerinin sabaha kadar bulunamayacağı bir saatte öldürülüyor. Neden?"

İkisi de oturdukları yerde bana, daha doğrusu masama doğru eğilmişlerdi ve aynı anda sordular: "Neden?"

Bu kez de ben, hafiften göğsümü kabartmayı hakettiğimi hissederek arkama yaslandım. "Bu sorunun cevabını bulduğumuz anda," diye içimi çektim, "olayları çözme aşamasına geleceğiz."

Onlar da içlerini çekerek arkalarına yaslandılar. Ciddi bir düş kırıklığı sezdim, hemen devam ettim: "Sebeplere de bu aşamadan sonra ulaşacağız. Ve tabii katile de..."

"Nasıl yani?" diye umutsuzca sordu Narin.

"Katilin tek kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye kuşkulu bir sesle sordu Haydar.

"Hep öyle değil midir, Haydar Bey? Geçmişte çözmeyi başardığımız cinayetlerde hep öyle olmadı mı?"

Soruma olumlu-olumsuz bir yanıt veremeyeceğini ima eden kaş göz devinimleri, hiç de bağlayıcı olmayan kafa sallamalar, 'siz öyle diyorsanız, ben ne diyeyim' anlamına bir omuz silkme... Doğru ya, geçmişteki cinayetlerin katili konusunda hiçbir zaman tam bir fikir birliğine varmamıştık.

"Bakın," dedim, konuyu şimdiki zamana getirerek ve Narin'in hiç de inanmışa benzemeyen bakışlarını görmezden gelip, doğrudan doğruya Haydar'a hitap ederek. "Profesör Gürkan'ın cesedinin bulunmasını takip eden günlerde siz bu üniversite binalarına gidip inceleme yapmadınız mı?"

"Yaptım."

"Faruk Beyi sorguya çekmediniz mi?"

"Sorguya çekmek değil de... konuştuk. Hem de uzun uzadıya. Bütün binaların bütün kapılarını, otopark giriş-çıkışlarını gezdik, gördük."

"Ne öğrendiniz?"

Derli dertli içine çekti, hiç inanmadığı bir masalı nakledercesine yüzünü buruşturdu, ağzını büktü. "Gece saat ondan sonra hiç kimsenin binalara ya da oto-parka giriş-çıkış yapamayacağını, güvenlik görevlilerinin iki saatte bir nöbet değiştirdiklerini ve katiyyen uyuyamayacaklarını, her üç binadan da oto-parklara açılan kapıların kilitlendiğini, birileri anahtar bulsa ya da uydursa bile, otopark kapısındaki nöbetçiler tarafından durdurulacağını, bu cinayetlerin ne dışardan gelen, ne de içerde kalmış birileri tarafından mümkünü yok işlenemeyeceğini..." Bıkkın bir havayla sustu.

"Peki, cinayet işleyen ve besbelli üstü başı kan içinde olan birinin sabaha kadar içerde saklanması mümkün müymüş?"

Kaşlar her zamankinden abartılı kalktı. "Faruk Bey'e sorarsanız, değilmiş." Kollarını iki yana açtı. "Ama besbelli onun tasavvur edemediği birçok şey mümkünmüş, çünkü... olmuş!"

Haydar Bilir'den böylesine düzgün bir mantık beklemediğimi itiraf etmeliyim.

"Olmuş da, sizce kolay olmuş olabilir mi? Yani, madem onca güvenlik önlemi var, bir insan neden pek çok yakalanma tehlikesini göze alıp..."

"Cinayetleri okul bünyesinde işlesin?"

"Aynen," dedim, onun söylemine kaydığımı sonradan fark ederek.

Herkesi derin bir düşünce aldı.

"İçerden biri..." dedi Haydar bir süre sonra.

Narin, "Dışardan da olabilir," diye itiraz etti. "Okulun adını kötüye çıkarmak isteyen... ne bileyim... düşmanlık besleyen...

ya da rakip..." Söylediklerine kendisini de inandıramadığından olacak sustu.

"Özel üniversiteler arasındaki rekabetin bu kadar ciddi boyutlara ulaştığını sanmam," diye gülümsedim. Narin omzunu silkti. "Ayrıca, güvenlik önlemleri denildiği kadar sıkıysa eğer, dışardan birinin binalara girip çıkması ya da içerde saklanması çok zor görünüyor. Hatta imkânsız.."

"İçerden biri," diye yineledi Haydar.

"Dışardan biri, içerden birileriyle işbirliği yapmış olamaz mı? Haksızlığa uğradığını sanan bir öğrenci ya da işten atılan bir kişi... Bir güvenlik görevlisiyle anlaşsa, örneğin?.. Hatta, dışardan kimse giremez diye ter ter tepinen o Faruk Bey denilen kişiyle?.."

Haydar kara kaşlarını kaldırıp kafasını benden yana bir iki sarstı 'ne oluyoruz?' der gibi. Narin'in hiçbir fikri olmaması gereken bir konuda, böyle ısrarcı davranması ikimizi de şaşırtmıştı.

"Güvenliğinden sorumlu olduğu müesseseye karşı harekete geçmesi için insanın..." ne gibi sebepleri olacağı o an aklıma gelmediğinden cümlemi tamamlayamadım.

"Manasız, hocam," diye isyanını doğrudan bana dile getirdi Haydar. "Amaç okulun adını kötüye çıkarmak ya da intikam almak olsa... Ne diye gece vakti otoparkta adam bıçaklasın? Ne diye yakalanmak tehlikesini göze alıp öğretim elemanlarının odalarına sızsın? Öğrencilerin yoğun olduğu bir saatte bir ses bombası patlatsa yeter... artar bile. O hanım evlatları bir daha mahalleye adım atmaya korkarlar."

Narin, "Bomba bulmak o kadar kolay mı?" diye dudak büktü.

Haydar, sorunun yanıtını gene bana hitaben vererek, bir kez daha Narin'i yok sayma girişiminde bulundu: "Vaktiyle bizim üniversitelerimizde ne bombalar patlamıştır, hatırlamaz mısınız, hocam? Üstelik, bir molotof kokteyli yapmaktan kolay ne var?"

Molotof kokteyli... Bu lafı duymayalı ne kadar uzun zaman oldu... Kavram olarak bile unutulduğunu sanıyordum. Ama işte, tabii unutmayanlar var..

"Bu gidişle o da olabilir," dedim. "Bence olayların sonu gelmiş değil..."

"Bence de... Yeni cinayetlerin işlenmesi mümkün görünüyor, hocam. Katil başarılı oldukça, yoluna aynen devam etmekte sakınca görmeyecektir. Buna nasıl engel olabiliriz ki?!."

"Bir an önce onun kimliğini ortaya çıkararak," dedim ama bunun üzerine sorulacak soruya verilecek hazır bir cevabım yoktu elbette.

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Düşünüyorum da..." dedikten sonra biraz daha düşündüm. "Ne yapalım biliyor musunuz, Haydar Bey? Sayın Rektörün bize sunacağını vaadettiği imkânlardan yararlanalım..."

"Adam bize ne imkânı sundu ki, hocam? Onu yapamazsınız, bunu yapamazsınız... Kimseye soru sormak yok..."

"İnsanları sorguya çekmeden de bir şeyler öğrenebiliriz onlardan," dedim. "Çok dikkatli bakmak zorundayız yalnızca. Adam bize oda tahsis etti, okulun içinde istediğiniz gibi gezin dolaşın, yemekhaneden falan faydalanın, dedi. Kütüphaneden de faydalanabiliriz... ne bileyim, varsa kültür faaliyetlerinden de..."

"Ne işe yarayacak?"

"Havayı koklayacağız, iyice teneffüs edeceğiz hatta... Mekanizmayı içinden göreceğiz... Ortalıkta sık sık görünürsek, yadırganmayız, okulun bir parçası olarak algılanırsak... Daha doğrusu, ben yapacağım bunları, Haydar Bey... Öğretim üyeleriyle ahbaplıklar kurabilirim, sanıyorum. Sizin polis olduğunuz bir bakışta anlaşılıyor, oysa ben eski bir akademisyen olarak araziye çok daha kolaylıkla uyabilirim."

"Yani, emekli bir başmüfettişle muhatap olmazlar diyorsunuz," dedi Haydar alındığını saklamaya gerek görmeden.

"Hayır, ne münasebet, canım... saklayacak bir şeyleri olmayanlar bile tedirgin olurlar, rahat davranmazlar da ondan," diye aklımca gönlünü almaya çalıştım. "Öte yandan, sizin polis olmanız çok işimize yarayacaktır, ama üniversitenin içinde değil, mahallede..."

"Ölen çocuğun ailesini, arkadaşlarını falan sıkıştırabilirim tabii."

"O gibilerin ağzından laf almayı da siz benden çok daha iyi bilirsiniz," dedim, onu biraz pohlohlamam gerektiğini düşünerek. Yüzünde şöyle bir beliren bilgiç ve alaycı gülümsemeden isabet ettiğimi anladım. "Sonra, gece kurslarına devam eden başkaları da var ya... Onlardan çok önemli bilgiler edinebilirsiniz. Bakalım onların dikkatlerini çeken şeyler neler? Okul hakkındaki izlenimleri neler? Bizim göremediğimiz neleri görüyorlar... ya da hatta işimize yarayacak bir şeyler görmüş ve kendilerince değerlendirmiş ya da değerlendirememiş olabilirler."

"Çok doğru söylüyorsunuz, hocam. Çok iyi bir strateji kurdunuz... Böylece ikimiz ayrı cephelerden aynı hedefe doğru harekete geçerek..."

Uzun süredir konuşmaya katılmamış olan Narin, herhangi bir sabırsızlık belirtisi göstermese de suratını fena asmış, sanki bize kulak misafiri olmaktan bile vazgeçmiş gibi gözlerini tavana dikmişti. Onun da gönlünün alınması gerekiyordu herhalde. Ama daha önemlisi, Haydar'ın 'strateji' olarak nitelendirdiği kurguda onun da yerini almasını sağlamaktı.

Yumuşacık olduğunu sandığım bir sesle, "Narincim," diye başladım ama gözlerini tavandan ayırmayı hemen başaramadım. "Sen de Melek'in arkadaşlarıyla buluşacaktın, hani? Ne oldu?" diye sordum.

"Vakit bulamadım henüz."

Doğru ya... Melek'in çatı katına gittiğimiz günün gecesinde ve onu izleyen hafta içinde olanlar düşünülürse, benimle uğraşmaktan başka pek bir şeye vakit ayıramamıştı. Bu arada benim

evimi epeyce düzene sokmuş, ama yeğeninin evine gitme işini ertelemişti. Oysa orada yapılacak daha çok şey vardı.

"Ne zaman vakit bulabileceksin."

Nihayet bana baktı... sitemkâr gözlerle. Sitemli baktığında öfkesinin geçtiğini anlamayı öğrenmiştim artık. "Kızları evi toparlamak için çağıracaktım... Ama oraya gitmek istemiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Kendini zorlaman gerek... hemen olmasa da. Ayrıca arkadaşları senden başkasıyla kolay kolay konuşmazlar... En azından rahat konuşmazlar. Oysa onlardan öğreneceğimiz bir sürü şey olabilir."

İçini çekti. "Haklısın. Yarın arayayım bari Hülya'yı... Ya da, bu akşam arayayım da, yarın..."

"Yarın herkes işbaşı yapacak," dedim müridlerine cesaret aşılamaya çalışan bir lider edasıyla. "Ben üniversitede mesaiye başlıyorum, siz Haydar Bey mahalleyi kolaçan etmeye çıkıyorsunuz..."

Haydar ayağa kalktı. "Yarın sabah hanımı yolcu edeceğim," dedi. "İlle evime döneceğim diye tutturdu.. Aslında bebek bakmaktan sıkıldı. Çok da ağlıyor yumurcak, dayanamıyor bizimki. Hoş ben de dayanamıyorum, nedense bu seferki çok huysuz çıktı..." Ben ilgiyle dinlemeye çalışıyordum ama, Narin'in sıkıntıyla iç geçirdiği başmüfettişin gözünden kaçmadı. "...neyse, sonra haberleşiriz, hocam, ben sizi ararım," diyerek veda faslını daha fazla uzatmadan gitti.

Narin'in, "Bu adama çok yüz veriyorsun," şeklindeki yorumunu cevapsız bıraktım.

"Hadi gel, dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim," dedim. "Yarın ciddi çalışmaya başlayacağız madem, bu gece cinayetleri unutalım."

Unutma çabalarımızın ayrıntılarını burada yazmayı gereksiz buluyorum.

Gülen Hanım beni karşısında görünce şaşkınlığını gizleyemedi. "Aaaa, siz miydiniz?" diye sordu, 'bu da mı başıma gelecekti?' dercesine.

Basın toplantısının yapıldığı günün üstünden geçen zaman içinde, geleceğimden umut kesmiş olmalı. Onunla aynı sırada oturan ama gelip geçerken kısaca selamlamak dışında tanışma fırsatını bulamadığım diğer üç sarışın hanım ise, ne şaşkınlık ne de başka bir anlam taşıyan gözlerle süzmekteydiler beni. Bu hanımlar rektörlük katının girişinde bir tür nöbetçi (ya da elek mi demeli) görevi yapıyorlardı anladığım kadarıyla. İçerdeki zevata kimin ulaşıp kimin ulaşamayacağı konusunda tek seçici değillerse de, ön-seçici olmalıydılar. Bakışlarındaki anlamsızlık görev

icabıydı. Günde kimbilir kaç kişiyle karşı karşıya geliyorlardı, manalı-manasız sebeplerle ille de birileriyle görüşmek isteyen. Bu kişilere dostça davranamayacaklarına göre, düşmanca davranmak tehlikesini bertaraf etmek için yüzlerini ifadesiz kılmayı öğrenmişlerdi kuşkusuz. Gülen Hanım ise, kimliğimi bildiğinden olacak, güzel yüzündeki ilk şaşkınlık belirtisini saygılı, gene de tedirgin bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Sayın Rektör şu anda toplantıda," dedi. "Geleceğinizi haber vermiş miydiniz?"

"Buna gerek olmadığını düşündüm," dedim. "Burada bir odada çalışabileceğimi söylemişti kendisi. İdari asistanı... adını bilemiyorum... izinden döndü mü yoksa?"

"Sezen Hanım mı? Hayır dönmedi. Odası şurası..." Arkamdaki bir kapıyı gösterdi. "Bir dakika beklerseniz... Çay, kahve... ne emredersiniz?"

"Estağfurullah," dediğimde gene biraz şaşırdı. "Önce bir yerleşeyim de..." Onu rahatlatacağını umduğum bir gülümseme yaydım yüzüme.

"Ben kapıyı açtırayım, hemen dönerim," diyerek koridora doğru koşar adım ilerledi.

Böyle dilimize yakışmayan cümleler işittiğimde, içimden İngilizceye çeviriyorum elimde olmadan, ancak o zaman ne denildiğini tam olarak kavrayabiliyorum sanki. Onca yıl yurtdışında yaşadım da yabancı deyimleri Türkçeye çevirip kullanmak bir kez bile aklıma gelmedi. Uyum sağlama yeteneğim mi yok, nedir?

Gülen Hanım geri geldiğinde yanındaki orta yaşlı, hademe üniformalı kadın cebinden bir tomar anahtar çıkarıp arkamdaki odanın kapısını açtı, "Temizlenmişti zaten," dedi Gülen Hanım'ın duymadığım bir sorusuna karşılık. Gene de, beni buyur etmeden önce girip bir kontrol ettiler içersini. Cinayet aleti bıçağın ya da tabancanın masa üstünde unutulmuş olmasından mı korkuyorlardı?

Hademe kadın gittikten sonra, Gülen Hanım beni içeri da-

vet etti. Çay kahve önerisini bir kez daha tekrarladıktan sonra, "Herhangi bir isteğiniz olursa, lütfen çekinmeyin, efendim. Dahili numaram 136," dedi başıyla masanın üzerinde duran telefonu işaret ederek.

"Şey Bey...," dedim hafizamı zorlayarak, "yani, benimle irtibatı sağlayacak olan dekan yardımcısı bey... Adını çıkaramadım birden..."

"Dr. Hulusi Gürol mu?"

"Evet. Onun telefonu kaç acaba? Herhalde görüşmem gerekecek de..."

"Ben hemen kendisini arar, bildiririm, efendim. Siz buyrun, istediğiniz gibi yerleşin." Bunu söylerken elimde bir çanta, hatta valiz eksikmiş gibi baktı. "Çayınızı hemen getiriyorum," diyerek çıktı.

Sezen Hanım'ın odası ne Melek'inki kadar minicik ne de Profesörünkü kadar büyüktü. Masa gene pencerenin önünde duruyordu. Üzerinde telefonun yanı sıra bir bilgisayar, bir lamba, içinde çiçek bulunmayan bir vazo, bir kalemlik, fiyakalı kabartma harflerle adının yazılı olduğu küçük, bronz bir levha ve bir kül tablasından başka bir şey yoktu; hemen önünde karşılıklı iki sandalye ve alçak bir sehpa vardı. Duvarların birini kaplayan raflarda, çeşitli renklerde kalın kalın klasörler diziliydi. Karşısına ise, bir kanape, iki koltuk ve gene alçak bir sehpadan oluşan bir oturma grubu yerleştirilmişti. Aynı anda birden fazla konuğun bekleyeceği düşünülmüş anlaşılan, ve uzun süre bekleyebilecekleri hesaba katılarak sehpanın üstüne birtakım dergiler bırakılmış. Şöyle bir karıştırdım: Türkçe ve İngilizce haber dergileri (en yakın tarihlisi bu yılın haziran ayına ait) ve Üniversiteyi tanıtan birtakım renkli resimli broşürler ile kalınca, gene renkli resimli katalog gibi bir şey...

Gülen Hanım elinde bir tepsiyle girdi. Beni masada oturmuş değil de, koltukların orda ayakta görünce, "Oraya mı bırakayım, efendim?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedim elimde katalogla masaya doğru iki adım atarak.

"Hulusi Bey dersteymiş. Ders saat ikide bitiyormuş. Kendisine ulaşır ulaşmaz, sizi aramasını söyleyeceğim," dedi. Çıkarken, "Kapıyı kapayayım mı?" diye sordu.

"Lütfen," dedim.

Çayımı yudumlarken kataloğu karıştırmaya devam ettim. Okul hakkında verilen bilgiler, çeşitli fakültelerin ders programları falan beni pek ilgilendirmiyordu, ama tüm öğretim kadrosunun listesi ve resimleri vardı. Her fakültenin elemanları ayrı bir grupta ve alfabetik değil, unvana göre sıralanmışlardı. Üniversitede kimin ne olduğu konusunda fikir edinmeme yardımcı olabilirdi bu katalog –tabii kimin ne olduğunu öğrenmenin şu sırada ne işime yarayacağı belli değildi. Sezen Hanım'ın çekmecelerini karıştırmanın daha yararlı olacağını düşündüm.

Yanılmışım. Çekmecelerde antetli kâğıt ve zarflar, boş dosyalar, birtakım kırtasiye ıvırzıvır, açılmamış kurşun kalemler, printer kâğıtları falan vardı ama, yazılı hiçbir şey yoktu. Bu masa da temizlenmişti anlaşılan. Derken en alt gözde hiç beklemediğim bir şeyler buldum: Bir çift kırmızı, son derece şık (adını benim bile duyduğum marka) yüksek topuklu kadın ayakkabısı ve fermuarlı küçük bir plastik çanta... Çantayı açıp açmamakta bir an bile tereddüt etmedim. İçinden gene çok şık aynalı bir pudriyer, iki adet ruj, bir minik şişe parfüm, tırnak cilası, bir tırnak törpüsü, bir cımbız, bir siyah kaş kalemi, ve bir tutam pamuk çıktı. Uzun saatler çalışan bir kadının odasında yedek ayakkabı ve makyaj malzemesi bulundurmasında şaşılacak bir şey yoktu, yok olmasına da, söz konusu kadın masasını kendi boşalttıysa eğer, en önce özel eşyalarını almaz mıydı? Rektörün idari asistanının ders yılı başında (belki ondan hemen önceki kayıt döneminde de) izne çıkmasının akla yakın olmadığını da ilk kez o an düşündüm. Okulun en civcivli zamanında, cabadan birtakım esrarengiz cinayetler de işlenedururken izne ayrılabilen

Sezen Hanım ilgimi çekti birden. Ve daha önce çekmemiş olmasını, kafamın son zamanlarda iyi çalışmadığının bir işareti olarak değerlendirdim. Onun hakkında bilgi edinmem gerektiği kesindi. Çaktırmadan kimi sorguya çekebilirdim? Bir ihtimal Gülen Hanım...

Telefonum (ya da işte, içinde bulunduğum odanın telefonu) çaldığında saat ikiyi tam sekiz geçiyordu..

"Ben Hulusi," dedi tok bir erkek sesi. "Benimle görüşmek istemişsiniz, hocam. Müsaitseniz hemen gelebilirim."

Gülen Hanım'ın sekreterlik görevini kusursuz yerine getirdiği anlaşılıyordu. Güzel olduğu kadar (hatta güzel olmasına rağmen) işinin ehliydi besbelli. Onunla daha detaylı konuşmalıyım ilerde.

"Daha acil bir işiniz yoksa, çok memnun olurum," dedim. "Burada biraz yolumu şaşırmış gibiyim de, birkaç konuda..."

"Tabii, tabii, geliyorum."

Oturduğum koltukta arkama yaslandım, sonra bu duruşun biraz fazla amirane olduğunu düşündüm. Bu adamla mümkünse dostluğa benzer bir ilişki kurmam gerektiğine inanıyordum. Ayağa kalkıp odanın içinde geziniyormuş gibi mi yapsam? Gezinilecek kadar geniş bir oda değildi. En azından pencereden baksam, o odaya girince kapıdan yana dönüp ahbapça elimi uzatsam, gülümsemeyi ihmal etmesem...

Tabii hemen gelmedi. Ben beş dakika kadar son derece kötü bir manzaraya bakmak zorunda kaldım. Okulun bahçesi (olduğu kadarıyla) azçok ağaçlandırılmış, çimlendirilmiş, öğrencilerin oturabilecekleri şık banklarla renklendirilmişti. Çirkin olan bahçenin ötesindeki özensiz, çoğu badanasız, kimisi betebe kaplı, boy ve biçim bakımından birbirine hiç uymayan, kısaca 'mimari felaket' olarak nitelenebilecek yapılardı. Üniversite sınırlarını çepeçevre kuşatmışlardı, ama besbelli ondan daha önce vardılar, çok daha eskiydiler. Şaşırtıcı olan, tamamen plansız, gelişigüzel kurulduğu çok açık olan bu mahallenin ortasında, az

da olsa yeşillik barındıran küçük bir alanda, okulun iddialı binalarının yükselmiş olmalarıydı. Çevrede bu kadar düzensiz yapılanma varken bu alan nasıl boş kalabilmiş, buraya bir üniversite dikmek kimin, nerden aklına gelmişti acaba? Bu soruyu muhtemelen Hulusi Bey'e yöneltebilirdim geldiğinde, ama onun ya da başka birinin yapacağı açıklamaların hiç de akla yakın olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Kapı vuruldu. "Buyrun," diye seslenmeme kalmadan açıldı.

İçeri giren zayıf, uzun boylu, dar omuzlu, biraz kambur duran genç adam benim hazırladığım gülümsemeden daha geniş bir gülümsemeyle, tasarladığım ahbapça tavırdan daha ahbapça bir havayla, odanın ortasına doğru yürüyüp elini uzattı. Onu yarı yolda karşılamayı başarıp elini sıktım, masanın önündeki iki koluktan birine buyur ettim, ben de masanın arkasına geçmeyerek karşısına oturdum. Amir konumundan kurtulmuş oldum böylece.

Basın toplantısı sırasında bu adama doğru dürüst bakmamışım anlaşılan; sanki daha önce hiç görmemiştim onu. Yüzü de ince uzundu; avurtları hafif çökük, açık renk gözleri yuvalarına kaçmış, alnı geniş (ya da açık kumral saçları geriye doğru dökülmüş olduğundan geniş görünen) yakışıklı mı, çirkin-çekici mi olduğuna hemen karar veremediğim, en fazla otuz beş civarında gösteren bir adamdı. Dekan yardımcısı olmak için oldukça genç bir yaş... Oturur oturmaz bacak bacak üstüne atmış, dirseğini masaya dayamış, elini şakağından alnına, alnından başının gerisine doğru gezdirdikten sonra masanın kıyısına uzatmış, ince uzun parmaklarını kendine göre bir ritimle bir-ki-üç-dört-beş vurmaya koyulmuştu. Bu hareketin tedirginlik mi, sabırsızlık mı yansıttığını zamanla anlayabilmeyi umarken, o anda ona ne soracağım konusunda pek bir fikrim olmadığını kavradım. En iyisi şaşkınlığımı açıkça dile getirerek onda dürüst davrandığım izlenimini uyandırmaktı belki.

"Geldim, bana tahsis edilen odada oturuyorum ama, üniver-

site içinde nasıl hareket edeceğimi pek bilemiyorum doğrusu," dedim mütevazı bir sırıtışla. "Sungur Bey, istediğim gibi dolaşabileceğimi, kütüphaneden, yemekhaneden falan faydalanabileceğimi söylemişti ama..."

"Elbette," derken gözleri parlar gibi oldu sanki. Masayı parmaklarıyla tıkırdatmaktan da vazgeçti. "Gülen Hanım'a talimat vermeniz yeterli. Geçici bir kütüphane ve yemekhane kartı çıkarttırsın hemen." Ve arkasına yaslandı.

"Gülen Hanım'ın müthiş bir sekreter olduğundan şüphe yok," dedim. "Birtakım kartlar gerekiyorsa... tabii... Ama benim asıl sizin gibi bir dekan yardımcısıyla..."

"Bakın," diye bana doğru eğilerek sözümü kesti. "Sayın Ergin Gürkan, sizin de bildiğiniz gibi Hukuk profesörüydü, bense Fen-Edebiyat Fakültesi Dekan Yardımcısıyım."

"Anlıyorum," dedim, hiçbir şey anlamayarak.

"Yani, aslında, sizin muhatabınız Hukuk'tan biri olmalıydı," diye izah etti, hiçbir şey anlamadığımı anladığı için...

"Çok haklısınız... Ama, bu konuda ben pek söz sahibi değilim galiba... Sungur Bey sizi tayin ettiğinden..."

"Tabii," dedi

"Öte yandan... Size Melek Tucker hakkında bazı şeyler sorabilirim."

Yeniden arkasına yaslandı. "Melek..." dedi elini bir kez daha alnına götürüp başını arkaya doğru sıvazlayarak. "Ondan ancak sitayişle bahsedebilirim."

"Yakından tanıyordunuz, demek?"

"Hayır, ama çok çalışkan bir çocuk olduğunu biliyorum." Kendisinden bilemedin sekiz-on yaş küçük birinden 'çocuk' diye söz etmesi, fakülte içindeki konumunun ondan çok yüksek olmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa ben onun sözlerinde ya da konuşma tavrında 'sitayiş'ten çok küçümseme mi seziyordum?.. "Baran Hoca'nın asistanıydı, ama sanıyorum derslerin çoğuna o girerdi. Ayrıca kendi verdiği bir ders de vardı. 'Ro-

mantik Şiir'... Doktorası Lord Byron üstüneydi yanılmıyorsam."

"Bir Lord Byron uzmanının geceleri lisan kurslarında görev alması tuhafıma gitti de..."

"Ona kendi talip olmuş bildiğim kadarıyla." Yüzünü buruşturacakken toparladı. "Normalde bizim bölümden kimse kurslarda çalışmaz. Prep School... yani, hazırlık bölümünün elemanları görevlendirilir."

"Belki ek gelire ihtiyacı vardı," dedim, öyle olmadığını bilerek.

"Belki," derken inançsızca dudak bükmekten kendini alamadı.

"Sizce başka bir sebebi olabilir mi?" diye sordum.

Bir süre düşünür gibi yaptı. Parmaklarını yeniden masaya vurmaya başladı. "Bilemem ki... Çalışkandı dediğim gibi, idealist bir yanı da vardı. Mahalle çocuklarını eğitmek, zengin çocuklarına şiir belletmekten daha anlamlı geliyordu ona belki. Hele de belledikleri şiirlerden hiçbir şey anlamadıkları göz önüne alınırsa..." Birden, tehlikeli bir konuya girmişcesine sustu. Dediklerinden ne anlam çıkardığımı çözmek istercesine dikkatle baktı yüzüme. "Yani, öyle olduğunu sanıyorum. Bilemem tabii..."

"Gece gelenler öğrenmeye daha mı hevesliydiler?"

"Hiç sanmam," dedi kaşlarını kaldırıp hafiften gülümseyerek. "Aralarında hevesli olanlar vardı herhalde ama, genellikle çok gürültücüydüler." Gene aniden sustu, gene dikkatlice baktı bana. "Yani, dekan yardımcısı olarak o kadar çok işim var ki... Ben de bazı akşamlar geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyorum. O sınıflardan gelen patırtıyı bir duysanız... En haylaz lise öğrencilerinden beterdiler eminim. Onlara kimsenin bir şey öğretebileceğini sanmıyorum. Hazırlık elemanlarının çoğunluğu yabancıdır. Adamları canlarından bezdirmek onlara çok eğlenceli geliyordu, eminim."

Bu adam da hiçbir şey bilmemekle, her şeyden emin olmak arasında gidip geliyordu.

"Gündüzlü zengin çocukları daha mı sakinler?"

"Fazlasıyla," dedi biraz hırçın bir sesle. "Öylece oturup bön bön bakarlar adamın yüzüne."

Bön bakışlara kendi hocalık yıllarımdan alışkındım, ama bundan hiç etkilenmediğimi de hatırlıyorum. Verir dersimi çıkardım, hırçınlaşacak ne var? Eski karımın iddialarının tersine, matematik bazı bakımlardan edebiyattan farklı demek.

Neyse, amacım okulun öğrenci kalitesini öğrenmek olmadığından, "Ölen çocuğun da hocasıymış galiba," diyerek konuyu gündüzden geceye çevirdim.

Kaşlarını çattı. "Hangi çocuğun?"

Nedense herkeste şu Serdar adlı çocuğu unutma eğilimi var.

"Hani, tuvalette cesedi bulunan..."

"Ya öyle mi? Onun öğrencisi miymiş?" dedi önemsiz bir dedikodu işitmişcesine, en ufak bir şaşkınlık ya da merak göstermeden. "Bilemem tabii..."

"Hatta ona özel bir ilgi gösteriyormuş."

Bu kez az da olsa bir şaşkınlık belirtisi gösterdi. "Nerden biliyorsunuz?" diye sordu kaşlarını hafif kaldırarak. "Yani, okulda bir saat bile geçirmediniz, kimseyle konuşacak fırsatınız olmadı... Konuşşanız bile... Kim, nerden iddia edecek Serdar'a özel ilgi gösterildiğini?"

Esrarengiz olduğunu umduğum bir gülümsemeyle yetindim. Herhangi bir açıklama yapmak niyetinde olmadığımı anlayınca, o devam etmek zorunda kaldı:

"Bütün öğrencileriyle ilgilendiğinden eminim. Dedim ya, işini severdi... Yani, ben öyle bir izlenim edinmiştim... Yoksa yakından tanımıyordum onu."

"Mutlaka yakından tanıyan birileri vardır... Özel arkadaşları falan?.."

"Mutlaka," dedi, "ama kim olduklarını ben bilemem."

"Kim bilebilir?"

"Valla, sizin öğrenme metotlarınız beni aşıyor," dedi, gülmekle kişnemek arası bir ses çıkartarak. Espri yaptığını belirtmeye çalışıyordu galiba.

"Şöyle bir şey düşündüm... Tüm öğretim kadrosuna bir e-posta atsam, Melek'i yakından tanıyan ya da ölümü hakkında bilgisi olabilecek kişilerin benimle bağlantı kurmalarını rica etsem... Ne dersiniz?"

"Olabilir tabii," dediyse de yüz ifadesi olabileceğine pek inanmadığını gösteriyordu. "Gerçi, olay meydana geldiğinde çoğu kişi tatilden dönmemişti... Ama arkadaşlarının dikkatini çeker tabii böyle bir mesaj... Anlatacakları bir şey varsa..."

"Bir sakınca yok, değil mi?" diye sordum. Kararsız tavrının bir sebebi olmalıydı. "Sungur Bey'e danışmak gerekir mi?"

"Sanmıyorum," dedi, gene pek emin olmayan bir havayla. "Mesaj öğrencilere ulaşmadığı sürece bir itirazı olmaz herhalde."

"Gene de kararsız görünüyorsunuz..."

Derin bir nefes aldı. "Kararsızlığım şu yönde," dedi kaşlarını çatarak. "Benim bildiğim siz Profesör Gürkan'ın ölümünü araştırmak için burada bulunuyorsunuz... Şimdi Melek'in arkadaşlarına bir çağrı yaptığınız takdirde...bu nasıl algılanır?"

"İki ölüm arasında, hatta daha öncekilerle de bağlantı olduğunu düşünüyorum ben."

Buna çok şaşırdı işte. Kaşlarını daha da kaldırdı, gözlerini kocaman açtı; ağzı bile biraz açıldı galiba. Bir an öylece bakakaldı.

"Nasıl olur?"

"Nasıl olduğunu öğrenmeye çalışacağım," diye gülümsedim ve masanın üstündeki bilgisayarı başımla işaret ederek, "Bunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Aklı hâlâ cinayetler arasındaki imkânsız bağlantıdaydı galiba, ne dediğimi anlamamış gibi gözlerini kıstı. Sonra toparlandı. "Sanırım, bunun kullanımı hâlâ Sezen Hanım'ın üstündedir...

Ama değiştirtmek kolay. Hemen teknisyen arkadaşlara söyleyeyim, size bir şifre versinler."

Telefona doğru uzattığı eli nerdeyse yakalayacaktım onu engellemek için. Bir hamle yaptım hatta, son anda kendimi tuttum. "Bir dakika," diye haykırdığımda yeni bir şaşkınlıkla baktı yüzüme. Ne diyeceğimi bilemedim bir an. Şifre değişmeden önce bir yolunu bulup Sezen Hanımın e-postalarını, dosyalarını falan karıştırmanın yararlı olacağını o an akıl ettiğimi açıklayamazdım tabii ki. "Önce başka bir şey sormak istiyorum da..." diye kekeledim.

"Buyrun."

"Bu odayı, bilgisayarı falan kullanmak benim için çok kolaylık, haliyle... Sayın Rektöre bu bakımdan teşekkür etmemiz gerekiyor... Kesinlikle..." Lafı daha ne kadar uzatabilirdim? "Ama... Sezen Hanım'ın izne çıkması... Biraz zamansız değil mi sizce?"

Cevap vermeden önce bir süre yüzüme baktı, sorumun arkasındaki sebebi çözmek ister gibiydi. Haklıydı da. İdari Asistanın izniyle benim soruşturmamın ne gibi bir ilgisi olabilirdi?

Omzunu silkti sonunda. "Sezen Hanım yaz tatilinden hiç dönmedi ki... Bence işten ayrıldı o."

"Ama Sungur Bey?.."

"Evet... Nedenini ben de bilmiyorum... Belki yerine birini almakta acele etmiyor. Gülen randevuları falan iyi idare ediyor aslında, başkasına gerek yok diye mi düşünüyor, bilmem ki?.. Tabii, Rektörlük Sekreterinin randevu ayarlamaktan çok daha önemli işleri vardır. Bütün okul ondan sorulur icabında..."

"Değil mi ya? Ben de bu yüzden yadırgadım durumu zaten. Meğer işten ayrılmış. Öyle mi?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Tahminim bu yönde."

"Kendisi uzun süredir mi çalışıyordu burada?"

"İşe başlayalı bir yıl bile olmadı. Ya da ancak o kadar... Daha önce Sıdıka Hanım vardı. On yıldan fazla çalışmıştı. Okul gerçekten ondan soruluyordu onun zamanında... Üç rektör es-

kitti yanılmıyorsam. Sonra... Sungur Bey'le anlaşamadılar galiba. Emekliliğini alıp oğlunun yanına Amerika'ya gitti. Sezen Hanım neden ayrıldı bilemeyeceğim... Ayrıldıysa tabii..."

"Neyse, o kadar önemli değil... O da bir cinayete kurban gitmediyse eğer..."

Genç adamın gözleri bir kez daha büyüdü. "Nasıl olur? Öyle bir şey olsa bilmez miydik?"

"Gitti, gelmedi, diyorsunuz. Her şey olabilir."

Artık bu kadarına dayanamayacakmışcasına ayağa kalktı. "Başka bir şey yoksa..."

Bilgisayarı unutturmuş olmanın sevinciyle, ben de hemen ayağa kalktım, onu bir an önce uğurlamak acelesiyle. "Bana vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederim. İlerde gene başım sıkışırsa sizi arayabilirim, değil mi?"

"Elbette, elbette, ne yararım olur bilmem ama," dedi, bu konuşmamızın vakit kaybından başka bir şey olmadığını hissettirerek. "Gülen beni nerede bulacağını biliyor."

O kapıdan çıkar çıkmaz, bilgisayarın başına geçtim. Sezen Hanım kendisine çok özel bir şifre uydurmamışsa eğer, adının ve soyadının çeşitli karışımlarını deneyerek dosyalarını açabileceğime inanıyordum. Ne yazık ki ısrarlı çabalarım boşa gitti. Nalet alet, 'sezenkonuk'un hiçbir biçimine cevap vermedi. Ben de bilgisayar konusunda çok becerikli olmadığımı itiraf etmek zorundayım burada. Sonunda Gülen Hanım'a başvurmak zorunda kaldım.

"Bu bilgisayarı açmanın bir yolu var mı?" diye sordum. "Buradaki çalışmalarım sırasında ihtiyacım olacak. Ayrıca, birtakım dosyalara da bakmak istiyorum."

"Eski dosyalara mı?"

"Evet, mümkün mü"

"Elbette," dedi şen bir sesle. Masanın çevresinden dolanıp arkama geçti, omzumun üstünden uzanıp PC'nin bomboş ekranına doğru eğildi. "Şifreniz yok, tabii."

"Sezen Hanım'ın şifresini kullanayım istedim ama," derken genç kadının parfümü, kendisi arkamda olmasına rağmen, pek fena doldu genzime. Hapşıracak gibi oldum. "Bilemedim."

"Nerden bileceksiniz?" dedi tuşlara hızla basarak. "Ben bile çıkaramıyorum." Aynı hızla telefona uzandı, ben dur demeye kalmadan birtakım başka tuşlara bastı ve, "Aloo, ben rektörlükten Gülen, kiminle görüşüyorum?" diye sordu meçhul birine. Ve benim onun hızlı harekâtını izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu artık. "Haa, Ertan, sen misin?.. İyiyim, canım, senden ne haber... Bak, şimdi, Sezen Hanım'ın yerine yeni biri geldi de... Bize şifresi lazım... Ne?.. O.Y.U.N... Peki, anladım... Ama kullanıcı adımız da değişti... Emin Köklü... Evet... Nerden bileyim, canım?.. Peki, tamam... Adres olarak... tamam, EKOKLU yaz... oldu... parola mı?.." Bana baktı, "Ne olsun, hocam?"

"Emin," dedim.

Yeniden telefona hitap etti. "Emin, diyor. E.M.İ.N. yani... Olmaz mı, neden?.. Haa, anladım. Tersini yaz, peki... N.İ.M.E... Oldu mu?.. Peki tamam, T'yi de koy..." Bir kez daha bana döndü, "Hocam, Nimet olsa olur mu?" diye sordu İ harfini kısa söyleyerek.

Bu konuşmalar birden kendimi bitkin hissetmeme neden oldu. "Neden olmasın?" dedim, gözlerimi kapayarak.

"Tamam, oldu," dedi telefondaki kişiye, "NİMET diyoruz... Bu arada OYUN'u siliyoruz... Ama eski dosyalara ulaşımımız var... Muhteşem... Tabii canım... Ertan, kafamı kızdırma... Başına iş açarsın ama..." ve kıkırdamalar... "Anlaşıldı, sonra görüşürüz." Gülen Hanım telefonu kapadı ve hafiften kıvrılarak arkamdan önüme doğru yol alırken bana bilgi verdi. "Her şey tamam, hocam. NİMET'ten gireceksiniz, her şeye ulaşabilirsiniz."

Meğer ne kadar kolaymış.

"Çok teşekkür ederim, gerçekten harikasınız... Bulunmaz bir sekreter..."

Kapıya doğru ilerlerken daha da bir kırıttı. "Ne demezsiniz?.. Gerçi artık sekreter deyimi kullanılmıyor ama..."

Kırıtırken ders vermekten de çekinmiyor.

"Ne demeliyim?" diye sordum.

Güldü. "Ne isterseniz..."

"Bir dakikanız var mı?"

Tam kapıdan çıkacakken durdu, "Buyrun."

"Birkaç şey daha soracaktım da..."

Kapıdan dışarı bir göz attı. "Sungur Bey toplantıda ama, her an arayabilir..."

"Çok sürmez... Birkaç kısa soru..."

Bir kez daha kapıdan dışarı baktıktan sonra, kararsız adımlarla masama doğru yürüdü, tam karşıma dikilip kollarını önünde kavuşturdu.

"Oturmaz mısınız?"

Kısa bir tereddütten sonra oturdu. Çok zarif bir kızdı, her hareketi uyumluydu, ama o anda, masanın öte yanındaki sandalyede oturmanın onu tedirgin ettiğini hissettim.

"Burada kaç yıldır çalışıyorsunuz, Gülen Hanım?"

"Eylülde tam beş yıl oldu."

"O zaman bu okulun işleyişini çok iyi biliyorsunuz..."

"Eh, tabii, görev icabı..."

"Olup biten her şeyden de haberiniz vardır."

"Her şeyden değil," dedi, gözlerini tevazu ile süzerek. "Herkesin görevi farklı tabii."

"Elbette... Ama mesela, bir ceset bulunduğunda ilk siz öğrenirsiniz herhalde."

"Yok canıım, nerde? Biz de şundan bundan duyuyoruz," dedi hakkı yenmişcesine. "Güvenlikçilerin ağzı nasıl sıkı, bilemezsiniz... Ortalıkta bir söylenti dolaşıyor, otoparkta biri bıçaklanmış diye... Doğru mu, yanlış mı, kimmiş? Herkesin dediği farklı..."

"Rektöre bilgi veriliyor herhalde..."

"Sıra ona gelene kadar... Sabahın köründe bulmuşlar adamı. Ben dokuzda geliyorum, ama Sungur Bey yokken biraz gecikebiliyorum tabii... Okul da tatildi tabii. Ben gelene kadar polis gelmiş, gitmiş, cesedi götürmüşler, otoparkı yıkamışlar..."

"Yıkamışlar mı?"

"Eeee, kan lekeleri öylece duracak değil ya... Millet meraklı... Öğlen yemeğe indiğimde herkes konuşuyordu, ama kimsenin bir şey bildiği yoktu. Biz de gidip baktık otoparka ama, görecek bir şey yoktu."

Hayretler içinde, "Forensik çalışma yapılmamış, yani?" dedim.

Hemen cevap vermedi. Sonra, kelimenin anlamını çıkaramadıysa da mealini anlamış olacak ki, "Artık orasını bilemem. Kan izi falan kalmamıştı," dedi kesin bir ifadeyle.

"Peki, daha önce... Tuvalette çocuğun cesedi bulunduğunda?"

"Ondan hiç haberimiz olmadı, biliyor musunuz? Yani, haftalar sonra, gazeteler yazdığında öğrendik... Ben tatilden yeni dönmüştüm... Ağustosta on beş gün iznim var ya... Sungur Bey daha dönmemişti..."

"Ya Sezen Hanım?"

"O benden birkaç gün önce dönmüş olmalı. Daha yeni olduğu için, izin süresi daha kısaydı." Bir an durdu. Kaşlarını kaldırdı, gözlerini tavanda şöyle bir gezdirirken, "Gerçi, canı ne zaman isterse o zaman gelirdi," dedi dedikoduya hazır bir sesle.

"Nasıl?"

"Yani, kimse ona neden geç geldin diye sormazdı. Hakkını yemeyeyim, tabii. Akşam altı dedi mi gitmezdi, yani," ve dedikodu tınısı daha da derinleşti, "gece geç saatlere kadar kaldığı söylenirdi. Sungur Bey'den önce çıkmazmış hiç."

"Onun özel asistanı olduğuna göre," dedim daha da derin dedikodular duymak hevesiyle.

Gülen Hanım gözlerini bir kez daha tavana kaldırdı, "Tabii," dedi. Gereğinden fazla konuştuğunu fark etmiş gibi dudaklarını büzdü.

"Nasıl bir kadındı?"

"Herkese iyi davranırdı... Ama, nasıl diyeyim, herkesten üstünmüş gibi..."

"Güzel miydi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Galiba kadınların, güzellik söz konusu olduğunda dedikoduya daha yatkın olduklarını tahmin ettiğim için.

"Güzeldi," dedi hiç tereddüt etmeden; bir an düşündükten sonra, "yaşına göre tabii," diye ekledi, kendi güzelliğine, belki de daha çok gençliğine güvenen kadınların rahatlığıyla.

"Kaç yaşındaydı?"

"Ohooo, bayağı yaşlıydı. Tam bilemem ama, kırkın üstündeydi... Çok şık giyinirdi, yani eminim üstündeki her şey markaydı."

"Hangi markaydı?"

"Orasını nerden bileyim," derken sorumun abesliğini gözlerini kocaman kocaman açarak belli etti. "Çantaları falan anlıyorsunuz da, giysilerinin etiketlerine bakamıyorsunuz tabii..."

Bir şeyin hangi marka olduğunu bilmek önemli değil anlaşılan. Markanın adı konmadan da değerini anlayan anlıyor besbelli. Ve Gülen Hanım benim anlayışsızlığım karşısında şaşkınlığını gizleyemiyor. "Ama bir etek bluzla bile öyle havalıydı ki, her giydiği imzalıydı, kesin."

Kim imzalamış, diye sormadım artık. Sadede geldim:

"Siz izinden döndüğünüzde o buradaydı, ama Sungur Bey henüz yoktu, öyle mi?"

"Öyle," dedi, kapıdan yana bakarak.

"Sonra yeniden izne çıkıyor... Bu arada Sungur Bey dönmüş müydü?"

"Hayır, ama bekleniyordu, ertesi gün geleceğini biliyorduk. Ama ertesi gün Sezen Hanım gelmedi... Bu zaten geç gelir, di-

ye fazla dikkat etmedik... Sungur Bey geldi, o gelmedi. Evini aradık, cevap vermedi. Cebini aradık, kapalıydı."

"Merak etmediniz mi, peki... Bu kadın öldü mü, kaldı mı diye?"

"Yooo... Sungur Bey bir süre esti, köpürdü, biz de bu kadın nerede diye sinirlendik ama, kimsenin aklına ölmek kalmak gibi şeyler gelmedi."

"Oysa o sırada okulda iki cinayet işlenmişti..."

"Pardon... Hayır, o sırada okulda hiçbir cinayet işlenmemişti. O çocuğun öldüğünü kimse bilmiyordu... Daha doğrusu biz bilmiyorduk.. Otoparkta ceset bulunduğundaysa, Sezen Hanım zaten kayıplara karışmıştı.."

"Ve kimse onu arayıp sormadı..."

"Dedim ya, evi cevap vermiyor, cebi kapalı... Sonra Sungur Bey onun bir süre daha izin yapacağını söylediğinde, bize çeneyi kapatmak düştü tabii..."

Biraz üstelesem çenesini açabilir miydim?

"Sungur Bey bunu ne zaman söyledi?"

"İşte, birkaç gün sonra..."

"O birkaç gün boyunca onu aramayı sürdürdünüz mü?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bana öyle bir talimat verilmedi de ondan... O konuyla Sungur Bey'in şahsen meşgul olacağını düşündük..."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hayır, kimse bir şey söylemedi."

Son birkaç dakikadır, her soruma cevap vermeden önce kapıdan yana bakıyordu. Her an biraz daha tedirgin olduğunu hissediyordum ama, bu kadar ilerledikten sonra sormam gerekeni sormak zorundaydım.

"Sungur Bey'le Sezen Hanım arasında özel bir ilişki vardı, değil mi?"

"Nasıl, yani?"

"Gülen Hanım, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz. Zaten deminden beri siz de aynı şeyi ima ediyorsunuz..."

Ayağa kalktı. Fırladı demek daha doğru. "Ne münasebet... Ben hiçbir şey ima etmedim!"

"Peki, öyle olsun," dedim. Üstelememe gerek yoktu, cevabımı almıştım. "Bu Sezen Hanım'ın bir fotoğrafi var mı?"

"Vardır mutlaka," dedi soğukkanlı olmaya dikkat ederek.

"Yani, sizde var mı?"

"Yok. Ama insan kaynaklarındaki dosyasında... Herhalde olması gerekir."

"O zaman, sizden rica etsem, dosyasını insan kaynaklarından istetir misiniz?"

"Tabii... Gönderirler mi bilmem ama..." Tam kapıdan çıkacakken döndü, anladığım kadarıyla, kıvırabildiği en keskin, en etkili bakışla gözlerini yüzüme dikti. "Bakın, ben hiçbir şey ima etmedim."

"Biliyorum, Gülen Hanım," dedim, inandırıcı olduğunu umduğum bir gülümsemeyle. "Merak etmeyin."

Çıkarken kapıyı da kapattı.

Bir süre kapalı kapıya bakmayı sürdürdüm. Ama bunun özel bir sebebi yoktu. Gözüm dalmıştı, o kadar... Sezen Hanım'ın cinayete kurban gitmiş olduğuna da ihtimal vermiyordum; hakkındaki soruları pek fazla ciddiye almadan, öylesine sormuştum. Çekmecede makyaj çantasını ve ayakkabılarını bulmuş olmasaydım, onun üzerinde durmak aklıma bile gelmezdi. Gene de öğrendiğim şeyler kafamı kurcalıyordu. Araştırdığım konuyla en ufak bir ilgisi olmayabilirdi, tabii. Gülen'in ve Hulusi'nin de imalarından kadının Sungur Semerci'nin sevgilisi olduğu anlaşılıyordu. Ama birdenbire ortadan kaybolması ikisi arasındaki bir tartışmadan, bir sevgililer ayrılığından kaynaklanıyorduysa, cinayetlerle herhangi bir bağlantı düşünülemezdi. Tabii katil Sungur Semerci'nin ta kendisi değilse... Buna da gerçekten ihtimal vermiyordum, ama okulda soruşturma yapmama o kadar hara-

retle karşı çıkmasının arkasında, durup dururken ortadan kaybolan bu sekreter endişesi olabilirdi. İçgüdülerim Sezen Hanım'a dikkat etmem gerektiğini fısıldıyordu.

Gözlerimi kapıdan ayırıp bilgisayar ekranına çevirdim. Orada ne bulacağımı bilmiyordum, ama bakmam gerektiğini biliyordum. Okuldaki cinayetlerin Rektör sekreterinin bilgisayarında kayıtlı olacağını sandığımdan değil ama, olsun... Şifresinin OYUN olması ilginçti. Ya da değil miydi? Bana verilen şifreyi Gülen Hanım ile telefonun öteki ucundaki Ertan Bey'in kendi kafalarına göre uydurduklarını düşündüm de... İlerde birisi bunu çözmeye kalkarsa ne kadar zorlanacaktı kimbilir. O birisi, 'NİMET'in adının harflerinin tersine yazılıp fazladan bir de T eklendiğini anlasa bile, bunu nasıl da yanlış anlamlandıracaktı... Her şeyde anlam aramanın anlamsızlığını bir kez daha anladım. Gene de Sezen Hanımın eski dosyalarını karıştırmaktan kendimi alamadım.

O kadar çok dosya vardı ki, hepsini ayrı ayrı açacak olsam ömrüm yetmeyebilirdi. Yukardan aşağı bir göz gezdirdim. Rektörlük yazışmaları. Kurum içi yazışmalar. Ayrı ayrı bütün fakülteler. Bazı dosyaların yanındaki tarihlere bakılırsa, Sezen Hanım'ın halefinden kalma olmalıydılar. Hâlâ saklanmalarının bir sebebi vardı mutlaka. Ne aradığını bilmeyen, üstelik bilgisayarlarla da hemen hemen hiç haşır neşir olmayan birinin, bunların içinden çıkması mümkün değildi. Üniversitenin yapısını, içişlerini falan öğrenmek gibi bir amacım olmadığına göre, ancak beklenmedik bir dosya başlığı dikkatimi değerdi... Ki böyle bir şeye rastlamadım. Hukuk ve Edebiyat Fakültelerine bakmakta yarar vardı herhalde. SS'nin de Nazi polis örgütü değil, Sungur Semerci kısaltması olduğunu tahmin ettim. Burada gizli aşk mektuplarını saklayacak değildi elbet, ama ona da bakacaktım. Uzun süredir ilk kez masa başı mesaisi yaptığımdan olacak yorgun hissediyordum kendimi, bir üşengeçlik çökmüştü üstüme. Ve birden aklıma çok daha iyi bir fikir geldi. Çöp Kutusuna bakmak! Tembelliğin insana ya-

rarlı olmadığını kim iddia edebilir? En azından vakit kazanma açısından... Sezen Hanım'ın sildiği dosyalar silmediklerinden daha önemli olabilirdi. Mantıken en önemsiz, gereksiz şeyler silinir, ama insan kimsenin görmesini istemediği, kendince çok önemli şeyleri de yok eder. Bir bakmakta hiç sakınca görmedim. Bir sürü resmi dosya okumakla uğraşmaktan iyidir.

Nitekim yanılmamışım. Çöp sepetinde de yüzlerce dosya vardı ama, ben hızlı bir taramayla, okul işleriyle hiç ilgili görünmeyen birkaç tane çok ilginç başlık buldum: 'Kral ve Soytarı', 'Öteki', 'Üvey Evlat', 'Günün Sonu'. Kalp atışlarımın belli belirsiz hızlandığını itiraf edeyim. Bu garip başlıkların altında ne gibi sırlar bulmayı umuyordum bilmem ama, heyecanımı artırmak istercesine, hemen açmayıp bir süre öylece baktım ekrana. Önce hangisini açsam? Hangisi daha anlamlı? Hangisinin cinayetlerle uzaktan yakından ilgisi olabilir? 'Kral ve Soytarı' ne demek? 'Öteki' kim? Hangi 'Günün Sonu'? Uzatmak hoşuma gidiyordu sanki. Sonunda parmaklarımın hafiften titremesini engelleyemeyerek bana en esrarlı gelen kareye yönelttim 'mouse'u: Kral ve Soytarı! Dosyanın açılış tarihi içinde bulunduğumuz yılın mayıs ayı, silinme tarihi ise eylül başıydı. 'Restore'a bastığımda ise karşıma bomboş bir sayfa çıktı. Yükselttiğim beklentinin pof diye boşa çıkması budur işte! Öteki dosyaları da birer birer açtım ve aynı manzara ile karşılaştım. Saptayabildiğim tek şey, hepsinin de aynı tarihte, birkaç dakika arayla önce boşaltılmış sonra, çöp sepetine atılmış olduklarıydı. Dosyaların içeriği bilgisayarın derinliklerinde bir yerde duruyordu kuşkusuz. Bu işlerden anlayan biri boşaltılmış sayfaları geri getirebilirdi herhalde ama, ben o kişi değildim. Kimden yardım isteyebilirdim? Üniversite dışından birini getirmem mümkün değildi herhalde. Zaten bu işlerden anlayan bir tanıdığım da yoktu. Sezen Hanım'ın gizli dosyalarına ulaşmamı ancak Gülen Hanım ya da biraz önce telefonda flört ettiği Ertan Bey sağlayabilirdi.

Bilgisayarı kapattım. Bugünkü masa başı mesaim bitmiştir. Eve gitme, salim kafayla kendi kendime düşünme vakti gelmiştir. Bugün gereğinden fazla insanla konuştum zaten. Onlardan edindiğim izlenim ve bilgileri değerlendirmem için kafamı toparlamam, onun için de kendi odamda, yalnız kalmam gerekiyor. Saatime baktım. Bayağı geç olmuş. Hasan çoktandır bekliyordur aşağıda.

Çıkarken nezaketen Sungur Bey'i sordum. Gülen Hanım onun hâlâ toplantıda olduğunu söyledi, göz göze gelmemeye dikkat ederek. Bu kız benden korkmaya mı başladı yoksa?

Eve nispeten kısa sürede vardık. Trafiğin en yoğun saatinden önce çıkmayı başarmışım demek ki. Yol boyunca dosyaların adlarını içimden yineleyip duruyordum. Kral ve Soytarı... Üvey Evlat... Günün Sonu... Öteki... Hepsi de Sezen Hanım'ın izinden dönüp çok kısa süre sonra kaybolduğu zaman dilimi içinde çöpe atılmış.. Bunların okulla hele hele de cinayetlerle hiç ilgisi olmayan, kadının kendi özel yaşamına dair şeyler olma ihtimali çok yüksekti aslında, gene de aklıma takılmıştı işte. O dosyalarda ne yazdığını görmeden içim rahat etmeyecekti; ama tanımadığım birinin, başlıklarına anlam veremediğim dosyalarının içeriği hakkında kafa yormakla hiçbir sonuca varamayacağım açıktı. En iyisi, bugün Hulusi Bey ve Gülen Hanım'dan öğrendiğim bilgileri odamın sessizliğinde anlamlandırmaya çalışmaktı.

Tabii bu mümkün olmadı. Evde çok büyük bir sürpriz bekliyormuş beni meğerse.

Eve vardığımda Narin mutfakta biriyle konuşuyordu. "Emin, sen misin? Buradayız," diye seslendi bana, kırk yıllık karımmış gibi, kapıya çıkmaya üşenerek. Ben mutfağa gittim ister istemez. Yanında genç, güzel, iyi giyimli bir kız vardı. O gün Melek'in arkadaşlarından biriyle buluşacağını söylemişti ya, kızı

sorguya çekeyim diye eve getirdi sandım. Oysa benim bu günkü sorgulama kontenjanım dolmuş da taşmıştı bile. Bir yabancıyı daha çözmeye çalışacak halim yoktu hiç.

"Bak, bu Gülşen," dedi kızı hafiften bana doğru iterek.

Kız yüzünde kararsız bir gülümsemeyle elini uzattı.

Narin, "Melek'in yardımcısı," diyerek anlayamadığım bir açıklama yaparken, kızın arkasından kaşını, gözünü, kafasını oynatarak, bu anlamsızlığa anlam katmaya çalıştı, ama boşuna. Ben emekli olalı üniversiteler bu kadar mı değişti, artık asistanların da asistanı mı oluyor, diye düşünmeme kalmadan, yüzüne yeni anlamlar katarak devam etti: "Onda da bir anahtar varmış, bugün gittiğimde evde yakala–buldum kendisini."

Kız, "Ama dedim sana... kötü bi sebeplen diyil," diye mızmızlandı. Ve konuştuğu anda Melek'in arkadaşı ya da asistanı olmadığını belli etti. Ama nesiydi?

"Kusura bakmayın, kafam karıştı," dedim. "Bu küçük hanım?.."

Narin, sabrı taşmak üzereymişcesine elindeki bir şeyi (galiba ekmek bıçağıydı) sallayarak, "Ev işlerine bakan yardımcısı," dedi, ve her sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak yineledi: "Ben oradayken kapıyı anahtarla açıp girdi. Ben de polis çağıracağıma, aldım, buraya getirdim."

"Polis çağrıcek ne var?." diye bir kez daha mızmızlandı kız.

Akşam akşam, yeni birini sorgulamaktan kurtulamayacaktım anlaşılan. İçimdeki bıkkınlığı sesime yansıtmamaya çalıştım. "Oturup da konuşsak," dedim yalnızca, masayı işaret ederek.

Yuvarlak mutfak masasının çevresine yerleştiğimizde, Narin ile Gülşen adlı kız birbirlerinin sözünü kese kese beni aydınlatmaya giriştiler. Kısaca özetlemek gerekirse: Giyimi kuşamı, makyajı, sallantılı küpeleri, yüksek topuklu ayakkabılarıyla 'hizmetçi' tanımına hiç uymayan Gülşen, altı-yedi aydır Melek'e temizliğe gidiyormuş, Narin yaz dolayısıyla epeydir Istanbul'a gelmediğinden hiç karşılaşmamış olmaları bir yerde akla uzak

değilmiş. Ve tabii ki işe başladığından itibaren evin anahtarına sahipmiş. Akla hiç de yakın olmayan ise kızın, Melek'in öldüğünü bile bile eve girip tabanca aramaya kalkmasıymış.

"Ne tabancası?" diye sordum.

Narin abartılı biçimde omuzlarını silkti, kaşlarını kaldırdı.

"Başucundaki çekmecede bi tabanca gördüydüm," dedi kız. "Abla, bunu napiceksin diye sordum, önce ne karıştıyosun oraları diyerekten kızdı, sonra, sahici değil bu, oyuncak dedi. Bi daha ellediğini görmiyim, mantar tabancası ama, bi patlarsa yüzün gözün dağılır, ona göre dediydi. Tamam ben de ellemiycektim ama, bir sonraki gittiğimde çekmecede yoktu. Başka bir yere kaldırdı herhal dedim."

Şaşkın şaşkın baktım Narin'e. Bir kez daha omuzlarını silkti. "Ne bileyim ben?"

"Nereye saklamış olabilir? Biz her yere baktık," dedim.

"Canım, yok öyle bir şey... Olsa ben bilmez miyim? Uyduruyor."

"Teyze, bak valla, yeminlen... Ne yemin istersen, ediyim..."

"Asıl soru bu değil ki," dedim ben de sabırsızlanarak. "Diyelim ki tabancası vardı ve saklamıştı. Sana ne?"

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Gaste vuruldu diye yazınca korktum."

"Hangi gazetede çıktı vurulduğu?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Gönül Abla'nın gastesinde resmi vardı, ben de tanıyom dedim, Gönül Abla da dedi ki, aman kimselere söyleme, başına iş açılır. Öldürmüşler, dedi. Karakola bi düştün mü başına gelmedik kalmaz, dedi."

"Kim bu Gönül Abla?"

"Çarşamba-Cuma ona gidiyom ya... İki sokak ilersinde oturuyo..."

"İyi ya, kadın doğru söylemiş. Ne diye kalkıp ölmüş birinin evine gidiyorsun? Ne işin vardı orada?"

"Şindi... Tabancayı ellemiştim ya... Polisler parmak izimi bulurlarsa diye..."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Narin ise sinirlendi. "Televizyon seyretmekten kafa da kalmamış," diyerek ayağa kalkıp mutfağın içinde gidip gelmeye koyuldu.

"Melek Hanım öleli nerdeyse bir ay oluyor," dedim. "Neden daha önce gitmedin?"

Kız önüne baktı, omuzlarını sırayla oynatarak ağzının içinde konuştu. "Bir iki gittim ya, aşağı kapı kapalıydı... Şindi kapıcı beni görür de tanır, içeri komaz... gider ihbar yapar..."

"Binada müthiş bir güvenlik sistemi var ya..." diye söylendi Narin.

Ona baktım, "Evde çalınacak bir şey var mıydı?" diye sordum.

"Mücevher falan yoktu, biliyorsun. Ama bunun aklına baksana... Elbise, iç çamaşırı, ruj muj almaya gelmiştir."

"Teyze, vallaha, Allah canımı alsın..."

Birden bu iki kadının didişmesinden fena sıkıldım.

"Nerde oturuyorsun sen?"

"Feriköy'de..."

Cebimden not defterimi çıkardım. "Söyle bakayım adresini... Telefonunu da..."

Söyledi.

"Öyle bırakacak mısın gitsin?" diye sordu Narin.

Kız anında ayağa fırladı. "Suçum ne," dedi cırtlak bir sesle, ama bağırmayı da göze alamayarak.

Gene gülesim geldi. "Git evine, bir daha da böyle aptallıklar yapma," dedim elimden geldiğince ciddi, korkutucu olduğunu umduğum bir sesle. "Bak adresin bende. Bir daha sefere böyle kolay kurtulamazsın."

"Bişey yapcek diyilim, amca, yeminlen..."

"İyi öyleyse, hadi güle güle..."

"Burdan tee eve nasıl gitçem ben şindi?"

İşte bu sorunun cevabını bilmiyordum. Narin'e baktım.

"Otobüse binersin," dedi ters ters. "Taksim'e kadar otobüs var. Ordan yolunu bilirsin artık."

Kız isteksiz adımlarla kapıya yöneldiğinde, cebimden bir on milyonluk çıkarıp uzattım. Hiç itiraz etmeden, teşekküre de gerek görmeden parayı aldı, omzundan sarkan eski ama fiyakalı çantaya yerleştirdi.

Narin onu kapıya kadar götürüp geri döndüğünde, "İyi yani, bir de üstüne para veriyorsun," diye sitem etti.

"Ona da yazık, sahiden korkmuşa benziyor," dedim. "Melek'in giysilerini zaten birilerine vermeyecek miydin? Buncağıza vereydin keşke, heves etmiş."

Karşıma oturdu, gözlerini bana dikti. "Yemeğe de alıkoysaydık oldu olacak."

"Bize çok önemli bir bilgi verdi," dedim. "Tabancadan nerden haberimiz olacaktı?"

"İnanıyorsun, öyle mi?"

"Ne kadar televizyon delisi olursa olsun, böyle bir hikâyeyi kafadan uyduramazdı bu kız. Hayal gücünü çalıştırmış, doğru, ama gerçek bir tabanca görmüş olmasa..."

"Melek tabancayı ne yapsın?"

"Kendini korumak amacıyla almış olamaz mı? Birilerinden korkuyordu belki. Ve hatta... Olanlara bakılırsa... Korkmakta da haklıymış..."

Narin durakladı. "Peki ama... Nasıl olur? Tabanca dediğin öyle kolay edinilebilecek bir şey değil ki... Ayrıca nereye yok oldu? İlk gittiğimizde dikkatle bakmadık belki ama, kız geldikten sonra köşe bucak her yeri aradım. Eve bizden önce kimse girmemiş olduğuna göre..."

"Anahtarı olmadığını iddia eden Oktay Bey'i unutma," dedim. "Evde ona ait hiçbir şey olmamasından şüphelenmiştim zaten."

"Geldi, götürdü, diyorsun. Olabilir tabii. Işıl Hanım günün

her saatinde nöbet tutacak değil ya... Kendi de söyledi, arada alışverişe çıktığı oluyormuş."

"O kadın bugün de çıktı mı yukarı?" diye sordum.

Ama Narin beni duymadı. Başını önüne eğmiş, düşünceli düşünceli, dizlerinin üstünde duran ellerini inceliyor gibiydi. "Başkasına da anahtar vermiş olabilir," dedi sanki kendi kendine. Bir süre öyle kaldı, derken içini çekerek başını kaldırdı, yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Sana bir şey göstereceğim."

Ayağa kalkarken bir kez daha içini çekti. Yüzündeki endişe daha da artmış, kaşları çatılmıştı. Salona ya da antreye gitti sanıyorum. Geri geldiğinde elinde eskiden Harita-Metod defteri tabir edilen ama yıllardır benzerini görmediğim büyük boy bir defter vardı.

"Bunu masasının çekmecesinde buldum," dedi. "Hani geçen gittiğimizde açmayı unuttuğumuz kilitli çekmecede."

"Neymiş?"

Almak için elimi uzattım ama görmedi. Tekrar karşıma oturdu, defteri masanın, ellerini de defterin üstüne koydu.

"Melek şiir yazıyormuş meğer. Yani... anladığım kadarıyla. Başkasının şiirlerini kendi defterine yazıp, üstlerinde düzeltmeler, karalamalar yapmayacağına göre..."

"Yaa? Güzel şeyler mi?" diye sordum, aklıma söyleyecek başka bir şey gelmediği için.

"Hiç anlamam," dedi omuzlarını sabırsızlıkla silkerek. "Asıl şunlara bak."

Defterin arasından üç-beş tane fotoğraf çıkarıp masanın üzerinden bana doğru itti. Tanımadığım bir adamın, enstantane denilen renkli resimlerine baktım birer birer. Hepsi de aynı gün aynı yerde çekilmişlerdi. Bir bahçe... Ya da ormanlık alanda bir açıklık... Ağaçlar, çiçekler arasında çimenlik bir yer... Çiçeklerin de çimlerin de doğal havası vardı, pek bakımlı değildiler yani. Onun için, bahçeden çok orman... Arka planda, biraz uzakta

deniz görünüyordu. Neresi olduğunu çıkaramadım, ama Istanbul değildi. Belden yukarsı çıplak, şortlu, ayakları sandaletli bir adam, omzunun üstünden bakıp gülümsemek, el sallamak, elini gözlerine siper edip uzaklara bakmak gibi faaliyetler içindeydi. Yüzü yalnızca bir tek resimde net çıkmıştı. Yakın plan sayılabilecek bu fotoğrafta, yere çömelmiş elleriyle görünmeyen bir şeyler yaparken (ateş yakıyor ya da toprağı kazıyor gibi) kafasını kaldırmış, dümdüz kameraya bakmış ve pek keyifle gülümsemişti. Dalgalı kır saçlı, kara kaşlı, kara gözlü, ince burunlu, kalınca dudaklı, kirli sakallı, yakışıklı bir adamdı. Azıcık kıstığı gözlerinin kıyılarında kırışıklar vardı. Genç değildi ama, ağzını iyice açarak genç genç gülmüştü.

Neden bilmem, Johannesburg'da kısaca âşık olduğum Kontes Mireille'yi hatırlattı bana. Yeşil gözlü, kıvırcık kızıl saçlı, bembeyaz tenli ve kesinlikle sakalsız sahte kontesle bu kirli sakallı adam arasında fiziksel hiçbir benzerlik yoktu ama... Gene de... Neden bana onu hatırlatmıştı? Hemen çıkaramadım... Sonra gördüm... Bakışları aynıydı. Yükte hafif, pahada ağır bir geçmişin izlerini rahat yansıtan tasasız bakışlar... Evet, geçmişi çok dolu, çok parlak olan kişilerin, geçmişi unutmamış, ve hatta keyifle, en azından herhangi bir pişmanlık duymadan hatırlayan insanların, hâlâ kendinden emin, hâlâ dünyaya yan bakan, feleğin çemberinden geçtikten sonra bile hâlâ çocuklar kadar geleceğe güvenli bakışları... Ben buyum, bu benim, diyen, kendiyle barışık, kendini sorgulamayan bakışlar..

"Kim bu?" diye sordum.

"Tanımadın mı?"

"Çıkaramadım."

"Ergin Gürkan," dedi.

"Yaaa?" dedim.

Bir kez daha, daha da dikkatli baktım elimdeki resme. Tabii adamla ömrümde hiç karşılaşmamıştım. Ölümünden sonra gazetelerde gördüğüm fotoğrafları da böyle yarı çıplak ve güler

yüzlü değil, ciddi giyimli, asık suratlı, ve herhalde epey eskiydiler. Benzerlik bulmakta zorlandım açıkçası.

"Nerden bildin?"

"Canım, tanıyorum adamı."

"Ben tanıyamadım da..."

"Sen onu hiç görmedin. Ben çok gördüm. Bu resimler... En çok... Bilemedin en çok iki yıl önce çekilmiştir." Nerdeyse ağlayacaktı. Gittikçe sarkan yüzünün tüm parıltısını yitirdiğini fark ettim.

"Yani?.. Anlıyorum." Benim suratım da asıldı, eminim. "Ve... İkisi de öldüler..." dedim fısılayarak, ona duyurmak istemezcesine.

Bir süre öylece sessiz kaldık, birbirimizin yüzüne bakmadan.

Kafam karmakarışıktı... demek abes. Bir günde ne kadar çok şey öğrenmiştim ve bu bilgileri anlamlandırmaktan ne kadar uzaktım...

Sonunda ona baktım. "Aşk şiirleri mi?" dedim, hâlâ elinin altında tuttuğu defteri başımla işaret ederek.

"Gibi... bir şeyler..." Yüzünü buruşturdu. "Daha çok seks... galiba... Anlayabildiğim kadarıyla... Birtakım semboller falan... Yayınlanacak şeyler değil... Zaten kendisi de saklamış..."

Şunlara bir de ben bakayım, demeye çekindim. Zaten acelesi de yoktu. Melek Hanım'ın cinsel fantazilerini okumak kafamı daha da karıştıracaktı kuşkusuz. Zaten çok yorgundum.

Gözlerimi kapadım. "Bu gece bunları düşünmeyelim... Ne dersin?"

Yerinden kalktığını görmedim ama duydum. Arkama geçti, yumuşacık hareketlerle omuzlarımı ovmaya koyuldu. "İşe gitmek sana yaramıyor," derken sesi de yumuşacıktı.

"İşe gitmek değil de... Bir gün içinde bu kadar çok kişiyle konuşmak," dedim. "İnsanlar yoruyor beni. Öteden beri böyleydi. Yaşlılıktan değil, yani."

"Nerden çıktı şimdi bu yaşlılık özentisi?" diye sordu.

Elimde olmadan gülümsedim, bir kadın ne zaman ne söyleneceğini bu kadar mı iyi bilir? Gözlerimi açtım, yüzünü görebilmek için başımı arkaya doğru devirdim. Mavi gözleri ışıl ışıldı, tüm dikkatini benim omuz kaslarımı gevşetmeye yoğunlaştırmış gibiydi. Onun dokunuşlarının yüreğimi hoplatmadığını, tam tersine tüm gövdemi rahatlattığını fark ettim.

Narin ile ilişkimiz tamamen heyecansız değildi ama, heyecandan çok huzur uyandırıyordu. Bir ilişkinin heyecandan huzura bu kadar erken geçmesini nasıl anlamlandırmak gerekir? Yoksa, yaşlanmanın tarifi bu mudur?

Narin'in bulduğu fotoğraflardan Haydar Bilir'e hemen söz etmeye gerek görmedim. Ölen kızın dedikodusunu yapmak gibi geldi bana. İlerde bu ilişki ister istemez ortaya çıkacaktı belki. Ama çıkmayabilirdi de. Şimdi ne diye benim ağzımdan duysun? Tabancaya değinip değinmemek konusunda da kararsızdım aslında, ama ertesi sabah buluştuğumuzda, emekli başkomiserin getirdiği yeni bilgi karşısında susmak bayağı zorlaştı.

"Profesör Gürkan'ın silah bulundurma ruhsatı varmış, hocam."

"Allah, allah, hukuk profesörlerine silah ruhsatı mı veriliyor artık?"

"Elbette... İsteseniz siz de müracaat edebilirsiniz. Tabii se-

bep göstermek lazım ama, sebep mi yok? Üstelik bu adama vaktiyle...epey eskiden gerçi, seksenli yıllarda yanılmıyorsam.. ölüm tehditleri falan gelmiş..."

"İyi de, bu gibi şeylerin belli aralıklarla yenilenmesi gerekmiyor mu? O dönemden şimdiye suikast tehlikesi kalmadığına göre..."

"Affınıza sığınarak, hocam, ölüm tehlikesi kalmamış diyemeyiz... Çünkü adam öldürüldü."

Beni mantıklı düşünmeye davet eden Haydar Bilir mi olacaktı?

Rektörlük katında bana tahsis edilmiş olan odada oturuyorduk. Sabah sabah (11.30 civarında, yani) beni yeniden karşısında görmek Gülen Hanım'ı iyice şaşırtmıştı. Allahın günü işe geleceğime ihtimal vermemişti anlaşılan. Neyse, çabuk toparlanarak, çay-kahve ikramında kusur etmemişti ama, sade Türk kahvemi getirdiğinde Sungur Bey bugün 'çok yoğun' olduğundan kendisiyle görüşmemin pek mümkün olamayacağına dikkat çekmişti.

"Bugün başka işlerim olacak, zaten," demiştim, en az Bay Rektör kadar 'yoğun' olduğum izlenimini yaratmaya çalışarak. "Akşamüstü çıkmadan önce boş bir beş dakikasını yakalarsak ne âlâ, yoksa önemli değil. Acelemiz yok nasıl olsa..."

Kaşlarını çok hafif kaldırarak başını sallamış, "Tabii," demişti.

"Bir ziyaretçim olacak, Başkomiser Bilir. Gelir gelmez içeri alırsanız sevinirim."

Dünkü hafif çaresiz, her konuda alttan alan güler yüzlü adamın yerini alan asık suratlı, aşırı ciddi kişiyi yadırgadıysa eğer, belli etmemiş, bu kez kaşlarını kıpırdatmadan başını sallamıştı: "Tabii, efendim."

Haydar geldiğinde ise onun 'çok şekerli' kahvesini hademe kadınla gönderdi içeri.

Haydar, Profesör Gürkan'ın öldürüldüğünü hatırlattıktan sonra,"Asıl önemlisi," diye devam etti "Adamın ruhsatlı taban-

casıyla onu vuran silahın aynı cins, aynı marka, aynı kalibre oluşu."

"Ne diyorsunuz? Adam kendi tabancasıyla mı vurulmuş?"

"Balistiğin kurşun incelemesinden öyle anlaşılıyor. Dokuz milimetrelik bir revolver... Daha önce herhangi bir olayda kullanıldığı tespit edilmemiş... Tabii iki silah da kayıp olduğundan kesin konuşmak mümkün değil."

"Nasıl kayıp yani?"

"Olay yerinde silah bulunmamış. Katil yanında götürmüş... Oysa profesörün tabancasını kullandıysa, olaya intihar süsü bile verebilirdi... Öte yandan, adamın kendi silahı da ortada yok."

"Evindedir belki... Okula tabancayla gelecek değil ya... Eşi sorguya çekilmemiş mi?"

"Çekilmiş... Zaten ruhsatlı silah konusunu o gündeme getirmiş. Yoksa, cinayet masasının acar dedektifleri maktülün silahı olup olmadığını araştırmayı nerden akıl edecekler? Kadın..." elindeki bloknotu karıştırdı. "Adı Banu Sayar... Evliymişler ama kocasının soyadını nedense kullanmıyormuş. Neyse, ruhsatı göstermiş ama tabancayı bulamadığını ifade etmiş."

"Kızın evindeki oyuncak tabanca!" dediğim anda sustum ama çok geç.

Nasıl kaçırdım ağzımdan? Daha doğrusu, Melek'in hizmetçisinin anlattıklarını neden Haydar'dan saklama gereğini duyuyorum?

"Pardon, hocam, hangi kız? Ne oyuncağı?"

Boğazımı temizledim, bir an nerelere bakacağımı bilemedim. Bir açıklama yapmak zorundaydım ama, hâlâ Melek'in sırrını ele vermemek çabası içindeydim. Derin bir nefes aldım, başımı kaldırdıp Haydar'ın yüzüne baktım. Gözlerini kısmış, gözlerime dikmişti. Onun uzun kariyeri boyunca kimbilir kaç suçlunun gözüne aynen böyle baktığını, bu kısık ama keskin bakışlarla kimbilir kaç suçlunun ödünü koparıp ağzından itiraf aldığını düşündüm. Zor kullanmadan, 'en ufak bir dayağa müraca-

at etmeden' sonuca vardığı konusunda az mı böbürlenmişti bana? Neticede ben de itiraf etmek zorunda kaldım.

"Melek'in evinde çalışan hizmetçi kızın Narin Hanım'a ifade ettiğine göre," dedim, bir kez daha gereksiz yere boğazımı temizleyerek, "evde bir tabanca görmüş. Melek ona tabancanın oyuncak olduğunu söylemiş."

Gözler daha da beter kısıldı. "Oyuncak mı? Bu bayanın çocuğu da mı var?"

"Hayır," diye içimi çektim.

"O zaman, evde neden oyuncak bulunduruyor?"

"Tabancanın oyuncak olmadığını farzedersek... Ayrıca aradık ve bulamadık evde. Yani, Narin Hanım'la kızın evindeki eşyaları gözden geçirdiğimizde tabanca falan aramıyorduk, tabii ama, hizmetçi kızın ifadesi doğrultusunda...düşünürsek... Belki de Ergin Gürkan onu kıza vermiştir bir sebeple diye düşünüyorum."

Kısılmış gözlerini şaşkınlıkla açtı bu kez. "İyi de, ne sebeple? Tanımadığı bir kıza..." bir an durdu, gözlerini yeniden kıstı. "Bunlar tanışıyorlar mıymış?"

Kabiliyetsiz yalancı tanımına benden daha iyi uyan bir başkası var mıdır? Gerçeğin yarısını aptalca ağzından kaçırıp, gerisini akıllıca saklamanın yolu nasıl bulunabilir?

"Aynı okulda çalışmıyorlar mı?" diye sorarken yutkundum. "Bir ihtimal tanışmışlardır ya da görüşmüşlerdir kafeteryada falan..."

"Ve bu profesör, bulundurma ruhsatına sahip olduğu tabancayı cebine koyup üniversiteye geliyor, kafeteryada tanımadığı ya da şöyle bir tanıdığı, yanılmıyorsam başka bir fakültede görevli genç bir bayana veriyor, söz konusu genç bayan söz konusu tabancayı evine götürürüp hizmetçisinin görebileceği bir yere koyuyor, sonra bunun oyuncak olduğu konusunda hizmetçiyi bile inandıramayacak bir beyanda bulunuyor, daha ilerki bir aşamada söz konusu tabancayı profesörü öldürebilecek birine

teslim ediyor, o kişi her kimse belinde tabancayla okula girebiliyor..." Durdu, gözlerini bir komedi oyuncusu gibi devirerek ağzını çarpıttı. "Burası neresidir? Yolgeçen Hanı mıdır? Canı isteyen, istediği silahla içeri mi giriyor?"

Ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Gün gelir, Haydar Bilir bile benimle dalga geçebilir ve ben birden, o anda sessiz kalabilirim. Ne diyeceğimi bilemeyebilirim.

"Üstelik, kız adamdan önce öldürülüyor, hem de bıçaklanarak..." Bir an durdu, dediklerini kavrayıp kavramadığımı anlamak istercesine dikkatle baktı yüzüme. Tane tane konuşmaya dikkat ederek devam etti: "Dolayısıyla katil o olamaz. Tabancayı kendisini korumak için kullanmayı da akıl etmemiş..."

"Belki de katil onu öldürdükten sonra tabancayı almıştır," dedim umutsuzca.

"Bu durumda kızın tabancayı çantasında okula getirip odasındaki bir çekmecede falan tuttuğunu mu farzedeceğiz?"

"Aman bilmiyorum," dedim umutsuzluğun en derininden gelen bir sesle. "Hiçbir şeyi doğru farzedemiyoruz anlaşılan..."

Haydar içini çekti, sabır göstermeye çalıştığını saklamaya pek gerek görmeden konuştu: "Şimdi, hocam, cinayetleri birbirleriyle bağlantılandırmak iyi hoş da... romanlarda falan olur da... bir tabancanın üniversite içinde öyle elden ele dolaşması pek akla yakın görünmüyor, siz de kabul edersiniz."

Melek'in ilişkisini açıklamadığım sürece onun dediklerini kabul etmekten başka bir çarem olmadığına göre, başımı salladım.

"Bana kalırsa, bıçakla işlenmiş ve uyuşturucuyla ilgili olabilecek olaylarla Profesörün ölümünü ayrı ayrı değerlendirmeliyiz."

Gene çaresizce başımı salladım.

"Şimdi, benim faraziyeme dönecek olursak, *eğer* adam kendi tabancasıyla vurulduysa, katilin silahı yanında götürmesi mantıksız."

"Eğer olay yerinde silah bulunsaydı..." diye sesli düşündüm. "O zaman intihar ihtimali akla gelir miydi?"

"Elbette! Otopsi raporuna göre çok yakın mesafeden ateş edilmiş. Öte yandan, kurşunların açısı intihara uygun değil. Üstelik..."

Bu kez mantık yürütmeyi ona bırakmadım. "Üstelik insan kendini iki kez vuramaz..."

"İlkinde ıskaladıysa vurur vurmasına da... Iskalamamış yani, hocam. İki kurşun da göğsüne isabet etmiş... Bir tane yetermiş aslında."

"Katil olaya intihar süsü vermeyi neden akıl etmemiş acaba?"

"Kimbilir. Tabii karısı yalan söylüyor olabilir. Yani profesörün tabancası yerli yerinde duruyordur da... Durup dururken maktülün evini kim arayacak?"

"Neden yalan söylesin?"

"Adamı vuran ondan başkası değilse mesela... Evde vursa herkes ondan şüphelenir, ama işyerinde... bir yolunu bulup gece vakti okula girdiyse..."

Gülümsedim. İçime su serpilmişti Haydar Bilir'in eskiden olduğu gibi mantık dışına düşmesinden.

"O zaman neden tabancadan söz ediyor? Madem kimsenin haberi yokmuş..."

"Kimsenin haberi yok değil. Verilmiş bir ruhsat var ortada. Ha, bizim dahiler araştırmaya gerek görmemişler, ama ilerde bir şekilde meydana çıkabilir. O zaman ne diyecek? Kendini garantiye alıyor, bence."

Dediği pekâlâ doğru olabilirdi. Ben de gittikçe çaptan düşüyorum.

"Bu hanımla bir de ben görüşsem nasıl olur acaba... Hem başka konularda da sıkıştırabilirim... Bakarsınız katil ondan başkası değildir, dediğiniz gibi..."

"Bu durumda iki katille karşı karşıya olduğumuz kesinleşiyor, hocam. Sizin teorilerinize pek uymaz ama... Yani, bu kadın ötekileri... Narkotik ajanıyla, Melek Türker'i bıçaklamış olamaz..."

Melek ile Ergin Gürkan arasındaki ilişkiyi bilse böyle konuşmazdı tabii. Gene de bir şey demedim. O ilişkiyi mümkün olduğunca saklamakta kararlıydım hâlâ.

"Hiç belli olmaz," dedim yalnızca. "Sungur Bey bana onunla bir randevu ayarlayabilir sanıyorum."

Haydar itirazını sürdürdü. "Ama hocam, bir değil, iki değil, tam dört defa gece vakti okula gelse dikkat çekmez mi? Gündüz olsa neyse, giren çıkan belli değil..."

Sıkıntı bastı birden. "Canım bir yolunu bulduğunu farzediyoruz... Öyle elini kolunu sallayarak gelmiyordu besbelli. Şüphelerimiz doğrulanırsa, nasıl girip çıktığını araştırıp öğreniriz. Belki de kılıktan kılığa giriyordu. Ressam ne de olsa."

Aptal aptal yüzüme baktı: "Ressam mı? Öyle mi? Kılık değiştirmekle ressamlığın ne alakası var, hocam?"

"Ne bileyim ben?" diye galiba yüksekçe bir sesle sordum. İyice sinirlenmiştim nedense. "Önce ben kendisiyle görüşeyim de, teorimizi sonra kurarız."

Haydar kalın kara kaşlarını bir kaldırdı, bir indirdi. Sesini çıkarmadı.

"Siz asıl mahallede yaptığınız araştırmalardan söz edin bana."

Derin derin içini çekti. "Emniyette bunca yıl görev yaptım, daha bu kadar yalanı bir arada işitmedim desem yeridir. Kime sorsam bu Serdar Allahın bir meleği..."

"Melekler iki etti," dedim ağzının içinde. Ötekinin de pek melekliği kalmamıştı ya, neyse.

"Uyuşturucu kim, Serdar kim, diyor annesi. Hap bile almazmış sözde. Bana sorarsanız kendisi... Annesi yani, hapçının önde gideni... Bizim meslekte masallara alışkınızdır, hocam, ama bu öyle hikâyeler anlatıyor ki, sanırsınız romancı..." Yüzümü buruşturmuş olmalıyım, bir an durdu, bana iyice dikkatli baktıktan sonra, "Tabii sözüm meclisten dışarı," gibisinden anlamsız bir şeyler geveledi ağzının içinde. "İyice sıkıştırdım, burayı altüst ederim, bir şey bulursam seni de içeri tıkarım, dedim de,

kocamı çağırırım, sahipsiz değilim ben, diye efelenmez mi bir de? Koca dediği de, kimbilir kaçıncı? Nikâhsız kocasıymış, ne demekse... İmam nikâhına bile lüzum görmüyorlar artık, anlaşılan. Ahlaksızlık diz boyu... Şöyle, yalandan üstüne gidecek oldum, bir ağlamadır tutturdu, elime ayağıma sarıldı. Yok namuslarıyla çalışan insanlarmış da, kimseye ne zararları varmış da, bu mahallede oturdukları için hep suçlu yerine konulmuşlar da... Serdar baştan okumayı sevmemiş, orta birden ayrılmış ama, bu üniversitede kurslara gitmeye başlayalı değişmiş, İngilizce öğrenip turist rehberi olmayı aklına koymuş, esrar mesrar işine girmezmiş, zaten girecek olsa Ekrem... Nikâhsız koca oluyor bu Ekrem... Döve döve öldürürmüş onu. Ekrem 'çiçekçi toptancısı'ymış. Anladığım, Taksim'de falan çiçek satan seyyarcılar var ya, onların patronu gibi bir şey... Tabii onlar arasında da satıcı ya da aracı çoktur ya, bu adam için narkotikçiler temiz demişler bizimkilere... Doğru mu, yalan mı bir Allah bir de kendileri bilir... Yani, onlara da çok güven olmaz, hocam. Kadın Serdar'ın babasıyla nikâhlıymış, ondan üç çocuğu daha varmış... Hepsi kız, biri evlenmiş, biri çiçekçilikte çalışıyormuş, en küçüğü daha okuldaymış. Serdar'ın babası Nataşanın birine kapılıp gittiğinde bu kız daha memedeymiş, Serdar ise üç yaşında..."

İçime fenalıklar bastı. "Bu masalları siz dinlediniz de, ben de dinlemek zorunda mıyım, Haydar Bey?" diye sordum. "Neticeye gelelim, n'olur."

"Netice..." Gözlerinde muzip olarak niteleyebileceğim ve ona hiç yakıştıramadığım bir parıltı peydah oldu. Yüzüne hiç alışık olmadığım ölçüde geniş bir gülümseme yayılırken, söylemeye dilim varmıyor ama, kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. "İnanmayacaksınız ama, netice... Hatice..."

"Ne?"

"Dedim ya, inanmayacaksınız... Ama kızın adı Hatice."

"Hangi kızın?"

"Şimdi annenin de, mahalledeki delikanlıların da ağzından

herhangi bir şey alamadım ya. Zaten polise yüz defa anlattıklarını tekrarladılar hepsi... Bunlar kaşarlanmış... Allah bilir şubeden geçmemiş, dünyanın sopasını yememiş olan bir tane bile yoktur aralarında. Alışmışlar... Baktım olmayacak, ben gideyim, akşam düşünüp başka yollar deneyeyim diye tırmandım yokuşu. Artık eve gideceğim. Derken tam okulun buralara vardım, arkamdan biri yetişip kolumu yakaladı.." Nasıl da uzatarak, ballandıra ballandıra anlatıyor. Sanırsın romancı kendisinden başkası değil. "Ondört-onbeş yaşında bir kız çocuğu. Sarışın. Bunlarda pek sarışın çıkmaz ya... Belki de boyaydı saçları. O yaşta boyamaya başlarlar mı? Tabii bunlar belli olmaz. Neyse, dedi ki, amca dedi bana, bak sana ne diyecem, caddedeki durakta bekle, geliyom dedi. Aynen böyle..."

Kızın konuşmasını da iyi taklit ediyor, hikâyeye bayağı heyecan katmayı başardı desem yalan olmaz. Bir an duraladığında, "Eeee, sonra?" diye üsteledim.

"Durakta bekledim, geldi. Süslü de bir şey... Uzun etek giymiş, ama ayağında bir karış topuklu çizmeler... Başını da öyle türban gibi değil, yalandan bağlar gibi yapmış, saçları görünüyor." Haydar'ın anlatımı birazdan müstehcenleşecekmiş gibi bir korku kapladı içimi. "Az ötemde durdu, sanki bana bekle diyen o değil, konuşmuyor. Kaş göz ediyor ama. Bir otobüs geldi, başıyla bana belli belirsiz bir işaret edip bindi. Ben de arkasından. Bindim ama biletim yok. Neyse, kimliğimi gösterdim. Arka tarafta iki kişilik boş bir yer vardı, gittik oturduk. Otobüsün istikametinden bile haberim yok."

Gene sustu, sanki heyecanın dozunu artırmaya çalışıyor. Bir yandan da, gençliğinde yaşadığı bir aşk macerasını anlatır gibi sırıtıyor.

"Meraktan çatlayacağım, Haydar Bey," dediğimde daha da sırıttı.

Sonra, "Uzun lafın kısası, hocam," diyerek aniden ciddileşti. "Kız mahallede benimle konuşmaya korkmuş."

"Ama akşam akşam tanımadığı bir adamla, bilinmeyen bir istikamete giden bir otobüse binmeye korkmamış," dedim.

"Otobüs Taksim'e gidiyormuş, korkacak ne var? Konfeksiyonda çalışıyormuş, Istanbul'u avucunun içi gibi biliyor, bakmayın siz, uyanık. Simit Sarayı'nda çayla kaşarlı simit bile ısmarlattı."

"Aferin ona," dedim. Haydar'ın ona daha neler ısmarladığını öğrenmekten korktuğumu itiraf edeyim. "Peki, neler anlattı?"

"Kısaca özetlemek gerekirse," diye başladığında uzun bir anlatıma girişeceğinden şüphem yoktu, ama artık sıkılmıyordum, merak unsuru iyiden iyiye galebe çalmıştı. "Bu üniversitede okuyan kızların hepsini... Af buyrun, hocam, nasıl diyeyim, fahişe olarak niteliyor ama daha kötü bir kelime kullanıyor. Kısacık etekler giyip... Gene onun deyimiyle baş kıç açık dolaşıyorlarmış, insanın aklına kötü kötü şeyler getiriyorlarmış, oğlanlarla sarmaş dolaş gezip arabanın içinde, hatta sokakta şapur şupur öpüşmekten çekinmiyorlarmış. Bunların anası babası yok muymuş? Kendisi böyle bir şey yapacak olsa dayaktan öldürürlermiş... Sanırsın kendisi sütten çıkma ak kaşık, ama bunları söylerken gözlerini süzüm süzüm süzmekten geri kalmıyor. Üstelik gözler de sürmeli! Kızı oğlanı, hepsi hapın allahını yutuyorlarmış. Sokaktaki ufacık veletler bile satıyorlarmış. Okulun içinde satış var mı, diye sordum. Yok, çoluk çocuk içeri nasıl girsinmiş, zaten girmeye ne gerek varmış? Arabalarını park ettikleri yerde, hatta yol üstünde camdan on milyon uzattılar mı dört tane hapı kapıveriyorlarmış. Akşam kurslarına gidenler içeri bir şeyler sokuyorlar mı, diye sordum, midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu, elini kolunu evlerden uzak gibisinden bana doğru salladı. Akşam kurslarına gidenlerin durduk yerde burunları büyüyormuş, sanki yarın öbürgün mahalleden kurtulacaklarmış. Kendisinin kurslara katılıp katılmadığını sorduğumda yüzünü daha da buruşturdu, ne işim var benim orada, konfeksiyonda

makinacıyım ben, çok sürmez makasa bile geçerim, diyerek başını bir omzundan ötekine öyle bir sallıyor ki, sanırsın güzellik kraliçesi."

Haydar'ın gözlerine bir yansıyıp bir yok olan güzellik kraliçesi özlemini görmezden geldim. Gencecik kızlara kapılma yaşını çoktan geçtiğini hatırlatacak cesareti bulamadım kendimde, ama korktum tabii. "Serdar'ı tanıyıp tanımadığını sorsaydınız keşke," diyebildim ancak.

Ayıplar gibi baktı yüzüme. Sanki on beş yaşında kızlar hakkında düş kuran benim.

"Sormaz olur muyum, affedersiniz? Boynunu büktü, saçını karıştırdı, gözlerini devirdi, kaşlarını oynattı..." bir an durakladıktan sonra, daha onun gözlem gücüne hayran kalmama vakit kalmadan devam etti, "Nasıl tanımam, beşik kertmem değil mi, dedi. O an, bir an sustum, hocam. O ana kadar anlattığı masalların gerisinde bir sebep sezdim sanki."

"Beşik kertmesi denilen şey... Hâlâ sürüyor mu... Istanbul'da bile?" diye sordum.

"Anlaşılan öyle... Kız yalan söyleyecek değil ya..."

Buyrun bakalım, masal anlatan kızdan yalan söyleyemeyecek kıza vardık! Daha nerelere varacağımızı merak ediyorum tabii.

"Serdar teyzesinin oğlu oluyormuş, ama teyzesi kötü yola düşünce bu kızın babası, af buyrun hocam, o orospunun oğluna kız vermem diyormuş. Zaten benim de gönlüm yoktu onda diyor bu... Hatice, yani. Ben konfeksiyona girmiştim zaten diyor. Ama sonra Ekrem Ağbi almış Menekşe'yi... Menekşe, Serdar'ın annesi oluyor. Anında kadının mahalle içindeki durumu saygınlık kazanıyor, anladığım kadarıyla, hocam."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü anladığım kadarıyla hocam, bu Ekrem oraların baronu... Ya da kontu... Ya da lordu... Herkes ona cevap veriyor."

Baron. Kont. Lord... Haydar bu sanları nerden biliyor, ve nasıl bu kolaylık, umursamazlıkla gecekondu ağalarına uyguluyor?

Avrupa Birliğine girdik de, onlarınkine uygun bir sınıf sistemi mi geliştirdik? Biz imtiyazsız, sınıfsız bir toplum değil miydik?

Gecekondu mahallesinde yanlışlıkla kurulmuş bir üniversiteye yanlışlıkla yolum düştü... Ve hayatım değişti. Hayır, benimki değil de, Haydar Bilir'inki değişti. Kırk yıllık polislik hayatında karısından başkasına yan bakmayan Başmüfettiş, kenar mahalle kızlarına iç çekmek yetmiyormuş gibi, kendini İngiliz asilzadelerine yakışır biçimde ifade etmeye başladı!

Şimdi, ben ne yapsam acaba? Nerdeyse otuz saniye düşündüm Haydar'ın alışılmadık yüzüne bakarak, ve onu hakikate davet etmemin elzem olduğuna karar verdim.

"Kızın anlattığı masallardan herhangi bir gerçeğe ulaşabilir miyiz acaba?" diye sordum.

"Benim ulaştığım gerçekler şunlar," diye başladı, kenar mahalle dilberlerinin konuşma biçimini taklitten, kıvırabileceği en kitabi söyleme dönerek ve yüz ifadesini ona göre değiştirerek. "Beşik kertmesi olsa da olmasa da bunların arasında bir ilişki demeyeyim de, bir yakınlık varmış anlaşılan. Oğlan, İngilizce öğreneceğim, bilgisayar öğreneceğim, adam olacağım havalarına girince, konfeksiyon işçisine yukardan bakmaya başlamışsa, kız haliyle kıskanmış. Ancaak, öyle bir şey de söyledi ki, yalan olduğunu hiç sanmıyorum, hocam. Uydurulacak gibi bir şey değil çünkü. Serdar'ın akşam kurslarına devam etmeye başladıktan bir süre sonra okuldaki, kızın kendi deyimiyle, bir ***müdür*** ile ahbaplık kurduğunu ve ona hap filan değil ***sahici mal*** götürdüğünü açıkladı. Nerden bildiğini sordum. Oğlanın eli birden bollanmış, ona buna caka satmaya başlamış, kendisine de iki bilezik takmış. Bilezikler kolundaydı, gördüm hocam, düşük ayarlı ama altın! Müdür meselesini de bilezikleri takarken itiraf etmiş. Daha sana ne altınlar takacağım demiş."

"Bunun da masallardan bir masal olmadığı ne malum?"

"Çünkü ilkokuldan sonra okumayan biri ***müdür*** kelimesini bilmez. Başöğretmenden mezun olur onlar. Doğru söylediği

gözlerinden belliydi ayrıca." Arkasına dayandı, pişkin bir ifadeyle devam etti: "Onca yıllık tecrübem var, doğruyla yalanı adamın gözünden okurum, hocam."

"Peki, *müdür* kelimesi ne ifade ediyor sizce? Rektör değil herhalde..."

"Ne münasebet! Serdar gibi bir çocuğun o kadar yükseklere ulaşması mümkün mü? Baş hademe bile büyük adamdır onun için. Bu lüks fakültelerde baş hademe diye bir şey var mıdır, sizce?".

"Varsa bile sıfatı Temizlik İşleri Şefidir," derken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ya da Temizlik İşleri Müdürü! Çocuk ortalıkta yetkili gibi dolaşan, zart zurt eden herhangi birini *müdür* olarak varsaymış olabilir. Ya da herhangi bir hocadır da, kıza gösteriş yapmak için *müdür* demiştir."

"O zaman akşam saatlerinde görevi olan herkes zanlı durumunda," dedim, dediğime kendim de inanmayarak.

"Katil zanlısı olmasa bile, eroin müptelası zanlısı," dedi bilgiç bilgiç. "Zira kendisine mal getiren birini neden öldürsün adam?"

"Haklısınız," dedim. "Ayrıca, Melek'i de Profesörü de öldürdüğünü unutmayalım.."

"Ne biçim yer burası? Katiller, uyuşturucular yuvası!"

"Abartmayın, Haydar Bey... Katilin dışardan biri olduğunu sanmıyor muyuz? Uyuşturucu hikâyeleri de büyük ölçüde kızın hayal gücünden kaynaklanıyordur. Narkotik Şubenin bir şey bulamadığını kendiniz söylediniz."

"Peki, bundan sonraki hareket planımız ne olacak?"

"Ben Banu Sayar ile bir randevu ayarlamaya çalışacağım. Bir de bilgisayar uzmanı bulmaya... Siz ise..." Ona bu aşamada nasıl bir görev düşeceğini bilemedim. Tabii Cinayet Masası ile irtibatı sürdürmenin dışında... Birden ilham geldi. "Hadi, gelin, yemekhanede bir yemek yiyelim, Haydar Bey," dedim. "Topu-

nun hapçı olduğu iddia edilen şu üniversite gençliğine bir göz atalım. Bakarsınız bir koku alırız."

Yemekhaneden çok, şık bir kafeyi andıran kata indiğimizde ilk etapta aldığımız, bayağı çarpıcı bir yemek kokusundan başka bir şey değildi. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin üstünde seyrettiğinden bahçe kapıları açıktı ama koku, belki de kapalı kışlar boyunca mekâna sinmiş olduğundan, benim gibi yemek-sever birine bile ağır gelecek nitelikteydi. Neyse, her şeye eleştirel gözle (daha doğrusu burunla) yaklaşmanın alemi yok. Hocalara (ve hatta cinayet araştırması amacıyla burada bulunan yaşlı başlı kişilere bir ayrıcalık tanınmadığından, çoluk çocukla birlikte sıraya girip tepsilerimizi iyi-kötü doldurduk. Pek fazla çeşit içeren salata bölümüne Haydar Bilir'in aşırı iltifat ettiği dikkatimden kaçmadı. Tabağına doldurduklarının yarısını bile yiyemeyeceğinden kuşkum yoktu. Gördüğü bolluk karşısında kendini tutamamıştı, anladığım. Böyle ufak tefek ayrıntıları kaçırmamakta üstüme yoktur da, büyük resmi görmekte zorluk çekerim nedense. Yani adam tepeleme tepeleme doldurduğu tabağı son lokmasına kadar bitirirse varabileceğim bir sonuç var mı?

Bahçedeki masaların dolu olduğunu saptadıktan sonra, kapı yakınındaki uzunca bir masanın bir ucuna yerleştik. Yemekhaneye indiğimizden beri çevreyi çatık kaşlarla süzmeyi sürdürmüş olan Haydar, yanımızdan gülüşerek geçen, çok uzun bacaklı, çok kısa etekli, çok kabarık saçlı iki kıza kem gözlerle bakarak, "Bu kılıkla okula gelinir mi?" diye sordu.

Masamızın öteki ucunda oturan uzun pardösülü, kafaları sıkıca bağlı bir grup kızı başımla işaret ettim, "Burada her türlü kılık var galiba," dedim.

Onlara da kısaca göz attıktan sonra dikkatini tepsisindeki yiyeceklere çevirdi, "İnsanların inançlarına saygı duymalıyız, hocam," dedi, ağzının içinde.

Boş yere konuştuğumu bile bile, "Ötekilere neden saygı duymuyoruz?" dedim ağzımın içinde.

İsyankâr gözlerini gözlerime dikerek, "Göbek delikleri bile meydanda! Nesine saygı duyacağız?" diye sesini yükseltti.

İçime sıkıntı bastı. Başımı kaldırdım. Tepsisini tam bizim masaya koyacakken, birden fikir değiştirip kaçmaya adım atmak üzereyken, benim bakışlarıma yakalanınca ne yapacağını bilemezcesine öylece kalakalan biriyle gözgöze geldim. Uzun boylu, hafif kamburu çıkmış bir adam... Bir yerden tanıyacağım ama... Utanmış, hâlâ ne yapacağına kararsız yüzüne yarım yamalak bir gülümseme iliştirerek, ister istemez tepsisini Haydar'ınkinin yanına koydu, oturdu. Haydar kaşlarını daha bir çatarak ona baktıktan sonra, soru dolu bakışlarını bana çevirdi. Adamın adını hatırlasam tanıştıracağım ama...

"Demek hâlâ buradasınız? Araştırmalarınızda bir ilerleme kaydettiniz mi bari?"

Evet, parmaklarına sahip olamayan, ayrıca hiçbir konuda bilgi sahibi olmadığı halde pek çok şeyden eminmiş izlenimini uyandıran şu dekan yardımcısı... Neydi adı? Haldun mu... Hulki mi?.. Yaşına uygun olmayan, eski moda bir şeydi...

"Baş Komiser Haydar Bilir'i takdim edeyim," dedim.

O da beklediğim gibi kendi kendini takdim etti: "Hulusi Gürol..."

"Memnun oldum." Oturdukları yerde azbiraz zorlukla el sıkıştılar.

"Hulusi Bey dekan yardımcısıdır," dedim.

Haydar bilgiç bilgiç kafasını salladı. "Basın toplantısında görmüştüm kendisini," derken sanki pek hafiften omzunu silkti.

Onun dikkate değer biri olmadığını düşünüyordu herhalde. Ayrıca, adamın bana yardımcı olmak konusunda hiç de istekli davranmadığını söylemiştim galiba. Birkaç dakika herkes önündeki tepsiyle meşgul oldu. Haydar yemekleri beğendiğini ifade etti.

Derken, Hulusi Bey kafasını yana eğerek, biraz alaycı olduğunu hissettiğim bir sesle sordu: "Nasıl gidiyor çalışmalar?"

Havasının da, Amerikanca kokan sorusunun da sinirlerimi bozduğunu belli edecek değildim. Tam tersine onu biraz korkutmaya karar verdim. Bakarsın bir şeyler çıkar.

"Çok iyi," dedim kendimden memnunmuş gibi sırıtarak. "Bayağı ilginç bilgilere ulaştık. Birden fazla katil olma ihtimali kuvvetleniyor. Ya da, en azından, suç ortaklığı söz konusu olabilir." Haydar bu dediklerime şaştıysa eğer, hiç belli etmedi. Hatta başını tepsisinden kaldırmamaya dikkat etti gibime geldi. Hulusi Gürol'un yüzü her zamanki donukluğunu koruyordu ama, gözlerinde alaycı bir ışığın çaktığını gördüm. Bu da yalanlarımı çoğalmaya kışkırttı beni. "Katil içerden biri değilse eğer, içerden birileri ile işbirliği yaptığına kesin gözüyle bakılabilir. Zaten Faruk Bey de güvenlik sisteminden o kadar emin ki, dışardan herhangi birinin binalara ya da otoparka nüfuz edemeyeceği konusunda çok ısrarlı."

Haydar nihayet kafasını kaldırdı, "Haaa, size söyleyecektim, unutmuşum, hocam," dedi. "Polis soruşturmasının kayıtlarını gözden geçirirken bir şey dikkatimi celbetti. O gece otoparkta görevli olan nöbetçilerden biri, saat on buçuktan sonra çıkan araba olmadığını söylemiş. O saatte kim çıkmış acaba? Nedense sormamışlar."

Hulusi Gürol birden sert bir hareketle Komiserden yana çevirdi başını. "Nasıl yani? Herkes çok daha önceden çıkmıştır."

"Besbelli tam o saatte otoparkı terk eden biri var ki, nöbetçi böyle bir ifade kullanmış," diye izahatta bulundu Haydar, yan gözle bana bakarak.

"Çok önemli bir noktaya temas ettiniz," dedim, Hulusi hiç lafa girmemiş gibi Haydar'a hitap ederek. "Sezen Hanım'ın bilgisayarında bulduğum bazı garip başlıklı dosyalarla birlikte nazarı dikkate alındığında..."

"O dosyalar silinmemiş mi?"

Varlığını ilk kez fark ediyormuş gibi, şaşkınlığımı saklamaya gerek görmeksizin ona dikkatlice baktım. "Neden silinmiş olsunlar? Ayrıca hangi dosyalardan söz ettiğimi nerden biliyorsunuz?"

Kayıtsız bir hava takınmaya çalıştı, hatta omzunu silkti. "Bilmiyorum tabii, nerden bileyim? Ama gitmeden dosyalarını silmiş olacağını düşündüm. İnsanlar işten ayrılırken öyle yaparlar genellikle."

"Sezen Hanım işten ayrıldı mı? Bana izne çıktığını söylediler de..."

"Ben de yanılmıyorsam, ayrıldığını tahmin etiğimi söylemiştim." Ve tepsisini eline alarak ayağa kalktı. "Sizlere afiyet olsun, benim derse yetişmem gerekiyor."

Bir süre arkasından baktık.

"Garip bir adam," dedi Haydar.

"Bir şeyler sakladığından eminim," dedim. "Daha doğrusu, şimdi, şu halini görünce emin oldum. Ve bildiklerini ağzından kaçırmaktan korkuyor."

"Af buyrun, hocam, Sezen Hanım şeklinde bahsettiğiniz bayan kim?"

"Üniversite ondan sorulurmuş, ama bilinmeyen bir sebepten dolayı ortadan kaybolmuş. Dolayısıyla kendisine bir şey soramıyoruz."

"Dosyalarında ne var?"

"Bir şey yok aslında... Ya da, varsa bile ben henüz ulaşamadım. Öylesine attım o lafı ortaya, adam ne tepki verecek diye..."

"Bayağı bir tepki verdiğini kabul etmek gerekir, hocam. Acaba aralarında bir şeyler mi vardı?"

"Her şey olabilir. Kadının kimliğini bile tespit edemedim henüz..."

"Nasıl? Burada çalışmıyor muymuş?"

"Evet ama, soyadından başka bir şey bilmiyorum hakkında. Kimdir, nedir, kaç yaşındadır, hangi okuldan mezundur? İnsan

Kaynaklarından dosyasını istettim ama, bilmem gönderirler mi."

"Burada herkes sır küpü..."

"Siz gene de Faruk Bey'i sıkıştırın, otoparktan geç saatte çıkan şu araba konusunda."

"Merak etmeyin, hocam. Biz onunla birbirimizin dilinden anlıyoruz. Sıkıştırmaya bile gerek kalmadan öğrenirim... Bildiği bir şey varsa tabii..."

Sungur Semerci'nin talebimi son derece akla yakın bulup anında telefona sarılması, karşı tarafın da aynı anlayışı gösterip hemen ertesi güne randevu vermesi beni şaşırtmıştı. Oysa cinayetleri aydınlatmam için benden yardım istediklerine göre.. Normal olan buydu. Gene de, bu işin başından beri kimsenin benimle işbirliği yapmaya gönüllü olmadığına dair taşıdığım inanç, Hulusi Gürol ile yemekhanedeki karşılaşmamızdan sonra daha da bir pekişmişti. Okuldaki tüm temaslarımda aynı 'kapalı kutu' tavrını seziyordum. Herkes elinden gelen nezaketi gösteriyor, ama basbayağı kaçınıyordu benden. Yalandan yaptırılan bir soruşturmaydı sanki, beni oyalamak, hatta gözümü boyamak için. Üstelik, bu kadından doğru dürüst işe yarar bilgiler alabi-

leceğimden çok şüpheliydim. Aslında, her şeyden çok onu gözlerimle görmek istemiştim galiba. Narin de (her ne kadar matematikten anlamasa da akıllı kadın ne de olsa) hemen anlamıştı bunu. Bu görüşmeyi yapmama karşı çıkmış, 'tamamen yararsız, hatta saçma' olarak nitelemiş, 'Ta oralara kadar gidip de ne yapacaksın, boşu boşuna' diyerek beni engellemeye çalışmıştı. Oysa 'ta oralar' dediği Istanbul'un Anadolu yakasında bir semtti; ve ben sevgili yeğeninin ölümünü çözmeye yardımcı olmak için Ege kıyısındaki sakin kasabamdan kalkıp ta buralara gelmemiş miydim? Kendisini ayrıcalıklı görüyordu tabii.

Hasan, "Burası olacak, ama numarayı bir kontrol edeyim," diyerek arabadan indi.

Bol ağaçlı bir sokağın sonunda, geniş ve ağaçlıklı bir bahçenin önünde durmuştuk, köşkün kendisi ağaçlardan görünmüyordu. Kentimizde bu gibi sokaklar, böyle köşkler parmakla sayılacak kadar azaldı ne yazık ki. Şimdiki zenginler, özel korumalı sitelerde yapıyorlar evlerini; şehir içinde yaşamaya korkuyorlar belki. Bu tür köşklerin çoğu yıkılıp, yerlerini koca apartmanlara bıraktılar, kalanlarsa konut olarak kullanılmıyor anladığım.

Hasan arka kapıyı açtı. "Evet, burası," dedi.

Bahçe kapısından içeri girmemle birlikte bir köpek havlamaya başladı. Köşk Osmanlıdan kalma ahşap bir bina değil, ellilerin mimari tarzını yansıtan, cephe boyasının pembesi solmuş, iki katlı, çepeçevre balkonlu, bol ve nispeten küçük pencereli bir evdi. Giriş kapısı önde değil, yandaydı. Ve ben çalmadan açıldı. Karşımdaki orta yaşlı, kır saçlı, düzgün giyimli kadın evin sahibesi de olabilirdi, ama olmadığını biliyordum. Belki uzak bir akraba ya da emektâr bir hizmetkâr...

Bir şey dememe fırsat kalmadan, "Emin Bey, değil mi? Buyrun efendim, bekliyorlar," diyerek içeri girmem için yana çekildi.

Hol çok büyük değildi, hemen bir koridora dönüşüyordu. Üst kata çıkan merdivenler koridorun sonundaydı. Kadın önüm-

den birkaç adım attıktan sonra üst yarısı buzlu cam olan çift kanatlı bir kapıyı açarak, içeri girmemi rica etti, bir yere oturmamı beklemeden çekildi.

Girdiğim salon epeyce büyük ve loştu. Tavandan sarkan eski avize yanıyordu ama pencerelerin dışındaki alacakaranlık ağır basıyordu. Yapay ışıkların karanlığı kolayca aydınlatıp alacakaranlığa karşı etkisiz kalması, ta çocukluğumdan beri dikkatimi çeken, aradan geçen onca yıl boyunca edindiğim onca bilgiye karşın çözemediğim (aslında çözmeye yanaşmadığım) bir esrardır. Çevreme göz gezdirdim. Nedense bana tanıdık geldi burası. Camları örtmese bile karartan koyu renkli kadife perdeler; koyu renkleri biribirinden kolay kolay ayırt edilmediği için neyi resmettikleri ilk bakışta belli olmayan, geniş, yaldızlı çerçeveli tablolar; ağır görünüşlü, oymalı ceviz mobilyalar; gülkurusu satenden abajurlarından püsküller sarkan ayaklı lambalar (hiçbiri yanmıyor); uzak bir köşede, gene oymalı ceviz bir tırnak üstüne yerleştirilmiş, devasa boyutlarda ama parıltısı sönük bir ayna... Sanki yılların tozunu yutmuş, benimsemiş, her türlü temizliğe karşı bağışıklık kazanmış... Bir başka köşede, yere kadar sarkan altın renkli (o da sanki tozlu, en azından matlaşmaya yüz tutmuş) satenle örtülü, küçük, yuvarlak bir masa üstünde, gümüş çerçeveli bir sürü fotoğraf... Yerlerde Acem halıları... Evet, hiç yabancı değil burası bana. Gene de yadırgıyorum, çünkü bu evin sakinlerinin böyle bir salon döşeyeceklerini beklemezdim. Baba evimin, annem tarafından döşenmiş salonuna girmiş gibiyim. O salon, benim ilk gençliğimle birlikte tarihe karıştı. Yıllar yılı çok çeşitli ülkelerde, kentlerde, buna hiç benzemeyen çok farklı odalarda sürdürdüm yaşamımı ama şu anda bir yuvaya dönüş duygusu içindeyim. Saten örtülü masaya yaklaşıyorum, sanki gümüş çerçeveler içinde ana-babamın, kendi çocukluğumun resimlerini göreceğim.

"Hoşgeldiniz," diyor arkamdan bir yerlerden, boğuk bir ses.

Dönüp baktığımda, biraz önce girdiğim kapının eşiğinde,

kollarını iki yana açıp kapının pervazlarına dayamış, o pervazların çerçevelediği bir resim gibi kıpırtısız duran, beyazlar, hatta bembeyazlar içinde bir kadın görüyorum. Bir déja-vu... Olsa iyi. Bir hayalet de olabilir.

Hayalet (ya da beyazlı kadın) odanın ortasına doğru ilerlemeye başladığında (çerçeveden kurtulduğunda) ben de hareket kabiliyeti kazandım, ona doğru bir iki adım attım. Kollarımı neden açtım? Ona sarılmak, bağrıma basmak dürtüsü nereden geliyordu? Daha yüzünü bile görmemiştim doğru dürüst. Neyse ki, anlamdıramadığım bu dürtüye kapılmama vakit kalmadan yönünü değiştirerek, ağır oymalı, bordo kadife kaplı kanapelerden birine doğru ilerledi, ve otururken bembeyaz elini kanapenin hemen yanındaki koltuğa zarafetle uzatarak bana da yer gösterdi.

"Buyrun, lütfen..."

Etekleri yere sürünen, uzun kollu, boğazdan düğmeli elbisesi vücudunu tamamen örtüyordu örtmesine de, hatlarını belli etmediği söylenemezdi. Belini sıkıca kavrayan bayağı dar bir giysiydi üstündeki, gabardinimsi bir kumaştandı sanıyorum. Beli ince sayılırdı ama, kalçaları geniş, göğüsleri ise dikkat çekecek kadar iriydi. Onun ünlü çıplak tablolarından birini bile görmediğim için hayıflandım birden. Başını da öyle sıkıca kapamamış, bir ucu önünden, bir ucu sırtından sarkan uzun dantel bir şalı, öyle, sanki yalandan atmıştı sarı saçlarınının üstüne. Şal saçları ve kulaklarındaki inci küpeleri saklamadığı gibi, yüzüne de gizemli bir hava katıyordu. Oturduğunda beyaz eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu. İncecik bir kumaştan (tül ya da tülbent) yapılmış olan bu eldivenler, tırnaklarındaki koyu kırmızı cilanın fark edilmesini engellemiyorlardı. Beni dikkatle, gizlemeye hiç gerek görmediği bir ilgiyle süzmeye koyuldu. Nezaketen de olsa konuşmaya başlamadığı gibi, benim başlamamı bekler havası da yoktu pek. Sanki önce birbirimizi iyice incelememiz gayet olağandı. Son derece ağırbaşlı bir havası vardı. Narin'in sözünü ettiği fettan, yapışkan, ağzı çikletli, erkek delisi kadına hiç mi hiç

benzemiyordu. Televizyonda birkaç saniye gördüğüm kara gözlüklü kadına benzeyip benzemediğini ise çıkaramadım. Gözlerinin mavisi öyle laciverte bakan, koyu, heyecan verici bir renk değil, soluk bir taşbebek mavisiydi. Bakışlarında da bir derinlik yoktu. Taşbebek tanımlaması yüzünün tümüne uyuyordu aslında: Kalkık burun (yapılmış olabilir), hokka ağız, yuvarlak çene, tombul sayılabilecek pembe yanaklar, yay biçimli kalınca kaşlar... Şaşılacak ölçüde çizgisiz, basbayağı gergin yüzünde hiç makyaj yok gibiydi. Ya da çok ustaca, erkek kısmının kolay anlayamayacağı bir biçimde boyanmıştı. Kaşlarının düzgünlüğü, kirpiklerinin koyuluğu doğuştan değildi herhalde; yanaklarında allık, dudaklarında belli belirsiz bir ruj vardı mutlaka. Ama işte, makyajsız izlenimi bırakmayı başarmıştı. İyi kötü bir ressamlığı vardı ne de olsa.

Öylece, sessiz sedasız kaç saniye oturduk bilmiyorum, sonunda yüzümde göreceğini görmüş olmalı ki, "Buyrun, sizi dinliyorum," dedi boğuk sesiyle.

"Önce benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu yaslı gününüzde..."

"Yo, yo, seve seve kabul ettim," dedi hiç de yaslı olmayan bir tavırla. "Sizi merak ediyordum."

Bu lafa o kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim bir an. "Beni mi?.. Siz?.. Nasıl olur? Ne bakımdan? Biriyle mi karıştırdınız acaba?"

"Yok canım!.. Profesör Emin Köklü..." Gözlerine yansımayan çok hafif bir gülümseme... "Akın Erkan'ın sadık bir okuruyum ben... Okuruydum, demek daha doğru. Uzun süredir okumadım. Artık yazmıyor galiba."

E bu kadar olur! Bu kez hiçbir şey diyemedim.

"Bir roman kahramanıyla tanışmak kadar ilginç bir şey olabilir mi? Okuduğunuzda hayalinizde canlandırdığınız kişiyle ne kadar örtüştüğünü görmek... Bir yerde okur olarak kendinizi sınamış oluyorsunuz... Tabii yazarı da."

"Ben roman kahramanı değilim," diyebildim.

Kaşlarını çok hafif çatarak, sanki ben hiçbir şey dememişim gibi devam etti. "Benim gözümün önüne gelen daha şişman bir matematikçiydi. Ve daha genç... Ama normal tabii, aradan onca yıl geçti..."

Yineledim: "Ben roman kahramanı değilim."

Güldü. Gene çok hafif, gene gözlerine yansımayan bir gülüş... "Öyle diyorsunuz ama, siz o karakteri benimsemişsiniz. Ortada roman falan yokken cinayet çözümlemeye soyunduğunuza göre..." Bir an durdu, kaşlarını belki bir milim kaldırdı. "Yoksa var mı? Roman yani?.."

İyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştım. "Ne münasebet," dedim galiba biraz fazla yüksek bir sesle. "Ben Akın'dan ayrılalı... Çok oluyor."

"Belki de o yüzden yazmıyor artık." Gayet sakindi; sanki bilimsel bir saptamada bulunuyordu. "İlham perisini kaybedince..." Beni bir peri olarak nitelemenin ne kadar uygunsuz kaçtığını anlamış olacak ki, beyaz eldivenli ellerini ilk kez kucağından çözüp iki yana açtı. "Ya da... O romanların bazı bölümlerini gerçekten siz mi yazmıştınız?"

Ne oluyoruz şimdi? Ben buraya bu kadının kocasını öldürüp öldürmediğini araştırmaya, en azından adam hakkında ağzından laf almaya gelmişim, soruları soran o! Bana önce roman kişisi, sonra ilham perisi, şimdi de roman yazarı muamelesi yapıyor, konuşmayı kendi istediği yönde alıp götürüyor. Aslında o romanların bazı bölümlerini yazdığımı söyleyebilmeyi isterdim ama, kendim bile biliyor muyum? Zaten düşünmek istemiyorum eski günleri, o faslı kapattım. Bu kadının beni Akın Erkan bağlamında değerlendirmesine sinirlenmekte haksız mıyım?

Sabırlı olmaya çalışarak, "Hanımefendi, ben yazar da değilim. Buraya gelmemin sebebi..." dememe kalmadı, gözlerini benden ayırıp salonun kapısına çevirdi.

Bir süre önce beni evin giriş kapısından içeri alıp bu salona

yönlendirmiş olan, emektâr görünüşlü, kır saçlı kadın, elinde bir tepsiyle içeri girmişti. Yanı başımıza geldi, Banu Hanım'dan aldığı bir baş işareti üzerine tepsiyi bana tutacağına aramızdaki sehpanın üstüne bırakıp gitti. Gümüş tepsinin içinde bir fincan kahve ve iki bardak su vardı.

Banu Hanım fincanı tepsiden alıp bana uzatırken, "Sade Türk kahvesi," dedi ve gözlerinde ilk kez çok hafif bir ışık yanar gibi oldu. Çapkınımsı bir ışık... "Doğru hatırlamışım, değil mi?"

Bazı kadınlar en ufak bir çaba göstermeden insanı deli edebilirler. Banu Sayar'ın her gülüşü, her mimiği hafif, her hareketi yavaştı. Kendini mümkün olduğunca az yormak ister gibiydi. Gene de ona hiç benzemeyen, her gülüşü, her mimiği, her hareketi çok abartılı olan eski karım Akın'ı hatırlatıyordu bana nedense.

Fincanı beyaz eldivenli elinden aldım, gizli çapkın bakışına da sorusuna da cevap vermekten kaçınarak, ağzımın içinde teşekkür ettikten sonra, çok sıcak olmadığını umarak dudaklarıma götürdüm. O da tepside kalan su dolu bardaklardan birine uzandı.

"Kahve içmiyorum, dokunuyor. Artık hemen hemen her şey dokunuyor ne yazık ki... Sudan başka bir şey içmiyorum," diye ne anlam vereceğimi bilemediğim, bence gereksiz bir açıklama yaptı; bir yudum su aldıktan sonra bardağı yeniden gümüş tepsiye bıraktı. İfadesiz gözlerini gözlerime dikti, "Buyrun, sizi dinliyorum," dedi.

Bu sözü en son söylediğinde beni hiç dinlememiş olduğu, ben bir nezaket girişi yaptığım takdirde gene dinlemeyerek konuşmayı kendi bildiği yöne çekebileceği düşünülürse, hemen ve aniden sadede gelmem gerekiyordu.

"Eşinizin ruhsatlı bir silahı varmış ve aniden yok olmuş, öyle mi?" diye başladım.

Dudaklarını çok hafif büktü. "Aniden mi yok oldu, bilemeyeceğim. Vefatından sonra her zaman durduğu yere baktım, bulamadım."

"Yanında taşımaz mıydı?"

"Yok canım, hiç taşıdığını görmedim. Sevmezdi öyle şeyleri."

"Neden silahlanmıştı öyleyse?"

"Çok eskiden, biz evlenmeden önce almış... Hayatının tehlikede olduğunu sandığı bir dönemde... Sonra varlığını bile unutmuştu sanıyorum. Çalışma odasındaki masasının çekmecelerinden birinin dibinde dururdu, birkaç kez görmüştüm."

"Belki oradan alıp başka yere koymuştu..."

"Nereye koyacak canım, iç çamaşırlarının arasına saklayacak değil ya," derken çok hafif bir sinirlenme belirtisi gösterdi. "Ayrıca akla yakın yerleri aradım."

"Birine vermiş olabilir mi?"

"O kadarını bilemeyeceğim, ama sanmam. Kime, neden versin?"

Bu arada kahvem bitmişti, fincanı tepsiye koyduğum gibi elimi ceketimin cebine atıp fotoğrafı çıkardım, ona uzattım, "Bu kişiyi tanıyor musunuz?" diye sordum en Haydar Bilirvari sesimle.

Resme baktı, sonra bana baktı, sonra yeniden resme baktı. Yüzünde ilk kez hayrete benzer bir ifade gördüm.

"Anlamadım," dedi şaşkınlıkla, "kocamı tanıyıp tanımadığımı mı soruyorsunuz bana?"

Tabii, kadın aklımı iyice karıştırmış olduğundan soruyu yanlış sormuştum. "Hayır, resmi kimin çektiğini biliyor musunuz?"

"Nerden bileyim?" dedi iyice saçmaladığımı anıştıran bir sesle. Eski karımın romanlarında bu gibi saçmalıklar yapmadığımı hatırlatacağından korktum bir an. Neyse ki bunu yapmayacak kadar afallamıştı. "Resmi siz getirdiğinize göre, kimin çektiğini de siz biliyor olmalısınız."

"Çok doğru," dedim. "Bu fotoğrafı büyük bir olasılıkla Melek Tucker çekmişti. Onun çekmecesinde bulundu çünkü."

Gözlerini kıstı. "Melek?.. Kim?.."

"Eşinizden on beş gün kadar önce bıçaklanarak öldürülen genç araştırma görevlisi," dedim.

"Yaa?" derken sesi tamamen ilgisizdi.

"Besbelli aralarında bir ilişki varmış. Bilmiyor muydunuz?"

Yeniden elindeki resme, daha da dikkatlice baktı. Sanki orada Melek'i de görmeye çalışıyordu. Göremeyince fotoğrafi tepsinin üstüne fırlattı. "Bilmiyordum," dedi. "Yani, Ergin'in birtakım çapkınlıklar yaptığını biliyordum ama kimlerle yaptığını bilmiyordum. Hiç merak da etmedim."

"Sahi mi? İnsanın inanası gelmiyor."

"Bakın, siz belki bilmiyorsunuz... Tabii, nerden bileceksiniz, ben Ergin'den önce onun üvey kardeşiyle evliydim..." İnsan böyle bir sırrı açıklarken karşısındakine doğru eğilir, ona yaklaşır ya, bu kadın tam tersine arkasına yaslandı. Ve benim bu bilgiye zaten sahip olduğumu belli etmeme çabalarım boşa gitti, çünkü yüzüme bakmıyordu bile. Gözlerini omzumun üstünden karşı duvara (ya da çok uzaklara) dikmiş, dalgın dalgın, ağır ağır konuşmaya koyulmuştu. "Ayhan... gerçekten sevdiğim ilk... Ve herhalde son erkek... Nasıl kıskanırdım onu... Şöyle, çok oyalanmadan yan baktığı kızları bile öldürme hayalleri kurardım..." Bir rüyayı kendi kendisine anlatırken, ayrıntıları hatırlamakta zorlanan birinin azıcık acılı yüz ifadesiyle devam etti: "Gece vakti Floransa sokaklarında peşine mi düşmedim... Fakülteye gidip, ders ortasında sınıfa dalıp rezalet mi çıkarmadım... Daha neler neler yaptım... İtalyan kadınlarını bile şaşırtacak ne kıskançlıklar... O İngiliz orospusuyla yatakta yakaladığımda, kıvırcık, kızıl saçlarını ellerimle yoldum." Bu şiddet olayını dile getirirken yüzündeki anlam hiç değişmemişti. Hâlâ bir rüya anlatır gibi, tutuk tutuk konuşuyordu. Yalnızca 'yoldum' derken iki elinin parmaklarını birbirine kenetleyip sıktı.

Ben değil ağzımı açmak, soluk bile almaktan çekinerek rüyasını bölmemeye çalışıyor, gözümü yüzünden ayırmıyordum. Ama o birden silkindi ve rüyaya kendi son verdi.

"Neye yaradı?" diye sordu, benden gerçek bir yanıt beklercesine. Ama beklemedi. Tamamen değişik bir havayla sürdürdü konuşmayı. "Sonra bir trafik kazasında öldü," derken, o sabah

gazetede okuduğu önemsiz bir haberden söz ediyormuş gibi soğuktu sesi. "Yanında başka bir kadın olduğunu öğrendiğimde kılım kıpırdamadı. Aşmıştım artık. Kıskançlığın tamamen yararsız olduğunu anlamıştım. Bazı erkekler vardır, bilirsiniz, size en derin aşk sözcüklerini söylerken bile gidicidirler... Kalıcılıkları yalnızca üstünüzde bıraktıkları izlerdir... İkisi de öyleydi... O gibileri kıskançlık krizleriyle elinizde tutamazsınız.. Ayhan için çok savaşmıştım ama Ergin için..."

Tek omzunu azıcık kaldırıp indirdi, çok hafif içini çekti. Başını önüne eğdi, yeniden kucağında kavuşturduğu ellerini incelemeye koyuldu.

Durup dururken bana bunları anlatmasının bir sebebi vardı mutlaka, ama ne olduğunu ben çıkaramıyordum. Cinayetten söz etmeyi elinden geldiğince ertelemek için mi yapıyordu bunu? Ya da?.. Geçmiş yaşamının gizli kalması gereken, en azından benim gibi bir yabancıya ulu orta anlatılması hiç gerekmeyen ayrıntılarını, hem de kadın-erkek ilişkileri üstünde felsefi bir tartışma açarcasına soğuk ve ciddi bir tavırla gözlerimin önüne sermesi ne gibi bir art niyetin sonucuydu?

İki eşinden de çok çekmiş mağdur kadın rolü oynamakla, benim sempatimi kazanmak istiyordu herhalde. Narin'den tamamiyle başka bir hikâye duymuş olmasam bunu kolaylıkla başarabilirdi de. Ama benim sempatimi kazanmak neyine yarayacaktı? Tabii cinayetleri kendi elleriyle işlemişse... Narin'in anlattıklarından hatırladığım kadarıyla, ilk kocasını alkolizme ve hatta bir bakıma intihara iten oydu. İkinci kocasını (belki onun genç sevgilisini de) başka yöntemlerle öldürdüyse... Amaç intikam almaksa, saç baş yolmaktan çok daha kalıcı bir çözüm... ***Kalıcılıkları üstünüzde bıraktıkları izlerdir***... derken kastettiği bu muydu? Öldükleri takdirde ***gidici*** olamazlar! Kıskançlıktan vazgeçtiğini açıklaması da, sergilediği aşırı sakinlik de şiddet eğilimlerini saklamanın en iyi yoluydu tabii... Peki, bu tasavvurumu ispat etmenin herhangi bir yolu var mıydı? Bu kadar soğukkanlı, iste-

diği masalı en etkili biçimde anlatmayı becerebilen bir kadının ağzından nasıl itiraf alabilirdim? Bunları düşünürken gözlerimi ondan ayırmadım. Israrlı bakışlarıma bir tepki göstermesini bekliyordum ama ben sustukça o da sustu. Yüzünün ifadesizliği bir maske görünümü almıştı diyeceğim ama, maskelerin bile, yapay da olsa bir ifadesi vardır.

"Sizce eşinizi kim öldürmüş olabilir?" diye galiba saldırgan bir sesle sordum, onu biraz olsun sarsabileceğimi umarak.

Başını kaldırdı, cam gibi gözlerle baktı bana. "En ufak bir fikrim yok."

"Herhangi bir düşmanı var mıydı, mesela?"

"Nerden bileyim? Çok anlamsız sorular bunlar. Akın Erkan'ın romanlarında böyle sorular sormazdınız, hatırladığım kadarıyla."

"Akın Erkan'ın romanında değiliz."

"Anlaşılan..."

"Eşinizi iş yerinde sık ziyaret eder miydiniz? İş arkadaşlarıyla ilişkileri nasıldı? Tartıştığı, kapıştığı birileri var mıydı?"

Sıkılmış gibi dudak büktü. "Ergin kimseyle kapışmazdı. Tartışmaları ise ancak akademik düzeyde sürdürürdü. Kişisel düzeyde bir sürtüşmeye girmiş olacağını hiç sanmam... Hele de cinayetle sonuçlanabilecek bir... şey açmazdı başına. Gene de... Çok kesin konuşmayayım. O muhitin tamamen dışındaydım ben."

"Neden?"

"İçine girmek istemiyordum da ondan. O okula bir kez bile adım atmadım. Akademik tipler oldum olası itici gelmiştir bana. Üniversite eğitimi de almadım... Belki bu yüzden."

"Ergin Beyle kaç yıldır evliydiniz?" diye sordum.

"On yıl oluyor galiba," dedi. "Daha doğrusu tanışalı on yıl oluyor. Hemen evlenmedik... Demek ki yedi-sekiz yıl oluyor."

Buna ne demeli şimdi? Kadın ne zaman evlendiğini bile hatırlamıyor... Ya da öyle söylüyor. Ama neden?

"İlk eşinizle evliyken tanışmıyor muydunuz?"

"Hayır. Ayhan ile yurtdışında evlendik zaten. Döndükten sonra da... Ağabeyiyle hiç görüşmedik, hayır. Ergin cenazeye gelmiştir bir ihtimal, ama o sırada kimseyi görecek halim yoktu. Aylarca kendime gelemedim."

Bu kez çok daha çabuk toparlanmışsınız, demedim.

"Yıllar sonra tanıştık Ergin'le," diye devam etti. "Tabii, birbirimizin kim olduğunu biliyorduk, hatta uzaktan uzağa bir... nefret değilse bile... bir... sevgisizlik beslemiştik karşılıklı... Ben Ayhan'ın ailesinin, özellikle de babasının yüzünden mutsuz olduğuna inanıyordum, Ergin de kardeşinin ölümünün suçlusu olarak beni görüyordu muhtemelen... Oysa kardeşleriyle hiç ilgilenmediği düşünülürse..."

"Kardeşleriyle... mi?"

"Bir kardeş daha vardı. En küçükleri... Ayhan çok severdi. Onunla ilk çıkmaya başladığımızda çocuk bebekti daha. Babasının daha sonraki eşlerinden birinin oğlu... Daha flört ettiğimiz dönemde birkaç kez görmeye gitmiştik. Babasıyla hiç anlaşamazlardı ama, bebeğe düşkündü nedense. Sonra... Yurtdışından döndükten sonra bir daha arayıp sormadı onu galiba. Ya da, görüştüyse de bana söylemedi. Ergin ise o çocuğun varlığından bile habersizdi, eminim."

"Dağınık bir aileymiş," dedim, bu bilgilerin cinayeti çözmekte hiç işime yaramayacağını düşünerek.

"Dağınık mağınık... Birbirlerine çok benzerlerdi. Huy olarak yani... Babalarına çekmişlerdi ikisi de."

Tanımadığım bu ailenin dedikodusunu (ki, evet, gittikçe daha çok dedikoduya dönüşüyordu konuşmalarımız) daha fazla uzatmak istemedim. Yeni bir konu başlığına geçme zamanı gelmişti.

"Ne zaman kapandınız, Banu Hanım?" diye sordum damdan düşercesine.

Gözlerini kırpıştırdı. Bir tek kez. "Anlamadım."

"Tesettür... mü diyorlar? Ne zaman girdiniz?"

"Bunun cinayet soruşturmasıyla ne alâkası olduğunu bilmiyorum ama," dedi sakin bir sesle ve sanki o ana kadar konuşmaları cinayetten başka her konuya çekme çabasında olan kendisi değilmiş gibi, "Ergin'le evlendikten iki yıl kadar sonra."

Ne zaman evlendiğini hatırlamıyor, ama tesettüre girme tarihini evliliğine göre belirliyor!

Derken gülümsedi. İlk kez gerçekten gülümsedi ve gözlerinde yanan alaycı ışık hemen sönmedi. "Daha doğrusu, biliyorum. İnsanlar benimle hangi konuda konuşurlarsa konuşsunlar... Cinayet gibi ölümcül bir şey bile söz konusu olsa... Asıl sormak istedikleri... Bu."

"Bu soru sizi rahatsız ediyorsa..."

"Hayır... Ama asıl 'neden' diye sormak istiyorsunuz... Böyle bir merakı kendinize yakıştıramadığınız için..." Gözlerindeki alay sesine de yansıdı. "Benim bir vakitler 'çıplak ressam' olarak tanındığımı da biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle bir şeyler duymuştum," dedim. "Ne yazık ki herhangi bir eserinizi görme fırsatım olmadı."

Boş konuştuğumu ima ederçesine elini salladı. "Ayhan yüzünden soyundum," dedi. "Kendimi ona anlatmanın tek yoluydu bu. Kadınlar kendilerini ancak vücutlarıyla ifade edebiliyorlar, ne yazık ki. Bende açtığı yaraları ancak öyle gösterebilirdim ona. Kapanmamın sebebi ise... Ergin. Onu ancak daha önce yaptığımın tam tersini yaparak etkileyebileceğimi hissettim. Artık beni görmüyordu. Beni her an görmesini başka türlü sağlayamazdım."

"Ya sizi böyle görmek istemiyorduysa?.."

"İstemiyordu, tabii... Aklına gelebilecek en son şeydi... Hatta hiç aklından geçirmeyeceği bir şeydi tesettürlü bir kadının kocası olmak. Yüz karasıydım. Onun gibi biri, solculuğu artık akademik düzeye inmişse bile... Kolay mı yanında başı bağlı bir ka-

dın taşımak? Karşı da çıkamıyordu. O da yakışmaz özgürlükçü kimliğine. Kapana kısılmıştı anlayacağınız.."

"Gidemiyordu, yani?"

"İsterse gitsin!"

"Gene de, gencecik bir kızla ilişki kurmuş."

"Kursun..." Tek omzunu bir kez daha kaldırıp indirdi. "O gibi kızlar hep vardır. Kendilerine yazık ediyorlar, ne diyeyim?"

"Fotoğrafta çok mutlu görünüyor," dedim, neden bilmem.

"Bu adamlar hep mutludurlar," dedi soğuk soğuk. "Mutsuzluk kabiliyetleri yoktur."

Bu kadının ise öldürme kabiliyeti vardı besbelli. Melek'e bıçağı o mu saplamıştı, Ergin Gürkan'ı o mu kurşunlamıştı, hiçbir zaman bilemeyecektim belki, ama cani ruhlu olduğundan hiç şüphem yoktu. O an ben bile tehlikede olabilirdim. Canımı kurtarmak için ondan bir an önce uzaklaşmalıydım.

Köprünün akşam trafiğinde epeyce acı çektikten sonra, eve vardığımda acaip sıcak bir yuva tablosunun içine düştüm. Narin buraya yerleştiğinden bu yana, ev yıllardır kullanılmamış, nerdeyse varsayılmamış, gereksiz sayıda odaların bir çatı altında toplandığı bir yer olmaktan çıkmış, inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde toparlanmış, düzenlenmiş, temizlenip ısınarak çok eskiden, ta annemin zamanındaki güzelliğine kavuşmuştu gerçi. Ama bu akşam, Banu Sayar'ın evinden çıkıp geldiğim bu akşam, Narin'in onunla görüşmeme ne kadar karşı çıktığını bilinçli olarak düşünmeme gerek kalmadan, çok iyi bildiğim için olacak, soğuk bir karşılamaya hazırlamıştım kendimi galiba. Çok yanılmışım.

Beni yanıltmakta Narin'in üstüne yok!

Kendimi bildiğim bileli yaptığım gibi kapıyı çalmayıp anahtarımla açtığımda, ılık havayla birlikte Albinioni'nin ılık ama hafif cızırtılı notaları sarıp sarmalıyıverdi beni. Artık pek az kimsenin evinde bulunan (belki de antika değeri kazanmış) ve hemen hemen hiç kullanılmayan (benim de uzun yıllardır kullanmadı-

ğım) hi-fi pikapta nesli tükenmiş uzunçalarlardan biri çalmaktaydı. Bir an öylece durdum eşikte. Bir zamanlar ne kadar genç olduğumu hatırladım, içim birazdan fazla burkularak.

Benim Adagio'yu ne kadar sevdiğimi nerden bilmişti de, bunu öteki tozlu plaklardan ayırt edebilmişti Narin?

Kapının kapandığını duyar duymaz bir yerlerden fırladı geldi, boynuma sarıldı. "Üşümüşsün," dedi.

Dışarda hava soğuk değildi; olsa bile arabadan inip binaya girmek için attığım üç dört adım sırasında üşümüş olamazdım. Kimbilir, belki de Banu Sayar'ın bembeyaz soğukluğu üstüme sinmiş, içime işlemişti.

Yemek salonuna girdiğimizde her yan parıl parıldı. Abartılı ışıltıdan ürktüğüm için, tavandan sarkan avizeleri hemen hiç yakmam ben. Hangi salonun ya da odanın hangi kuytu köşesine çökeceksem oranın lambasını ve saçtığı kısıtlı ışığı yeğlerim. Bu kez de ürktüm, ama belli etmedim. Uzun masanın bir ucuna kurulmuş, iki kişilik şık sofrayı gördüğümde mutlu mırıltılı sesler çıkardım.

"Otur şöyle, ayaklarını uzat. Kimbilir ne kadar yorulmuşsundur," dedi neden yorulmuş olabileceğime değinmeden. "Yemekten önce bir viski içer misin? Isıtır."

Oturdum. "Hava soğuk değil," dedim ayaklarımı uzatırken.

Kristal şişeden kristal bardaklara viski boşaltırken başını iki yana salladı, gizli bir bilgiye sahipmişcesine kendi kendine gülümsedi.

Bardağı bana uzatırken, "Müziği sevdin mi?" diye sordu.

"Hem de çok," dedim. "Nerden bildin?" diye sormadım. Nerden bildiğini bilmemek daha huzur vericiydi.

Hazırladığı yemekler gerçekten de nefisti. Hepsini kendi eliyle yaptığını söylemesine gerek yoktu. Daha yatılı birini bulamadığından (arıyor muydu, o da meçhul) servisi de kendisi yaptı. Yemek boyunca müzik devam etti. Albinioni'nin ardından Beethoven'in keman sonatları, daha sonra da Mozart'ın korno

konçertoları geldi. Anlaşılan eski pikaba üstüste uzunçalar yerleştirmeyi de biliyordu.

"Nerden buldun çıkardın bu eski plakları?" diye sordum hayranlığımı gizlemeden. "Pikabın çalışmasına şaştım en çok."

Gülümsedi. "Mekanik aletler elektronikler kadar kesin eskimiyor, daha dayanıklılar," dedi. "Tozlansalar, paslansalar, gıcırdasalar da ölmüyorlar. Biraz temizlik, biraz bakım... Tıkır tıkır işlemeye başlıyorlar böyle. Ama plaklar cızırdıyor tabii."

"Cızırtılar bile kulağa hoş geliyor."

Ağzımdan çıkan bu sözcükler beni şaşırttı. Nazik bir yalan mı söylemiştim? Hayır. Belki de ömrümde ilk kez bilincine varıyordum teknik kusursuzluğun duygu derinliğini nasıl erittiğinin. Sanki Albinioni'yi, Mozart'ı, Beethoven'i pürüssüz bir kayıttan dinleseydim şu anda, bu kadar etkilenmeyecektim. Sazların tınısı inandırıcı olmayacaktı. Bu cızırtılara inanıyordum çünkü onlar gerçeğin sesiydi... Ya da zamanın mı?..

Narin'e baktım. Tabağına eğilmişti. Avizenin ışığı başına düşüyor, saçlarında altınsı parıltılar yaratıyordu. İçimi çektim. Sanki mutlu bir soluktu aldığım. Bu kadınla birlikteyken duyduğum huzur her seferinde şaşırtıyordu beni. Eski huzurun aynısı değildi ama benzeriydi. Onunla evlenebileceğimi, bunun öteki evliliklerimden çok farklı olabileceğini düşündüm. Oysa Akın Erkan'dan boşanıp boşanmadığımdan, onun hayatta olup olmadığından emin değildim. Peki, ya Narin? Onun hakkında çok az şey bildiğimin bir kez daha farkına vardım. Ama onunla evlenmeyi tahayyül ettiğim şu ana dek önemli görmemiştim bu bilgisizliği. Halen kocası yoktu –ya da görünürde biri olmadığı için öyle sanıyorum. Hiç mi evlenmemişti? Sormayı hiç akıl etmemiştim. O da bana sormamıştı gerçi. İkimiz de geçmişimiz hakkında, yeri geldikçe, yüzeysel açıklamalar yapmıştık birbirimize, hiçbir şeyin üstünde durmadan. Hayatıma gökten düşer gibi giren, evime çeki düzen veren, yemek saatinde hangi plakları çalacağını bile bilen bu kadın kimdi sahiden? Birkaç saat önce öm-

rümde ilk kez gördüğüm Banu Sayar bile, doğru ya da yalan, bir sürü şey anlatmıştı bana geçmişine dair. Narin hakkında daha az şey biliyordum. Bana söylediği tek şey eski bir öğrencim olduğuydu. Ama bundan bile emin miydim?

Evlenip ayrılmış mıydı, bir ya da iki ya da çok kez? Hatta hâlâ evli miydi? Bilmiyordum. Sormamıştım. Çocuğu var mıydı, ya da hiç olmuş muydu? Bilmiyordum. Sormamıştım. Onu her gördüğümde ne dediyse ona inanmış, eskisini, ilersini düşünmemiştim. Cinayetlerden önce, sahil kasabasındaki tembel yaşamın rahat koşullarında, garden partiler, yat gezintileri sırasında, onu çocukluğundan beri tanıyan insanlar arasında, onlara uymuş, onu olduğu -daha doğrusu, göründüğü- gibi kabullenmiştim. Oysa... Kimdi o? Önüme güzel yemekler, pikaba Albinioni koyduğu için kendisine hayatımı sunmayı göze almayı düşündüğüm bu kadın kimdi? Avizenin saçtığı ışıkta saçları altın gibi parladığı için evlenmeyi tasarladığım kadın kimdi?

Şimdiye dek sormadığım soruları şimdi durup dururken sorman tuhaf kaçmaz mı?

Başını kaldırdı, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı bana.

"Ne?" dedi.

"Ne, ne?"

"Bilmem. Bir şey söylemek ister gibi bakıyorsun."

Keşke hayatımıza hiç ölüm, cinayet, hiçbir esrar karışmasaydı. Huzur çağrıştıran bu sahneyi Istanbul'da değil de Ege kıyısındaki kasabamızda, benim ya da onun evinde yaşasaydık; araya bu kamakarışık olaylar girmeden önce birbirimize yaklaşabilmiş olsaydık... El ele, baş başa, denizin ve müziğin çırpıntılarından başka hiçbir kıpırtısı olmayan bir hayatımız olsaydı...

"Saçlarının ışıltısına dalmışım."

Gülümsemesi genişledi, gözleri parladı, başını iki yana salladı. "Bu basbayağı bir iltifat..."

"Hatta bir ilan-ı aşk," dedim... Ve anında pişman oldum. Bu yaştan sonra aşk falan beklemiyorum. Herhangi bir yaşta bekledim mi? Aşka benzer bir şey yaklaştığında korkumu yenmek için cesaret göstermek zorunda kalmadım mı hep?

Aşk sözcüğünü çok ender kullanırım ama, her kullandığımda pişman olmuşumdur.

O da bunu hemen fark etti. Gözleri hâlâ parlıyordu ama gülümsemesi yok oldu, yüzü ciddileşti.

"Bugün Melek'in ajandasını inceledim," dedi konuyu değiştirerek... Ya da belki, sadede gelerek. "İlginç bir şeyler gördüm galiba."

"Ben baktım o deftere. Bildiğimiz randevu defterine benziyor... Yani dikkatimi çeken herhangi bir şey olmadı."

Ayağa kalkıp boş tabakları üstüste koymaya başlarken, "Tabii, her şey herkesin dikkatini çekmez," dedi nerdeyse aksi bir sesle. "Sen odaya geç istersen, ben kahve yapayım."

Ben de kalktım ister istemez. Sofrayı toplamakta ona yardım etmeyi akıl etmedim de, kabahat işlemiş ama cezalandırılacağına utandırılmış bir çocuk gibi çalışma odama yöneldim. Sanki az önce ilan-ı aşkın eşiğinden dönen ben değildim.

Pikaptaki plaklar da bitmişti anlaşılan. Müziksiz bir cızırtı sürüp gidiyordu.

Melek'in bordo ciltli defteri masamın üstünde, tam ortasında duruyordu. Daha önce de karıştırmıştım bunu Narin'e söylediğim gibi. Ve onun dikkatsiz davrandığımı ima etmesi –daha doğrusu açıkça söylemesi canımı sıkmıştı. Görünmeyeni görmek konusunda iddialı biri olarak, görüneni görmemiş olmakla suçlanmak hiç hoş değildi. Hele daha birkaç saat önce Banu Sayar karşısında çaresiz kaldığım düşünülürse... Çaptan düştüğüm duygusuna kapıldım bir kez daha. İsteksizce açtım defteri, isteksizce- ve evet, gene dikkatsizce karıştırdım sayfaları. Mayıs ayında bir gün... 12.30: dişçi. Arada boş sayfalar, sonra bir başka

gün... 17.30: bölüm toplantısı... Birkaç sayfa sonra: 15.00: tesisatçı... Bir pazar günü... 11.30: Brunch... İnsan, her dakikası değerli bir işadamı değilse eğer, tüm randevularını yazmaz ki, unutmaktan korktuklarını yazar (yani, ben bir vakitler öyle yapardım). Sevgilisiyle buluşacağı zamanı çok iyi bilen, ve hatta o saati iple çeken biri, bunu neden defterine not etsin?

Narin içeri girdi. Elindeki tepsiyi masanın üstüne bıraktı, bana kahve fincanını uzatmaya gerek görmeyerek hemen arkama geçip omzumun üstünden deftere doğru eğildi.

"Buldun mu?"

"Hayır," dedim, "bir şey bulamadığımı itiraf etmek zorundayım... Tabii, hepsine bakamadım daha..."

"Baksan da bulamazsın belki... Kendi defterine bakar gibi bakıyorsun çünkü. Manasız bir randevular listesi görüyorsun."

Doğru söylüyordu, ama onu doğrulamadım. Hiç sesimi çıkarmadım.

"Geçmiş ile gelecek birbirine karışmış burada," diye devam etti. "Yani, bak, bölüm toplantısı diyor, saat o toplantıya katılacağı saat, arka sayfada 'A.T. gene saçmaladı, lafi uzatıkça uzattı, 20.30 da zor kurtardık paçayı' demiş."

"Anlıyorum... Yani, bazı olayların devamını da not etmiş... mi? Gerçi dişçiye gittiğinde arkasını getirmemiş ama..."

"Elbete getirmiş, çevirsene sayfayı."

Sayfayı çevirdim. "M. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, bu acıya dayanabilir miydim!!" diye yazıyordu. M'nin yakışıklı bir dişçi olduğunu kavradım o an. Utançtan yerin dibine girmedim ama hafiften sarsıldım, kendimi sorgulama aşamasına geldim. Tesisatçının görünüşü hakkında bir not var mı diye o sayfayı da çevirip baktım, yoktu. Brunch'da neler olduğunu öğrenmenin de iyi olacağını düşünerek birkaç sayfa daha karıştırdım.

"Buralarda oyalanma, ağustos ayını aç," diye sabırsızlandı Narin.

"Ağusos ayı özellikle belirtilmemiş," dedim. "Kendinden

tarihli bir defter değil bu. Aklına geldiği gibi, gelişigüzel yazmış."

"Bir iki sayfa çevir, kızın attığı tarihe bak o zaman," dedi.

Dediğini yaptım.

12 Ağustos. (Cuma) 18.30: S.

Aklıma ilk gelen isim: Sungur Semerci.

"Sanmam," dedi Narin. "O olsaydı S.S. yazardı gibime geliyor. Arkasına bak."

Doğru mu söylüyor? İnanmak zor.

Peki, ben bu yazıları neden görmedim? Defteri ilk karıştırdığımda bunları nasıl atlamış olabilirim? Hayır, hayır, bir terslik var burada. Bu defter benim ilk baktığım defter değil sanki. Bu arka sayfa notları sonradan eklenmiş... demeye de dilim varmıyor. Onları kim eklemiş olabilir –Narin'den başka? O neden böyle bir şey yapsın? El yazısı farklı mı?

"Bu Melek'in el yazısı mı?"

"Başka kimin olacak? Gerçi biraz sarsak gibi, haklısın. Belki arabada giderken falan yazmıştır."

Demek oluyor ki, bu S. rumuzlu kişiyle taşıtla gidilecek bir yerde görüşmüş. Okulda ya da evde değil. Zaten normalde bulunduğu bir yerde buluşacak olsaydı defterine not etmeye gerek görmezdi. Peki, Sungur Semerci değilse, kim bu adam? Ya da kadın... mı? Esrarengiz biçimde ortadan kaybolan Sezen Hanım, mesela?.. Melek'in inanmakta zorlanacağı neler anlatmış olabilir o kadın? Tabii uyuşturucudan ölen çocuğun adı da Serdar. Ayrıca daha kimbilir kaç tane isim vardır S harfiyle başlayan...

Narin, el yazısını fazla uzun süre incelediğime karar vermiş olacak ki, defteri kaptığı gibi sayfalarını hızla çevirip yeniden önüme koydu. "Bak."

Saat belirtilmemiş. Koca sayfada bir tek harf var: H.!

Buyrun bakalım, yepyeni bir isim. Bir de bu H nokta, ünlemi çözmek zorundayız.

Neden ünlem?

"Sence ne anlama geliyor bu ünlem?"

"Önemli biri olmalı."

Genç kızların kimi ya da neyi önemli bulacaklarını nerden bilebiliriz? Dişçiye sırf yakışıklı olduğu için katlanan biri, adı H ile başlayan bir başka yakışıklıyla karşılaşmış olabilir o gün. Ya da, çok sıkıcı biriyle buluşmuştur da ünleme ironik bir anlam yüklemiştir. Ünlem işareti o kadar farklı nedenlerle kullanılabilir ki... Şimdi yepyeni bir isim üstünde kafa yoracağıma yeniden S harfine dönmek eğilimindeydim. Önce onu bir çözelim diye düşünüyordum. Ama Narin iki yumruğunu iki omzuma öyle bir indirdi ki, nerdeyse koltuktan fırlayacaktım.

"Tarihe bak!"

18 Eylül. Otopark cinayetinden iki hafta sonra, Melek'in kendi ölümünden on gün önce...

Ve bir pazar günü... Yani işyerinde değil de evde ya da başka bir yerde buluşulmuş... Tabii bu harflerle cinayetler arasında ille de bir ilişki kurmaya kararlıysak... Bunun için de arka sayfaya bakmak gerek.

İnanılır gibi değil!

S'nin anlattıklarına da H'nin söylediklerine de inanmakta zorlanan Melek, sonunda birinden birine inanmış olacak. Evet, tabii, biz de onun bu nedenle öldürülmüş olduğuna inanmak zorundayız. Ne var ki, bu harflere bakarak cinayeti çözmek imkânsız görünüyor.

"Yakın bir arkadaşı var, demiştin hani. Belki o bir şeyler biliyordur. Bu harflerin anlamını onunla paylaşmış olabilir."

Düşünceli düşünceli kafasını salladı. "Hülya, evet," dedi. "Bir iki kez aradım ama, telefonu hep kapalı."

"Hülya mı?"

Sayfanın üstüdeki kocaman H. harfine birkaç kez parmak bastım.

"En yakın arkadaşının adının tamamını neden yazmasın? Neden ardına bir de ünlem işareti koysun?"

"En yakın arkadaşı neden telefonunu açmıyor, peki? Hatta neden seni kendiliğinden arayıp yardım teklif etmiyor?"

"Nerden bileyim? Olmazsa Oktay'ı ararım yarın, kıza ulaşmamı sağlayabilir belki."

Tam o sırada masamın üstündeki telefon çalmaya koyuldu.

"Kim olabilir bu saatte?"

Narin kolundaki saate baktı. "Daha dokuz buçuk," dedi.

"Sen aç," dedim. "Haydar Bilir ise eğer, duşta olduğumu... Ya da erkenden ilaç alıp yattığımı söyle. Kimseyle konuşacak halim yok."

Aslında önümdeki şu bilmecelerle dolu defteri de, Haydar'ı da, cinayetleri de unutup, biraz önce yemek yerkenki müzikli romantizmi yeniden yakalamak umudundaydım.

Ne boş umutlarmış! O gece başıma daha neler gelecekmiş meğer.

Telefonu kapattığında Narin'in gözleri iyice kocamanlaşmış, benzi solmuştu. "Kadın deli deli konuşuyordu," dedi, yutkundu. "Yukarda hayaletler dolaşıyor, diyor. Kapıcı cevap vermiyormuş. Hemen geleceğimizi söyledim."

"Duydum," dedim. "Bu saatte nasıl gidebiliriz? Hasan'ı çoktan gönderdim."

"Amaaan sen de," derken odanın kapısına yönelmişti bile. "Hasan'sız bir yere gidemez misin sen? Memlekette taksi mi yok!"

Gene de hemen kalkmadım yerimden. Gecenin bir yarısında –gerçi Narin saatin dokuz buçuk olduğuna dikkatimi çekmiş-

ti–hayaletlerden söz eden, besbelli dengesiz bir kadının yanında ne işimiz vardı? Zaten daha ilk gördüğümde pek gözüm tutmamıştı o Işıl Hanım'ı. Kıvırcık ak saçlarından spor ayakkabılarına, el kol hareketlerine kadar bir tuhaftı. Dikkate değer hiçbir şey anlatmamıştı ama bayağı esrarengiz bir havaya bürünmeyi başarmıştı. Sıkıntıdan patladığı için olmadık hikâyeler uyduruyor olabilirdi.

Narin sırtına bir ceket geçirmiş, elinde çantası kapıda göründü. "Daha oturuyor musun," diye sinirli sinirli söylendi. "Hadi, çabuk ol, taksi geliyor!"

Toparlandım ister istemez. Ömrümün büyük bölümünü geçirdiğim bu evde, günün herhangi bir saatinde, nerden, hangi numaradan taksi çağrılacağını ben bilmiyorum da bu kadın bu kadar kısa zamanda nasıl öğrenmiş?

Araba tenha sokaklarda hızla ilerlerken, "Tam olarak ne dedi?" diye sordum.

"Çok korkmuş. Korkudan dili dolanıyordu.. Yukardan tıkırtılar duyduğunda önce biz gelmişizdir sanmış, rahatsız etmek istememiş, ama gece sesler uzayınca, sanki biri eşyaları itip kakıyormuş gibi gelmiş. Kapıcıya telefon açmış, adam yerinde yokmuş anlaşılan."

"Yukarda itilip kakılacak eşya yok ki," dedim.

"Ne bileyim ben. Çok korkmuş işte. Kapıcıyı bulamayınca bizi aramak gelmiş aklına."

"Numarayı nerden biliyor?"

"Ben vermiştim geçen gittiğimde."

"Yaa?"

Daha iki saat önce evlenmeyi düşündüğüm bu kadının evimin telefonuna sahip çıkması neden bu kadar canımı sıkıyor?

Narin dış kapının ziline üç kez kısa kısa bastı. Diyafondan boğuk bir sesin "Evet?" demesi biraz zaman aldı.

"Biz geldik, Işıl Hanım."

"Siz de kimsiniz?" diye bir cevap gelseydi şaşmayacaktım ama, kadın otomatiğe basmakla yetindi. Merdivenleri tırmandık.

Işıl Hanım kapısını aralamış, ama besbelli zinciri açmaya cesaret edememişti. Yüzünün yarısı görünüyordu ama saçlarının karmakarışık, soluk gözlerinin koskocaman açılmış olduğu fark ediliyordu.

"İsterseniz önce yukarsını bir kontrol edin. Anahtarınız var, değil mi?" diye fısıldadı.

Narin duraksadı, hatta bir adım geriledi. "Evet... ama..."

"Gerçi tıkırtılar biraz önce kesildi ama..."

Boğazımı temizledim, en soğuk sesimle, "Birileri merdivenlerden inseydi işitmez miydiniz?" diye sordum.

"İşitmedim," dedi gene fısıldayarak ve gözlerini -mümkünse- daha da açarak.

Şimdi, yukarda hayaletler geziniyorsa neyse ne de, orada eli bıçaklı ya da tabancalı bir katil pusuya yatmışsa, onunla yüzleşmemiz neye yarayacak? Kendi canımızdan olma ihtimalimiz yüksek!

Bu düşüncemi dile getirmeme fırsat bulamadan Narin harekete geçti. "Bir bakalım," diyerek üst kata çıkan basamaklara yöneldi.

Kolundan yakaladım. "Yukarda gerçekten biri varsa, tehlikeli olabilir," dedim. Ben de onlar gibi fısıldamıştım bu kez.

Işıl Hanım kapının zincirini çıkardı. "Buyrun içeri. Polis mi çağırmalı acaba?"

"En iyisi o," dedi Narin.

İçeri girdik. Kadın yeniden zinciri taktı.

"Yukarda kimse yoksa, polis çağırıp da aptal durumuna düşmeyelim," dedim, çoktan aptal durumuna düştüğümüzü düşünerek.

"Şimdi kimse var mı bilemem ama, sizi aradığımda birileri vardı... Ya da iyi saatte olsunlar tabii..."

"Melek burada öldürülmediğine göre, hayaleti neden gelsin?" diye ciddi ciddi sordu Narin.

Bir an korkuyla baktım ona. Böyle bir konuda mantık yürütmek ne demekti?

Bu arada girdiğimiz salon hem Melek'inkinden çok daha geniş, hem de onunkinin aksine tıka basa eşya doluydu. Eşyalar iyice eski mi, antika mı, loş ışıkta çıkaramadım. Kadın, koyu renkli kadifeden koltuk kanape takımının, sayısız sehpa ve vitrinli dolabın olduğu tarafa değil de, oymalı yuvarlak bir masanın ve insanın üstüne üstüne gelen çok fazla oymalı devasa bir büfenin bulunduğu tarafa işaret etti oturmamız için. Neden bilmem, tavana baktım. Hayal ürünü olduğuna inandığım tıkırtıların kaynağını gözlerimle göreceğimi mi sanıyordum? Herhangi bir ses duymadığım gibi, gördüğüm tek şey, yanmadığı için kristal parçacıkları karanlık ışıltılar saçan, tavandan çok masaya yakın, kocaman bir avizeydi.

Bakışlarımı izleyen Işıl Hanım, "Atalardan kalma... Burası için fazla büyük olduğunu biliyorum ama, her şeye rağmen satmaya kıyamadım," şeklinde, sebebini anlayamadığım bir izahata girişti. Ve hafiften sendeleyerek devasa büfeye doğru birkaç adım attı.

Narin ne avizeye bir göz atmıştı, ne de anladığım kadarıyla kadının dediklerini duymuştu. Masanın çevresindeki kadife kaplı sandalyelerden birini çekerek oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Işıl Hanım büfeden çıkardığı iki kristal kadehi, kendi dolu kadehinin ve iki şarap şişesinin yanına biraz sertçe koydu. Şişelerden biri boşalmıştı, öteki yarıdan fazla doluydu.

Kadehlerimize içki koyarken ellerinin titrediğini fark ettim. Ama şarabı dökmemeyi başardı, "Buyrun," dedi.

Nedense 'şerefe' dercesine kaldırdık kadehleri, ama işi tokuşturmaya vardırmadan, üçümüz de aynı anda birer yudum aldık. Sessizce üst kattan gelecek tıkırtıları beklemeye koyulduk. Öylece ne kadar bekledik, bilmiyorum. Sokaktan bile herhangi bir gürültü gelmiyordu. Bu arada Işıl Hanım bir sigara yaktı ve çakmağın sesi bile beni irkiltti. Ben ikide bir yeniden tavana bakmaktan kendimi alamıyordum. Işıl Hanım durup durup içini çekiyordu. Her seferinde şarabından bir yudum aldığından, biraz sonra kadehini yeniden doldurması gerekti. Tamamiyle bir sarhoş kuruntusu yüzünden burada bulunuyor olma ihtimalimiz, başka herhangi bir ihtimalden daha akla yakın görünüyordu.

Narin de aynı şeyi düşünmüş olacak ki, anlamlı anlamlı baktı bana. "Ne yapalım?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Her kimse mekânı terk etmişe benziyor," dedim sesimde alaycı bir tını olmamasına dikkat ederek. "Ya da uyuya kalmış. İstersen gel bir bakalım."

Narin kafasını salladı, ben yerimden kalkmaya davranırken, Işıl Hanım birden hareketlenerek masanın üstünden elime yapıştı.

"Aslında size söylemek istediğim başka bir şey de var," dedi aceleyle. "Geçen geldiğinizde sözünü etmedim... çünkü..." İkimiz de gözlerimizi ona diktik. Bir iki kez yutkunduktan sonra devam etti: "Çünkü... O sırada... Adam hayattaydı."

"Hangi adam?"

"Lüzumsuz yere dedikodu yapmak istemedim."

"Kim? Hangi adam?" diye yineledi Narin sabırsızca.

Kadın bir kez daha yutkundu, şarabından bir yudum daha aldı, "Ergin Gürkan," dedi.

O sessizlikte küçük çapta bir bomba etkisi yaptı bu iki sözcük. Ya da iki el üstüste patlayan bir tabanca...

"Melek buraya ilk taşındığında sık sık gelirdi. Birkaç kez merdivende karşılaştık. O beni tanımadı tabii. Yüzüme bile doğru dürüst bakmadı zaten."

"Ergin Gürkan'la tanışıklığınız mı vardı?.."

"Çok eskiden..." Şarabının kalanını bir dikişte bitirdi, yeniden şişeye uzandı. "Yıllar öncesinden."

Narin de, bana bir göz attıktan sonra, kendi kadehinden bir yudum aldı.

Işıl Hanım dalgın ve birazdan fazla bulanık gözlerini bir benim bir Narin'in üzerinde gezdirdikten sonra, arkamdaki duvara çevirdi. "Üzülüyordum onları gördükçe... Kızcağızın öylesine mutlu bir hali vardı ki... Ama sonunun kötü olacağını biliyordum tabii. O ailenin ne kötü bir tohumdan üreidiğini benden iyi kim bilebilir?" Bir süre sustu. Gözleri dolmuştu, akabilecek yaşları durdurmak ister gibiydi. Kirpiklerini kırpıştırdı. Biz de havasını bozmamayı, sesimizi çıkarmamayı akıl ettik. "Hepsi şeytandır onların... Bir tek Ayhan vardı o şeytanların arasında bir melek..." Birden silkindi. "Pardon... Melek adını anmak için değil... Yani Ayhan çok iyi bir çocuktu, demek istedim, ağzımdan öyle çıktı, kusura bakmayın."

"Ayhan'ı da mı tanıyordunuz?" diye şaşkınlıkla sesini yükseltti Narin.

"Çok uzun bir hikâye..."

Ve o çok uzun hikâyeyi ağır ağır, arada tekleyerek, kimi kez dili dolanarak anlattı. Bir şişe şarap daha açıldı, hepimiz çok içtik. Sonunda gözyaşlarını tutamayan Narin oldu.

"Yanında çalışmaya başladığımda on dokuz yaşımdaydım. Koleji yeni bitirmiştim, üniversiteye gitmeye hiç hevesim yoktu. Hayata atılmak istiyordum. Ve onun yanında atıldığım hayat... Başlangıçta ne güzeldi... Şimdi sorsalar... On dokuz yaşımda ölseydim de kurtulsaydım mı derdim? Yoksa onu öldürseydim... Şimdiye çoktan hapisten çıkmıştım... Gene böyle annemin evin-

den kalma eşyaların arasında bunala bunala gün sayıyor olurdum, ama hiç değilse öcümü almış olurdum. Aslında şimdi düşünüyorum bunu... O sırada kimseyi öldürmeyi düşünmüyordum... Düşünseydim bile, o kadar nefret ettiğim halde, ona kıyamazdım da, evlenmeye karar verdiği geçkin sosyete güzelini vururdum herhalde. Kimseyi öldürmedim sonunda, oğlumu alıp kaçtım. Gençtim, her şeye karşın hayattan umudum vardı hâlâ..."

Bu arada dirseklerini masaya dayamış, gözlerini önündeki kadehe çevirmiş, başını hafif hafif iki yana sallamaya koyulmuştu. Sesimi çıkarmamam, hikâyeyi istediği gibi anlatmasına fırsat vermem gerektiğini biliyordum ama, kafam çok karışmıştı. Dayanamadım, alçak sesle sordum.

"Ergin Gürkan'dan mı söz ediyorsunuz?"

Başını kaldırdı, kim olduğumu, burada neden bulunduğumu anlamak istercesine, neden konuştuğumu tam olarak kavrayamamış gibi baktı yüzüme. "Ergin mi? O Hapisteydi... Sonra çıktı ama ne eve uğradı ne de ofise. Babasıyla ilişkisini çoktan koparmıştı. Babası da onunla tabii. Oğlunu hapisten kurtarmak için en ufak bir şey yapmadı... Madem komünist, çeksin cezasını derdi... Hatta gülerdi.. İlk karısından olan çocuğuydu, sanki hiç sevmemişti onu. Sonra... Birkaç ay mı, bir yıl mı kadar sonra... Tam bilemiyorum tabii... Galiba mahkemeye bile çıkarmadan salıverdiler Ergin'i. Herhalde komünist falan değilmiş. Ne bileyim? Hiçbir şey bilmiyordum. O kadar mutluydum ki..." Yanaklarından aşağı süzülen yaşları silmeye yeltenmedi, "Ne garip," dedi kırık bir sesle, "onca kötü olaydan sonra bile hep en güzel günleri hatırlıyor insan."

Sustu. Gözlerini kapamıştı. Sarhoş bir kadının anlattığı bir hikâyeyi, sarhoşluğa doğru hızla ilerleyen iki kişi olarak dinliyor, suskunluğu ne zaman, nasıl bozacağımızı kestiremiyor, anlatılan öykünün bizim peşinde olduğumuz öyküyle ne gibi bir bağlantısı olduğunu bile anlamadan, soluğumuzu tutmuş öylece yeni-

den konuşmasını bekliyorduk. Herhangi bir soru sormaya cesaretimiz yoktu.

Dirseğini masadan kaldırmadan, gözlerini de açmadan, sağ elini büfeye doğru sallayarak, "Orada daha şarap olacak," dediğinde emir almış gibi yerimden fırladım.

Gösterdiği yerden bir şişe çıkardım, tirbuşonu hemen oracıkta, elimle koymuş gibi buldum. Şarabı açıp üçümüzün de bardağını doldurdum.

Gözleri hâlâ kapalıydı. "Hamile kaldığımda köşke yerleştirmişti beni. Evlenmekten hiç söz etmemişti ama bebek doğmadan önce, ya da doğduktan hemen sonra nikâh kıyacağından emindim. Hiç üstelemedim. Yirmi bir yaşımda koca köşkün hanımefendisi olmuştum, mutluluktan uçuyordum. Kırk yıllık hizmetkârlar benden emir bekliyorlardı. Ne emir vereceğimi bilmiyordum çoğu kez ama, keyfime diyecek yoktu. Bebek doğduktan sonra, o da mutluluktan uçuyor gibiydi, sanki Gürol ilk oğluydu... İkimizi de nasıl el üstünde tutuyordu... Nikâhı mikahı unutmuştum... Daha doğrusu... Arada düşünmüyor değildim ama... Bu oğlanı o kadar seviyor ki, nasıl olsa... nasıl olsa... Onsuz yapamayacak, bensiz de yapamaz... Sanıyordum." Bir süre daha sustuktan sonra, birden gözlerini açtı, başını geriye doğru atarak güler gibi yaptı. "Ben de... Neden hayatımı anlatıyorum size?"

Narin, "Anlatın n'olur," diyerek ona doğru eğildi. "Bir sakıncası yoksa tabii..."

"Ne sakıncası olacak? Yıllar geçti aradan, o şapşal kızcağız değilim artık." Bayağı ayılmışa benziyordu; yüzündeki o zavallı ifadeyi silmiş, öfkeyle bakıyordu arkamdaki duvara. "Hayatımı yeniden kurmayı başardım. Oğlumu elimden aldığında bile..."

"Oğlunuzu elinizden mi aldı? Kim?"

"Kim olacak, babası tabii... O zengin kadınla evlendiğinde... Şirketlerin birleşmesi gerekiyormuş da, evlilik bunun ön koşuluymuş da, aslında formaliteden başka bir şey değilmiş de... Pis

yalancı! Bu tarafta, bu daireyi aldı bana... Köşkten mümkün olduğunca uzak, ama gene birlikte yaşayacaktık."

Bu sözü edilen köşkün, benim bu akşam üstü Banu Sayar'ı ziyaret ettiğim köşk olabileceği geldi aklıma birden. Öyle ya, baba ölünce miras meşru oğula kalıyor, o da oraya karısıyla yerleşiyor... Demek bu kadıncağızın bir vakitler pek mutlu olduğu evde bugün, hiç de hakkı olmayarak, Banu Hanım yaşıyor.

"O zamanlar öyle gözde bir muhit değildi burası. Her taraf kafelerle lokantalarla dolu değildi. Eski Istanbullular, ama yani, orta halli insanlar yaşardı. Haftanın dört günü burada bizimle kalırdı Hulusi. Hâlâ benden başkasını gözünün görmediğini söylüyordu ama, şık davetlere, Avrupa gezilerine falan o kadınla gidiyordu, hafta sonlarında verdikleri partilerde ev sahibesi o şişko sarışındı. Dedikodu gazetelerinde resimleri çıkardı hep. Bir süre sonra dayanamadım. Bunun yurtdışı seyahatlerinden biri sırasında, Gürol da beş yaşına gelmişti, oğlumu aldığım gibi Bodrum'a kaçtım. Bir arkadaşım butik açmıştı orada, gel birlikte yürütelim işi dedi... O zamanlar orası da şimdiki gibi lüks değil, kalabalık değil... Gerçi yıllardır gitmedim ama, duyuyoruz, okuyoruz gazetelerde. Sakin bir yerdi ben gittiğimde. Koylar bomboş, mavi yolculuklar eski püskü balıkçı teknelerinde yapılıyor... Çevre köylerin çoğunda elektrik bile yok. Bir iki ay içinde buldu beni tabii. Geldi geri götürmeye, ama inat ettim ben de. Bağırdı, çağırdı, elini kaldırdı... Ama Allah için yani, vurmadı. Bundan böyle benden para mara bekleme deyip çekti gitti. Allah bilir, başka bir genç kadın bulmuştu bile."

"Oğlunuzu götürmedi, yani?"

Işıl Hanım masanın üzerinde duran sigara paketine uzandı. "O sefer götürmedi, hayır," dedi. Sigarasından derin bir nefes aldı, hafiften gülümsedi. "Gençtim tabii. Birini sevdim. Bir ressam. Aynı zamanda küçük bir pansiyon işletiyordu. Birlikte yaşamaya başladık." İçini çekti, gülümsemedi ama gözlerindeki öfke yok olmuştu sanki. "Güzel günlerdi... Ama uzun sürmedi.

Bunun kulağına gitmiş. Allah bilir başından beri casuslar takmıştı peşime de ben fark etmemiştim. Gene çıktı geldi. Ama gayet sakin, hiç öyle esip savurmak yok; alttan alıyor, anlayışlı davranıyor. Çocuk okula başlayacak, Istanbul'da imkânlar daha iyi falan diyerek kandırdı beni. İstediğim zaman görebileceğimi de söyledi."

Kadının çocuğu için pek zorlu bir savaş vermediğini düşündüm. Hatta ressam sevgilisiyle baş başa kalmak işine gelmiş bile olabilirdi.

"Ama yalanmış dedikleri. Oğlumu bir daha göstermedi bana. Daha sekiz yaşındayken el kadar çocuğu İngiltere'ye yatılı okula gönderdi."

"Bir daha hiç mi görmediniz onu?" diye sordu Narin duyduklarına inanamamışcasına.

"Bodrum'dan döndükten sonra birkaç kez ilişki kurmaya çalıştım babasıyla ama, her seferinde ya atlattı ya azarladı beni. Yavrum eğitimine dışarda devam ediyormuş, beni çoktan unutmuş, evet yazları geliyormuş tabii ama bambaşka bir hayatı varmış artık; delikanlı çocuğun kafasını karıştırmak ne işe yarayacakmış? Sonra öldü. Ölüm ilanlarında Gürol'umun adı yoktu. Nüfusuna bile geçirmemiş anlaşılan. Cenazesine gitmedim. Ayhan'ınkine gitmek isterdim oysa... Cesaret edemedim."

Narin'in "Şimdi kaç yaşındadır?" sorusunu yadırgadım. Bize neydi annesinin bile vazgeçtiği bir çocukcağızın yaşından?

"Otuz beş. 8 Eylül'de otuz beşini doldurmuş olmalı. Türkiye'de mi, değil mi meçhul. O da hiç arayıp sormadı beni, yani." Ve şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla omzunu silkerek bir kez daha şarap kadehine uzandı. "O kadını mı annesi belledi, küçük yaşta gavur ellerinde yatılı okula gidenlerde anne sevgisi mi kalmıyor, bilmem artık."

İçime sıkıntı bastı birden. Gecenin bu saatine kadar Işıl Hanım'ın acıklı öyküsünü -ki, bence o kadar da acıklı değildi- dinlemekle boşa vakit kaybetmiş olduğumuzu düşünüyordum. Ge-

ne de kafamın gerilerinde bir yerde bir şey cızırdıyordu. Kadın konuşurken, bir ara bir şey, belki de anlattığı öyküden bağımsız bir şey irkiltmişti beni, ama bunun ne olduğunu o sırada çıkaramadım. Sanki bir soru belirdiği anda uçmuştu zihnimden. Bizi ilgilendiren cinayetlerle bağlantılı bir şey olduğunu sanmıyordum, ama bir şeydi işte. Nasıl bir şeydi bilemiyordum ama nedense iyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Sizlerin de başını ağrıttım," dedi Işıl Hanım bana bayağı sahte gelen bir utangaçlıkla başını öne eğerek. Aslında, yeterince içini döküp rahatladığını, artık gidebileceğimizi ifade ettiğini anladım. Yani, o kadar kafamızı ütüledikten sonra nazikçe kovuyordu bizi.

Gecenın o saatinden sonra, Işıl Hanım kadar değilse bile gereğinden fazla içmiş olarak, taksiye binip Emirgan'a gitmeye kalkmaktansa, üst kattaki hayaletlerle yüzleşmek ya da çoktan kaçmış olan -sahiden vardıysa eğer- bir hırsızın geride bıraktığı manzarayla karşılaşmak daha akla yakındı. Bunu benim değil de Narin'in dile getirmesi ise onun benden daha ayık olduğunu gösteriyordu. Ya da... Ben bu sarhoş kadına o kadar sinirlenmiştim ki, doğru dürüst düşünemiyordum. En ufak bir nezaket girişimine gerek görmeden, veda formalitelerini tamamen Narin'e bırakarak dairenin kapısına yürüdüm, kapıyı açık bırakarak yukarı çıktım; orada birkaç dakika Narin'in gelmesini beklerken kızgınlığım biraz yatıştı. Neden bu kadar kızdığımı ise sorgulamadım.

"Kadını dövseydin bari," dedi Narin anahtarıyla Melek'in dairesinin kapısını açarken basbayağı sırıtarak.

Anladım ki, dediğini yapmış olsaydım pek bir itirazı olmayacaktı. Hatta öyle bir şey yapmamı mı ummuştu?

"Dayağı fena halde hak ediyor ama, ben öyle şiddet hareketlerine girişecek biri değilim," dedim, doğruca yatak odasına yönelerek. "Ayrıca ayakta duracak halim yok."

Narin bütün ışıkları yaktı, evin içinde bir süre dolaştı; yanıma geldiğinde ben soyunup yatmıştım bile.

"Geçen geldiğimde bıraktığım gibi her şey," dedi kendisi de soyunmaya başlayarak. "Hayaletler hiçbir şeyi ellememişler." Güldü. "Sen neden kızdın o kadar?"

"Bırak uyuyayım," diye homurdandım. "Koca geceyi boşa harcadık zaten."

"Çarşaf yaysaydım keşke," dedi ama bu konuda hiç de ısrarcı olmayarak yanıma girdi.

Melek'in Ergin Gürkan ile, Oktay ile, kimbilir başka kimlerle seviştiği yatakta, çarşafsız, yastık yüzsüz, tek bir battaniyeyle örtünerek sevişmeden uykuya daldık. Yani sızıp kaldık.

Biri omuzumdan dürterek uyandırdı beni. Sarı saçlı bir kadın... Hem de gülümsüyor. Gördüğüm rüyayı -yoksa kâbus muydu?- anında unuttum. "Nerdeyim?" diye sordum korkuyla, ve nerede olduğumu hemen hatırlayarak, aklımca bir espri girişiminde bulundum: "Kimim ben?"

Espri mi? Varoluşsal bir soru mu? Kendime böyle bir soru sormayalı kaç yıl, kaç yüzyıl olmuştu? Uyku sersemliğiyle mi sorulur bu gibi sorular? Kimim ben? Neden burada bulunuyorum? Kim olduğumu bilsem bu çarşafsız yatakta mı açardım gözlerimi? Bu sarı saçlı kadın neden hayatıma hükmediyor? Ben kim olduğumu bilseydim, o beni omzumdan dürterek uyandırma hakkını kendinde bulabilir miydi?

"Saat on biri geçiyor," dedi uyandığımdan emin olur olmaz yanımdan uzaklaşarak. "Evde ne sıcak su var, ne de ağza atacak bir şey. Bir an önce kalk da çıkalım. Bugün çok işimiz var."

Bugün ne işimiz olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama kalktım tabii. Yıkanmadan giyinmek hiç sevmediğim, hemen hemen yapmadığım bir şeydir ama, insan hayaletlere bulaşınca birtakım zorluklara katlanmak zorunda besbelli. Gene de karnımı doyurmadan on adımdan fazla atmaya niyetim yoktu.

İngiliz, Fransız, Meksika ve hatta Türk usulü kahvaltılar sunduğunu vitrinindeki çeşitli dillerde yazılarla belirten bir kafeye girdik.

"Hadi bir değişiklik olsun, bu sabah Türk kahvaltısı yapalım," diye sırıttı Narin. Nedense keyfi pek yerindeydi.

"Şu kadının anlattığı hikâyeyi ben bir yerden biliyorum ama, nerden?" dedim suratımı daha da asarak. "Balzac mı desem... yoksa Dickens mı?.. Ya da filmini mi görmüştüm?"

"Ne diyorsun, Allah aşkına?"

Hatırlamaya çalışırken gözlerimi kıstım. "Zengin ve muhtemelen asil bir ailenin oğlu bir çamaşırcı-kızı... Ya da ona benzer alt sınıftan birini evlenme vaadiyle iğfal ediyor. Ama tabii kendi sınıfından biriyle evlenmesi gerek... Asıl sevdiği masum kız hamile kalınca... Doğuruyor tabii ama bebeği köye gönderiyorlar bakılması için. Kız da ortada kalıyor. Gel zaman git zaman çocuk büyüyor, çok büyük sıkıntılar çekmekle birlikte nasıl oluyorsa iyi bir eğitim de alıyor ve günün birinde asil babasının kim olduğunu öğreniyor ve aileden intikam almaya and içiyor..."

Narin kahkahalarla gülmeye başladı. "Balzac'a daha çok benziyor," dedi. "Gerçi ben klasikleri pek bilmem ama..."

"Eski karım sayesinde bir sürü roman okudum ben. Gerçi hepsini birbirine karıştırmadığım söylenemez. Zaten bu daha çok bir film uyarlamasına benziyor."

Narin gülmeyi daha alçak perdeden sürdürerek, "Hatta günümüze aktarılmış bir televizyon dizisi..."

"O kadarını bilemeyeceğim. Ama dün gece bize anlatılan hikâyenin bir yerlerden apartma olduğu kesin."

"Kadın neden uydursun böyle bir şey?"

"Onu da bilemeyeceğim."

"Ayrıca, görünürde intikam almaya gelmiş bir oğul yok."

"Hikâyenin o kısmının Işıl Hanım'ı ilgilendirdiğini sanmıyorum. Aileden intikam almak isteyen biri varsa, o da kendisinden başkası değil."

"Kimden intikam alacak? Herkes ölmüş."

"O da doğru ya..."

Narin ikinci çayından ikinci bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı. "Ben sana daha çağdaş bir hikâye anlatayım mı?" diye sordu dudaklarını hafiften bükerek. "Genç ve güzel ve hırslı bir sekreter, yaşlı patronunu tavlıyor. Evlenmeyi garantilemek için hamile kalıyor. Ancak adamın öyle bir niyeti yok, zaten hayatında başka bir kadın var. Ya da başlangıçta kıza iyice kapılmış, çocuğunu da sahiplemiş olabilir de, kendi yaşamına çok daha uygun olan öteki kadınla sonradan karşılaşmıştır. Onunla evlenmeye karar verince de... İşte, kıza bir kat alıyor, bir miktar para verip başından savıyor. Ama kız bunu rahat bırakmıyor, orada burada durmadan karşısına çıkıyor, yeni karısını taciz ediyor, şantaj yapmaya kalkıyor... Ne bileyim işte, bunaltıyor adamı. O da çareyi bunları iyice uzaklaştırmakta buluyor..."

O anlattıkça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordum. Bir gece önce kadıncağızı yaşlı gözlerle dinleyen Narin, nasıl oluyordu da sabah aynı kadını hesaplı kitaplı, şantajcı bir aşifteye dönüştüren bu hikâyeyi uydurabiliyordu? Kadınların hepsi mi acımasız? Hepsi mi birbirinden nefret ediyor? Balzac'tan çok daha insafsız bir yorum bununki... Hatta Akın Erkan bile bu kadar kötüsünü düşünemezdi gibime geliyor.

Duyduğum dehşete yakın şaşkınlığı dile getirmedim, soğuk soğuk sordum yalnızca: "Peki, neden gidip geri alıyor çocuğu?"

Omzunu silkerek kahvaltısına devam etti. "Birden vicdan azabına kapılmış olabilir. Kadın Bodrum'da şununla bununla düşüp kalkmaya kalkınca çocuğu korumak istemiştir belki. Ya da öteki oğullarından umut kestiği için, yeni karısı da çocuk yapamayınca... Işıl Hanım onun geçkin bir güzel olduğunu söyledi hatırlarsan... Ya da belki kendi getirdi attı çocuğu adamın başına, ben bununla uğraşamıyorum, al oğlunu sen bak diye bıraktı..."

Yaşlı ve zengin çapkın öykünün iyi kişisi oluyor bu anlatımda, genç ve çaresiz anne ise canavarın önde gideni...

"Dün gece mi düşündün bütün bunları? Kadının hiçbir dediğine inanmadın mı başından beri?"

"Yooo, dün gece anlattıklarına inandım, çok da acıdım kadıncağıza... Hâlâ da inanıyorum aslında. Ama sen hikâye bir romandan apartma deyince... Ben de akla daha yakın, ayrıca günümüz gerçeklerine daha uygun bir öykü olabilir diye düşündüm. Erkek milleti böyledir. Bir kadından bıktılar mı başlarından atmak için yapmayacakları pislik yoktur."

"Pisliği yapanın kadın olduğunu söylemedin mi demin? Yosmanın hamile kalarak adamcağıza tuzak kurduğunu..."

Gözlerini kocaman kocaman açarak, "Aaaaa," diyerek büyük bir şaşkınlık gösterisine girişti. "Yosma mı dedim ben? Tuzak mı dedim? Nerden geliyor aklına böyle laflar? O konumdaki bir kızın zengin koca bulmak istemesinden doğal ne var? Elinden geleni yapmış tabii."

"Peki ya adamı rahat bırakmamalar, şantaj yapmalar?.."

"Kafası kızmışsa yapar tabii. Adam bunu çocuğuyla sokağa atınca, boynunu büküp kaderine razı olacak değildi ya... Elbette hakkını arayacak! Amma tuhafsın sen de... Erkek milleti işte!"

Derin derin içimi çekmekten başka ne yapabilirdim? "Asıl tuhaf olan kadın milleti," demedim. Kafamı iki yana sallamakla yetindim. "Öyle ya da böyle, bizden ne istiyor bu kadın?"

"Bir şey istemedi ki, ne isteyecek?"

"Ne diye gece vakti uydurma hırsız, hayalet hikâyeleriyle bizi çağırıp daha da uydurma bir hayat hikâyesi anlattı öyleyse? Maksadı nedir?"

"Canım, ne maksadı olacak? Bir şeyler duyduğuna inanmıştır sahiden... Yalnız yaşayan bir kadın ne de olsa, korkmuştur. Sonra da dert dökmeye başladı, yazık... Ne de olsa gencecik yaşta kalbi kırılmış..."

"Neden kırılmış kalbi?" diye sordum, biraz isyankâr bir sesle. "Yaşlı adama âşık mıymış bile? Onu parası için tavladığını kendin söyledin."

"Ama kendisi âşık olduğunu söylüyor... Yani, elimizde tek tanık olduğuna göre... Ayrıca, kalbinin kırılması için ille de âşık olması gerekmez. Genç yaşta köşkten kovulmuş, çocuğuyla sokakta kalmış... Kırılmaz mı kalbi?"

"Ne sokakta kalması? Adam ona Cihangir'de, hâlâ da içinde oturduğu katı almış. Bugün satmaya kalkacak olsa..."

"Off, siz erkekler ne kötüsünüz, ille birbirinizi korursunuz! Ha kat almış, ha sokağa atmış, ne fark eder? Hayatından kovmuş ya... Kadıncağız bunları bize neden anlattı bilmiyorum... Öyle korkudan dili çözüldü işte... Kimbilir kaç zamandır kimseyle konuşmamıştı besbelli. Çok da içiyordu dikkat ettiysen."

"Ettim," dedim.

"Belki bir maksadı da vardı. Bizim bilmediğimiz bir şey bildiğini sanıyordu. Melek'in Ergin Gürkan ile ilişkisini, yani. Bir yolunu bulup bizi aydınlatmak, yardımcı olmak istiyordu herhalde."

"Ne kadar iyi niyetlisin. Bunun için sabaha kadar kafamızı ağrıtmasına gerek yoktu."

"Senin de çok huysuzluğun üstünde bu sabah, aaa," dedi iyice huysuz bir sesle. "Romanını sıkılmadan okuyorsun, filmine bile gidiyorsun, kadın gerçeğini anlatınca başına ağrılar giriyor! Hoş doğrusu!"

Yüzüne öylece bakakaldım. Ağzım da açılmıştı büyük bir ihtimalle ama, söyleyecek bir tek kelime bulamıyordum. Bu kadının hayatıma huzur getireceğini sandığım o müzik dolu yemeğin üstünden, yirmi dört saat bile geçmemişti daha.

Gülen Hanım beni görünce nedense pek şaşırdı. "Aaaa, geldiniz mi?" diye sordu gereksizce, ve gene gereksizce ekledi: "Kaç gündür yoktunuz."

Hafifçe gülümsedim, "Doğru söylüyorsunuz."

Yerinden kalktı, "Odayı açtırayım mı?"

"Zahmet olmazsa," dememi beklemeden telefona uzandı.

Okula uğramaya vakit bulamadığım birkaç gün içinde bazı bayağı şaşırtıcı yeni bilgilere ulaşmıştım. Daha doğrusu, Haydar Bilir şimdilik çok gizli kalması gereken birtakım bilgiler edinmiş ve bunları benimle paylaşmakta bir sakınca görmemişti. Şaşırtıcı demek biraz hafif kalıyor aslında. Bu bilgilerin tam

da Melek'in defterine yazdığı sözcüklere uyacak şekilde bize ulaşması inanılır gibi değildi. Öte yandan, Narin sonunda esrarengiz Hülya Hanım'ı bulmayı başarmıştı, ama ondan öğrendiklerimiz kafamızı daha da çok karıştırmaktan başka bir şeye yaramamıştı. Daha sonra Haydar Bilir'in getirdiği bilgiler ışığında kızın anlattıkları da bir çerçeveye girmeye başlamıştı ama, çerçevenin tüm çizgilerini kapatmaktan uzaktım daha. Zaten her bir şeye bir anlam kazandırmış olsaydım, neden buraya geri gelecektim?

Nerdeyse beline dek uzanan dümdüz, çok gür ve çok parıltılı simsiyah saçları, çok büyük, ışıltılı kara gözleri olmasa çirkin sayılabilecek bir genç kızdı Hülya. Yüzü yeşilimsi sarımtrak, gözaltları mor, burnu ve çenesi sivri, dudakları incecik, sesi kalındı. Vücudu ise inceden çok sıska olarak nitelenebilirdi. Gene de, ustaca yapılmış bir makyaj ve çarpıcı giysiler sayesinde bazı yabancı top modelleri andırabilirdi belki. Ama böyle bir çabaya girişmemiş, yüzüne en ufak bir müdahelede bulunmamış, üstüne uzun, soluk siyah bir etekle annesinin ördüğü hemen anlaşılan kalın, koyu yeşil bir hırka geçirmekle yetinmişti. Bir televizyon kanalında "yapım görevlisi" olarak çalışıyormuş. Melek'i mahalleden tanıyormuş. Cep telefonunu çaldırdığı için daha önce ilişki kuramamışmışız kendisiyle. Sonra işte, Narin Oktay'ı aramayı akıl etmişti.

"Oktay'ı tanımaz olur muyum? Ben tanıştırdım ikisini," dedi bitki çayını yudumlarken.

Mahalledeki kafelerden birinde (bizim geçen sabah kahvaltı ettiğimiz yerden daha küçük, daha kuytu bir yer) ufacık yuvarlak bir masanın çevresine zar zor sığmıştık üçümüz.

"Melek buraya taşındıktan kısa bir süre sonra dost olduk. Yani, öyle çocukluk arkadaşı falan değiliz... Zaten çocukluğu yurtdışında geçmiş. Ama çok çabuk kaynaştık, kafalarımız uyuyordu. Öldürüldüğünde..." Sesi titredi, konuşmayı sürdüreme-

yecekmiş gibi oldu birkaç saniye. Sonra yutkundu, gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Nasıl inanılmayacak bir şey..."

Narin de ağlayacak gibiydi. "Korktuğu biri var mıydı?" diye fısıldadı.

"Hayır, kimseden korkmuyordu. Hatta birilerini korkutmayı düşünüyordu." Yüzünü buruşturdu, hâlâ konuşmakta zorluk çekiyordu. "Yani, 'ben sorarım ona, peşini bırakmam' falan demişti. Ben de bulaşma demiştim..."

"Neyin peşini bırakmıyor? Neye bulaşacak?"

"Okulda bir şeylerin döndüğüne inanıyordu."

Bunda şaşılacak ne var?

"Sık sık söz eder miydi okuldan?"

"Yok, yani normalde, arada bir orada kafa dengi kimsenin olmadığından, öğrencilerin ilgisizliğinden falan yakınırdı ama... O kadar yani. Sonra... Hani, bir çocuk ölü bulunmuş ya..."

Narin, "Evet?.." diye üsteledi.

"Bunu örtbas etmişler, olaydan kimsenin haberi olmamış. Melek çocuğun arkadaşlarından birinden tesadüfen öğrenmiş. 'Nasıl yaparlar bunu?' diye çok kızmıştı. Derken otoparkta da biri ölü bulundu..."

"Bir şeylerin döndüğü kesin!" derken sesime yansıyan ironiyi bilmem saklayabildim mi?

Saklayabilmiş olmalıyım ki, kız teklemeden devam etti: "Evet işte, fena halde kafayı taktı... Sanki birinden şüpheleniyordu ama konduramıyordu gibi..."

"Birinin cinayetleri işlediğinden mi şüpheleniyordu?"

"Yok... O adamın olup bitenler hakkında bir şeyler bildiğinden..."

"Hangi adamın?"

Gene yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum... Eskiden beri tanıdığı biriydi, okulda işe girmesine de yardımcı olmuş galiba..."

Narin'e baktım. Şaşkın şaşkın omzunu silkti. Benim aklıma Ergin Gürkan'dan başkası gelmedi.

"Melek'in Oktay'dan önce ilişkisi olan biri mi?"

"Yok, o değil.." Ağzından bir şey kaçırmışcasına bir an durakladı. Alçak sesle ekledi: "Sanmıyorum."

"Onu tanıyor muydunuz?"

Gözlerini kaçırarak sordu: "Kimi?"

"Melek'in daha önceki sevgilisini."

"Hiç tanışmadık, ama anlatmıştı bir şeyler," dedi önüne bakarak. "Evli bir adamdı."

"Adını biliyor musunuz?"

Başını kaldırdı, gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Siz biliyor musunuz?"

Narin sıkıntıyla içini çekti. "Evet, biliyoruz. Ergin Gürkan."

"Prof. derdik ona, adını söylemezdik. Hayır ondan şüphelenmiyordu, ama ona akıl danışmayı düşünüyordu galiba... Ama aramaya cesaret edemiyordu sanki."

"Peki, öteki adam kim?"

"Dedim ya, bilmiyorum."

Yeniden Narin'e baktım. "Okulda işe alınmasına kim yardımcı olmuş olabilir?"

Narin bir kez daha omuzlarını silkti. "En ufak bir fikrim yok. Melek'in kimsenin iltimasına ihtiyacı yoktu ayrıca. Hangi üniversiteye müracaat etse kabul edilirdi."

"Eskiden tanıdığı biriydi," diye yineledi Hülya. "Galiba İngiltere'den."

"İngiliz miydi?" diye sordum.

Kız başını iki yana sallayarak 'hayır' demeye getirdi.

Narin kaşlarını kaldırıp gözlerini devirerek kısa bir süre düşündü. "Oradan tanıdıklarının burada ne işi var?" sorusunu sordu kendi kendine. "Tabii, okuduğu üniversitede başka Türk öğrenciler vardı herhalde... Sınıf arkadaşları filan..."

Hülya bir daha salladı başını –daha doğrusu, gözalıcı upuzun simsiyah saçlarını. "Hayır, sınıf arkadaşı değildi. Bizden beş-altı yaş büyüktü."

"Siz bu adamı tanıyorsunuz gibime geliyor," dedim.

Aynı kafa ve saç sallama. "Şimdi, kesin bir şey söyleyemiyorum, ama onu bir kez gördüğümü sanıyorum."

Narin ile ikimiz aynı anda, "Nerde? Ne zaman?" diye gereğinden fazla yüksek sesle ona doğru eğildik.

Bu soruşturmayı ikimiz birlikte ve son derece kötü sürdürmekteydik. İyi-polis, kötü-polis oynamak gibi herkesin bildiği bir inceliği bile planlamayı akıl etmemiştik. Kızın korkup susması, hatta masadan -yerin darlığı dolayısıyla, zorlukla da olsa- fırlayıp kaçması an meselesiydi. Öte yandan, kaçtığı anda onu şüpheliler listesinin en başına yerleştirmek gibi bir kolaylığa kavuşacaktık.

Hülya Hanım kaçmaya yeltenmedi, çoktan soğumuş olması gereken bitki çayından bir yudum daha aldı, ellerini ne anlama geldiğini kavrayamadığım bir biçimde havada dolandırdı. Bu hareketini, "Sigarayı bırakalı birkaç ay oldu da," diye açıkladı. "Canım çok istedi birden."

Sigara içmeyen Narin ile, puro ya da (yerine göre) pipoyu tercih eden ben, çaresizlikle birbirimize baktık.

"Garsondan isteyelim," dedi Narin.

Eller havada daha farklı çizgiler çizerek uçuştu. "Yok, istemez, içmeyeyim daha iyi..."

Onun sigara içme içmeme krizini atlatmasını bir süre beklemeyi uygun buldum ama, sessizlik uzadıkça uzayınca, sesimi yükselmek gereğini duydum.

Önce nazikçe boğazımı temizledim, "Bir kez gördüğünüz birinden söz ediyorduk," dedim.

"Melek çok hoş partiler verirdi," diye başladı. "Var ya, Avrupa tipi... Londra'da yaşadığı hayatı çağrıştıran... İnsanlar tanıdıklarını getirirlerdi, kimi kez duyan gelirdi... Koltuğunun altına bir şişe şarap alan... Zamanla insanlar tanımadıklarıyla ahbap olurlar, kaynaşırlar... Müdavimler oluşurdu, kimi kez bir gelen bir daha gelmezdi... Ama okuldan kimseyi davet etmezdi Me-

lek. Bana kalırsa... Üniversitedeki ciddi, hatta idealist öğretmen kişiliğiyle, buradaki... Nasıl diyeyim?" kısa bir an durakladı, "keyif erbabı... serseri... kişiliğini karıştırmak istemezdi."

Narin'in sinirlenip konuyu tamamen başka yerlere taşımasından korktuğum halde, sormak zorunda hissettim kendimi: "Uyuşturucu kullanılır mıydı?"

Narin'e bakmamaya özen gösterdiğim için onun ne gibi bir tepki verdiğini görmedim ama, kız dudaklarını bükmekten başka bir tepki göstermedi.

"Mutlaka," dedi. "Öyle eroin, kokain gibi ciddi şeyler değilse bile... Ne bileyim, esrarlı sigara gibi hafif şeyler..."

Gözümü kızdan ayırmamaya dikkat ederek, "Esrar türünden hafif şeyleri... Melek mi sağlıyordu?" diye sordum.

Ondan yana bakmamayı sürdürmeme karşın, Narin'in el ve kollarının hareketlendiğini fark etim.

"Yooo," dedi kız, "herkes kendi içeceğini kendi getirirdi. Yani... Ha şarap ha haşiş..." Ve bu kez ihtiyarlarla konuşmanın anlamsızlığını anlatırcasına ellerini gözlerinin üstüne örtüp başını masaya devirdi.

"Peki, Melek'in kendi içeceği nerden geliyordu?"

Kız dirseklerini masadan, ellerini gözlerinin üstünden kaldırmadan omuzlarını silkti: "Ciddi bir uyuşturucu durumu yoktu ki," derken ellerini iki yana açtı, bir kez daha ihtiyarlara laf anlatamamanın çaresizliği içinde. "Esrar yani, ne var? Çok daha ağırını çok kolay bulabilirsiniz sokakta. Partilerde esrardan çok şarap içilirdi... Hiç merakınız olmasın."

"Benim merakım," diyerek araya girdi Narin, soğuk ve kuru bir sesle, "kimin ne içtiği ile ilgili değil." Bana bakmamaya, hatta beni yok saymaya dikkat ediyormuş gibime geldi. "Demin bir adamdan söz ediyorduk."

"Onu hâlâ seviyordu, bana sorarsanız," dedi Hülya dalgın dalgın. "Oktay ile idare ediyordu ama onu unutmamıştı. Unutmak istemiyordu!" Birden gözlerini kocaman kocaman açarak

sarı esmer suratını masaya yaklaştırdı, ellerini kavga edercesine masaya vurdu: "Var ya... Öyle şeyler ki... Ne kadar acı verirse versin, unutmanız imkânsızdır. Üstüste, üstüste yaşarsınız... Yaşadıkça acı çekersiniz, acı çektikçe yaşarsınız... Acı dinerse sanki yaşamınız da..." Ellerini masadan kaldırıp bir kez daha yüzüne kapadı.

Narin nihayet gözlerini bana çevirdi. Beni yok saymanın kendisine yaramayacağını kavramıştı belki. Anlamına eremediğimiz bu lisanı birlikte çözmek zorundaydık. O da farkındaydı bunun. Merak etmekten öte, ne düşüneceğimizi bile bilebiliyor muyduk? Onun benim gözlerimde gördüğü ile benim onun gözlerinde gördüklerim aynı şeylerdi büyük olasılıkla: şaşkınlık ötesi tedirginlik, tedirginlik ötesi korku... Bu olayı neresinden tutarsak tutalım dramatik bir öykü çıkıyordu karşımıza... Ve sonuçta neresini tutacağımızı bilmiyorduk.

Acı çektikçe yaşarsınız... Acı dinerse sanki yaşamınız da... Ne? Sona mı erer? Mutluluğa mı varır? Ne? Ne?

Ve bunun Melek'in ölümüyle ne gibi bir bağlantısı var?

Epeyce uzun süren sessizliği Hülya'nın kahkahası bozdu. Kahkaha dedimse, öyle ortalığı şenlendirecek çıngıraklı bir şey değil, hıçkırmak gibi başlayan, gittikçe yükselen ve ancak kız başını tavana kaldırdığında ağzının kulaklarına vardığını, dişlerinin bembeyazlığını gördüğümüzde kahkaha olarak adlandırmayı göze aldığımız bir ses..

"Haaa, siz ötekini soruyorsunuz, salak olanı," diyerek gülmeyi sürdürdü. "Adını hiç öğrenmedim ama... Filmlere konu olacak biriydi." Durdu, önüdeki fincana baktı, "Bir bitki çayı daha alabilir miyim?" sorusunu bana bakarak dile getirdi.

"Elbette," dedim, garsonun birinin göreceği umuduyla elimi havaya kaldırıp salladım.

Kız garsonun gelmesini, bitki çayının yenilenmesini beklemeden konuşmayı sürdürdü: "Yaz sonu partilerinden biriydi. Oktay öncesi, Prof. sonrası... Yani, Melek boştaydı o sıra yanlış hatırlamıyorsam. Gerçi... Boşta olduğu dönemlerde bile..." Gene sustu. İnce dudakları çenesine doğru devrildi, yüzü daha bir sarı-karalaştı. "Tek gecelik ilişkilerini jimnastik olarak nitelerdi..." Çirkin kızların güzel arkadaşlarını (onları sevseler bile) bir türlü affedemediklerini düşündüm de o an, bu düşüncenin kafama neden takıldığını anlayamadım. Sanki bu konuda bir araştırma yapmışım da... "İşte, o gece de bir sürü adam vardı... İçerde, dışarda, herkes bir yerlere yayılmıştı," diye anlatmayı sürdürdü kız. "Ben bir ara terasa çıktım. Adamın biri korkuluğun üstüne tünemiş, tek başına oturuyordu. Hava kararmıştı, neye benzediğini pek göremedim ama gideyim şununla bir iki laf edeyim, dedim. İnsanlık namına yani... Ben daha ağzımı açmadan öylesine afalladı, öyle bir sarsıldı ki, balkondan düşecek diye korktum. Düştü de zaten, ama sokağa değil de, korkuluğun bu yanına. Gülmemi zor tuttum, anlayacağınız," derken pis pis olarak nitelenebilecek bir sırıtış yayıldı yüzüne. "Sonra kalkıyor, yerler toz toprak içindeymiş gibi üstünü başını silkeliyor uzun uzun, kafasını kaldırmadan ağzının içinde bir şeyler geveliyor, arkasına bakmadan içeri giriyor..." Ellerini iki yana açtı, kaşlarını kaldırdı, bu sahneyi kendisi kadar acaip bulup bulmadığımızı anlamak istercesine ikimize ayrı ayrı baktı. "Marazın teki, anlayacağınız... Ben arkasından baktım tabii. İçerde Melek'i iki omzundan tutmuş bir şeyler anlatıyor. Epeyce uzun boyluydu, Melek'e doğru eğildiğinde kamburu çıkıyordu. Melek de gülüyordu, elleriyle onun göğsüne vurdu... Hadi, hadi, der gibi sanki... Gayet ahbapça bir posizyon, anlayacağınız."

Kız susup çayını yudumlamaya koyuldu. Anlaşılan hikâye bu kadardı. Ne anlama geldiği ise meçhul...

Narin dayanamadı, "Peki kimmiş bu adam, öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

Hülya omzunu silkti. "Sonradan sordum Melek'e, kim bu maraz diye. Okuldan biri olduğunu söyledi. O zaman hak verdim partilere oradan kimseyi çağırmamasına. Aslında iyi adamdır, çok utangaçtır, dedi. Utangaçlığın bu kadarı da fazla değil mi? Koskoca herif, ne de olsa... Ağbim sayılır, dediydi Melek."

Narin'e döndüm, "Ağbisi sayılacak biri ve sen tanımıyorsun..."

"Nerden tanıyım, canım," dediğinde bana mı sinirlenmişti, kıza mı, kendine mi, çıkaramadım. "Koca kadın olmuştu, kendi hayatını yaşıyordu. Ayda yılda bir görüşüyorduk zaten."

"Gene de ona bir ağbi kadar yakın biri..."

Sabırsızlıkla sözümü kesti Narin, "Öylece lafın gelişi söylemiş olabilir."

Hülya da kafasını sallayarak onayladı, "Olabilir tabii. Bir daha hiç görmedim onu."

"Gene de, okulda birinden şüphelendiğini söylediğinizde aklınıza ondan başkası gelmemiş," dedim.

Bir süre düşünür gibi yaptı dudaklarını bükerek, "Doğru," dedi sonunda. "Ama nedenini sorarsanız bilemem. O adam hakkında bir daha hiç konuşmadık, adını bile söylememişti." Biraz daha düşündü. "Tabii okuldan başka kimseyi tanımıyorum... Ondan olabilir."

Bu konunun burada kapandığı belliydi, 'Ağbi' tabir edilen kişi her kimdiyse, bunu bu kızdan öğrenemeyecektik. Peki ona başka ne sorabilirdim?

"Melek'le en son ne zaman görüşmüştünüz?"

"On-on beş gün oluyordu herhalde. Ben dizi çekimleri dolayısıyla şehir dışındaydım. Ölüm haberini Bursa'da aldım."

"Mesela 18 Eylül Pazar günü onunla bir şekilde buluşmanız..."

Hiç düşünmeden "Bursa'daydım," diye sözümü kesti. "Çekimler genellikle hafta sonu olur zaten."

Bu hazır cevaplık hoşuma gitmedi nedense. "Tabancası olduğunu biliyor muydunuz?"

Bu kez yanıt vermekte hiç acele etmedi. Hatta bir an donup kaldı sanki. Sonra ellerini biraz önceki sigara içme-içmeme kararsızlığıyla havada dolandırdı. Derken içini çekti.

"Evet." Sustu. "Bir keresinde göstermişti." Gene sustu. "Profesör vermiş," dedi onaylamaz bir sesle.

"Nedenini söyledi mi?" diye araya girdi Narin. "Korkacağı bir durum mu vardı?"

"Kimin?"

Bir an şaşırdı bu soru karşısında Narin. Kimin kim olduğunu karıştırmış olabilirdi. Bir yutkundu. "Melek'in tabii," dedi kararsızca... "Ya da Ergin Gürkan'ın..."

"Bilemem," diyerek bir kez daha kafasını salladı Hülya. "Ama besbelli adamın korkacağı bir durum kalmamış ki, silahı bizimkine veriyor. Ne zaman verdiğini de bilmiyorum aslında. Tabancayı bana gösterdiği sırada ayrılmışlardı. Öyle durup dururken... Daha doğrusu epey şarap içmiştik... Gecenin bir vakti içlendi işte, birlikte çekilmiş fotoğraflarını falan çıkardı.. Ağladı ağlayacak... Derken yatak odasına gitti, elinde tabancayla geri geldi. Ödüm koptu. Nedir o, sahici değildir inşallah, dedim. İki avucunda öyle bebek tutar gibi tutmuş, bana uzatıyor. Bana bunu hediye etti, diyor. Sanırsın pırlanta bilezik! Bir an nutkum tutuldu. Ya doluysa silah! Melek'in o andaki durumu da son derece kritik... Ya patlarsa?.." O anı yeniden yaşıyormuş gibi dehşet içindeydi Hülya. Gözleri kocaman kocaman açılmış, elleri titriyordu.

Onu yatıştırmak gereğini duydum. "Besbelli patlamamış," dedim.

"Patlamayıncaya kadar geçirdiğim korkuyu bir de bana sorun," dedi nedense beni suçlayan bir havayla. Sol elini göğsüne yapıştırıp fısıltıdan biraz yüksek bir sesle devam etti: "Sakin olmaya çalıştım. Hani, azgın köpek görünce kıpırdamayın derler

ya, aynen öyle, oturduğum yerde öylece oturdum, elimi bile oynatmadım. Alışık değilim, ömrümde ilk kez silah görüyorum böyle yakından..." Fincanını iki eliyle tutup ağzına götürdü, bir yudum aldı ama bırakmadı, öylece tutmayı sürdürdü. "Kızım, evin içinde silah bulundurmak tehlikeli bir şeydir, dedim... Ağır ağır konuşuyorum ama, çok tane tane, anlayacağınız... Ne olur ne olmaz diye. Nerden çıktı bu, dedim. Ne dese iyi? Haa, bu arada tabanca hâlâ elinde... Dedi ki, Ergin'in hayatı bu silaha bağlıymış... Ve bana verdi, hayatını bana teslim etti, dedi. Az kaldı bayılıyordum."

Kızın anlattıklarını soluğumuz kesilmiş, ona doğru eğilmiş olarak dinleyen Narin ve ben, birden hafif birer baygınlık geçirmişiz gibi, aynı anda arkamıza yaslandık. Soluklanmamız birkaç saniye sürdü.

"Tipin açtığı üçkâğıda bakar mısınız?" diye soran Hülya'nın yüzünde, dehşetin yerini alaycı bir ifade almıştı. "Herifin hayatı bu silaha bağlıymış ve hayatını bizim kıza teslim etmiş oluyormuş böylece... Ve Melek gibi, her şeyi bildiğini sandığım biri bunu yutuyor. Hem de herif onu bırakıp karısının koynuna döndükten aylar sonra..." Başını iki yana sallarken saçlarını her bir yana uçurdu. "Kim inanır?"

Profesör lakaplı kişilerin (sözüm kendimden dışarı) genç kadınları etkilemek için neler yapıp neler yapmayacaklarına inanmak ya da inanmamak bana düşmez. Vaktiyle tahtaya yazdıklarımı anlamsız gözlerle izleyenlerin yüzlerine değil de, bacaklarına bakmakla canımı kurtarmaya çalışıyordum büyük bir ihtimalle. Karımı aldatmayı aklımdan geçirmediğimin en yakın tanığı Narin'den başka kim olabilir? Yıllar sonra günün birinde birbirimize sarıldığımızda ne ben profesördüm, ne de o öğrenciydi.

Gene de Ergin Gürkan'ın numarasına hayran kalmamak elde değil.

Karıma dönmeden önce hayatımı sana teslim ediyorum. Bu

tabancayla... Al beni öldür mü demek istiyor? Ya da, kızın kalbinde öyle bir yara açıyor ki, onu öldürmekten beter ediyor...

Sonuçta kendisi de o tabancayla öldürüldüyse eğer...

Çok ironik. Tabii, ironiğin çoğulu varsa eğer.

"Bu silahı kullanmayı bilmiyorsun, kullanmasını bilen biri gelirse seni öldürebilir, dediğimi hatırlıyorum," diye devam etti Hülya. Bir kez daha yüzünü elleriyle sakladı. "Melek tabancayla öldürülmüş olsaydı, kendimi ömür boyu affetmezdim."

"Nasıl?" diye sordum.

Ellerini yüzünden ayırıp masaya vurdu, gözlerini bana dikti. Hiçbir şey anlamadığımı, ne kadar çabalarsam çabalayım anlayamayacağımı ifade eden bir bakışla, küçücük bir çocuğa laf anlatırcasına konuştu: "Evrene bir söz salarsanız eğer, o söz dönüp dolaşıp gerçek olarak size ya da yakınlarınıza döner," dedi kendinden çok emin bir sesle. "Ama Melek o tabancayla öldürülmedi, dolayısıyla kendimi herhangi bir şekilde suçlamama gerek yok." Rahatlamış ya da tamamiyle bitkinleşmiş gibi arkasına yaslandı. Gözlerini yumdu.

Bense çok gerginleşmiştim, masaya ya da bu kızın sarı suratına vurmamak için kendimi zor tutarak, belki biraz fazla yüksek bir sesle, "Ne oldu peki o tabancaya?" diye sordum.

Gözlerini açmadan, dudaklarını da çok az kıpırdatarak mırıldandı: "Al şunu götür, gözüm görmesin, dedim, o da götürüp bir yere koydu. Kitaplığın alt gözlerinden birine galiba... Odadan çıkmadı, anlayacağınız, o salonda bir yere sakladı."

"Ve... Bir daha görmediniz mi o tabancayı?"

"Görmedim... Ama görmekten hep korktum... Yani, partilerden birinde, biri kıyak kafayla çekmecenin birini açar da tabancayı bulup ortalıkta sallamaya başlar diye korktum hep."

"Ama böyle bir şey olmadı..."

"Olmadı... Olduysa da ben görmedim."

Narin ile bakıştık. Kıza soracak başka sorumuz olup olmadığını tartıştık gözlerimizle. Narin ellerini başından, dirseklerini

masadan çekip, oturduğu sandalyenin arkasına asmış olduğu çantasına uzandı. Çayların kahvelerin hesabını ödeyip gitmekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmamış gibiydi.

Haydar Bilir'in gözleri parlıyordu; bir kedinin döktüğü sütü afiyetle yalayıp yutmuş keyfiyle, bir çanak daha süt içmeye can atan hevesi yüzünde birbirine karışmış, çok geniş bir gülümseme olarak ağzını kulaklarına vardırmıştı.

"Anlatacaklarıma inanmayacaksınız, hocam," dedi.

Anlatılan herhangi bir şeyi önemli ve değerli kılan, onun inanılmayacak bir gerçek olması değil midir zaten? Bildiğimiz ya da kolayca inandığımız gerçeklere neden kulak verelim? Kulak vermediğimiz halde duysak bile neden üstünde duralım? Gerçekler (eğer öyle şeyler varsa) ikiye ayrılıyorlar demek ki... Öte yandan, Haydar Bilir'in inanamadıklarına ben inanmakta zorluk çekmeyebilirim. Dolayısıyla, onun heyecanına hiç mi hiç katılmayarak, "Anlatın," dedim sakin bir sesle.

Anlattı.

Sözlerini buraya olduğu gibi aktarmayacağım, çünkü, itiraf edeyim, onun söyleminden iyiden iyiye sıkılmış durumdayım. Eskiden, ayda yılda bir görüştüğümüzde, konuşma tarzının farklılığı ilgimi çeker, hatta hoşuma giderdi. Ama son dönemde, çok sık bir araya geldiğimizden olacak, artık içime fenalıklar getirmeye başladı. Bu yüzden, ser verip sır vermeyen narkotikçilerden birini nasıl kafaya aldığı, verilen sırrı kimseye açıklamamak konusunda yemin ettiği halde, neden benimle paylaşmakta sakınca görmediği hususlarını onun ağzından anlatmaya üşeniyorum. Aslolan en sonda gelen ve benim bile inanamadığım bir iddia ki... Gene de, özetle olsa da baştan anlatmak gerekiyor:

Narkotik büronun elemanları üniversitedeki cinayetler konusunda elde ettikleri bilgileri gizli tutuyorlarmış, çünkü çok ciddi bir operasyona hazırlanmaktaymışlar ve bu arada cinayet masasına ya da basına yapılan açıklamalar söz konusu operasyonu teh-

likeye atabilirmiş. Haydar Bilir ise kafaya aldığı ve güvenini kazandığı bir kişi sayesinde, otoparkta ölüsü bulunan Muharrem Şafak adlı ajanın ölmeden önce verdiği raporlara ulaşabilmiş. Bazı bilgiler şaşırtıcı değil: uyuşturucu tacirlerinin genelde bütün okullarda (ve hatta ilk öğretim okullarında) kullandıkları yöntemlerin aynısı... Alışverişler okul binalarının içinde değil, sokakta yapılıyor. Satıcıların hiçbiri cebinde mal ile okula girmeye yeltenmiyor. En fazla, okulun duvarlarının dışında bazı mevkilerde konuşlanıyorlar ve içerden dışarı atılan para karşılığında dışardan içeri malı atıyorlar. Bunlar hap ya da esrar tabakası gibi 'hafif' şeyler; ve on-yirmi milyon gibi cüzi fiyatlar söz konusu.

Ancaaak... Serdar adlı çocuğun durumu farklı. Akşam kurslarına gelirken cebinde öyle hafif mallar değil, ciddi mal (eroin ya da kokain) getiriyor ve bu malı koridorlarda falan satmaya kalkışmıyor. İçerde belirli bir alıcı var. Mal doğruca ona götürülüyor. Muharrem Bey söz konusu alıcının kim olduğunu kesin saptayamamış. Şüphelendiği iki kişi varmış.

Burada sözü, istemesem de, Haydar'a bırakmak zorundayım.

"Hatırlarsınız, hocam, hani Hatice adlı kızla konuştuğumda da bu yönde bilgiler edinmiştim, ama siz kızın dediklerine güvenmemiştiniz."

"Siz de güvenmemiştiniz," dedim.

"Doğrudur, haklısınızdır... Ama Muharrem Şafak'a güvenmememiz için bir sebep yok. Şüphelilerden biri Melek Türker'den başkası değil!"

Bunu bekliyordum sanki. Çok fazla sarsılmadım, Haydar'ın beklediği şaşkınlığı gösteremedim. Gene de sordum: "Sebep?"

"Çocuk onun odasına gidiyormuş sık sık, orada çok vakit geçiriyormuş."

"Bunu biliyorduk," dedim. "Melek ona doğru yolu göstermeye çalışıyormuş."

"Artık, doğru yol hangisiyse," diye dudak büker gibi yaptı

Haydar. "Ama, Muharrem arkadaş da sizin gibi, kıza pek toz kondurmak istemiyormuş anlaşılan. Asıl şüphelendiği kişi ise... İşte buna inanamayacaksınız, hocam..."

Ve zikrettiği ismi duyunca gerçekten inanamadım. Ağzım açık bir süre öylece bakakaldım. Sonunda, "Nasıl olur?" diyebildim, ama Haydar'dan çok kendimle konuşuyordum galiba. "Hiç öyle bağımlı birine benzemiyor. Emin misiniz?"

"Benim emin olmam gerekmez, hocam. Raporda yazılanı naklediyorum size."

"Ama Muharrem Bey yanılmış olabilir... Melek konusunda yanıldığı gibi..."

"Tabii, olabilir, hocam. Bir de... söz konusu kişiyi çaktırmadan sorguya çekmeyi planlıyormuş."

"Anlamadım," dedim. "Muharrem Şafak temizlik görevlisi kılığında değil mi? Kimi nasıl sorguya çekebilir?"

"Orası belli değil tabii. Belki gizlice odasını arayacak... Sonra da ne bileyim bir tuzak kuracaktı. Açıkca yüzleşemezdi tabii, operasyon her şey hazır olduktan sonra aniden yapılır. Adamın malın alıcısı olduğunu kesinlikle saptamak istiyordu besbelli."

"Ama bunu yapamadan bıçaklandı..."

"Öyle görünüyor... Ya da..."

"Ya da... ne?"

"Şüpheli kişi kendisinden şüphelenildiğini anladıysa... Muharrem'in öldürüldüğü gece otoparkı en son kimin terk ettiğini öğrenmemiz gerek, hocam."

"Haklısınız," dedim. "Ama bunu siz yapacaksınız. Güvenlikçilerle muhatap olan sizsiniz."

"Tamam, yarın gider, o gece nöbetçi olan kişiyi bulurum. Bunların nöbet çizelgeleri falan vardır."

Haydar Bilir'in işi kolaydı. Peki, ben ne yapacaktım? Bu bilginin ışığında kiminle muhatap olacaktım?

O saat bu saattir kara kara düşünüyorum. Emekli Başkomi-

serin anlattıklarından Narin'e hiç söz etmedim. Melek'in defteriyle baş başa kalmak istediğimi, olaylara tamamiyle başka açılardan bakabilirsem yepyeni bir şeyler bulacağımı umduğumu söyleyerek, çalışma odama kapandım akşam yemeğinden sonra. Nedense hiç üstelemedi, kahve isteyip istemediğimi sordu yalnızca. Düşündükçe düşündükçe, Melek'in defterini yeniden karıştırıp bize daha birkaç gün önce bilmece gibi gelen harfleri ve tarihleri çözdükçe, ilk başta inanamadığım isim aklıma bayağı yatmaya başladı. 18 Eylül Pazar gününün sayfasında kaydı olan H.! Sandığım kişiyse eğer -ki, evet, adının baş harfi tutuyordu- o zaman 12 Ağustos (Cuma) günü saat 18.30 da buluşulan S. de büyük ihtimalle Serdar adlı sokak çocuğuydu. Bu durumda H. nin yalnızca uyuşturucu bağımlısı değil, katilin ta kendisi olduğu da düşünülebilirdi.

Düşünülebilirdi, evet, ama bu düşünceyle nereye varılabilirdi? İnsan sırf uyuşturucu kullandığı ortaya çıkmasın diye önüne geleni bıçaklar mı? Hadi, Serdar'ı ve narkotik ajanı öldürdü diyelim, Melek'ten ne ister? Ya Ergin Gürkan? Onu bu tablonun herhangi bir köşesine sıkıştırmak hepten olanaksızdı. Üstelik benim bu okulda bir oda sahibi olmamın resmi nedeni, onun katilini bulmak değil miydi?

Gülen Hanım'ın çağırdığı hademe odanın kapısını açtı. İçeri girdim, masanın başına geçtim. Her şey kaç gün önce bıraktığım gibiydi. Yani, masanın üstündeki eşyalar aylar önce ortadan kaybolan Sezen Hanım'ın bıraktığı gibiydi aslında. Ben bu odada boş oturmaktan başka bir şey yapmamıştım galiba. Bilgisayarı kurcalamaktan bile vazgeçmiştim ilk günden sonra. Bu sabah buraya gelirken de ne yapacağımı bilmiyordum. Kuşkularımı Sungur Semerci'yle paylaşmak hiçbir işe yaramayacaktı. Hiçbirinin Profesör Gürkan ile ilgisi yoktu şu anda. Eli kanlı katili de tek başıma sorguya çekecek halim de yoktu. O işi polise bırakmak en doğrusuydu, tabii elimde cinayet masasındakileri

inandıracak adam gibi kanıtlar olsaydı eğer. Cinayet Masasının Narkotik Şubenin araştırmalarından haberdar olmadığını da hatırladım o an. Muharrem Şafak'ın gizli raporlarını şubenin dışında bir tek Haydar ile ben biliyorduk.

Gülen Hanım elinde kahveyle içeri girdi. Zarif kız vesselam.

"Sormadım ama, hep kahve içtiğiniz için..." Fincanı masaya bıraktı. "Hasta mısınız diye merak ettik. Sungur Bey bile sordu sizi," diye gülümsedi. "İyisiniz, değil mi?"

"İyiyim, çok teşekkür ederim, Gülen Hanım. Birtakım işlerim vardı da..."

Tam kapıdan çıkacakken yeniden bana döndü. "Az daha unutuyordum. Arkadaşlar istediğiniz dosyaları buldular."

"Hangi dosyaları?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hani, silinmiş bazı dosyaları restore edebilir miyiz, demiştiniz ya. Ben de teknisyen arkadaşlara haber vermiştim. Ancak geçen hafta vakit bulup geldiler."

Bu odaya ilk girdiğim gün bilgisayarı karıştırırken rastladığım bazı garip başlıklı dosyaları hatırladım hayal meyal. Onların başlıklarını bu kıza mı söylemiştim? Bulunabileceklerine ihtimal vermediğimden olacak, çoktan unutmuştum bile.

"Aaa, ne kadar güzel... Siz ne kadar mükemmel bir sekr–pardon, asistansınız Gülen Hanım. Ama ben galiba bana verdiğiniz şifreyi bile unuttum. Bilgisayarı siz açıverir misiniz?"

"Elbette," diyerek masaya geri döndü. "Nasıl unutursunuz, hani adınızın tersini yazıp sonuna bir 'T' eklemiştik ya? Nimet" Kızın hafizasına şaşırdım, İ harfini kısa söylemesine nedense şaşırmadım. "İşte bakın, belgelere giriyorum, istediğiniz dosyaların hepsi burada." Güldü. "Sahi, ne uçuk başlıklar, değil mi? Sezen Hanım nerden uydurmuş bunları?"

"Ne varmış içlerinde, okudunuz mu?"

Yakışıksız bir şey söylemişim gibi elini 'mouse'dan çekerek geriledi, kaşlarını kaldırdı. "Yoo, açmadım hiçbirini. Teknisyen arkadaşlar bakmışlardır ama... Sırf kontrol etmek için."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedim.

Beklenmedik bir şımarıklıkla, "Hadi size kolay gelsin," diye kıkırdadı. Kapıya doğru yürürken azıcık da kıntı galiba.

Dosya başlıklarına baktım. 'Günün Sonu', 'Üvey Evlat', 'Öteki', 'Kral ve Soytarı'... Bir tarih sırası var mıydı acaba? Açmadan anlayamazdım. Teknolojiden anlayanlara hayran kalmamak elde değil. Ben boş ekrana çaresizce bakmışken, gencecik insanlar çat diye çıkarıvermişler ortaya Sezen Hanım'ın sırlarını. Eğer işin içinde herhangi bir sır varsa tabii ve teknisyen arkadaşlar sayesinde sır olmaktan çıkmamışlarsa... Daha öğlen bile olmamıştı ama, içimden 'Günün Sonu'nu açmak geldi.

Günün Sonu

Her şey bitti. Bitti mi? Evet bitti. Bu kez bitti. Artık unutmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

Unutmak... Unutmaya çalışmak... Kendini bildin bileli unutmaya çalışıyorsun. Kendini bildiği anda unutulacak nesi olabilir insanın? Daha hiçbir şey yapmadan? Daha doğru dürüst yaşamadan? Hiçbir zaman doğru dürüst yaşamayacağın bilgisini belki. Bir bilince ulaşmadan, bilinçaltı edinemeden, dışardan yüklenmiş bir bilgiydi bu, hiçbir zaman doğru dürüst bir yaşam sürdüremeyeceğin... Ta en baştan beri bunu unutmak istedin. Kendin olduğunu unutmak çabası gölgelendirdi tüm yaşamını. Sen, sen olduğunu unutabilsen, başka birinin yaşamını sürdürebilirsin belki.

Böyle, elinde bir viski kadehiyle oturmuş, öylece boşluğa bakıyorsun. Sözüm ona her şeyin var, ama sokakta aç yatan bir adam kadar çaresizsin. Çünkü hayatınla ne yapacağını bilmiyorsun hâlâ. Bütün yaptıklarından sonra.

Sevdiğini neden söylemedin? Neden savaşmadın onun için? Seni sevebilirdi belki, ama dayanamadın sonuna kadar. Bırakıp

kaçtın... Neden? Ya da, neden kaçırdın onu? Bu sorulara gerek kalmadı artık. Bitirdin. Gene de soruyorsun çünkü yaşamadığın aşkları bile unutamıyorsun. Oysa bundan böyle, bu soruları sormaya hakkın yok. Bitirdin.

Bitirdin mi? Sonu geldi mi? Serdar adlı çocuk kollarına yığıldığında her şeyin bittiğini, o ölümün yeteceğini sanmıştın. Başka ölümlere gerek yoktu, öyle sanmıştın. Ama olmadı. Yetmedi. Bitmediğini bilemedin o zaman. Şimdi nerden biliyorsun? Bir tek kişiyi bile öldürecek güç yoktu sende. Olsaydı kendini öldürür, kurtulurdun.

Şimdi kurtuldun mu? Kolay mı? Eline bulaşan kanları yıkamak kadar kolay mı kurtulmak? Kendinden başka birinin hayatını sürdürebilecek misin sonunda? Hak ediyor musun yeni bir hayatı? Unutabilirsen eğer... Hayır, öldürmek kadar kolay olmayacak...

Son ana kadar yapacağını bilemedin, elinde bıçakla yaklaşırken bile... Belki de saplamam, saplamama gerek kalmaz umuduyla ilerledin. Onların duymadığı korkuyu duyarak... Ne zaman bildin ki zaten ne yapacağını? Hep yapmamak, mümkünse yapmamak çabasında oldun ömrün boyunca. Yapmasam olur mu? Yapmasam olmaz mı? *Olmuyormuş işte. Çok zor da değilmiş son aşamaya geldiğinde. Bu kadar kolay olacağını bilseydin yapmanın, daha başka neler yapmayı göze alırdın? Sevdiğini söylemek, örneğin, bıçağı saplamaktan daha mı zordu? Öyle olmalı. Çünkü sevdiğini söyleyemedin. Ama bıçağı sapladın. Hem de iki kez... O zaman bile, bıçağı sapladığın anda bile, buna öldürmek denmez, bir bıçak darbesiyle ölmeyebilir insan diye düşünmedin mi? Ölmeseydi, ölmeselerdi kurtulamayacağını bile bile, ölmemelerini dilemedin mi son anda? Öldüler ama. Öldüler de sen kurtuldun mu? Kurtulabilecek misin?*

Belki... Unutabilirsen belki...

Bunu yapmayacaktın. Kızı ellemeyecektin. Her iki olay da kapanmıştı, hatta gerçek anlamda açılmamıştı bile. Altın vuruş yapmak için üniversite tuvaletini seçmiş bir mahalle çocuğu... Onun ve de onu kullananların peşinde olduğu için bıçaklanan bir narkotik ajanı... Okulla ilişkisi çok kenardan kıyıdan... Gazetelerin ilgisini çekmemesi olağan... Uyuşturucu ticareti yapanlarla uyuşturucu ticaretini bir ölçüde kontrol altında tutmaya çalışanlar arasında kaynayıp gidecekti olanlar. Gitmişti hatta. Polis çocuğun geçmişini bilmese bile, onunkine benzer o kadar çok geçmiş var ki bu kentte... Günde kimbilir kaç kişi telef oluyor bu yüzden. Ne diye üstünde dursunlar bir sokak çocuğunun? Aralarında halledecekledi. Bitecekti. Bitmişti...

Kız nerden karıştı işe? İyi de bir kız üstelik, sevdiğin bir kız... Hiçbir şeyin farkında değildi aslında. Senin bu işte parmağın olabileceğini aklından geçirmiyordu. Onu ikna edebilirdin, kuşkularını savuşturabilirdin. Ama aptallık ettin. Korktun. Korktuğunu belli ettin. O anda anlamasa bile günün birinde anlayacaktı. Akıllı bir kız. Elmalarla armutlar arasındaki ilişkiyi çözecekti zamanı geldiğinde. Gene de başka türlü yapabilirdin. Bıçağı saplamayabilirdin. Senden korkmuyordu, sana güveniyordu, sana ağbi diyordu. Ondan başka kim ağbi dedi sana, onca yıllık hayatında?

"Ağbi, bu çocuk ciddi bir bağımlı değildi. Hap almayı bile bırakacaktı, söz vermişti bana. Bu işlere annesi yüzünden bulaşmış zaten... Küçücük bir çocuk... Paçayı kurtaracağım, diyordu. Adam olmak istiyordu..."

Adam olmak istiyormuş! Nasıl olacaktıysa? Bu idealist kızların en kötü tarafı, insanlarda durup dururken umut uyandırmaları... Annesi yüzünden bulaşmış bu işlere, öyle mi? Annesinin karnındayken demek daha doğru. Kadın beş mahallenin orospusu... Doğurup sokağa saldığı çocukların sayısını kendi bile bilmez.

Hem içici, hem satıcı... Öyle bir ananın oğlu doğuştan bağımlıdır. Nasıl kurtaracakmış paçayı? Durduk yerde ona buna iftira atarak herhalde. Onca müşterisi varken, seni ele vereceği aklına gelir miydi? Tabii zengin öğrencilerin adlarını verecek değil ya... Seni söylemekle üst düzey bir ifşaatta bulunacağını sandı. Gene de kıza bir şey söylememiş olması ilginç. Kişisel itiraflarını, tövbelerini, duygusal sömürülerini güzel hocasına yapıyor da, isim vermeye geldi mi, işlevsel bir itiraf söz konusu oldu mu, doğruca narkotik ajana gidiyor!.. Bunlar birbirlerini öteden beri tanırlar, bilirler, birlikte iş çevirirler zaten. Ben nereden bileceğim? Parasını verip alıyorum sonuçta. Küçücük çocukmuş! Kime, nasıl şantaj yapacağını çok iyi bilen küçücük bir çocuk!

"Çok sıkıştırıyorlar.. Bu adamın gözü üstümde, adım adım izliyor... Yakalasa yakar beni!.."

"Ne diye bana geldin? Madem izleniyorsun, buraya ne geliyorsun? "

"Kime gideceğimi şaşırdım ben de... Şenol Ağbi bir süre toz ol, ortalıkta görünme dedi."

"Toz ol öyleyse, ne diye dikiliyorsun karşımda akşam akşam? İş mi açacaksın başıma?"

"Hani, bana arka çıksan diyorum... Şimdi çekip gidersem, patron işten atar... Biraz param olsaydı..."

"Getir malı, al paranı... Daha ne istiyorsun?"

"Malı getirmesi kolay da... Sonu ne olacak? O para bana kalmıyor ki..."

"Ne istiyorsun, söyle..."

"İşte... adam da peşimde... Bana arka çıksan... Ne kadar çıkabilirsen..."

Bak sen, düpedüz şantaj değil mi bu? Aptal şey, sanıyor ki seni zor duruma düşürecek, artık arka çıkmaların sonu gelmeyecek... Sanki şehirdeki tek satıcı kendisi... Bunun böyle cin fikirli olacağı kimin aklına gelirdi? Çete üyesi bile değil, okula rahat girip çıktığı için aracı olarak kullanılan gariban bir piç... Kıza

kapıldı da ondan, adam olmaya karar verdi durup dururken. Cebine parayı koyar koymaz hem çeteden kurtulacak, hem de ihbar yapıp polisten paçayı sıyıracak aklı sıra. Yemezler...

Tahmininden de kolay oldu salak piçi ortadan kaldırmak. Okulda öldürmeyi akıl etmekle ne kadar isabet ettin. Dışarda bir yerde buluşsaydınız bile bir sokak çocuğunun aşırı dozdan gitmesi pek dikkat çekmeyebilirdi, ama ne olur ne olmaz bir gören falan olabilirdi. En ücra bir köşede bile olsa -hatta öylesi daha beter olurdu- onunla neden görüştüğün sorgulanırdı. Oysa okulda... Hem her şeyin girdisini çıktısını biliyorsun, hem iş üstünde yakalansan bile, gece vakti şüphelenip tuvalete peşinden girmeni, ölüsünü bulup dehşete düşmeni kim yadırgayacak? Aranızdaki ilişki bilinmediği sürece senden kuşkulanmaları söz konusu değil... Üstelik olayın büyütülmeyeceği, hatta mümkün olduğunca gizleneceği de nerdeyse garanti! En hoşu ise konunun örtbas edilmesine yardımcı olmanı istemeleri!..

"Çok müessif bir olay," diyerek çatık kaşlarını daha da çatıyor Sungur Bey. "Neyse ki okul tatil, çocuk da gerçek bir öğrenci değil..."

"Mahalleliyi okula sokma projesine hiçbir zaman sıcak bakmamıştım, hocam. Tabii yönetim kurulu kararlarına karşı fikir bildirmek haddim değil ama... Zaten fikrimi soran da olmadı ama..."

Sungur Bey koltuğunda iyice geriye yaslanmış, ona da fikrinin sorulmadığını ima edercesine ekşitiyor, zaten ekşi olan yüzünü. "Duyulmasını behemahal engellemeliyiz. Tabii bu adamlar kendi aralarında konuşurlar ama, dışarda gevezelik etmemeleri konusunda kesin talimat verin, gerekirse korkutun."

"Tabii, efendim."

"Muhitte dedikodusu olacaktır, ne kadar engelleme çabalarına girsek de nafile... Ama basına sızmamalı... Kesinlikle..."

"Müsterih olunuz, efendim."

Bu tuhaf kelimeler de ancak bu adamla konuşurken geliyor

dilinin ucuna. Gerçi basın olayı merak edecek olsa, sızdırmamak konusunda ne gibi önlemler alınacağı da açıklanmış değil ama...

"Çok kötü oldu, çok... Tam da kayıtlar başlamak üzereyken..."

"Polis soruşturması okulu kapsayacak mı?"

"Hayır, ne münasebet!.. Ya da, en minimal şekilde... Cesedi bulanlar falan sorgulanacaktır herhalde. Ama olayın bizlerin dışında meydana geldiğini vurgulamamız şart!.. Bu çocuk ne zamandır devam ediyormuş kurslara?"

"Hiç bilmiyorum. Yani, kimliğini saptamışlar mı acaba? İlgili birimlere sorarım tabii."

"Bu kursiyerlerin dosyaları falan yok mu, rica ederim? Aklına esen mi geliyor? Önümüze geleni alıyor muyuz? Hiçbir eleme yapılmıyor mu? Ayrıca, ilgili birimler size bağlı değil mi?"

"Efendim, tabii, çok geniş anlamda öyle ama... Yani her birinin dosyasını inceleme fırsatımız olmuyor. Bir anlamda her geleni kabul ediyoruz. Yönetim Kurulunun mahalleliyle bütünleşme projesi kapsamında, herkese kapımız açık gibi bir durum var... Tabii, ben başından beri buna sıcak bakma..."

"Anlaşıldı. Gerekeni yapın lütfen."

Lafın ağzına tıkılıyor. Tek tesellin, Sungur Beyefendinin herkesin lafını ağzına tıkma alışkanlığı... Patronlar hariç tabii... Ama veliler bile her zaman hariç değil.

Sonuç olarak, sen sana verilen görevi yerine getirdin –her bakımdan. Tuvalette bulunan ceset değil basına, üniversite çalışanlarının pek çoğuna bile, büyük ölçüde ise senin vazifeşinas çabaların yüzünden, yansımadı. Serdar'ın sözünü ettiği narkotik ajanın ise, çocuğun seni korkutup senden para sızdırmak için kafadan uydurduğu bir kişi olduğuna inandırdın kendini kolayca.

Evet, kolaydı buna inanmak... Çocuğu ortadan kaldırmak kadar kolay...

Peki, adam çocuğun cesedi bulunur bulunmaz kimliğini açıklayıp olaya el koyacağına, neden sustu günlerce? Belki de susma-

mıştır. Gizli bir görevli ulu orta konuşacak değil ya... Kalkıp üniversite rektöründen randevu isteyecek değil ya... Hademe kılığıyla rektörün kapısında belirseydi bile, içeri girebilir miydi? Onun amirleri okulda değil ki, narkotik büroda. Kendi aralarında konuşup görüşüp planlar yapmışlardır. Sen nereden bileceksin? Sen işin bitiğine inanıyordun. Bir çocuğun ortadan kalkmasıyla meselenin kapanacağını sanmıştın. Taa ki, bir akşamüstü, turuncu gömlekli bir temizlik görevlisi selamsız sabahsız odana girinceye kadar...

Bitmemiş meğer... Devamı gelecekmiş meğer...

Nasıl oluyor da tecrübeli bir ajan senin gibi tecrübesiz bir katilin tuzağına düşebiliyor? Yoksa tecrübeli ajanları Beyoğlu'nun arka sokaklarına, acemileri ise okul kapılarına, üniversite kantinlerine mi gönderiyorlar? Bir ihtimal, sen çocuğun narkotik ajan hikâyesine nasıl inanmadıysan, o da senin gibi birinin onun müşterisi olabileceğine inanmamıştır. Yoksa neden odana gelip harbiden konuşsun, oğlanın öldürüldüğünden bile şüphelenmeyip su testisi su yolunda kırılır gibisinden laflar etsin? Ağzını arıyordu tabii, aklınca seni tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Çocuk okulda bir ajan olduğunu sana söylemiş olmasaydı, bal gibi düşebilirdin de tuzağa. "Herhangi bir ihtiyacınız olursa, ben de yardımcı olabilirim," dediğinde, az daha yutuyordun. Ama bir hademe bu kadar cesur olabilir mi? Senin gibi birine açık açık mal satma teklifinde bulunabilir mi? Sokak çocuğu bile daha dikkatli davranmıştı başlangıçta. Öyle kendiliğinden gelip bir ihtiyacın olup olmadığını sormayı göze alabilir miydi? Sen de tamamiyle aptal değilsin ya... Gene de sen anlamazlıktan geldiğinde üstelemeseydi...

Peki, neden tek başına gidiyor otoparka, neden en azından bir güvenlik görevlisi almıyor yanına? Hadi, onlara deşifre olmak istemiyordu diyelim, bunların birlikte çalıştıkları partnerleri *yok mudur? Amerikan televizyon dizilerine mi mahsustur çapraz ateşle katilleri dize getirmek? Besbelli öyle. Çünkü bu parlak ajan, elinde bıçak tuttuğunun bile farkına varmadan üstüne yü-*

rüdüğü gibi, gık demeden iki büklüm ayaklarının dibine düştü. Böğrünün neresine isabet ettiyse artık, bir ah bile edemedi. Bıçağı çektiğinde bir de sırtına saplamasaydın olurmuş, hem o zaman üstün başın da kan içinde kalmazdı. Acemilik işte. Ya bir gören olsaydı seni o halde? Cahil cesareti mi, gerçekten öldürdüğünün bilincinde olmamak mı, şoka girmişlik mi? Sen onu oracıkta bırakıp hiçbir şey olmamış gibi bin arabaya, çek git... Ya ceset yarım saat içinde bulunsaydı? Ya adam kendine gelip imdat isteseydi? Ya sürüne sürüne güvenlik kulübesine ulaşsaydı? Şansın varmış. Ömründe belki de ilk kez şans senden yanaymış.

Tabii şansı zorlamamak lazımdı. Kızı ellemeyecektin. Gazetelerin diline düşmenin, şu meçhul meraklı adamın çıkagelmesinin tek sebebi kız... Onun uzaktan akrabası mıymış, neymiş.. Neyse ki Sungur Bey hiç yüz vermemiş; okulda araştırma yapmasına kesin karşı çıkıyor haliyle, uzatmadan yoluna göndermiş diyorlar... Gene de korkmamak elde değil. Ya gerçekten bir şey biliyorsa? Ne bilebilir? Ne mahallede, ne okulda kimse senden şüphelenmezken, uzaktan gelen biri ne bilebilir ki?

Kral ve Soytarı

Kız sondu. Bir daha olmayacak. O bıçağı bir daha saplayamayacağını çok iyi biliyorsun. Denizin dibinde bir yerlerde şimdi. Başka bir biçak da kullanamayacağını biliyorsun. Artık yemek yerken bile bıçak alamayacaksın eline.

Kız sondu. Bir daha kimseyi öldürmeyeceksin. Kız zor oldu, istemeye istemeye oldu. Öncekiler özünü savunmaktı, onları ölürmeyi de istemiyordun ama mecburdun. Oğlan kendi istedi, oyun oynamaya kalktı seninle, başka ne yapabilirdin? Öteki... ise zaruret... Ama kıza dokunmayabilirdin. İki elin birden titriyordu, iki elinle tutarken bıçağı. Her yanın titriyordu. Bir daha yapamazsın. Bir daha saplayamazsın. Artık yapacağın hiçbir şey yok... Unutmaktan başka... Gün gelecek unutacaksın... mı?

Evet, evet, başka türlüsü olamaz. Bu iş kapandı artık. Senden başka kimse bilmiyor olanları. Hiç kimse karışamaz.

Buna kesinkes inanıyordun. Her şey temizlenmişti. Bir süre sakin sakin beklemekten başka yapacağın bir şey yoktu. Ortalık durulacaktı. Olanlar unutulacaktı. Sen de unutmaya çalışacaktın. Zorlanacaktın elbette. Hep zorlanmıyor musun? Ama belki gün gelecek kendinden başkası olmayı başaracaktın. Yepyeni bir hayat kurabilecektin.

Evet, artık yapacağın tek şey unutmaktı.

Taa ki... Seni ömründe görmemiş, adını bile bilmemesi gereken, aynı okulda birbirinizi görmeden, birbirinize değmeden kaç yıl çalıştığınız o anlı şanlı profesör seni odasına çağırttırıncaya dek... Kendisi telefon açıp nazik bir davette bulunmaya gerek görmeden, en temel terbiye kurallarını hiçe sayarak, sekreteri aracılığıyle seni hangi gün, hangi saatte odasında beklediğini tebliğ etti!

Bunun ne anlama geldiğini fazla düşünmen gereksizdi. Anında bildin. Bu adamın durup dururken seninle temasa geçmesinin tek bir sebebi olabilirdi. Çok iyi biliyordun. Kız konuşmuştu! Ve kız konuştuysa bu iş kapanmamış demekti. Neler anlatmıştı ona peki, ve neden? Senin sırrını neden onunla paylaşmıştı. Paylaşmış mıydı? Yoksa yalnızca cinayetler konusunda kuşkularını mı anlatmıştı? O zaman adam neden seninle temasa geçiyor? Kuşkuları doğruca polise ya da en azından rektörlüğe bildireceğine, neden seni odasına çağırıyor? Sırrını bilmiyorsa eğer?.. Kız neden koşa koşa ona gidiyor? Kimliğini açıkladığında nasıl büyük bir şaşkınlığa uğradığını hatırlasana... Gözleri yuvalarından fırlamıştı. O zaman da yadırgamıştın dehşeti andıran bu aşırı hayreti. Şimdi, bu beklenmedik, bu garip çağrı karşısında yeniden değerlendirdiğinde terastaki o sahneyi... Evet işin içinde başka şeyler olmalı... yoksa... kızla bu herif arasında bilinmedik bir bağ mı var?

Gene de... hemen paniğe kapılmayacaktın. Onun terbiyesiz davetine icabet emek zorunda değildin. Gitmesen ne yapabilirdi? Polise gidecek olsa, ya da, polisle muhatap olmayı solcu geçmişine yakıştıramayıp bildiklerini rektöre falan aktaracak olsa, bunu her an yapabilirdi. Önce seninle görüşmek istemesi, kızın anlattıklarından emin olmadığı anlamına geliyordu ki, bu da senin canını kurtarabilirdi. Susmayı ve beklemeyi yeğledin. Çok da iyi ettin.

Akşamüstü, anlı şanlı hocaların okulu çoktan terk ettikleri, senin de çıkmak üzere masandaki kâğıtları toparlamaya giriştiğin bir saatte, odanın kapısı tıklatılmaksızın ardına kadar açıldı ve sayın profesör eşikte dikildi.

"Hulusi Gürol siz misiniz?"

Ayağa kalktın, üstünde bir ceket olsaydı, düğmelerini bile iliklerdin. Büyüklerine saygı göstermeyi çok eskiden, çok zor koşullar altında, çok iyi öğrenmiştin ne de olsa.

"Evet, benim."

Kapıyı arkasından hışımla kapattı, hışımla sana doğru yürüdü. Ama odan çok küçük olduğundan, üç adım attıktan sonra masanın önünde durmak zorunda kaldı. Gözlerini kısarak dikkatlice yüzüne baktı.

"Sizinle tanışıyor muyuz?"

Ne diyebilirdin ki? Hayır, onunla tanışmıyordun ama onu çok iyi, gereğinden fazla iyi tanıyordun. Sessizliğini sürdürmen onu daha da sinirlendirmişti sanki. Keskin bakışlarını yüzünden ayırmadan, masanın önündeki tek misafir koltuğuna sertçe, bulunduğu herhangi bir mekânda, istediği herhangi bir yere oturmakta sakınca görmeyenlerin iddialı rahatlığıyla ve şu anda seçebileceği başka bir yer olmadığını dikkate almaksızın, oturdu. Dirseklerini kolluklara olabileceğince geniş yaydı.

"Hakkımda birtakım iddialarda bulunmuşsunuz," dedi, aşırı kızgınlığını saklamaya gerek görmeden. "Önce üstünde durmadım ama, Melek öldürülünce..." Melek'in adını andığında, kötü kötü bakan gözlerini bir an için kapadı, ama hemen yeni-

den açtı ve yeniden kötü kötü baktı sana. "Cevaplamanız gereken sorular var," dedi emreden bir sesle.

O oturduğunda sen de oturmuştun yerine ve oturduğun yerden, sesinin ve ellerinin titrememesine özen göstererek, sordun: "Ne gibi sorular?"

"Akla uzak bir hikâye anlatmışsınız ona... Aslı faslı olmayan birtakım iddialar..."

Haa, demek ki aile meselerine gireceksiniz... Ya da girmemeye özen göstereceksiniz. Kız ona hikâyeni anlatmış. Anlattığına göre arada kesin bir yakınlık var. Demek oluyor ki... Gözlerini ondan kaçırdın ama ne yana bakacağını bilemedin, öyle duvarlarda gezinmen de uzun sürmedi, başını öne eğdin sonunda. Ne diyeceğini de bilemiyordun. Yıllardır hayalini kurduğun yüzleşmeyi göze alabilecek miydin? Yoksa inkâr yoluna mı sapacaktın? Seni kendinden kurtaracak olan yüzleşme miydi, inkâr mı?

Başını kaldırmadan, ağzının içinde konuştun, "Size ne anlattığını bilmiyorum ama..."

Ne korkak bir salaksın sen!

"Bu tür yalanları şurada burada tekrar etmenizi men ediyorum, anlaşıldı mı?"

Men ediyormuş! Peki, o kim oluyormuş? Birden başını kaldırmak cesaretini gösterdin. Yüzünü buruşturmuş, nasıl da aşağılayarak bakıyordu sana. Ama bu bakışın gerisinde bir tereddüt hisseder gibi oldun. Seni 'men ettiği' anda kısa da olsa bir tedirginlik yaşadı sanki. O emir veren tavrına ters bir tepki göstereceğinden bir an için de olsa korktu belki.

Bir zamanlar kralmış, kendini hâlâ kral sanıyor... Ama artık çok da emin değil konumundan. Üstelik, öfkeli bir kral... Onun bu kadar öfkeli olması seni bayağı sakinleştirdi... mi? Yoksa kendi kendini sakinleştirmeye mi çalışıyordun?

"Ben kimseye yalan söylemedim," diye alçak sesle ona meydan okumaya giriştin. Ne de olsa yalan atmaya çocukluğundan beri alışkındın.

Besbelli o da alışkındı. Karşı karşıya gelmiş iki yalancı...

Onun kalın ve çatık kaşlı yüzüne bakarken bakarken, hayatını karartan, nefret ettiğin adama ne kadar çok benzediğini fark ettin birden. Oysa bunu yakından değilse bile uzaktan pek çok kez görmüş, şurada burada çıkan fotoğraflarına ise yakından bakmıştın. Aralarındaki benzerlik şu ana kadar neden dikkatini çekmemişti? Çünkü... çünkü... benzerlik yüz hatlarında değildi. Bir yerlerden kötü bir koku alıyormuşcasına burnunu ve ağzını büzmesinde, kötü bakışlarının gerisinde, daha da kötü duyguların yattığını gizlemeye gerek duymayan küstah havasındaydı. Kendini bildiğinden beri çaresiz kalmıştın bu tavır karşısında. Şimdiyse... ne bildiğini bilmediğin bu adam karşısında katmerli çaresizdin. Kapına kadar gelen, öfkesini saklamayı beceremeyen oydu, gene de çaresiz kalan sendin. Sendin... Sendin... Kulakların uğulduyordu. Ne zaman kurtulacaktın? Bir gün kurtulabilecek miydin?

Gözlerini hâlâ ondan ayıramıyordun ama sesi sanki çok uzaklardan geldi:

"Bana ait bir şey... i... gizlice almışsınız... ve şu anda sizde bulunduğuna inanıyorum."

Ona ait herhangi bir şeyin sende olmasına olanak yoktu... Kızın hayatını kastetmiyorsa eğer... Ve tabii kız ona aittiyse... Öyle olsa bilmez miydin? Hiç değilse kuşkulanmaz mıydın?

Ne aymaz bir salaksın sen!

Kalbin neden deli deli atmaya başladı? Korku mu, coşku mu? İkisini de sesine yansıtmamaya çabalarken ellerini arkana sakladın.

"Ne gibi?" diye sordun, önce boğazını temizledikten sonra.

Bir anda öfkesi öylesine arttı ki, gözlerinde şimşekler çaktı. "Benimle oyun oynamayın," derken elini masaya sertçe vurdu, ama sesini yükseltmedi. Hatta, bir sonraki cümlesini fısıldadı: "Tabancamın sizde olduğunu biliyorum, ve onu geri istiyorum!"

Tabanca mı? Tabanca onun mu?

Kızın çekmecesinde bulduğun, nedenini niçinini düşünmeden, bilinçsizce alıp cebine soktuğun tabanca bu anlı şanlı profesöre aitti demek? Peki, neden kızda duruyordu?

"Tabanca mı?" dedin onunki kadar alçak bir sesle ve kendini kralın öfkesini yatıştırmaya çalışırken, saçma sapan konuşarak zaman kazanmak ve ondan çok daha zeki olduğunu saklamak zorunda olan bir soytarı gibi hissettin. Soytarılığın iyi bir tarafı da vardı sanki. Çaktırmadan ipleri eline geçirebilirdin.

Kötücül bakışlı gözlerini bir kez daha kapadı, "Kendisini koruması için vermiştim ona."

Demek öyle? Ne yazık ki işe yaramamıştı bu önlem.

"Kime karşı?" dedin, soruyu soytarılığın arkasına gizleyerek.

"Sizi ilgilendirmez," diye sesini bayağı yükselterek konuştu bu kez. "Tabancayı geri verin, yeter."

"Tabancanızın bende olduğu kanısına nerden varınız?" diye sordun, nerdeyse neşeli bir sesle.

"Melek söyledi... Onun evine gidip olmadık birtakım hikâyeler anlattığınız günün akşamında silahı bulamadığını..."

Demek kız da yalan atmayı biliyormuş...

Artık iyice rahatlamıştın. "Kendisine zarar vermesinden korkuğum için aldım o tabancayı. Size ait olduğunu nerden bilebilirdim? Uyuşturucu bağımlısı birtakım çocuklarla başı beladaydı, biliyordunuz herhalde..."

Yumruk yemiş gibi sarsıldı, ellerini masadan çekti, gözlerini tavana kaldırdı. "Bilmiyordum," dedi tok olmaya çalışan bir sesle. "Bilmiyorum. Hiç bilmedim. O konularla hiç alakam yok benim."

Birden anladın. Aslında kızla ilgilenmiyordu. Onu senin öldürdüğünden kuşkulanmıyordu bile. Hatta onu kimin öldürdüğüne hiç aldırmıyordu. Tek derdi kendisini güvenceye almak, silah bir gün ortaya çıkarsa adının birtakım karanlık işlere karışmasını engellemekti. İğrendin ondan. Senden çok daha kötü biri olduğuna kesinkes inandın. Asıl öldürülmesi gereken oydu. Birden hu-

zura benzer bir duygu yayıldı içine. Babasından öcünü almaya vaktin olmamıştı. Ama bundan, Melek'in öcünü bile alabilirdin.

Tabii, o sırada herhangi bir plan kuracak durumda değildin. İçinde daha da yükselen nefreti nasıl saklayacağını bile bilmiyordun. Silahı istediği zaman kendisine teslim edeceğini mırıldanabildin yalnızca.

"Yarın akşam evime getirin."

Bu emre itaat edemeyeceğini anladığın ve ona da söylediğin anda, kafanda bir plan oluşmaya başlamış mıydı?

Gene de onu vurmayabilirdin. Odasına girdiğinde yüzünü aşağılayıcı bir anlamda ekşiterek bakmasaydı sana...

"Getirdiniz mi?" diye dudak bükerek sordu.

O hâlâ kral... Sen hâlâ soytarısın. Ne zaman kurtulacaksın?

"Getirdim," dedin ve tabancayı cebinden çıkarıp tetiği çektin. Kurtuldun mu?

Dosyanın son cümlesini okuduktan sonra arkama yaslandım, gözlerimi kapadım. Bir saate yakındır bilisayar ekranına nerdeyse kapaklanmış olarak oturduğumdan hem sırtıma ağrılar girmiş, hem de gözlerim fazlasıyla yorulmuştu, doğru, ama beni bitkinliğe asıl sürükleyen beynimde kopan fırtınalardı. Oncadır araştırdığım cinayetleri en ince ayrıntılarıyla değilse de, ama ana hatlarıyla anlatan bu dosyalar olayları aydınlatacağına daha da karışıklaştırır nitelikteydi. Evet, bütün cinayetleri aynı kişinin işlediği anlaşılıyordu ve kimliği hakkında birtakım ciddi ipuçları vardı, ama kesin bir sonuca varmak pek kolay değildi. Öldürülmemesi gereken 'Kız' ın -ki bu Melek'ten başkası değildi elbette- neden öldürüldüğü açıklığa kavuşmuyordu bir kere. Üstelik, katilin ağzından değil, ona *hitaben* yazılmış izlenimini uyandırıyorlardı. Daha da önemlisi, anlaşılmazı ise... Dosyaları yazıldıkları sırayla okumamıştım belki ve zaten hangi sırayla yazıldıkları

belli değildi, ama belli olan bir şey vardı ki, işte her şeyi karmaşıklaştıran oydu. Hepsi aynı tarihte silinmişlerdi, ve bu tarih, bu bilgisayarı ilk açtığım günden hatırladığım kadarıyla, ağustos ayının son günlerine rastlıyordu. Demek ki daha önceden yazılmışlardı -yani, otopark cinayetinden, Melek'in bıçaklanmasından, Ergin Gürkan'ın vurulmasından ve benim bu okula ilk geldiğim ve kovalandığım günden çok önce... Olayları olmadan önce bilen kimdi? Bu aletin sahibi Sezen Hanım... mı? Bu mümkün görünmüyordu. Yazılar katilin kimliğini kesin olarak belirtmese bile, erkek olduğunu açıkça belirtiyordu. Ayrıca Sezen Hanım da ortadan kaybolmuştu. Olacakları öğrendiği için mi? O da mı öldürülmüştü? Bunları yazan kişi onu öldürdükten sonra silmiş olabilirdi dosyaları. Peki, herkesi okulun içinde öldürüp cesetleri oldukları yerde bıraktığı halde, neden onu kayıplara karıştırmıştı? Plan harici bir şeydi onun ölümü anlaşılan –tabii öldüyse eğer.

Sezen Hanım'ın bilgisayarını açmanın ne kadar kolay olduğunu ben bile biliyordum. Bu işlerden biraz daha iyi anlayan biri için çocuk oyuncağıydı herhalde. Kadın izindeyken -aynı dönemde bir ara Gülen Hanım da tatildeymiş zaten- bir bahane bulup odaya girmiş olabilir. Belki de buraya girip çıkmak için herhangi bir bahaneye ihtiyacı olmayan biridir. Ya da gecenin geç saatlerinde, gene herhangi bir bahaneye gerek duymadan, içerde istediği kadar kalıp bu yazıları yazmıştır. Aklıma Sungur Semerci geliyor hemen... Katil o mu? Cinayetler de hep gecenin bir vaktinde işlenmemiş miydi? İyi de, yazıları yazanla cinayetleri işleyen aynı kişi miydi? Belki de bir kişi yazıyor, sonra birine postalıyordu henüz işlenmemiş olan cinayetlerin ayrıntılarını. Peki ama, neden?

Sungur Semerci ile ciddi bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti gelmesine ama, onu yüzüne karşı suçlamam mümkün müydü? Ağzından bir şeyler almayı başarabilecek miydim –en azından Sezen Hanım hakkında.

Onunla görüşmeye kalkmadan önce, son dosyayı da okumakta yarar vardı. Gözlerim azçok dinlenmişti ne de olsa. Bakalım 'Üvey Evlat'tan yeni bir şeyler öğrenebilecek miydim?

Üvey Evlat

Ne güzel, ne ılık ılık bir pazar günüydü. Terasta geç bir kahvaltı... Güneş sıcacık ama yakmıyor. Bitkiler yemyeşil, hâlâ çiçekli olanlar bile var. Sonbahar geç geliyor artık. Bir vakitler eylül serin bir aydı. Nasıl da sevinmiştin. Ta ne zamandır, bir yıldan fazladır davet etmemişti seni. O kalabalık geceden sonra... Bu seferki de yaza veda partisi gibi bir şey olur diye çekinmiştin gitmeye; sonra da, "İkimiz baş başa olacağız, seninle konuşmak istediğim şeyler var," dediğinde korkmamış mıydın biraz? Çok değil ama... Eskisi kadar değil... Hayali umutlar beslediğin, ona ulaşmayı düşlediğin zamanlarda olduğu kadar değil.

Kocaman yuvarlak bir tepsi koymuş yere –daha doğrusu, bakır bir sini galiba, daha önce gördüğün bir şey değil. Kahvaltılıkları bunun üzerine dizmiş. Ve tabii bir sürü minder... Minderlere yayılmasını bilen bir kız o. Sense kolunu bacağını ne yana uzatacağını bilemedin. Bağdaş kurmayı da beceremedin. Öyle rahatsız, kazık gibi oturdun rahat olması gereken minderlerin üstünde.

"Londra'yı hiç özlemiyorum artık," diyor, kızarmış ekmeğine tereyağı sürerken. "Başlangıçta biraz zor gelmişti ama, güneş bir kere iliklerine işledi mi insanın, her türlü zorlukla uğraşmaya razısın. Sen özlüyor musun, ağbi?"

"Eskisi kadar değil. Gene de... bazen oraya dönmeyi düşünmüyor değilim."

"Yapma ya... Çekilir mi o yağmur, o soğuk?"

"Orada hayat daha kolay geliyor bana."

"En azından ikide bir sular kesilmez."

"İngilizler gibi, havadan sudan mı konuşacağız?"

Gülüyor. "Haklısın," diyor. "Aslında ciddi bir konu var sana danışmak istediğim. Ama önce karnımızı doyuralım. Bir çay daha ister misin?"

Oysa sen daha ilk çayına dokunmamışsın. Soğutmuşsun. Ve ciddi konunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok.

Birazdan şafak atacak tabii.

"Okulda olup bitenlere ne diyorsun, ağbi?"

Anında boğazın kuruyor. Ne sorduğunu anlamazlıktan gelmenin 'Ne olmuş?' diye lafı uzatmanın yararı yok.

"Ne diyebilirim ki? Korkunç tabii."

"Serdar'ın öldüğünü resmen sakladılar."

"Eee, tabii. Yani polisten saklamak gibi bir şey yok ama, birinin okulda uyuşturucudan öldüğünü ilan edecek değiller ya..."

"İyi ama, o çocuk ciddi bir bağımlı değildi. Altın vuruş yapmış olması mümkün değil. Ömründe eroine el sürmemişti. Hap almayı bile bırakacaktı, söz vermişti bana. Zaten annesi yüzünden bulaşmış bu işlere. Kurtulmak istiyordu, adam olmak istiyordu."

"Sen de inandın, öyle mi?"

"İnandım valla," diyor, yüzüne masum masum bakıp kafasını kaşıyarak. "Ölümüden birkaç gün önce konuştuk. Bir şeylerden korkuyordu. Başım belada, abla, dedi."

Bir an nutkun tutuldu. "Sana abla mı diyordu?" diye sorduğunda kalbin küt küt atmaya koyulmuştu.

Sanki şefkatle gülümsedi. "Okulda hocam diyordu tabii. Ama o gün dışarda buluşmuştuk, bana anlatacakları vardı. Son anda korktu. Başladığı hikâyenin sonunu getiremedi."

Birkaç kez yutkunmadan konuşamadın. "Ne hikâyesi?" diye sordun sonunda.

"Anladığım kadarıyla okulun içinden biriyle beladaydı başı. Ve de... bilmiyorum ama, geçende cesedi bulunan temizlik görevlisiyle... Yani iki ölüm arasında bir bağlantı olmalı diye düşünüyorum."

Birden toparlandın, yutkunmak gereğini bile duymadan. Yüreğinin çarpıntısı durulmaya yüz tuttu. Boğazının kuruluğunu bile yok eden, içinde harekete geçen özünü koruma güdüsü müydü? Nerden ilham geldiyse geldi, "Bu çocuğun anlattıklarına ne ölçüde güvenilebilir? Sırf seni etkilemek için birtakım masallar anlatmadığı nerden belli?" diye başlayıp son derece inandırıcı bir konuşma yapmayı, bu arada çayını sakin sakin yudumlamayı başardın. Birbirine hiç benzemeyen iki ölüm arasında bir bağlantı kurmanın mantığa aykırı olduğunu alçak sesle, tane tane konuşarak belirttin. Çocuğun ölümü besbelli bir kazaydı. (Yalan da değil.) Hademenin ölümüne yol açan ise mahalledeki kimbilir hangi husumet, kan davasıydı. (Okuldaki alt düzey çalışanların mahalleyle bütünleşme çabasının bir başka belirtisi olarak, orada yaşayanlar arasından seçildiği herkesin malumuydu.) Otopark girişinde görevli güvenlikçinin uyukladığı bir sırada dışardan giren bir katilin onu bıçakladığından şüphe edilmemesi gerekirdi. (Güvenlikçilerin gözü açık uyuduklarını senden iyi kim bilebilirdi?)

Çok akla yakın, çok sakin, çok inandırıcı konuştun. O da kafasını sallayarak dinledi seni ve inandı. Derin bir soluk almanın, minderlere becerebildiğince yayılıp huzura kavuşmanın tam zamanı değil miydi? Kız yerinden kalkıp çayları tazelemek için içeri girdiğinde, sen mutlu bir adam olmalıydın.

Oysa, ömründe mutluluk nedir bilmemiş biri, mutlu olabileceği anı yakalamayı nerden bilsin?

O elinde tepsiyle terasa geri döndüğünde, çayını eline tutuştururken, sen hâlâ arkana yaslanmayı göze alamamış, yarım bağdaş kurmuş durumda, sırtına ağrılar salarak dik oturuyordun, ama o besbelli kuşkularını kafasının gerilerinde bir yerlere atmıştı.

"İngiltere'ye gitmeyi ciddi ciddi düşünüyor musun sahiden?" diye sordu.

"Evet," dedin, "ve bunun havayla suyla bir ilgisi yok."

"Anladım, canım, sığlığımı başıma kakma," dedi. Dudak

bükmekle gülümseme arası bir devinim oldu yüzüne. En ufak bir güçlük çekmeden, aksine sonsuz bir zarafetle yere çöktü, minderlere bir kez daha uzandı. "Neyle ilgisi var, peki?"

"Yaşam alanı yaratmakla... Burada, orada olduğumdan daha yalnızım, çünkü yalnızlığımı dolduracak... nasıl diyeyim?.. hiçbir şey bulamıyorum. Orada bir sürü bir şeyle oyalanabiliyordum. Kısıtlı da olsa belli bir çevrem vardı. Burada yabancılıktan bir türlü kurtulamıyorum. Sekiz yaşında küçücük bir çocukken göndermişler beni oraya."

"Bense orada doğmuşum ama, ne orada ne burada yabancı gibi hissetmiyorum kendimi."

"Çünkü orada da burada da ailen var, seni sevenler var. İnsanlarla kolayca ilişki kurabiliyorsun.

Bense... evet orada da yabancıydım başlangıçta. Ama bir süre sonra alıştım. Zor oldu ama, zamanla arkadaş falan edindim. Yatılı okula sürüldüğümde dillerini bile bilmiyordum oysa."

Bunları neden anlatıyorsun ona? Amaç konuyu değiştirmek mi? Yoksa, içini dökmek ihtiyacını mı duydun birden? Hiç kimseye açmadığın içini ona mı açacaksın? Neden?

"Yatılı okul dediğin İngiltere'de miydi?"

"Evet, Londra yakınlarında bir yerde çok büyük bir bahçe içinde köşk gibi bir yeri okul yapmışlar. Raymond School! Tabii oraya ilk gittiğimde ne adını biliyordum ne de Londra'ya yakın olduğunu. Meçhul bir yere gökten fırlatılmış gibiydim. Adımı söyleyecek gücüm yoktu."

Uzandığı minderlerde hafiften doğrulur gibi yaptı. "Peki, neden gönderiyorlar seni oralara?"

"Annem ölmüş," dedin boyununu bükerek. "Tabii, onu da bilmiyordum o zaman. Annemi hayal meyal hatırlıyorum. Çok genç, çok güzel bir kadındı. Kabarık kıvırcık saçları vardı. Beyaz yüzünü kapkara bir bulut gibi çevrelerdi saçları. Deniz kıyısında, küçük, sakin bir yerde oturuyorduk. Sahilde birlikte koştuğumuz sahneler filan geliyor gözümün önüne."

"Peki, baban?" diye sordu, oturduğu yerde biraz daha dikleşerek.

"Birtakım adamlar vardı, ama herhangi birine 'baba' dediğimi hatırlamıyorum. Hepsi çok iyi davranırlardı bana. Bir tanesi yüzmeyi öğretmişti. Güm diye atmıştı suya. Tam boğulacağımdan emin olduğum anda çekmişti dışarı. Biraz soluklanmama kalmadan yeniden atmıştı. O sefer başımı kaldırmayı, kollarımı, bacaklarımı oynatarak batmamayı başarmıştım. Sonraları kollarımı bacaklarımı daha düzgün kullanmayı da öğrendim. Raymond School'da bizi yüzme havuzuna götürdüklerinde, adını söylemeyi beceremeyen çocuğun nasıl bu kadar iyi yüzdüğüne herkes şaşmıştı."

Sustun. Yaşam öykünü bu kadar kuru anlatmamalıydın. Biraz süslemek gerekmiyor muydu? Okuduğun onca romanı düşündün. Onlardan ilham alıp daha acıklı bir hikâye kurabilirdin. Ama zaten ağzı açık dinliyordu seni. Duraklaman merakını artırmış olacak ki iyice doğrulmuş, dizüstü oturmuştu.

"Demek babanı hiç tanımadın."

"Tanıdım, tanıdım," dedin yüzünü buruşturarak. "Tanımaz olaydım. Yaşlı bir adam geldi bir gün, oturduğumuz o kasabaya. Beni kucağına oturttu, başımı falan okşadı. Dedem olabilirdi, ama değilmiş. 'Ben senin babanım,' dedi. Beni Istanbul'a götürmeye gelmiş. Annemle çok ağlaştık ayrılırken, ama onu bir daha görmeyeceğimi bilmiyordum. Okula başlamam gerektiğini, tatilde geri dönebileceğimi söylemişti babam olacak adam. Yalanmış. Burada büyük bir köşke getirdi beni. Nerdeyse sonradan göndereceği Raymond School kadar büyük bir ev... Bir sürü tanımadığım insan... Hepsinden korkardım. Masa, karyola altlarına saklanırdım. Böyle büyük gömme dolaplar vardı, onların içine saklanırdım. Kimi kez kaçıp bahçeye saklanırdım. Bahçeden çıkmayı göze alamazdım, neden bilmem. Oysa annemle birlikte deniz kıyısında yaşarken bütün sokaklar benimdi. Istanbul'un her şeyi gibi sokakları da ürkütücüydü. Babam ise... ilk al-

maya geldiğinde seviyor muydu beni, hayatının herhangi bir anında sevmiş miydi, bilmem ama, o boynu bükük, sümüklü korkaklığımdan nefret etmeye başladığını gözlerimle görüyordum her gün. Baş kaldırsaydım, bağırıp tepinseydim, cam çerçeve kırsaydım belki daha hoş karşılayacaktı. Pısırıklığım sinirlendiriyordu onu. Karısı... yorgun bakışlı yumuşak bir kadındı, 'bana cicianne diyebilirsin' demişti eve ilk geldiğimde ama onunla hiç konuşmadım. Önceleri bana acıyordu galiba. Masanın altına ya da oymalı bir koltuğun arkasına saklandığımda, babamı yatıştırmaya çalıştığını işitirdim kimi kez. 'Ufacık çocuk, canım, annesinden ilk kez ayrılıyor,' gibisinden şeyler söylerdi. Çok geçmeden onun da sabrı tükendi. 'Fare gibi ayol, her deliğe giriyor. Dayanamıyorum artık, günün bir yarısını onu aramakla, bir yarısını da acaba hangi delikten çıkacak korkusuyla geçiriyorum,' diye söylenmeye başlamıştı. Hizmetçiler, uşak, bahçıvan da benden yaka silker olmuşlardı. Aşçı kadın beni seviyordu sanıyorum. Beni her gördüğünde yiyecek bir şeyler koyuyordu önüme. Bense kuru ekmekten başka nerdeyse hiçbir şey yemeyerek, kimi kez zorla yediklerimi ise kusarak onu da bıktırdım. 'Bana da yazık,' diyordu sık sık, önümden bir el sürülmemiş tabak daha kaldırırken. Ona da yazıktı herhalde. Ama bana yazık olup olmadığını kimse düşünmüyordu."

Soluk almak için durdun birkaç saniye. Bu kadar uzun süre nasıl konuşabilmiştin, şaşılacak şey. Hep önüne bakarak konuşmuştun. Onunla gözgöze gelirsen hikâyeyi sürdüremeyeceğinden korkuyordun, değil mi?

"Vah canım, zavallım benim," dediğinde ancak, başını kaldırıp ona baktın.

Yüzündeki... ne? Hüzün mü, keder mi, acıma ifadesi mi? Gerçek gibiydi. Bütün bunları onu kendine acındırmak için anlatmamış mıydın? O zaman gördüğün o acıma ifadesi ve 'zavallım' sözcüğü neden canını sıktı? Onda hayranlık uyandıracak herhangi bir öykü var mıydı sende? Son yaptıklarını anlatsay-

dın... mı? Hayır, hayranlık değil korku, hatta tiksinti uyandırırdı onlar. Gene de acındırmanın ötesinde bir şeyler?..

"İngiltere'deki okul o evden farklı mıydı?" diye sordun onun gözlerinin içine bakarak ve sanki bir cevap bekleyerek. Bakışlarını senden kaçırmadı, ama başını hafifçe sallamakla yetindi. "Hayır, çok farklı değildi," diye kendi kendini cevapladın. "Babamın evinde de hemen hemen hiç ağzımı açmamıştım, orada da konuşamıyordum. Ama zamanla... yavaş yavaş dilim dönmeye başladı. Kriket oyununda da başarı gösterdim. Yüzmedeki üstünlüğüm falan derken bayağı arkadaş falan edindim. İki yıl dönmedim Türkiye'ye, beni görmeye gelen de olmadı. Babamı da annemi de unutmaya yüz tutmuştum. Noellerde, yaz tatillerinde... Orada yaz tatilleri kısadır, bilirsin... Ya okul arkadaşlarımın birinin evinde ya da hiç tanımadığım insanların yanında kalıyordum. Bana iyi davranırlardı, ben de onlara... Sosyal bir çocuk olmayı öğrenmiştim. Buna mecbur olduğumu anlamıştım. Babamın okulla bir anlaşma yaptığını, beni evlerinde barındıran ailelere belli bir para ödediğini çok sonra öğrendim."

"Var ya... şu babanı boğabilirim," dedi sanki gerçek bir öfkeyle.

"Geç kaldın, ben bile eremedim o şerefe."

"Hâlâ hayatta mı, yani?" diye sordu gözlerini kocaman kocaman açarak ve dediklerine çok dikkatle kulak vermediğini belli ederek.

"Yok öldü ölmesine, ama eceliyle öldü, yıllar sonra... Annemse, ondan çok daha genç olmasına karşın, çok daha erken... ölmüş. İki yılın sonunda beni Türkiye'ye getirttiğinde açıkladı bunu bana. Kendisi gelip almadı, adamlarını gönderdi bir yaz tatili başlangıcında. Birileri beni okuldan alıp arabayla Londra'ya... Yani bir havaalanına, götürdüler, uçağa teslim ettiler. Başka birileri Istanbul havaalanında karşıma dikilip, bir arabaya bindirip köşke getirdiler. Hemen o gece, yemekte söyledi bana. 'Annen öldü,' dedi, öyle pat diye, canımın yanıp yanmayacağına hiç aldır-

madan lokmasını çiğnemeyi sürdürerek. Bir an donup kaldığımı hatırlıyorum. Ama ağlamadım, hiç ses etmedim, yüzüne bile bakmadım. Sonra yemeğime devam ettim ben de. Yatılı okulda iyi öğrenmiştim önümdeki tabağı bitirmeyi...»

Birden sukunetini kaybettin. Minderlerin üstünde, biçimsiz bir halde, sırtına ağrılar salarak oturmaktan sıkıldın. Biraz zorlukla da olsa, bakır siniyi devirmemeyi becererek ayağa kalktın. Balkonun korkuluğuna attın kendini. Derin soluklar aldın. Oradan bir yerlere uçmayı hayal ettiğin anda, son anda düşmemek için tutunmayı başardın. Öykünün gerisini, asıl can alacak bölümünü, terasta volta atarak anlatmaya koyuldun. Bir o yana bir bu yana yürürken, elini kolunu anlamızca oraya buraya sallamamak için, ellerini ceplerine soktun, başını hep öne eğik tuttun, ona bakmamaya özen gösterdin. Yaz tatillerinde Istanbul'a geldiğinde babanın sana nasıl bir işkenceler dizisi yaşattığını, zamanla onunla karşı karşıya gelmemek için ne çabalara giriştiğini, Fransız bağlarında üzüm toplamaktan, Afrika ülkelerindeki yardım kampanyalarına katılmaya kadar ne türlü uğraşlar edindiğini, İngiltere'de gittiğin bütün okullarda çok iyi notlar almana, sonunda Cambridge'e kabul edilmene karşın babandan hiçbir zaman iyi not alamadığını; ondan işittiğin son sözlerin -ölüm döşeğinde değil, Lonrada'daki bankaya senin adına artık bir kuruş yatırmayacağını açıkladığında- 'hiçbir oğlumun hayrını görmedim, sen hepsinden beter çıktın,» olduğunu ve onun bu sözleri söylerken sesindeki de yüzündeki de nefreti saklamaya en ufak bir çaba göstermediğini anlatırken anlatırken sesinin gittikçe alçaldığını, çok hızlı, belki de anlaşılmayacak kadar hızlı, konuşmaya başladığını fark ettin ama, o akışı bir türlü durduramadın. Köpüre köpüre akan bir nehir değildin, hayır, kayaların, ağaç köklerinin arasından kendine yol bulan inatçı bir dereydin. Öyle ya da böyle akacaktın.

Akacaktın, akacaktın... Zamanla durulacaktın... Ama durulmadan önce...

Sözlerine son verip sırtını balkonun korkuluklarına yasladın. Güneşi arkana almıştın, o senin yüzünü seçemiyordu ama sen onunkini çok iyi görüyordun. Şaşkınlık, sevgi, acıma, biraz da korku görmeyi beklediğin o yüzde, ilgisizliğini nazik bir gülümsemenin ardında gizlemeye, bayat bir hikâye karşısında sıkıntısını belli etmemeye çalışan bir ifade gördün. Sanki bu öyküyü daha önceleri çok duymuş, hatta Dickens'da falan okumuştu. Onu etkileyememiştin, hayır... ve heyhat! Onun içini sıkmayı başarmıştın, Heyhat! Ömrünü heyhatlarla mı tüketecektin? İsyan doldu içine.

"Babamın adını bile sormayacak mısın? Onun mirasından bana bir gıdım koklakmayan ünlü üvey ağbimin kim olduğunu merak etmiyor musun?"

Sesinde de, yüzünde de en ufak bir merak belirtisi olmadan, sanki ayıp olmasın dercesine, sordu alçak sesle: "Kim?"

"Anlı şanlı bir profesör!"

Anlı şanlı profesörlerden ona neymişcsine omuzlarını silkti bu kez; aynı ilgisizlikle, sanki laf olsun diye bir kez daha sordu: "Kim?"

Profesörün adını açıkladığında, deminden beri saklamadığı sıkıntının ortasında bir delik açacağını biliyordun ama, anında oturduğu yerden ayaklanıp, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde üstüne yürüyeceğine ihtimal vermemiştin.

"Ne diyorsun sen? O senin ağbin mi?"

Aldığın tepki hoşuna gitmişti ama bunu belli etmedin. Gözlerini sıkıntıyla devirmek sırası sendeydi. "Üvey ağbim," dedin onu daha da şaşırtacağını umduğun sakin bir sesle.

"O bunu biliyor mu?" diye bağırdı.

Neden bağırmıştı? "Neden bağırıyorsun?" diye sordun.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan bir an durdu öylece. Sonra bir adım geriledi. Kafasını iki yana sallayıp kendi kendine konuştu: "Neden bağırıyorum?" Başını öne eğdi, sonra yana çevirdi. Ufacık bir gülümseme... Kısacık bir omuz silkiş... "Şaşırdım da," diyerek sana sırtını döndü. İki adım atıp tepsinin üstünde

duran fincanları almak üzere eğildi. "Bir çay daha içer misin?" diye sordu arkasına bakmadan.

"İçerim," dedin.

Gözlerini yuvalarından uğratan dehşeti nasıl da çabucak atmıştı üstünden, ufacık bir silkinmeyle! Ya da öyle miydi? Yüzünü göremiyordun artık ama, tepsinin üstünden aldığı fincanları içeri taşırken ellerinin titrediğini fark ettin. Senin acıklı hayat hikâyeni derin bir ilgisizlikle dinleyen bu kızın sevimsiz üvey ağbinin adını duymaktan bu kadar etkilenmesini anlamlandırmak, o an imkânsızdı senin için. Onun hakkında bilmediğin kimbilir neler vardı. Oysa onun senin hakkındaki bilgilerini, cinayetlerle ilgili bilgileriyle karşılaştırıp hepsini biren anlamlandırabilme olasılığı çok yüksekti. Yeni doldurduğu çaylarla terasa döndüğünde, kafasını iyice toparlamış olarak konuyu senin hiç istemediğin yönlere doğru geliştirmeyeceği ne malumdu?

Birden, sebebini anında çözemediğin o korkulardan biri kavradı yüreğini. Fırladın durduğun yerden, o mutfakta oyalanırken kendini dairenin kapısına, oradan da merdivenlere attın hiçbir şey düşünmeden. Koşar adım aşağı inerken durmak zorunda kaldın. Yaşlıca bir kadın oflaya puflaya yukarı çıkıyordu. Ne de olsa İngiliz terbiyesi görmüşsün, inen çıkana yol verir. Durup yol verdin. Kadın da durdu, başını kaldırıp sana baktı. Bayağı uzunca baktı. Kısa, kıvırcık, ak saçlı bir teyze... Gözlerinin mavisi o kadar soluk ki, aklardan kolay ayırt edilemiyor... Sana neden böyle dikkatli bakıyor, belli değil. Nedense sinirlendin onun bakışından, başını yana çevirip sabırsızlık belirtileri gösterdin. Hata! Kadın ağzının içinde bir teşekkür mırıldanıp yukarı tırmanışını sürdürdü; sen de aşağı doğru koşmaya devam ederken, günü geldiğinde bu kadın seni merdivenlerde gördüğünü hatırlar mı gibisinden yeni bir endişeye kapıldın. Oysa hatırlasa ne olacak? Kız yukarda ve hayatta... Elinde taze çay dolu fincanlarla terasa geri geldiğinde senin kaçtığını anladığında ne düşünecek, ne yapacak?

Sen ne yapacaksın, peki?

Hiçbir kararın yoktu daha. Hâlâ canını kurtarabileceğini sanıyordun.

Okudukça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşmüştüm. Gözlerime inanamıyordum. Yap-bozun parçaları en beklenmedik şekilde yerlerine oturuvermekteydiler. En önce okumam gereken dosyayı en sona bırakmak gibi bir hata işlememiş olsaydım, daha erken çözebilirdim bilmeceyi... Işıl Hanım'ın ilk duyduğumda bana anlamsız gelen hikâyesiyle, bu son dosyada anlatılanların birebir örtüşmesi akıl alacak gibi değildi. Kadının o geceki konuşmalarında, kafamın gerilerinde bir yerde cızırdayan ama bir türlü netleşmeyen ayrıntıyı da birden hatırladım. Oğlunun babasının adını anmıştı bir tek kez: Hulusi! Oğlunun adını ise sık sık yinelemişti: Gürol!

Hulusi Gürol! Okuldaki araştırmalarımda bana yardım etmekle görevlendirilen, uzun boylu, hafiften kamburu çıkmış, saçları alnından geriye doğru azbiraz dökülmüş, açık renk gözlü, parmaklarını masanın üstünde takırdatıp durmaktan kendini alamayan, otuz beş yaş civarında bir dekan yardımcısı. Aynı zamanda Işıl Hanım'ın zorbaca elinden alınan oğlu... Aynı zamanda Ergin Gürkan'ın hiç tanımadığı üvey kardeşi... Ergin Gürkan ise daha eski bir zamanda Melek'in sevgilisi... Baş döndürücü bir ilişkiler karmaşası...

Başımın dönmesi çok geçmeden duruldu ve beynimde şimşekler çakmaya başladı. Aklın sınırlarını zorlayan, şeytani bir komplonun kurbanı olduğumu kavradım birden. Kimler, kimler vardı bu komplonun içinde? Kabak kafalı Oktay'dan, baştan aşağı ak tesettüre bürünmüş çıplak ressam Banu Sayar'a, gerçeğin sınırlarını zorlayan bir hayat öyküsü anlatan kıvırcık ak saçlı Işıl Hanım'dan, beni kapıdan kovup bacadan geri çağıran Troçki sakallı, ekşi suratlı Sungur Semerci'ye, cinayette kullanıldığını sandığım tabancayı gözüyle gördüğünü iddia eden manken

kılıklı hizmetçi Gülşen'den, bitki çayı bağımlısı güzel saçlı Hülya'ya kadar herkes mi işin içindeydi?

Ya deniz kıyısında sakin ve huzurlu bir yaşam sürdürdüğüm evime eli kolu gazetelerle dolu gelen emekli komiser Haydar Bilir? O da mı?

Ya Narin? Hayatıma önce yandan yandan, sonra birden bodoslama dalan, hayatımın esas kadını olmaya adaylığını koyan, gecenin bir vaktinde beni Cihangir'e sürükleyip sarhoş bir kadının o sırada bana anlamsız gelen hayat öyküsünü anlattıran Narin?.. O da mı?

Komplonun anası kimdi, peki? Her şeyi baştan sona tasarlayan oyun kurucu kimdi? Mutluğu andıran sakin yaşamımı altüst etmek amacıyla önüme bir dizi cinayet süren kişi... Ondan başka kim olabilirdi?

Yerimden fırladım. Gülen Hanım'ı yanıma çağırmayı akıl etmeden, odadan çıkıp doğruca onun masasına yönelip karşısına dikildim. Ellerimi pantalonumun ceplerine sokmuştum, titrediklerini saklamak için, ama sesimin titremesini ne ölçüde engelleyebildiğimi bilmiyordum.

"İnsan kaynaklarından Sezen Hanım'ın dosyasını istetecektiniz, hani, ne oldu?" diye sordum.

"İstedim ama, gönderemeyeceklerini söylediler," dedi heyecanlı talebim karşısında şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak. "O dosyaların üstünde gizlilik talimatı varmış, herkese açıklanamazmış. Ancak, Sungur Bey istetirse tabii..."

"O zaman Sungur Bey'den rica edelim," dedim sabırsızlıkla rektörün kapalı kapısından yana bakarak.

"Sungur Bey çıktılar."

"Ne demek çıktılar? Bu saatte mi?"

Rektörün giriş çıkış saatlerini sorgulamamı anlamlandıramadığını, hatta yakışıksız bulduğunu ifade eden gözlerle birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra yineledi: "Kendisi çıktılar."

Bu durumda bana da çıkmaktan başka çare kalmıyordu. Ama

önce odaya, yani Sezen Hanım'ın odasına döndüm, biraz önce okuduğum dosyaları yazıcıya tuşladım bir bir. Ekrandaki yazılar yavaş yavaş kâğıt üzerinde belirirken, Haydar Bilir'i cep telefonundan aradım.

"Buyrun, hocam, emredin," dedi kaygısız tok bir sesle.

"Estağfurullah," dedim. "Hani, Muharrem Şafak Bey'in öldürüldüğü gece saat on buçuktan sonra otoparktan kimsenin çıkmadığına dair bir ifade vardı. Siz de son çıkanın kim olduğunu araştıracaktınız. Hatırladınız mı?"

"Hatırlamaz olur muyum, hocam? Sonucu size bildirdim ya."

"Hayır bildirmediniz."

"Allah allah, nasıl olur? Unutulacak bir şey değil ki... O gece on buçukta çıkan Melek Türker'miş!"

"Ne? Bunu bana kesinlikle söylemediniz!"

Söyleseydi hatırlamaz mıydım? Benimle oyun mu oynuyor bu adam?

"Nasıl söylemem, hocam? Hatta dedim ki, o sırada güvenlikte görevli olan arkadaş nöbeti saat on birde devretmiş. Kulübeden çıktığında otoparkta dört-beş araba daha olduğunu ama herhangi bir ceset bulunmadığını söylüyor. Saat 23.00 ile 01.00 arası nöbetine gelen kişi ise -iki saatte bir yer değiştiriyorlarmış, bunu da aktarmıştım size- birkaç kez görevini ihmal ettiği gerekçesiyle işten atılmış. Yani, onunla görüşmek imkânımız olmadı. Ama saat 01.00'de nöbeti alan kişi de, ondan sonrakiler de, otoparkta birkaç araç olduğunu ama plakaları kontrol etmediklerini beyan ettiler. Öte yandan, giren çıkan olmadığını ısrarla belirtiyorlar. Anlayacağınız güvenlik kulübesinde oturmuşlar. Bütün bunları size anlattım ya, hocam."

"Ne zaman?" diye galiba bağırdım.

"Son konuştuğumuzda, hocam," dedi, sinsiliğini şaşkınla maskelemeye çabalayan bir sesle.

Bu adam bana resmen yalan söylüyor!

Ya da ben deliriyorum.

Telefonu kapattım. Yazıcıdan çıkan kâğıtları çantama tıktım. Canımı kurtarmak istercesine hızla fırladım odadan.

"Şoförüme haber verir misiniz, lütfen," derken Gülen Hanım'ın yüzüne bakmadım.

Eve giderken içimde kötü bir his vardı. Katilin kimliğini nihayet anlamış olmanın yarattığı coşkuyu bastıran, hatta karartan, hatta bu coşkuya yersiz yere kapıldığımı düşündüren bir kötü duygu... Ya da... Katilin kimliğini çözmek gerçek bir coşku yaratmamıştı aslında. Daha çok bir düş kırıklığıydı hissettiğim. Bu kadar zavallı bir katil insanda olsa olsa acıma duygusu uyandırabilirdi. Beni ise sonsuz bir iç sıkıntısına sürüklemişti. Yanılmış olmayı yeğleyecektim nerdeyse. Aslında bu bilgiye sahip olmaktan, onu nedense reddetmeyi tercih etmekten bağımsız bir içim içimi yeme durumunda olduğumun farkındaydım. Tanımlanması kolay olmayan bir felaket öngörüsüydü sanki. Hani, beklediğiniz yolcunun gelmeyeceği ihtimali (ya gelmek-

ten vazgeçmişse?.. Ya bir kazaya uğradıysa?) hiç sebepsiz ve hatta mantıksız yere, kara bir sıkıntıya boğar ya sizi, kalbinizde gereksiz ufak tefek çarpıntılara yol açar ya... Hadi canım, meraklanacak ne var, daha gecikmedi bile gibisinden kendinizi avutma çabaları bir işe yaramaz ya... İşte öyle bir şey... Her şeyden çok bir gecikmişlik endişesi vardı içimde. Nereye, ne konuda geciktiğimi bilmiyordum ama, hem bir an önce eve varmayı istiyor, hem de orada, sıkıntımı haklı çıkaracak, beklenmedik bir şeylerle karşılaşacağım korkusunu yenemiyordum.

Çantam ağır olmadığı halde, sırf benimle yukarı gelsin diye Hasan'a taşıttım. Kapıyı da ona açtırttım. Önden girdi, onu izlemekte bir an kararsız kaldıktan sonra, içeri adımımı atar atmaz, hiç âdetim olmadığı halde, "Narin biz geldik," diye seslendim.

Çıt çıkmadı.

"Çantayı çalışma odanıza mı bırakayım?" diyen Hasan'ı duymazdan gelerek, bir kez daha, bu kez bayağı yüksek sesle bağırdım:

"Nariiin, ben geldim."

Gene çıt yok. Narin besbelli bir yere gitmiş, henüz dönmemişti. Yani, herhalde öyle olması gerekiyordu. Hasan durduğu yerde kalmış, bana galiba şaşkın şaşkın bakıyordu. 'Git bak bakalım, Narin Hanım odasında mı, yoksa mutfakta mı,' gibisinden bir talimatın birazdan fazla abartılı kaçacağını akıl ettim nasılsa.

"Salona bırak," dedim ve kararsız adımlarla peşinden gittim.

Salonda kimse yoktu. Ev kesin sessizliğini koruyordu.

"Başka bir şey var mı, efendim?"

"Yok," dedim, gözlerimi anlamsızca odanın içinde gezdirerek. "Gidebilirsin. Sabaha görüşürüz."

"İyi akşamlar, efendim."

Ve sanki her zamankinden daha büyük bir aceleyle mekânı terk etti.

Bense mekânın tam ortasında durakalmış, ne tarafa gideceğimi kestiremiyordum. Korkacak ne vardı? Narin besbelli burada değildi. Onu evin bir köşesinde bıçaklanmış olarak bulmam için, böyle bir düşünceye kapılmam için hiçbir sebep yoktu. Gene de uyanmıştı içimde böyle bir korku. Nedense ses çıkarmamaya çalışarak mutfağa doğru yürüdüm. Boştu. Koridorda ilerledim. Banyoya baktım, kanlar içersinde bir Narin cesediyle karşılaşmadım. Birkaç adım daha... Odasının kapısı kapalıydı. Dişimi sıktım, derin bir soluk aldım, kapıyı açtım.

Hayır, yatağa serilmiş yatmıyordu. Ayaktaydı, çıplak vücudunu bir an önce örtmek telaşıyla, üstüne alel acele bir şeyler geçirme çabasındaydı. Onu yan gözle gördüm. Görüş çizgimin tam ortasında, yatakta istifini bozmadan serilmiş yatan ise, kapıyı açtığımdan birkaç saniye sonra bir dirseğine yaslanarak hafifçe doğrulan, göğsünü kapatmaya gerek görmeden gözümün içine baka baka arsızca sırıtan ise...

Hayır, hayır, hayır... Gerçek biri değildi o. Bir rüyaydı. Ne rüyası? Bir kâbustu!

O anda yere yıkılıverip gözlerimi bambaşka bir yerde açabilseydim... Sesini duymasaydım...

"Erken geldin, şekerim," dedi, tüm bir geçmişi bir anda geri getiren, bayağılığı kalkan edinmiş şımarık tavrıyla.

Onu o anda öldürmeyi çok derinden, hatta tutkuyla istedim ama, yerimden kıpırdayamıyordum. Bir tek sözcük söyleyemeden ne kadar durdum orada, bilmiyorum. Çok uzun süre olmasa gerek, o görüntüyü bir an önce gözümden silmekten başka bir şey düşünmüyordum çünkü. Odaya arkamı döndüm, koridorda körlemesine yürüdüm hızlı adımlarla, salondan geçip sokak kapısına doğru ilerledim. Tam kapıyı açacakken durakladım. Nereye gidecektim? Ve ne sebeple? Bu utanmaz kadın (kadınlar) yüzünden ne diye evimi terk ediyordum? Burası benim evim değil mi? Elbette. Onların burada olmaya, beni bu iğrenç manzaraya maruz bırakmaya en ufak bir hakları var mı? Tabii ki ha-

yır. O zaman neden kaçmaya kalkıyorum? Kaçması gereken birileri varsa... kendileri. Elime öldürücü bir alet geçirmeden önce kaçmalarında yarar var üstelik! Birkaç derin nefes aldıktan sonra kendimi bir ölçüde toparladım. Sessiz olmaya çaba göstermeden, kararlı adımlarla salona geçtim, çantamı Hasan'ın bıraktığı yerden alıp doğruca çalışma odama girdim, kapıyı arkamdan sıkıca kapadım.

Kararlılığım da, gücüm de beni o anda terk etti. Çantayı yere bıraktığım gibi, en yakın koltuğa yığıldım. Gözlerimi kapadım, yetmedi ellerimle yüzümü kapadım. Nafile... Biraz önce gördüklerim gözümün önünden gitmiyordu. Böyle bir şeyin neden başıma geldiğini bile sorgulamaktan aciz, gözlerimi ovuşturup duruyordum. Sonunda iyice takatten kesildim. Kollarım iki yanıma düştü, başımı koltuğun arkalığına yasladım gözlerimi açmadan.

Dışardan gelen tıkırtılara kulak kesildim. Bunlar, yaptıklarının değilse bile yakalanmalarının utancı içinde kısa sürede toparlanıp gideceklerdi herhalde. Bense ancak onlar gittikten sonra düşünmeye başlayabilecektim. Tıkırtılar, gidip gelmeler çoğaldı; ayrıca, fısıldaşmalar, itilip kakılan bir şeyler, alçak perdeden gülüşmeler... Pikaba müzik koyacaklarından korktum bir an. Hocaya esaslı bir oyun oynamış kolejli kızların şımarık kıkırdamaları... Bunları işittiğimde neden utanç duydum, bilmem ki. Yatılı okulda eziyete uğramış, saldırganlara meydan okuyacağına karyolanın altına sığınmış zavallı bir çocuk gibiydim. Sayıca ve terbiyesizlikte baskın olmaları dışında ne üstünlükleri vardı benden? Neden onları bağıra çağıra kapıya koyacağıma odama saklanmış, kendiliklerinden gitmelerini bekliyordum her an artan bir ürküntüyle?

Derken sokak kapısının açılıp kapandığını duydum. Ama hemen rahat bir soluk alamadım. Seslerin tamamen kesildiğinden emin olmak için bir süre öylece bekledim. Bana yeni bir oyun hazırlıyor olabilirlerdi. Hiçbir şeyden çekinmeyen kadınlardı

bunlar. Üç mü, beş mi dakika sonra, tam boylu boyunca uzandığım koltuktan doğrulmaya davranacaktım ki, odamın kapısı tıklatıldı. Bir kez daha dondum kaldım.

Kapı tıklatıldıktan on saniye sonra, "Buyrun, girin" gibisinden bir davet beklenmeksizin açıldı. Biri teklifsizce içeri girdi. Gözlerimi açmadım, o yana bakmadım, gelenin kim olduğunu tahmin ediyordum ama bilmek istemiyordum. Sesini duymasaydım, hiç duymasaydım...

"Sana bir içki getirdim, ihtiyacın vardır," derken odanın içinde ilerlediğini görmesem de anladım.

Hiç kıpırdamadım yerimden, hiç sesimi çıkarmadım.

"Beni gördüğünde bu kadar şaşıracağın aklıma gemezdi, doğrusu," dedi alttan alan, yumuşacık bir sesle.

Bana iyice yaklaştığını hissediyor, ama gözlerimi açmamakta direniyordum.

"Yoksa öldüğüme inandın mı sahiden?" Sanki gülümseyerek, kendine göre sevecenlikle söylemişti bunu; benim böyle bir inanca kapılacağıma ihtimal vermiyormuş gibi.

"Seni bir daha görmeyeceğimi umuyordum," dedim kötücül bir fısıltıyla. Kendi kendime mi konuşuyordum, ona mı hitap ediyordum, bilmiyorum. Hâlâ yüzüne bakmamıştım.

"Hay allah, umutların boşa çıktı, desene..." İlk kez alaycı bir tını belirdi sesinde. "Al, iç... Düş kırıklığına iyi gelir."

Uzattığı bardağı alıp bir seferde diktim kafama. Boğazımdan mideme doğru küçük bir yangın alevlenip söndü. Gözlerimi gözlerine dikerek, ama aslında hâlâ onu görmeyerek sordum: "Neden geldin?"

"Hiç gitmemiştim ki.."

Saçlarını silkeleyerek başını arkaya doğru savurdu, tatlı tatlı güldü. Ve artık inkâr edemeyeceğimi kavradım. Evet, oydu. Evet, evet, evet, oydu. Onu görmezden gelmeye çabalamam boşunaydı. Ve dediği doğruydu. Kandilli'deki yalının rıhtımında onu en son gördüğümde, ikimizden biri ölmeden ayrılma

olasılığımıza inanmanın ne denli yalan bir umut olduğunun farkında değil miydim? Yalıyı satmak, dünya yolculuklarına çıkmak, uzak bir Ege kasabasına yerleşmek... Hep onunla yeniden karşılaşmak korkusunu yenmek çabaları değil miydi? Elbette hiç gitmemişti.

"Biliyordum," dedim ağzımın içinde. Başımı önüme eğdim.

"Elbette biliyordun," dedi. Galiba karşımdaki kanapeye yayıldı. "Beni unutmaya uğraşmanın bir işe yaramayacağını da biliyordun. Ne de olsa akıllı adamsın... Vaktiyle öyleydin, yani. Ben seni unutmadan senin beni unutman imkânsız."

Kendinden emin, dalgacı havası her zamanki gibi sinirime dokundu. Ama artık sinirlenmenin çok ötesindeydim. Başımı kaldırdım. Demin gözlerinin içine bakmıştım ama, neye benzediğini algılayamamıştım. Bu kez dikkatlice gözden geçirdim onu. Bir kolunu kanapenin arkalığına uzatmış, öteki elinde viski bardağı, yarı yatar durumda oturuyordu. Gözlerinde çok parlak bir ışık, dudaklarında tembel bir gülümsemeyle beni süzüyordu. Hiç değişmemişti sanki. Saçları gene kızıl ışıltılarla omzuna dökülüyor... Üstünde gene ince, uzun bembeyaz bir giysi, besbelli altında başka bir şey yok... Ayaklarında sandaletler... Yüzüne en ufak bir çizgi, vücuduna yarım dirhem yağ eklenmemiş. Onu en son gördüğümden bu yana yarım saat bile geçmemiş gibiydi.

Birden ürperdim. Yoksa öyle miydi? Aradan geçtiğini sandığım yıllar uzun (belki de kısa) bir rüyadan başka bir şey değil miydi? Bir içki daha istedi canım. Birkaç içki daha istedi. Elimdeki boş bardağa baktım.

Minik bir baş hareketiyle, kanapenin önünde duran alçak masanın üstündeki şişeyi işaret etti. İstifini bozup bana ikinci bir içki yapmaya niyeti yoktu, hayır, ama istediğim kadar içmeme izin veriyordu! Bir kez daha tepem attı, bir kez daha kendimi tuttum. Ayağa kalkacak, sehpaya doğru gidip şişeye uzanacak, kendi bardağımı kendim dolduracaktım. Bu arada ona yaklaşa-

caktım tabii. Peki, ondan sonra ne yapacaktım? Bana ait olan bu odada kendi egemenliğimi nasıl kuracaktım yeniden?

Yerimden kalktım, sehpaya ulaştım, şişeyi alıp bardağımı doldurdum, ona hiç bakmayarak masama doğru yürüdüm, oturdum, bir yudum viski içtim. Bilgisayarı açmaya koyuldum, neden bilmem. Ortada sinirlenecek bir şey yokmuş gibi davranmakla onun oyununu bozacağımı mı umuyordum, yoksa kendimi toparlamak için biraz vakit kazanacağımı mı? Ama birden aklıma Narin geldi. Ciddi bir merakla değil de, havadan sudan konuşur gibi sordum:

"Narin nerde?"

"Gönderdim onu," dedi. Yerinden kıpırdamamıştı ama, başını omzundan geriye, benim oturduğum masaya doğru çevirmişti. "İkimizle birden yüzleşmeyi kaldıramayacağını düşündüm."

"Sen benimle yüzleşmekten korkmadıktan sonra..."

"Neden korkacak mışım? Nicedir bekliyordum bu anı..."

"Yakalanmayı planladın," dedim, gene ondan çok kendi kendime söylenerek. "Bile bile sergiledin o utanmaz..." Devam edemedim, hâlâ ona bakmamaya çalışıyordum.

Uzanırcasına oturduğu kanapeden kalktı, bardağını alçak masanın üstüne bıraktı, salınarak masama yaklaştı, tam karşıma dikildi.

"Onun işlevi bitmişti. Bir de sana bayağı bayağı kapılmaya başlamış, iyi mi?" Dudaklarını büktü, kaşlarını kaldırdı. Narin'in münasebetsizliğini mi, benim kapılabilirliğimi mi, yoksa her ikisini mi küçümsüyordu, çözmeye vakit bulamadım. "Senin de aklından saçma sapan bir şeyler geçiyordu, eminim. Şöyle iyice çarpıcı ve geri dönüşü olmayan bir ayrılık sahnesi yaratayım istedim."

"Çok iyi başardın," dedim. Dişlerimi elimde olmadan sıktım ama bunu onun fark etmeyeceğini umdum. "Çarpıcı ayrılık sahneleri yaratmakta üstüne yok da... Sen hep geri dönüyorsun."

"Yavrum benim..." Gerçekten de bir çocuğa hitap edercesine sıkıntılı bir sabır vardı sesinde. "Ben hiçbir yere gitmiyorum ki geri geleyim. Hep buralardayım. Uzaklara kaçıp gittiğini sandığında da izliyordum seni. O sahte kontesle başına açtığın beladan bile haberim var." İlk kez kızgınlığa benzer bir anlam belirdi yüzünde. "Az kaldı seni mahfedecekti o yılan kadın."

Nihayet güldüm. "Sen de Afrika'ya kadar uzanıp olaya müdahele ettin herhalde."

"Bilmem artık... Senden daha yaşlı ve görünüşte daha zengin biri çıkmasaydı karşısına..."

"Hadi be!" diye elimi masaya vurdum.

Benden bana hiç yakışmayan böyle bir tepkiyi bu kadar kolay almış olmaktan canı sıkılmış gibi, içini hafiften çekerek, omzunu hafiften silkerek arkasını döndü. Viski bardağını biraz önce bıraktığı yerden aldı, salına salına benim biraz önce oturduğum koltuğa oturup başını arkaya yasladı, gözlerini tavana dikerek. İçkisinden bir yudum aldı.

Bu arada ben de öfkemi yatıştırmayı başardım sanıyorum. "Narin'in işlevi neydi, peki?" diye sordum.

Hiç kıpırdamadan, tavana bakmayı sürdürerek konuştu. "Dedim ya, uzaklardayken bile izliyordum seni... Dünya seyahatlerini, sahte kontesleri filan atlattıktan sonra... o kıyı kasabasına yerleştiğinde... ne yapacağın belli mi olur? Ne idüğü belirsiz birine gönlünü kaptırırsın, servetinin geri kalanını da çarçur edersin diye korktum. Oranın yerlisi genç bir güzele tutulsan, kırk gün kırk gece düğün yapmaya kalksan hoş mu olurdu, yani? Yaşlanınca bir tuhaf oluyor insanlar. Ergin Gürkan'a baksana.. Bir vakitler kraldı, yan gözle bakıp da elde edemediği kadın yoktu. Sonra kalktı, kendinden otuz yaş küçük bir kıza tutulup rezil oldu. Rezil olmakla kalmayıp öldürüldü. Neyse... Seni de benzer bir akıbete uğramaktan kurtarmak için Narin'e seninle meşgul olmasını söyledim. Hepsi bu, yani."

"Beni neden kurtardığını pek iyi anlayamadım," diye sordum, merakımı gizlemeyen bir sesle. Artık bayağı sakinleşmiştim galiba. "Servetimi çarçur etmekten mi? Rezil olmaktan mı? Öldürülmekten mi? Hangisinden?"

"Sırayla hepsinden..."

"Saçmalamadığını bana ispat etmen gerekecek," dedim. Bu kez dudağımı büken, kaşlarımı kaldıran bendim. "Bu tehlikelerin hiçbiriyle karşı karşıya değildim, sakin bir yaşam sürdürüyordum."

"Ama sıkıntıdan patlıyordun."

"Sana neydi bundan?"

"Ben de... sıkıntıdan patlamanın ötesinde... bir satır yazamıyordum."

"Bana neydi bundan?"

İçini çekti, viskisinden bir yudum daha aldı. "Yeniden işbirliği yapalım, dedim. Daha önce yapmıştık bunu, başarılı da olmuştuk."

"Kimdi başarılı olan? Senden başka kim? Beni, daha bir sürü insanı harcamaktan hiç çekinmedin. Senin için yazmak, yaşamı çalmakla aynı şey... İnsanların yaşamına dalıyorsun, altüst ediyorsun, kendine göre biçimlendirip hikâyeni kuruyorsun. Yaşam hırsızısın sen!"

"Ya da... sizlerin saçma ve amaçsız yaşamlarınıza el koyup bir hikâyeye dönüştürerek onlara bir anlam yüklüyorum."

"Bu arada önüne geleni öldürmekten çekinmeyerek..."

"Kimseyi öldürmedim ben... O insanlar zaten öleceklerdi."

"Herkes zaten ölecek," dedim. "Günü geldiğinde... Genç yaşta cinayete kurban gitmeleri gerekmiyor..."

Gözlerini tavandan ayırmadan, "Öf aman! Ne kadar banal konuşuyorsun," dedi sabırsızlanarak. "Gençken ölmenin nesi kötü? Uzun uzadıya yaşayıp, gücünü kuvvetini, akli melekelerini kaybetmek, yaşlanıp çirkinleşmek daha mı iyi? Genç ölenler efsane olurlar. Jimmy Dean'e bak, Che Guevera'ya bak, Deniz

Gezmiş'e bak... Ecelini bekleyenler ise... ahir ömürlerinde rezil olmasalar bile banalleşiyorlar..." İçini çekti, "Sözüm meclisten içeri," diye eklemeden edemedi.

Söylediklerine verecek binbir cevap vardı ama, gözlerimi onun pürüzsüz yüzünden, başını arkaya attığı için daha bir belirgenleşen kırışıksız boynundan ayıramadım. Bu kadının boynu her zaman kuğuya benzemiştir. Ve hâlâ öyle...

"Sen neden hiç yaşlanmıyorsun, peki?"

Başını yasladığı yerden kaldırıp gövdesini dikleştirdi, doğruca yüzüme baktı. Sevimli bir gülüş yaydı yüzüne. Canı istediğinde sevimli olmayı çok iyi bilir, bilmez miyim? Ağır ağır, tane tane konuştu:

"Yazarlar yaşlanmaz da ondan. Biz sizlerden farklıyız. Bir sürü hayali karakter yaratmamı olağan karşılıyorsun da, bir sürü gerçek insana hayali işler yaptırdığıma inanıyorsun da, kendi kendimi yeniden yeniden yaratmama neden şaşıyorsun? Küllerinden yeniden doğan kuşlarız biz. Yeri geldiğinde uçup gitmesini de biliriz, mevsim uygun olduğunda geri dönmesini de..."

Onun karşısında dikilmeyi, sevimlileştirdiği yüzüne, ballanmış gözlerine bakmayı sürdürürsem hiç istemediğim şeyler yapabileceğimi kavradım birden. Ona hızla arkamı döndüm ve odayı terk etmekten başka ne yapacağımı bilmediğimden, önce kapıya kadar gittim, sonra geri dönüp odayı arşınlamaya başladım, gözlerimi yerden ayırmadan.

"Sekreterin odasında, masanın alt çekmecesinde sivri topuklu kırmızı ayakkabıları gördüğüm anda anlamalıydım, hayali Sezen Hanım'ın sen olduğunu," dedim.

Dümdüz sandaletli ayaklarını burnuma burnuma uzattı. "Benim sivri topuklu kırmızı papuç giydiğimi ne zaman gördün?" diye sordu.

"Görmedim ama, sana yakışan bir aşırılık bu. Eminim, yıllar önce yazdığın kitapta, Levent adlı maktülün karşısına çırılçıplak çıktığında ayağında kırmızı sivri topuklular vardı."

Hiç sevmediğim çıngıraklı kahkasını atarak biraz önceki sevimliliğini silip attı. "O küçük ayrıntı romanda yer almamıştı ama... Bravo, yani. Hayal gücüne diyecek yok."

Odayı arşınlamaktan sıkılıp bir kez daha karşısında dikildim. "O ayakkabıları o çekmeceye koyan sensin. Neden yaptın bunu?"

"Sen bulasın diye."

"Günün birinde oraya geleceğimi nerden biliyordun?"

"Gelmen için elimden geleni yaptım."

"Yani, bir sürü insan öldürdün, başıma önce Narin'i, sonra yeniden Haydar Bilir'i sardın..."

Sırtını biraz daha dikleştirdi, ayaklarını geri çekti. "Bir kere ben kimseyi öldürmedim. Bu bir. Narin'i ben görevlendirdim, evet, ama Haydar Bilir tamamen tesadüf. Ya da senin uydurman. Öteki hikâyelere de sen sokmuştun adamı, hatırlarsan."

"Okula nasıl girdin, peki? Rektörün sekreteri Sezen Hanım olmayı nasıl kıvırdın?"

"En kolay işler neden çok zormuş gibi geliyor sana? Bir kere sekreter sözcüğünü unut. Şimdilerde idari asistan diyorlar ve böyle bir işe girmek için steno-daktilo gibi meziyetler gerekmiyor. Bunların hepsi senin gençliğinde kalmış. Artı: benim gençliğimde de bir Sungur Semerci vardı."

"O da mı?" dedim, elimde olmadan kaşlarımı çatarak.

"Ne var yani? Eskiden azçok yüzüne bakılır biriydi, gerçi her zaman biraz kakavandı ama... Neyse, kısa bir ilişkimiz olduydu."

"İlişkin olmayan kimse var mı dünyada?"

"Aaa, n'oluyoruz? Neden suçlama havasına giriyorsun? Ben senin kontes bozuntularıyla yaşadığın ilişkileri sorguluyor muyum?"

Güldüm. Galiba kendimden birazdan fazla memnun güldüm. "Daha ne kadar sorgulayacaksın? On dakika içinde on defa söz ettin aynı kadından."

"Hayatına kayda değer başka biri girmediyse, ben ne yapayım?"

"O kadarını bile kaldıramıyor gibisin," diye dalga geçmeye çalıştım.

Nedense, bu kez o kaşlarını çattı. "Yalan değil," dedi tehditkâr bir sesle. "Kaldıramıyorum. Hayatına ucundan bucağından bulaşan herhangi bir kadını affetmiyorum."

Şaşkınlıktan bir an konuşamadım; ciddi, hatta asık suratına bakakaldım. Bana karşı tutkulu bir aşk -dolayısıyla da nefret- beslediğini mi iddia edecekti bunca yıl sonra? Son numarası bu muydu? İnanacağımı mı sanıyordu? Ama bu aşamada kafamı daha fazla karıştırmasına izin vermeyecektim.

"Sadede dönelim mi?" diyerek acele lafı değiştirdim. "Sungur Efendi, eski kısa ilişkinize istinaden seni işe aldı, öyle mi?"

"Yeni romanım için araştırma yapmak istediğimi, günümüz gençliğini yakından izlemem gerektiğini falan anlattım. Tesadüf onun da idari asistanı ahir ömründe Amerika'ya, yeni ufuklara doğru yola çıkmak üzereymiş..."

"Kadının aklına Amerika hayalini sen sokmadın, yani?"

"Hayır," dedi kısaca, sesime yansımasını engellemediğim hafif alayı duymazdan gelerek. "Her şeyi planlayamıyorum, arada rastlantıların yardımına sığınıyorum."

"Sığınmak sözcüğü sana hiç yakışmıyor..."

Başını yeniden arkaya yasladı, bu kez gözlerini tavana dikmeyip kapadı. İçini çekti. "Acı olan da bu ya," dedi acıklı bir sesle. "Herkes beni çok güçlü, çok işini bilir sanıyor... Oysa ben de çaresiz kalabiliyorum... Kaç yıldır bir şey yazmamıştım. Unutulmuş... unutulmaya yüz tutmuştum. Kimbilir, belki de ilhamımı sen almıştın elimden." Başını kaldırmadan, gözlerini açmadan dudak büker gibi yaptı. Bense, buna benzer bir şeyi başka bir yerde de işittiğim duygusuna kapıldım birden. Ama sözünü kesmedim. "Yeniden bir cinayet romanı yazmak istiyordum. İlkinin tadı damağımda kalmıştı. Ama daha güncel bir şey olması gerektiğini düşündüm. Hani, günümüz gençliğini yakalayayım,

yeni okurlar kazanayım... işin içine uyuşturucular falan katayım, dedim. Artık herkes uyuşturucu kullanıyor ya..."

"Nerden biliyorsun?"

"Gözlem yapıyorum herhalde! Tabii sen daha rakı içmeye bile alışamadın. Türkiye'nin gerçeklerini nerden bileceksin? Haydar Bilir gibi bir kılavuzun olmasa..."

"Peki, madem cümle alem uyuşturucuya bulaşmış, neden özellikle bu okulu seçtin? Sungur Semerci ile olan eski ilişkinden başka bir sebep olması gerek."

"Tabii bazı muhitlere girmem... imkânsız değilse bile zor... ve tehlikeli... Seni de başka türlü katamazdım olaya... Seni Beyoğlu'nun arka sokaklarında araştırma yapmaya ne Narin ikna edebilirdi ne de başka biri... Oysa akademik çevreler ne de olsa daha medeni... ve ikimizin de tanıdıkları var. Sadece Sungur değil... Melek de, Gürol da oradaydılar. İkisi de roman malzemesi olarak son derece imkânlı..."

"Onları da önceden tanıyorsun, öyle mi? Nereden?"

"İngiltere'den."

"Bu İngiltere ne biçim yer? Medeniyetler merkezi midir nedir? Herkes birbirini oradan tanıyor!"

"Herkes senin gibi ilkel kabilelere merak salacak değil ya... Önce Narin'e rastladım. Tabii çok eskiden bir aşinalığımız vardı, benim eski sevgililerimden biriyle bir iki yıl çıkmıştı vaktiyle. Neyse, yıllar sonra karşılaştık Londra'da, dolayısıyla yeğeni Melek ile, kızın yakın arkadaşı Gürol'la da tanıştım. Hulusi adını kullanmıyordu o sıralar –sadece kendi halinde bir Gürol'du. Geçmişini, asıl babasının adını filan bilmiyorduk. Ciddi bağımlıydı ama... Ben arada bir esrarlı sigara içmekten öteye geçmedim. Melek de öyle... Ama Gürol..."

"Ya Narin?" diye sordum.

"Narin tedavi gördü, kurtuldu. Artık sigara bile içmiyor zannedersem. İki kadehten fazla şarap da içmiyor."

Kulaklarıma inanamadım. Benim mazbut, huzur dolu dos-

tum yıllanmış bir uyuşturucu kurbanı mıydı? "Narin bağımlı mıydı?" diye üsteledim.

"Dedim ya, kurtulmuştu."

"Tevekkeli her uyuşturucu lafını duyduğunda çıldırıyordu!"

"Öyle mi?" Nasıl da soğuktu sesi. "Çılgınlık günlerini geride bırakmıştı oysa. Senin aradığını sandığın kadın tipini, uzun uzadıya rol yapmasına gerek kalmadan, oynayabildi."

Artık sinirlenmemeye kararlıydım. Masamın başına geçip oturdum. Aramızdaki uzaklığın getirdiği rahatlıkla, sakin sakin konuştum:

"Tabii, sen benim aradığımı sandığım kadın tipini benden iyi biliyorsun."

"Öyle görünüyor."

Baktığım açıdan yüz ifadesindeki değişiklikleri göremiyordum. Zaten hava da bayağı kararmıştı. Masamın üstündeki lambayı yaktım ama, bu onu daha bir karanlığa gömdü. Zaten yüzündeki anlamı görmesem de olurdu. Sesinin tınısı değişmemişti.

"Başlangıçta biraz ağırdan aldın ama, sen öylesindir zaten," diye devam etti soğuk soğuk. "O aşamada ben de ağırdan alıyordum gerçi. Daha bir hikâye oluşmamıştı kafamda. Kişilerimin sıkıcı hayatlarını izlerken fena halde bunalıyordum tabii... Bir yandan da içimde bir beklenti vardı."

"Nerden senin kişilerin oluyormuş? Onlar yaşayan, kendi hayatları, hayalleri olan gerçek insanlar..."

"Tamam da ben o hayatlara el koymasam bir şey yapacakların yoktu... Sen de bilirsin ki..."

Dayanamayıp sözünü kestim. "Bilmez olur muyum? Demin dedim ya, yaşam hırsızısın sen. Bana da az mı ettin? Katilin bilindiği ama yakalanmadığı o iki romana, beni sırf kullanılması kolay biri olduğum için soktun! Ama bu romanın katilini senin bile bildiğine inanmıyorum. Hulusi'yi kurban seçtin, çünkü o bir zavallı. Benden beter kullanıyorsun onu."

"Zavallı mı? Üç kişiyi öldürdü."

"O kimseyi öldürmedi. Sadece hayal etti öldürmeyi..."

"Onu bile kendi başına yapacağı şüpheliydi," derken oturmaktan yorulmuş gibi ayağa kalktı. Şöyle bir gerindi, sonra kapının yanına gidip duvardaki elektrik düğmesine bastı. Oda aydınlandı.

Alçak sehpanın üstündeki viski şişesine uzanırken söylendi: "Her şeyi anladığını sanıyordum ama, hiçbir şey anlamamışsın. Serdar adlı çocuk ölünceye kadar hikâye doğru dürüst belirlenmemişti."

"Onu sen öldürmedin mi?"

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra odanın içinde dolanmaya başladı. "Ne münasebet canım, deli miyim ben? Gece vakti benden kat kat güçlü bir delikanlının peşinden erkekler tuvaletine gireceğim de, zorla koluna iğne batıracağım da... Olur şey mi?"

"Ama onu Hulusi de öldüremezdi..."

Sabırsızlanmaya başladı gene. "Elbette hayır, o çocuk zaten ölecekti. Bugün yarın, bekliyordum, anlayacağın. Daha çocuk yaşta eroine bağlanmıştı..."

Bir kez daha sözünü kestim. "Melek onun ciddi bağımlı olmadığında ısrarlıymış ama."

"Sen Melek'e ne bakıyorsun, tabii öyle diyecek. Paçasını kurtarmaya çalışıyordu."

"Kimden?"

"Çocuk ona fena tutulmuştu, bir an peşini bırakmıyordu. Okulda ağlayıp yalvarıyor... Sonra sokakta yolunu kesmeye kalkıyor falan işte. Melek benden başka kimseye söyleyemiyordu. Baştan artık acıma duygusuyla mı, onu kurtarma hayalleriyle mi bilinmez, fazla yüz vermişti ya... Oktay'a falan açılmaya çekiniyordu. Serdar evinin kapısını zorlayıncaya kadar bana bile bir şey anlatmadı."

Kapı zorlanması olayından, ta ne zaman Işıl Hanım da söz etmemiş miydi?

"Derken birden bire ölüyor çocuk, ve bunda kimsenin parmağı yok... öyle mi?"

"Altın vuruş genellikle bile bile yapılır. Haydar arkadaşın bu keyfiyete dikkatini celbetmemiş miydi? Okulda yapmasının amacı da, kendisini hayatından kesinkes kovalayan Melek'ten bir çeşit intikam almak... Üstüne, hem kızın, hem de Gürol'un başını derde sokmak... Kendini öldürenler mutlaka geride kalanlara bir kötülük yapmak isterler. Tabii bu benim çok işime yaradı. Hikâye nerdeyse bütünüyle ortaya çıkmıştı... Gerçi, bir ara Melek'i katil yapmayı düşündüm ama... Gürol'a daha çok yakıştı."

"Hulusi'ye, yani? Tabii onu parmağında oynatmak daha kolayına geldi..."

"Belki... Ayrıca onun bu cinayetleri işlemeye hakkı vardı."

"Nasıl? Cinayet bir hak olabilir mi?"

"Neden olmasın? Allahın verdiği canı kul alamaz gibisinden batıl inançların mı var yoksa? Hiç yakışmıyor bir matematikçiye..." Odanın içinde dolaşmaya devam ediyor, yüzüme pek bakmıyordu. Pencerelerin önünde durdu, karşı yakanın ışıltılarına baktı bir süre. Kendi kendine söylenircesine, "Ne yıldızlı semalar kalmış, ne suyun üstünde gümüşten yol çizen bir ay... Elektrik ışığına mahkûmuz... Sanırsın Manhattan adası!" dedi. Ve bakışlarını dışardaki geceden ayırmadan, aynı konuda hayıflanıyorcasına devam etti: "Adamcağızın ömür boyu çektiklerine baksana, ne anadan hayır görmüş, ne babadan, ne de ağbilerinden. Hepsi bir olup dünyasını dar etmişler... Öldürmesin de ne yapsın?"

"Öldürdüğü kişiler ona dünyayı dar edenler değil, o da başka," dedim.

"Ergin Gürkan'ı unutma... Kırk yıl babasının yüzüne bakmadığı halde bütün paraya pula o kavuştu. Zavallı Gürol, bir aile bağı kurmak için o kadar uğraştığı halde ortada kaldı. Babasının adını bile aldı ama, soyadını alamadı. Annesinin öldüğünü sanıyordu... Bu arada... ana-oğulun merdivende karşılaşıp bir-

birlerini tanımadıkları sahneye ne diyorsun?" Bunu söylerken bana dönmüş, yüzüne keyifli bir gülümseme yaymıştı. Viskisinden bir yudum daha aldı. "İyiydi, değil mi?"

"Müthişti," dedim istemeye istemeye.

Durduğu yerde cama yaslandı, konuşmasını bana bakarak sürdürdü. "Ayrıca, Serdar buna şantaj yapmaya kalktı. Sonra, Muharrem Şafak'ın da aynı niyette olduğunu sandı... bir yandan da Melek sıkıştırıyor... İyice bunalmıştı Gürol. Uyuşturucu bağımlılarının tehlike karşısında neler yapabileceklerini bilemezsin."

"Sen bilirsin, tabii."

"Tabii bilirim. Empati denilen bir şey var, iyi yazarlarda çok gelişmiştir. Hiç yaşamadığın olayları, duyguları yaşamışmışsın gibi dile getirirsin"

Sabrım taşmaya başlamıştı ama sesime hâkim olmayı başardım. "Ya da başkalarına yaşatırsın," dedim. "Kendi hayal etmediği cinayetleri sokarsın adamın aklına... Bilgisayarında zorlukla bulduğum o dosyaları bir bir Hulusi'ye yolladın, değil mi? İşlemediği cinayetleri, tarafından işlenmiş gibi göstererek kafasını iyice karıştırdın. Bıçağı ve de tabancayı eline tutuşturmaktan farklı bir şey değildi bu."

Onu fazlaca övmüşüm de azbiraz utandırmışım gibi gövdesi şöyle bir kırılıp döküldü; başını önce öne devirdi, sonra kaldırdı, saçlarını karıştırdı. "Biraz da hayal gücü gerekiyor, tabii," dedi. "Bıçağı da, tabancayı da kendi buldu aslında."

"Senin gösterdiğin yolda yürüyerek..."

"Öte yandan, sen benim gösterdiğim yollara girmekte epeyce şaşkın davrandın. Bilgisyardaki dosyaları çok daha erken çözeceğini sanıyordum. Ne de olsa matematikçisin, bu gibi işlerden iyi anlarsın, diye düşünmüştüm."

"Bu gibi işlerden anlamak için matematikçi olmak gerekmiyor. Bilgisayarlar -ya da saray mı demeli?- ortanın altında zekâlara hitap eden aletler... İnsan içine çıkmaya korkanlara, kitap

okumaya üşenenlere bir yararı olabilir. Sekiz-on yaşındaki çocukların oyun oynayabileceği, ortaokul mezunu teknisyenlerin şifrelerini kolayca çözebileceği bir nesneyi ben neden anlamaya çalışayım? Fermat'nın son teoremi üzerinde çalışırken bile başvurmadım o aptal kutusuna."

Güldü. "Bravo! Tebrik ederim! Çağını başarıyla inkâr ediyorsun!" Daha çok güldü. "Fermat'nın son teoremini bilmem ama, bu cinayetleri çözmek konusunda son derece beceriksiz davrandığın kesin. Gürol ile kaç defa konuştun da, bir kez bile şüphelenmedin. Işıl Hanım'ın anlattıklarını masal dinler gibi dinledin. Oktay'la, Hülya'yla gevezelik ettin, herhangi bir ipucu yakalayamadın... Melek'in defterine dikkat etmedin..."

Birden bende şafak attı. "Dikkat ettim," diye sanki biraz fazla yüksek sesle kestim sözünü. "O şifreler falan yoktu. Onları sen sonradan ekledin, değil mi?"

"Eeee, hiçbir ilerleme kaydetmiyordun ki... Seni biraz dürtükleyeyim, dedim. Gene de... bilgisayardaki dosyaları -o da zorla- bulamasaydın, hiçbir şey anlamayacaktın."

"Dosyaları tamamen yok etmenin bir yolu vardı mutlaka... Ama onları bulmamı istedin değil mi? Sadece kolay bulmayayım diye sakladın. Neden?"

"Kusursuz cinayetler kurmanın iyi yanı, katilin yakalanmaması... Kötü yanı ise, ne kadar kusursuz bir iş başardığını kimsenin bilmemesi... Marifetinin büyüklüğü fark edilmezse iltifat eden de olmuyor. Yakalanmayı kimse istemez ama, hiç değilse *bir* kişinin, önem verdiği bir kişinin bilmesini ister."

Gülümsedim, "Bana önem verdiğini duymak iyi de, inanmak zor. Ya benden önce başkası bulsaydı?"

"Teknisyen çocuk senden önce buldu zaten. Ama okumaya üşendiğinden eminim. Okusa bile bir şey anlamazdı. Ancak senin sahip olduğun bilgilere sahip olan biri anlamdırabilirdi o yazıları. Bir de tabii okurlar... Ne de olsa bir roman söz konusu burada. Kurgu ne kadar sağlam olursa olsun, son sayfaya geldik-

lerinde bir şeyler anlamamışlarsa, koca kitabı boşuna okuduklarına karar verirler."

"Ben bile doğru dürüst anlamış değilim," dedim. "Ayrıca kusursuzluk iddiana da katılmıyorum. Gece vakti okulun otoparklarında, koridorlarında dolaşan eli bıçaklı bir adam her an yakalanabilirdi. Çok sıkı güvenlik önlemleri varmış."

Viskisi bitmiş olacak ki, şişenin durduğu sehpaya doğru yürüdü. Benim isteyip istemediğimi sormak inceliğini göstermeden, bardağını doldurduktan sonra kanapeye oturdu.

"Sıkı güvenlik önlemleriymiş! Duy da inanma," diyerek omuzlarını silkti. "Orada geçirdiğim bir yıl boyunca odamda boş boş oturduğumu mu sanıyorsun? Gece yarılarına kadar mesai yapmamın bir nedeni vardı herhalde. Okulun bütün girdisini çıktısını öğrenmek fırsatını buldum. Güvenlik önlemleri hikâye... Saat on buçuktan sonra kimse binada kalmıyormuş da... derslikler, odalar, koridorlar kontrol ediliyormuş da... Kilitle odanın kapısını, söndür ışığını, sabaha kadar yan gel yat, kimsenin ruhu duymaz. Tabii katilimiz yan gelip yatmıyor, cinayetini işledikten sonra saklanıyor. Koridorların denetlenme düzenini bildiği için -kendisi de gecenin geç saatlerine kadar çalışan bir dekan yardımcısı ne de olsa- onun bunun odasına ne zaman tehlikesizce gireceğini biliyor tabii. Zaten dersler başlamamış, gündüz pek bir hareket yok ama, akşamları gece kursları dolayısıyla ortalık kimkime dumduma... Ayrıca, bir saatten sonra dışardan içeri girmek mümkün değilse de, otoparklara açılan yan kapılardan çıkmak çok kolay."

"İyi de, otopark çıkışında da kontrol yok mu?"

"Sözde var. Ama gecenin bir saatinde herkes uyukluyor, en azından dikkatleri dağılıyor. Arabayla çıkış yapmayan biri, karanlığa, gölgelere sığınarak elini kolunu sallaya sallaya çıkar. Zaten Gürol da öyle yapıyor. Akşam üzeri arabasına binip okulu terk ediyor. Çevredeki sokakların birine park edip, başka bir kapıdan geri dönüyor. Cinayeti işledikten sonra ya odasında sakla-

nıyor, ya da yan kapılardan birinden çıkıp arabasına kadar yayan gidiyor."

"Muharrem Şafak'ı öldürdüğünde de mi?"

"Haaa, o ilk cinayet tabii, serde acemilik var, önden ciddi bir planlama yok... Üstü başı kan içinde olduğu için sokağa da çıkamaz... O gece şansının lüzumundan fazla yaver gittiğini kabul etmem gerekiyor."

"O gece otoparktan en son çıkanın Melek olduğu bilgisi var," dedim. "Tabii bana çok geç ulaştı bu bilgi. Haydar Bilir söylediğini iddia ediyor ama, söyleseydi hatırlamaz mıydım?"

"Hanginizin daha unutkan olduğunu bilemem artık. İkiniz de belli bir yaşa geldiniz. Her neyse, Melek'in o gece cinayetten önce gittiğine kesin gözle bakabiliriz. Gürol-Muharrem buluşması daha geç bir saatte gerçekleşiyor. Gürol yan kapıdan doğruca otoparka iniyor. Muharrem sokak tarafından gelmiş olmalı, ama sonradan kovulan bekçi o sırada derin uykulara dalmış... Gürol adamı bıçakladıktan sonra paniğe kapılıp arabasına atlıyor. Oradan en kısa zamanda ayrılması gerek... O çıkarken güvenlik görevlisinin rüyası bölünmüş olabilir, ama kimse adama otoparka giren çıkan arabalarla ilgili bir şey sormuyor. Çünkü o sırada cinayetin mahalleli biri tarafından işlendiği kanısı hâkim ve olayın bir an önce örtbas edilmesine çalışılıyor."

"Hadi üç cinayeti telkin yoluyla Hulusi'ye işlettiğine inanayım da -inanmıyorum ama, inandım diyelim- Serdar'ın ölümünü üstlenmesini nasıl başaracaksın?"

"Onu başaramasaydım, öteki cinayetleri işlemesi mümkün olmazdı. Tabii, Ergin Gürkan hariç. Onu öldürmeyi çok önceden aklına koymuştu sanıyorum. Bir yerde, hayatını zehir etmiş olan babasını öldürmekle eşdeğer sayıyordu bunu. İngiltere'ye dönmeyi düşünüyordu, dönmeden önce onu mutlaka haklayacaktı. Cesaretini toplamaya çalışıyordu. Serdar'a gelin-

ce... Söyledim ya, bütün hikâyeyi onun ölümü üstüne kurdum. Cesedini bulan Gürol'du. Gece vakti, tuvalette... Hemen güvenliği çağıracağına, korktu. Çocuk ona mal getiriyor, üstüne şantaj yapmaya kalkıyordu ya... Cesedi en dipteki bölmeye sürükleyip çabucak oradan ayrıldı. Hiçbir şey görmemiş gibi arabasına binip evine gitti. Tabii, birkaç gün sonra benden mektup aldı..."

"Ve kendi gördüğüne, yaptığına ya da yapmadığına değil de senin yazdıklarına inandı, öyle mi? Buna hiç aklım ermedi."

"Bunu kabullenmen gerek. Yoksa bütün oyun bozulur."

Birden içimi bir sevinç kapladı. Bütün oyun bozulur! Bozulabilir miydi sahiden? Bunu yapan ben olabilir miydim? Nihayet onun bütün oyunlarına son verebilir miydim? Karnımdan boğazıma bir ateş yükseldi. Başım döndü. Ellerim titredi. Bu oyunu ben bozacaktım.

Ama nasıl? Bir yolunu bulup onun bütün yaptıklarını ters yüz edebilir miydim? Kolay değildi, Uzun uzadıya kafa yormam gerekiyordu. O karşımda böyle salınıp durdukça doğru dürüst düşünemiyordum bile.

Birden sehpanın kıyısından dolanıp odanın orta yerinde dikildi ve dans edercesine kendi çevresinde döndü. Ben daha ne olup bittiğini kavrayamadan, şarkı söylercesine konuştu:

"Karnın acıkmadı mı? Benimki zil çalıyor," dedi konunun tamamen dışına çıkarak.

Kafam onun oyunlarını nasıl bozacağıma takılmış olduğundan, neden söz ettiğini anlayamadım.

"Ne diyorsun?"

"Karnım acıktı, diyorum. Buzdolabında bir şeyler var mı acaba? Mutlaka vardır. Narin, ev kadınlığını pek bir benimsedi buraya yerleşeli. Sanırsın hayatı yemek yapmakla geçmiş..."

O sırada Narin konusunun açılmasını istemiyordum. Akşamüstü eve geldiğimde gördüğüm manzaranın -hâlâ gözümün önünden gitmemesine karşın- bir daha gözümün önüne gelme-

sini istemiyordum. Onları sarmaş dolaş görmemiştim ama, görmüş kadar olmuştum. Bir daha görmek istemiyordum. Oncadır tanıdığım -tanıdığımı sandığım- Narin'i o resmin hiçbir yerine yakıştıramıyor, oncadır tanıdığım ve unutmak için binbir çaba harcadığım Akın'ı ise her türlü resmin en ortasına, en kıyısına, her köşesine oturtabiliyordum. Bu kadın benim düşmanımdı... Ne zaman karşıma çıksa hayatımı alt üst ediyordu. Ve şimdi, utanmazca, fütursuzca karnının acıktığını söylüyordu.

Birden kendime geldim. Onu korkutmanın bir yolu olmalıydı.

"Narin mutlaka yemek yapmıştır," dedim. "Tabii, zehirlenmekten korkmuyorsan eğer..."

Sümkürür gibi güldü. "Sen korkuyorsan, söyle. Yemekleri benim için yapmadığına göre..."

"Geleceğinden haberi yok muydu?" diye sordum.

Nicedir buluşuyorlardı herhalde. Ama bu evde mi?

"Yoktu tabii, baskın yaptım. Son zamanlarda söz dinlememeye başlamıştı. Sense, ilk başlardaki ağırdan almanın acısını çıkarırcasına öyle hızlı dalmıştın ki aşk hayatına..."

"Yeter! Narin'le olan ilişkimi seninle tartışacak değilim."

"Tartışma zaten. O her şeyi günü gününe yetiştiriyordu bana, talimatlarını bir bir uyguluyordu önceleri. Eski pikabı, uzunçalarları, Albinioni'yi falan çıkarmayı kendi mi akıl etti sanıyorsun?"

"Ona hayranlığımın artmasından başka neye yaradı o akıl?" diye sorarken hafiften dudak bükme hakkını tanıdım kendime.

Hiç alınmadı. "Doğru söylüyorsun. Ters tepti o hesap. Oysa ben biraz kafan karışsın istemiştim.

O müzikleri duyunca evliliğimizin ilk günlerini düşüneceğini, beni hatırlayacağını ummuştum."

"Seni unutmak mümkün mü?"

Çok hafif gülümseyerek koltuğa doğru yürüdü, karnının açlığını unutmuştu anlaşılan. "İşte... o unutturabileceğine inandı

herhalde." Sesi sertleşti birden. "Sana kapılmaya başlayınca, beni aradan çıkarabileceğini sandı, salak şey. Biraz bekledim, baktım olmuyor, anidèn gelip haddini bilirdim."

Oturdu, başını bir kez daha koltuğun arkalığına yasladı.

"Nasıl haddini bildirmeyse," dedim ağzımın içinde.

Gördüğüm sahne hakkında konuşmaktan acizdim hâlâ, ama sanki umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"İplerin kimin elinde olduğunu ona kesinkes göstermem gerekiyordu... Tabii sana da. Artık vakti gelmişti.

"Narin'e yazık etmedin mi?" diye sordum, sukunetimi korumak için elimdem geleni yaparak.

"Amaaan, o gibiler kendi kendilerine yazık ediyorlar.."

Bir an donup kaldım. Ben bu cümleyi, aynı bıkkın sesle daha önce duymamış mıydım? Nerede? Ne zaman? Hangi sebeple? Başım dönmeye başladı. Kim? Ne zaman? Nerede? Ne sebeple? Başım dönüyor, ama aklım başıma gelmiyordu bir türlü. Kim? Ne zaman? Nerede?

Ve hatırladım!.. Ayağa fırladım. Dengemi yitirmemek için masaya iki elimle yaslanmak zorunda kaldım. Bir süre öylece durdum, derin bir soluk aldım. Ona baktım. Benim tepkimin farkında değil gibiydi. Başı hâlâ arkaya yaslıydı ve galiba gözlerini kapamıştı. Ellerimi dayadığım masadan destek alarak sırtımı dikleştirdim, masanın çevresinden dolanarak ona doğru yürüdüm, karşısına dikildim. Bu kez oturan oydu, ona yukardan bakan bendim.

"Sen..." dedim. Yutkundum "Sen... Nasıl başardın bunu?"

Başını kaldırdı, gözlerini açıp doğruca yüzüme baktı. Yüzünü dondurmuştu. Gözleri öyle soluk, yapay bir mavi değildi ama, suratı tam bir taşbebek görünümüne bürünmüştü.

"Roman kahramanı olmak nasıl bir duygu?" dedi duygusuz bir sesle. Ona bakarken bakarken sanki çenesi yuvarlaklaştı, yanakları tombullaştı, konuştuğunda sesi iyice boğuklaştı. "Benim

gözümün önündeki daha şişman bir matematikçiydi... Ve daha genç... Ama aradan onca yıl geçti tabii..."

Kimbilir nasıl bir ifade vardı yüzümde. Tamamen alıklaşmış, ağzımı bir karış açmış olmalıyım. "Nasıl yaptın?"

Çıngıraklı kahkahasını patlatarak kendi kişiliğine döndü. "Ufak tefek hileler vardı, tabii. Mavi lensler, sarı saçlar, Barbie makyajı, göğüslere, kalçalara hafif takviye..." Hayatından çok memnunmuşcasına sırıtıp duruyordu. "Kadının hiçbir tablosunu görmediğini tahmin ediyordum, ayrıca Narin de doğrulamıştı."

Şaşkınlığım korkuya dönüştü birden. "Peki, asıl Banu Sayar'ı ne yaptın? Onu da mı öldürdün yoksa?"

"Daha neler? Sen de beni eli kanlı katil yapmakta amma ısrarlısın! Kendisi zaten seninle görüşmek istemiyordu. Kocasına nasıl diş biledığini, Melek'i ne kadar çok kıskandığını belli edip, senin kuşkularını daha da artırmaktan çekiniyordu. Yerine geçme teklifimi sevinçle karşıladı. Hazırlanmama canı gönülden yardım etti. Sen gittikten sonra çok güldük."

"Ben seni hep güldürdüm zaten."

Birden dalgınlaştı, başını benden öte yana döndürdü. "Yooo," dedi, "ağlattığın da olmuştur."

Alay mı ediyordu benimle? Gülmemek için mi yüzünü, gözlerini kaçırmıştı benden?

"Hiç sanmıyorum," dedim.

Omzunu silkti. Yeniden bana döndü, yüzümde bir şeyler arıyormuşcasına çok dikkatle baktı.

"Daha sıkı bir tesettüre girebilirdim, ama seni denemek istedim, açıkcası. Beni tamamen mi unutmuştun, yoksa tanıyacak mıydın, merak ettim. "

"Tanımadım, ama korktuğum yalan değil. Bu kadın neden bana Akın'ı hatırlatıyor diye kafa yordum. Sana hiç benzemediği, tavırları da çok farklı olduğu halde, ikide bir seni getirdi aklıma. Ondan kaçmak, canımı kurtarmak gereğini duydum. De-

mek sen olduğunu anlamasam bile hissetmişim, tehlikeyi sezmişim."

"Oysa tehlikede değildin. Bu romanda ölmeyecek biri varsa o da sensin."

"Buna da mı sen karar vereceksin?" diye bağırdım artık kendimi tutamayarak.

Hızla arkamı döndüm. Onun yüzünü, hınzırca parlayan gözlerini, alayla bükülmüş dudaklarını görmek istemiyordum. Odadan çıktım, karanlık yemek odasında ilerledim, teras kapısını açıp kendimi soğuk geceye bıraktım. O hızla terası katetmişim, son anda korkuluğa tutundum, ama düşebilirdim de. Bu romanda ölmeyeceğime karar vermiş olmasaydı, düşer miydim? Her şeye kadir olduğuna dair kesin inancı yersiz olmayabilirdi. Nasıl kurtulacaktım ondan?

Gökyüzü tamamen kararmamıştı, koyu maviyle lacivert arası bir renkteydi. Hilalden biraz daha büyük bir ay ve yıldızlar solgun bir ışıltı yayıyorlardı geceye. Bir süre baktıktan sonra, Boğaz'ın koyu sulan ile karşı kıyının ışıklarını birbirinden ayırabildim. Soğuk havayı derin derin soludum, kafam biraz duruldu. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Yanıma geldiğinde öfkem azalmamıştı ama, kontrolüm altına girmişti.

Yanıma geldi dedimse, çok da yakınıma gelmeye cesaret edemedi galiba. Balkona çıktığını görmedim ama işittim, beş altı adım ötemde korkuluklara yaslandığını ona bakmadan, beyaz giysisinin parıltısından, hışırtısından fark ettim. Konuşmadı. Ben de konuşmadım.

Böyle sessiz ve kıpırtısız daha ne kadar duracaktık gecenin soğuğunda?

Derken, ifadesiz bir sesle, ağır ağır, duraklaya duraklaya konuştu: "Sen benim hayalimin ürünü müsün, yoksa ben hayallerimi senin üstünden mi kurdum, bilmiyorum. Hiç bilemedim, taa yüzünü benden çevirdiğin o eski, o korkunç parti gecesinden beri..."

Elimde olmadan ondan yana döndüm. Bana bakmıyordu, gökyüzüne çivilemişti gözlerini. Dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. "Anlamadım," dedim.

"Unutmuşsun," dedi. "Ya da farkında bile değildin o gece hayatımı nasıl kararttığının." Çok ani bir hareketle, tüm gövdesiyle bana döndü. Bembeyazdı yüzü, giysisi kadar parlak değilse bile. Ayın yıldızlara hükmedemediği gecenin soluk aydınlığında, gözleri korkutucu kıvılımlar saçıyordu. "Kalbimi kırdın," diye hısladı. "On yedi yaşındaydım, çocuktum daha. Hayata dair bilgilerim yok denecek kadar azdı. Sen beni silip attın."

Yüzünü doğru dürüst seçemiyordum, ama sesine bakılırsa, tamamen ifadesiz olması gerekiyordu. Bir rüyanın içinden konuşur gibiydi. Bense, gerçeklik duygusunun çok ötesine geçmiştim. Onu anlamadıkça derin bir kuyunun içine çekiliyor gibiydim.

"Neden söz ettiğini bilebilsem..."

"Ne acı değil mi?" diye sordu acısız bir sesle. "Hayatımı şekillendiren olayı hatırlamıyorsun bile... İlk tanıştığımız yaz... Kandilli'deki yalının bahçesindeydik. Benimle ilgileniyormuş gibi yapmıştın, kardeşlerinin öteki arkadaşlarından farklı davranıyordun bana. Sırf dikkatini daha çok çekmek için suya atlamıştım. Ama ben o karanlık sudan çıkmadan önce sen çekip gitmiştin... Canımı ortaya koymuştum, sense unutmuşsun..."

Oysa unutmamıştım. Ya da, yıllar sonra, bir cinayet romanı yazmak tasarımıyla beni aradığında, aklıma gelen ilk olay onun şimdi sözünü ettiğiydi. Aradan geçen zamanda birlikte öyle farklı şeyler yaşamıştık ki, gençliğimizde kalan o sahne bulanıklaşmıştı belki, ama silinip atılmamıştı. Ve işte o anda, bir kez daha canlandı gözlerimde, çok eski, sanki yüzyıllar öncesinden kalma bir bahçe. Çok büyüktü Kandilli'nin bahçesi, ama herkes rıhtımda toplanmış, çok yüksek bir müzik eşliğinde tepine tepine dans ediyordu. Yazın son partisiydi –ya da benim katıldığım son parti. Yavaş yavaş değil her şeyi bir anda hatırladım. Kardeş-

lerimin verdikleri partilerde ben hiç dans etmezdim. Bir köşede oturup seyretmemin tek nedeni ise bir kızdı. Küçük bir kız... İki doktora arası bir buçuk aylığına geldiğim Istanbul'da tanıdığım bu kızı alıp Amerika'ya götürmek gibi garip bir istek doğmuştu içimde. Tembel hayatımın ilk heyecanıydı galiba. O gece, evet, ona açılmayı düşünüyordum. Ama insan seslerini çalan o gürültüde nasıl konuşacaktım? O da bir şeyler söylememi bekliyordu sanırım. Gecenin başlangıcında her zamankinden daha uzun süre oturmuştu dizimin dibinde. Ama sonra sıkıldı. Kalktı, delice dans emeye koyuldu. Müthiş güzelliği üstündeydi. Yanık teni, güneşte olduğundan daha çok parlıyordu, renkli elektrik ışıkları altında. Durmadan dans etmekten terlediği için herhalde... Saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Askılı, belini sıkıca kavrayan, daracık ama çok kısa olduğu için hareketlerini kısıtlamayan, çiçek desenli bir giysi vardı üstünde. Hâkim renk çingenepembesiydi ve çingenemsi esmerliğine çok yakışıyordu.

Evet, evet, çok iyi görüyorum o sahneyi şu an, aradan nerdeyse kırk yıl geçtiği halde. Her zamankinden daha çok hoplayıp zıplamasını; geniş omuzlu, ince belli delikanlılarla her zamankinden daha çok fingirdemesini, gözlerinin sık sık benden yana kaymasını, beni bir an önce konuşmaya zorlama çabaları olarak yorumlanıştım. Birden ikimize de acımıştım. Bu oyundan yorulup yeniden yanıma geldiğinde yerimden kalkmaya, onu elinden tutup bahçenin karanlık ve az gürültülü köşesine götürmeye kesin karar vermiştim.

Sonra, yapmaması gereken bir şey yaptı. Görüntü daha da netleşiyor gözlerimin önünde. O anı şimdi yaşıyorum sanki. Rıhtımın ortasında birden durdu. Kollarını havaya kaldırıp iki yana açarak dans edenleri durdurdu. Hep birlikte denize girme önerisini haykırdı cırlayan bir sesle. Büyük tezahüratla karşılanan bu önerinin hemen ardından, çevredeki yakışıklılardan birine sırtını dönerek fermuarını açmasını işaret etti ve ikinci bir tezahürata yol açtı. Ancak, minicik giysisi ayaklarının dibine düş-

tüğünde, yüksek topuklu kırmızı ayakkabılarından başka bir şey çıkarmadı. Tamamen soyunsaydı, olayın yapmacıklığını, bayağılığını bağışlatacak bir cesaret eklenecekti davranışına ve belki de bu gözüpekliği ondan vazgeçmemi önleyecekti. Ama yapmadı, soyunmadı, açık renkli iç çamaşırlarıyla daldı koyu sulara ve benim içimde dayanılmaz bir bezginlik kabardı.

Evet, çok iyi hatırlıyordum o geceyi. Aslında hiç unutmamıştım.

Onu beklemeden kalkmıştım yerimden, doğruca odama gitmiştim.

Şimdi, yüzümü ondan çevirdiğimi söylerken bu kaçışımdan söz ediyordu besbelli. Olayın onu ciddi biçimde sarsacağını hiç düşünmemiştim. Çok genç, çok güzeldi, çevresinde onlarca delikanlı vardı; benden etkilenmişti besbelli, benim de ondan etkilendiğim gibi, ama bunun ömür boyu sürecek bir yaraya dönüşeceği kimin aklına gelirdi? Şu anda bile inanamıyordum dediklerine ve karşımda kıpırtısız duran, bana öfke, hatta tehdit dolu gözlerle bakan bu kadınla o genç kızın aynı kişi olduğunu kabul etmek hiç kolay değildi. Geçmiş yaz gecesinin hatırasını tazelerken gerilemiş, ondan daha da uzaklaşmışım, gözlerinin parlaklığından başka pek bir şey seçemiyordum beyaz yüzünde.

O genç kızın o gece yaşadığı hayal kırıklığı, bu kadının tüm hayatını etkilemiş olabilir miydi gerçekten? Yoksa gene alay mı ediyordu benimle?

"Anlamıyorum," dedim ağzımın içinde. "Aramızda öyle derin bir şeyler olmamıştı ki..."

"Bir aydan fazla bir süre gözlerini benden ayırmadan, yiyecek gibi baktıktan sonra... Sırtını dönüp gittin... Bir kez bile arkana bakmadan."

İnsana gerçekleşmemiş aşkının hesabı kırk yıl sonra sorulabilir mi?

"Senin bana göre olmadığını anlamıştım," dedim, kendimi savunmam gerekiyormuş gibi.

"Artık yanıldığını anladın mı?"

"Hayır, tam tersine... Çok akıllıca davranmışım o genç yaşımda..."

Bana doğru iki adım attı. "Bence..." iki adım daha. O yaklaştıkça ben geriliyordum. "Birlikte daha uzun yıllar... kalbimin sızısı dinene kadar..."

Dalga geçtiğinden şüphem yoktu artık. Ben de dalga geçeyim dedim: "Bana hâlâ âşık oluğunu mu söylüyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Ciddiyetini hiç bozmadı, hatta bakışlarındaki tehdit sanki arttı. "Hayır," dedi. "senden hâlâ intikamımı alamadığımı söylüyorum."

Buna ne diyebilirdim? İçimde çok kötü bir isyan duygusu yükseldi. Ama sakin olmaya çalıştım. Bir süre esefle baktım yüzüne. "Daha ne yapacaksın?" diye fısıldadım. Sesimi yükseltirsem bağırmaktan, isyanımı belli ederek onu keyiflendirmekten korkuyordum. "Yıllar sonra karşıma çıktın, hayatımı alt üst ettin. Tam senden kurtulduğuma emin olduğumda yeniden geldin, Narin'i kaçırdın, huzurumu kaçırdın..."

"Yaaa, yıllar yılı tembel tembel, ekmek elden su gölden yaşamak kolaydı, değil mi? Denklem filan çözmekle oyalanıp, başkalarının nasıl yaşadığını, ne acılar çektiğini merak etmeden keyif çatmak iyiydi, değil mi?" Bir iki adım daha yaklaştı. Ama benim sırtım duvara dayanmıştı. Kaçacak yerim kalmamış gibiydi. "Bu arada çektirdiğin acıların cezasını çekeceksin," diye devam etti. "Ya da ömrünü beni mutlu etmeye adayacaksın."

"İkisi arasında bir fark göremiyorum," dedim, korkudan yutkunarak. "Nasıl yapacağız bunu?"

Birkaç saniye düşünür gibi yaptı. "Göreceğiz bakalım. Şu romanı bitireyim de..."

Birden içimde bir şimşek çaktı. Göreceğiz, öyle mi? Görme-

yebilirdik de... Ya da onun istediğinden farklı şeyler görebilirdik. Bu romanı keyfince bitiremeyebilirdi. Onun oyununu bozmanın bir yolunu bulabilir miydim? Bulacaktım! Yalnızca kendimi değil, bu dünyayı da ondan kurtarabilirdim.

İçerde telefon çalmaya başladı. İkimiz de aldırmadık. Birer put gibi karşılıklı dikilmiş, sanki birimizden birimiz gözlerini bir an titretecek olsa, ötekinin egemenliğine boyun eğecek, hatta kurbanı olacaktı. Telefon uzun süre çaldıktan sonra sustu.

"Narin aramaya cesaret edemez," dedi istifini bozmadan, gözlerini kırpmadan. "Haydar Bilir olmalı."

"Haydar beni gece vakti neden arasın?" dedim, gözlerimi kırpmadan.

"Saat o kadar geç değil. Vereceği önemli bir haber vardır belki," dediğinde sesinde bir beklenti hissetim sanki.

Derken cebim çaldı. Cebim neden cebimdeydi, neden açıktı, bilmiyorum. Hasan'ı çağırmak dışında hemen hemen hiç kullanmazdım. Yalnızca arada bir Narin'e ulaşmak için... Bu kez de arayanın o olduğunu umarak açtım.

"Hocam, rahatsız etmiyorum ya... Müsait misiniz?"

Bu kadın neden hep haklı çıkıyor?

"Buyrun, Haydar Bey."

"Aslında beklenmedik... ve tatsız bir gelişme oldu da..."

"Dinliyorum, Haydar Bey."

"Hulusi Gürol... Sizlere ömür..."

"Anlamadım. Ölmüş mü? Nasıl? Ne zaman?"

Akın'a baktım yeniden. Buz tutmuş gibiydi ama gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı.

"Fakültedeki odasında. Bu sefer sabah olmadan bulmuşlar. Bir altın vuruş daha..."

"Ne diyorsunuz? Nasıl olur?"

"Aslında çok beklenmedik de değil. Hatırlarsanız, hocam, onun bağımlı olduğunu Muharrem Şafak arkadaşımız tespit etmişti."

"Allah kahretsin!" diye bağırmışım. O hızla telefonu balkondan aşağı fırlattım.

Uzunca bir süre bakıştık. Sessizliğimiz uzun sürdü. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda sessizliği bozan o oldu.

"Gürol mu?" dedi sakin bir sesle. "Bekliyordum tabii..."

İşte o an çıldırdım. Üstüne yürüdüm. "Bekliyor muydun? Bekliyor muydun? Viskini yudumlayıp benimle dalga geçerek mi bekliyordun?"

Bu kez adımlarını geri geri atan oydu. Ama acelesizdi. İyice yakından baktığım yüzünde korku da yoktu.

"Ne oluyorsun? Hiçbir umudu kalmamıştı. Başka ne yapabilirdi?"

"Sen...sen... daha kaç kişinin canına kıyacaksın?"

İlk kez bir korku belirtisi gördüm gözlerinde. Korkuluğa doğru hızla geriledi. "Saçmalama," dedi boğuk bir sesle.

"Öldüreceğim seni! Öldüreceğim! Hepimizi kurtaracağım," diye bağırdım.

O geriledikçe ben üstüne üstüne yürümeyi sürdürüyordum.

"Bu sadece bir roman... Sersem!" diyen sesinin çok uzaklardan geldiğini hatırlıyorum.

19 Ağustos, 2006
AYVALIK

"Hayatımı sessiz sedasız sürdürme fırsatını buldum. Şüpheli bir ölümün kurbanı olarak dillere düşmedim. Kazara ya da bilerek karısını denize düşüren bir adam olarak polis tarafından aranmadım. Kitabı okuyan unuttu, okumayana hiçbir şey olmadı. İstediğim gibi inzivaya çekilme olanağını buldum."

Bir özel üniversitede peşpeşe şüpheli ölümler oluyor ve bunlar basına pek de yansıtılmıyor, hatta okul yönetimi tarafından örtbas edilmeye çalışılıyorsa... Üstelik bu cinayetlerin gerisinden yoğun bir uyuşturucu kokusu geliyorsa...

Uzun zamandır çekildiği inzivanın tadını çıkartan emekli matematik profesörü Emin Köklü, bir kez daha işin peşine düşmek zorunda kalıyor. Önce istemeye istemeye tabii, ama kaç kişi bir cinayeti çözme çağrısına direnebilir ki?

Türk edebiyatının usta kalemi Pınar Kür yıllar sonra bir roman ile, bir Emin Köklü macerası ile yeniden okurlarıyla buluşuyor.

Cinayet Fakültesi

Pınar Kür

KİTAP 2006 SKB 078263Z VAD

ISBN 975-289-339-2

9 789752 893399